



ဘဝကို စိန်ခေါ်၍

ကမ္ဘာကျော်ဆွဲသူများ

အထောက်အော် ဦးမြတ်လှ ထင်မြင်သည်

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး

သင့်ဘဝကို အမြင့်ဆုံးရောက်အောင် တက်လှမ်းပါ



၅။ ။ မိန်းကလေး မြင်လျှင် ကြောက်တတ်သူ
ဘဝမှ ပျိုပျိုအိုအိုအိုအိုခိုင်းခံရသည့်အထိ အောင်မြင်ခဲ့
သည့် မင်းသားကြီး "ကလပ်ဂေဘယ်"

၅၇

ကမ္ဘာကျော် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ

၁။ ။ စစ်သားဘဝ၊ စစ်သတင်းထောက်ဘဝတွင်
အသက်ဘေးမှ အတင်းရုန်းကန်ထွက်ရပြီးမှ အင်္ဂလန်
ပြည်၏အမျိုးသားသူရဲကောင်းဖြစ်လာသော "ဝင်စောန်
ချာချီ"

၇၃

၂။ ။ ကလေး ဘဝက အရှက်အကြောက် စိတ်
ရောဂါရှင်ကလေးသည် သမ္မတဝါးဆက်အထိအကြံပေး
ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားသည့် "ဘားနစ်ဘား
ရပ်ချီ"

၈၇

ကမ္ဘာကျော် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ

၁။ ။ နန်းတော်ထဲမှာ ကြီးခဲ့ရသည့် မင်းသား
ကလေးကို စစ်တာဝန်ကြီးများ ပေးအပ်သည့် အခါ
ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီသည် အများကြီး ချိန်ဆခဲ့ရသည်။
သို့သော် သူ၏စစ်ပွဲများတွင် ဘဝကိုစိန်ခေါ်၍ တိုက်ပွဲ
ဝင်ခဲ့သဖြင့် သ မိုင်း ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာသည့်
"လော့ (စ်) မောင့်ဘက်တန်"

၉၉

၂။ ။ ငယ်စဉ်က တုတ်ချောင်းကို မြင်းလုပ်စီး၍
စစ်ဆင်ခဲ့ရာမှ သမိုင်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ခဲ့သည့် "ဗိုလ်
ချုပ်ကြီး ဂျော့စီမာရှယ်"

၁၁၀

၃။ ။ လေကြောင်း တိုက်ပွဲများတွင် သေဘေးကို
အမြဲပြေးတော့ခဲ့ရင်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရဲရင့်ဆုံး၊ သတ္တိ
အရှိဆုံး၊ မှတ်တမ်းအတင်ခံရသည့် ဖ တဆိုးကလေးဘဝ
မှ ကြီးစားခဲ့သော "ဗိုလ်ကြီးအက်ဒီ"

၁၂၅

၄။ ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်လမ်းပုံစံ စွန့်စား၍ မြန်မာ
နိုင်ငံတော်တွင်း၌ ဂျပန်တို့ကို တိုက်ခိုက်ခဲ့သော ဟိမဝန္တာ
တောင်ပေါ်သား "ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းဂိုတ်"

၁၃၉

၅။ ။ ရန်ကုန်မြို့ကောင်းကင်ပြင်တွင် အစွမ်းပြခဲ့
သော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကယ်လာရီချင်းနော့ (ထ)

၁၅၁

၆။ ။ အတန်းထဲတွင် အညံ့ဆုံး ကျောင်း သား
ကလေးမှ ရောမမြို့ကို တိုက်ခိုက် သိမ် ပိုက်ခဲ့သည့် ဗိုလ်
ချုပ်ကြီး (မဒက်) ကလပ် (က်)

၁၆၅

၇။ ။ သမိုင်းကို သွေးဖြင့် ရင်းနှီး၍ သေဖိုရာ
မကြောက်ခဲ့သော "ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာ"

၁၇၉

၈။ ။ ဂျုံခင် ထဲတွင် ကြီးပြင်းခဲ့ရသော လူငယ်
ကလေးဘဝမှ "ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်စင်ဟောင်ဂါ"

၁၉၃

ဆရာကြီးဒေးလ်ကာနက်ဂျီ၏အမြင်ရှုထောင့်ကို သင့်လျော်အောင် ပြန်ဆို၍ ယနေ့သင့်လက်သို့ အပ်လိုက်ပါပြီ။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ပြီးသည်နှင့် သင်သည် တိုင်းပြည်အတွက် သို့မဟုတ် သင့်အတွက် ခိုင်မာသော ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခုဖြင့် လုပ်ဆောင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ကာ ဘဝကိုစိန်ခေါ်တော့မည် ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤစာအုပ် ပြုစုရကျိုးနပ်ပေပြီဟု ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဦးမြတ်လှ
(အထောက်အကူ)

မာတိကာ

ကမ္ဘာကျော် အနုပညာရှင်ကြီးများ

၁။ ။ ကျောင်းပညာကို ကောင်းစွာမသင်ကြား ခဲ့ရဘဲ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်လာသည့် “ဂျော့ ဘားနစ်ရှော့”

၂။ ။ ၂ နှစ်သားအထိသာစာသင်ကြားခဲ့ရပြီး ဘဝကို အရှုံးမပေးဘဲ စိန်ခေါ်ခဲ့သဖြင့် ကမ္ဘာကျော် (ဟာသ စာရေးဆရာကြီး) အဖြစ်နာမည်ကြီးပြီး၊ ဟော လိဝုဒ်မှ သူ့ ဘဝကိုရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့ကြ၍ သူ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထူကြီး ၄ တွဲအထိပင်ထုတ်ခဲ့ရသော “မတ်(ခ) တွံ့မ်”

၃။ ။ ကျောင်း စရိတ်ကို နှား ကျောင်း ခဖြင့် ကျောင်းနေခဲ့ရသူသည်၊ တက္ကသိုလ်လေးခုမှ ဘွဲ့လေးခု ရပြီး သူရေးသည့် စာအုပ်အများအပြားကို ရုပ်ရှင်ရိုက် ကူး ခဲ့ရသည့် “လီဝယ် (လ်) ဂျက်ဆန်သောမတ်(စ်)”

၄။ ။ သန်းကြွယ်သူဌေးကြီး၏သား၊ စားသောက် ဖွယ်ရာများကို တောင်းရမ်း စားသောက်ရင်း ကမ္ဘာ ကျော်စာရေးဆရာကြီးဖြစ်လာသည့် “အယ်လီကာ(လ်) သာဆန်”

၁၇
၃၃

စာအုပ်စာတမ်း၊ ကြိုတင် ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၉၀၇)
 မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံများခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၇၂၄)

စာကြိမ် တထိယစာကြိမ်
 ဆုပိဓေ ၃၀၀၀
 တန်ဖိုး ၂၈-ကျပ်
 ထုတ်ဝေလ ၁၉၀၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ

ထုတ်ဝေသူ။ ။ ဦးဘသောင်း (ဝဲလီဝဲမြ) စေတနာစာပေ၊
 ၂၀၊ တိုက် ၂၅၆၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်။ ၄

ပုံနှိပ်သူ။ ။ ဦးလှခင် (မြ-၀၁၀၂၀) ဆန်းညွန့်ဦးပုံနှိပ်တိုက်၊
 အမှတ် ၁၃၅၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

မျက်နှာဖုံးကို ဆန်းညွန့်ဦး ပုံနှိပ်တိုက်တွင် ခြိတ်နှိပ်သည်။

ဆ-၀၇/၄၉၀

သင့်ဘဝအတွက် ဆေးကောင်းတစ်လက်

ဘဝဆိုသည်မှာ ရှန်းကန်ရသည်သာ။

အခက်အခဲတွေ့လျှင် ရှန်းကန်မှုအတွက် အားစိုက်ရ၍ ကြီး
 စွာသောအခက်အခဲကို ရှန်းကန်နိုင်မှ ကြီးစွာသော အောင်မြင်
 မှုကို ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဘဝ သို့ ခြေချ၍ လှမ်းလိုက်သည်နှင့် အခက်အခဲပေါင်းများ
 စွာတို့သည် ဝန်းရံ၍လာကြသည်။ ထိုအခက်အခဲတို့ကို ရှန်းကန်
 ကျော်လွှားရမှားကြောက်နေလျှင် သင့်အတွက် လူတစ်လုံး သူတစ်
 လုံး ဖြစ်လာဖို့မလွယ်ပေ။ ဤစာအုပ်မှ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး
 များ၏အမည်ကိုသင်ကြားဖူးပါလိမ့်မည်။ သူတို့သည် တစ်ကမ္ဘာ
 လုံးက သိကြသော ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်ကြသည်။
 ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် စာတင်ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့သည် ကမ္ဘာကျော် ဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို
 လွယ်လွယ်နှင့် ရခဲ့သည်ကား မဟုတ်ပေ။

ဆရာကြီး ဒေးလ်ကာနက်ဂျီသည် သူတို့ဘာကြောင့်ကမ္ဘာ
 ကျော်ဖြစ်ရသည်အချက်ကို အခြားအတ္ထုပ္ပတ္တိရေးဆရာများနှင့်
 မတူဘဲလူတိုင်းအတွက် (တက်လမ်း) ကိုညွှန်ပြလိုသော စေတနာ
 ဖြင့် နှိုက်နှိုက်ကျွတ်ကျွတ် ရှာဖွေ၍ ရေးသားခဲ့သည်။

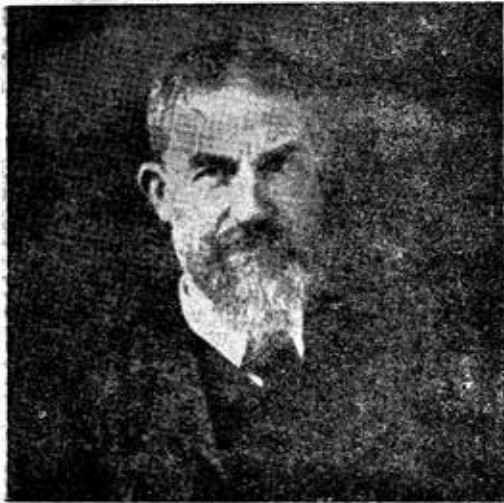
တဝရီ စိန်စောင့်
ကမ္ဘာကျော်ခဲ့သူများ

တတိယအကြိမ်

အလင်ကနုသီရိ၏
စိမ်း၊ စတုန်း၊ စရေး
ညိုညို
ဦးမြတ်လှ (စာအုပ်အင်)
မ
နှစ်ခြင်းပြုစားသည့်။



တတိယအကြိမ်



ရှော့ ဘားနပ်ရှော့

“ဘားနပ်ရှော့”သည် လူဆန်းဖြစ်လေသည်။ အကျိုးပေးကိုက ဆန်းကြယ်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကျော်ကြား ထင်ရှားသူများအနက် မိမိ၏နာမည် “အတိုကောက် တပ်ပြီး ကျော်ကြား ထင်ရှားသူဟူ၍ ရှားပါးလှပေသည်။ ဘားနပ်ရှော့ကား ယင်းရှားပါးသူ စာရင်းထဲ ပါဝင်နေပေသည်။ သူ့ခေတ်သူ့အခါက အိုင်းရစ်(စ်)လူမျိုး စာပေပညာရှင်ဟူ၍ အထူး ထင်ရှားခဲ့သည်။ “ဂျီ-ဘီ-အက်(စ်)” ဆိုလျှင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သူမှန်းသိကြသည်။

သူသည် သူ့နာမည်ကို ဘားနပ်ရှော့ဟူ၍ မသုံးချေ။ ဂျီ-ဘီ-အက်(စ်)ဟူသာ အတိုကောက်တပ်၍ နာမည်ခံလေသည်။

အကျိုးပေးကောင်းသူ

ရှော့၏ဘဝသည် ထက်မြက်၍ မှတ်သားဖွယ် ဖြစ်ရပ်များ၊ ထူးခြားသော အကြောင်းအချက်များနှင့် စခန်းသွားခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ကျောင်းပညာကို ငါ့နှစ်ခန့်သာ သင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းပညာအနေဖြင့် ရေရေရာရာမရှိခဲ့သော်လည်း သူ့အချိုးအခါက အလွန်ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရုံသာမက အခြားပညာတတ် စာရေးဆရာများကိုကျော်လွှားပြီး ကမ္ဘာ့အမြင့်မားဆုံး စာပေဆုဖြစ်သည့် “နိုဘယ်ဆု”ကြီးကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က နိုဘယ်ဆုသည် ပေါင် ၇၀၀၀ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ခွဲသမားကြီး ‘ရှော့’က မိမိသည် ငွေလိုသော်လည်း၊ ကျော်ကြားမှုကိုမူ မလိုချင်ဟုဆိုကာ နိုဘယ်ဆုကို လက်ခံရန် ငြင်းပယ်လိုက်လေသည်။ နောက်တော့ အများ၏ ဖျောင်းဖျချက်အရ လက်ခံလိုက်သည်။ ထိုသို့လက်ခံလိုက်သည်မှာ သူ့အဘွက်မဟုတ်ပေ။ အင်ဂလို-ဆွီဒင်စာပေအဖွဲ့အစည်းအတွက် အလှူငွေအဖြစ်။ ထိုအသင်းအဖွဲ့ မဖွဲ့စည်းရသေးမီ ခေတ္တလက်ခံထားခြင်းသာ ဖြစ်လေသည်။

လူဆင်းရဲကလေး-ရှော့

‘ရှော့’၏ ဖခင်သည် စီးပွားရေး ပြေပြေလည်လည် ရှိသော သားစုမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ သူ့မိခင်ကမူ ချမ်းသာသော အခါဖြစ်သက သူ့ပေးစားသော ယောက်ျားကို မယူသဖြင့်

ပြန်မကြည့်ဘဲပစ်ထားသည်။ 'ရှော' တစ်ယောက်အတွက်အရွယ်
ရောက်တော့ သူတို့မိသားစု၏ စီးပွားရေး အခြေအနေသည်
နိမ့်ပါးနေလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ရှော့ ၁၅ နှစ်သား အရွယ်တွင်
အလုပ်ဝင်လုပ်ရသည်။ ပထမပိုင်းတွင် တစ်လမှတစ်ပေါင်
လောက်သာရသည့် စာရေးကလေးအလုပ်ကိုရသည်။

အသက် ၁၆ နှစ်မှ အသက် ၂၀ တွင် ငွေကိုင်လက်ထောက်
အလုပ်ကို ယာယီရရှိသည်။ လစာမှာ တစ်လလျှင် ၃၅ သျှိုလင်
ဖြစ်သည်။ သို့သော်သူသည် ရုံးအလုပ်ကို စိတ်ဝင်စား၍မရချေ။
သစ်မရခင် ဝါးပေါင်ကွပ် ဆိုသလို ကြိတ်မှိတ်ပြီး လုပ်ကိုင်ခဲ့
ရသည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ဂီတ-အနုပညာစာပေစိတ်သည်သူ့ ရင်
ထဲတွင် ကိန်းအောင်းနေပေသည်။

ဆရာကြီးများ၏လက်ရာကိုဖော်ပြခြင်း

'ရှော့'သည် ဘဝကိုလူးလွန်လှုပ်ရှားရင်း စာရေးဆရာကြီး
များ၏ စာပေများကို ဖတ်ရှုခဲ့ပါသည်။ သူ ၇ နှစ်သား အရွယ်
ကတည်းက 'ရိုတ်စပီးယား' ၏ စာပေကိုဖတ်ရှုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါ
သည်။ နာမည်ကျော် တစ်ထောင့်တစ်ည ပုံပြင်များနှင့် လည်း
ကောင်းသမ္မာကျမ်းစာများနှင့်လည်းကောင်း ရင်းနှီးနေလေပြီ
ချားလ်ဒစ်ကင်း(စ်)၊ ဘေရွန်၊ ဒူးမား(စ်)၊ ရှယ်လီစသောစာ
ရေးဆရာကြီးများ၏ လက်ရာစာပေများကို သူ ၁၂ နှစ်သားရွယ်
ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မြည်းစမ်းဖတ်ရှု၍အကျွမ်းဝင်နေပြီဖြစ်သည်။

ရှော့သည် စာရေးဆရာများစွာ၏ စာပေများကိုဖတ်ရှုကာ
စာပေ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ ထို
အချိန်အထိ သူသည် စိတ်မပေါ့ဘဲ အခစားလုပ်ရဆဲဖြစ်သည်။

သို့သော်၊ သူ့ စိတ်အလျင်သည် စာပေနှင့် အနုပညာ၊ သိပ္ပံနှင့်
ဇာတ်ကားတရား စသော အကြောင်းအရာများထဲ၌သာ ဝဲပုံနေ
လေသည်။

သူ့ ကိုယ်သူ ပေးပြီ

“ငါဟာ ဘဝတစ်ခုတည်းနဲ့ အသက်ရှင်နေခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ
ရုံးစားပွဲမှာ ဒီပုံစံနဲ့ အချိန်ကုန်နေလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု သူ့အသက်
၂၀-ပြည့်၊ မွေးနေ့မခရက်မီ သူ့ ဘဝကို စစ်တမ်းထုတ်သည်။
၁၈၇၆-ခု၊ ရှော့သည် မိမိဘဝကို အတင်း ပြောင်းပစ်လိုက်
လေသည်။ သူသည် လန်ဒန်သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ သူ့ မိခင်သည်
လန်ဒန်တွင် သီချင်းဆိုခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော အဆိုပညာရပ်
သင်ခန်းစာများကို ပို့ချပြီး အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း ပြုနေ
လေသည်။

ရှော့သည် မိမိ၏ဘဝကို စာပေနယ်ထဲနှစ်ပြီး၊ စာပေရေးသား
ခြင်းဖြင့်သာ အသက်မွေးနေတော့သည်။ သို့သော် လွယ်လွယ်
နှင့် မအောင်မြင်ပေ။ စာပေသက်သက်နှင့် မရပ်တည်နိုင်မီ ၉-
နှစ်လုံးလုံးစမ်းတဝါးဝါးနှင့် မဆုပ်မနစ် ကြိုးပမ်းရသေးသည်။
စိတ်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ တစ်နေ့ငါးမျက်နှာ စာ
ရေးဖြစ်အောင် စာရေးခဲ့သည်။

“ငါးမျက်နှာပဲ ဒီထက်ပို မရေးဘူး” ဟု ရှော့ကပြောပြ
သည်။ ဆက်လက်၍ ရှော့က၊ 'ကျောင်းသားဘဝနဲ့ စာရေး
ဘဝက အကျင့်တွေ ကျွန်တော့်မှာ အခုထိ ရှိနေသေးတယ်။
စာရေးနေရင်း ငါးမျက်နှာ ပြည့်သွားပြီ ဆိုလိုကတော့ စာ

ကြောင်းဖွဲ့ဆိုမှု ဆုံးဆုံးမဆုံးဆုံး ရပ်ထားလိုက်တော့ တာပါပဲ။ နောက်နေ့မှာပဲ ဒါကို ဆက်ရေးတယ် 'ဟု သူ့ အမူအကျင့်ကို ဆက်၍ပြောပြသည်။

မခွံ့တဲ့စာမူတွေ

'ရှော့'သည် ဝတ္ထုရှည်ငါးပုဒ်ရေးသည်။ **Love Among The Artists.** သည် ထိုငါးပုဒ်ထဲမှ တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။ 'ရှော့' သည် ရေးပြီး စာမူများကို အင်္ဂလန်နှင့် အမေရိကန် နိုင်ငံတို့ရှိ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများထံ ပေးပို့ခဲ့ရာ၊ အားလုံး ပြန်လာလေသည်။ တစ်ခုပဲ အမြတ်ထွက်သည်။ ထုတ်ဝေသူတို့က 'ရှော့' ၏ နောက်တစ်ကြိမ် ကြိုးပမ်းရေးသားသောလက်ရာများကို ကြည့်ချင်ကြကြောင်းသိရလေသည်။ ရှော့ကလည်း မလျော့သော ငွေဖြင့် အကြိမ်ကြိမ်ကြိုးစားပြီး ပေးပို့သည်။ ထုတ်ဝေသူများက ရှော့၏ စာပေအရည်အသွေးကိုထောက်ပြစရာမမြင်ကြပေ။ သူ့ကိုသာ ကိုယ်ရေးအရ ဆန့်ကျင်ကြ၏။ အကြောင်းမှာ ရှော့၏ အတွေးအခေါ်များသည် 'ခက်ခဲနက်နဲသောကြောင့်တည်း။

"ရှော့" သည် ထိုစဉ်က ငွေနှင့် အတော်ကြီးဝေးနေသည်။ စာမူပို့ဖို့ တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးပင် အနိုင်နိုင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ စာပေနယ်ထဲလုံးလုံးခြေချပြီးပထမဆုံးနှစ်ကိုးလအချိန်ကာလအတွင်း စာရေးခဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်သောရလေသည်။ ဝင်ငွေမရှိသလောက် တဝနှင့် အဝတ်အစားများစုတ်ပြတ်လာသည်။ လန်ဒန်မြို့ခေပာ်တွင် လမ်းသွားသည့်အခါ ဖိနပ်အောက်ခံမှ အပေါက်များကို လူမမြင်အောင် ဂရုစိုက်ဖုံးဖိရသည်မှာလည်း အလုပ်တစ်ခု၊ ဒါတွင်မကသေး။ သူ့ဘောင်းဘီဖင်တည့်တည့်မှလည်း ပေါက်

မြကုန်သည်၊ ဒါကိုလည်း ဂရုစိုက်ရသည်။ မည်သို့ဖင်ဖြစ်စေ 'ရှော့'သည် ငယ်တော့မငယ်ပေ။

အပေ့ကျေးဇူးတွေ

'ရှော့' တဝကိုသိသော မိခင်လုပ်သူက သစ်သီးခလံ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆိုင်နှင့်ပေါင်မုန့်ဆိုင်တို့မှကြေးယူပြီး ရှော့ကိုကျွေးသည်။ ဤမျှလောက် ကျပ်တည်း ရသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ရှော့သည် စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် အထက်မေ့ရန် ခြေလှမ်းပြင်သည့် ကိုးလခန့်ကာလအတွင်း စာမူခဆို၍ ဖြစ်ပေါ်သောရဖူးသည် ထိုစာရေးခမှာလည်း ဝတ္ထုရေး၍ မဟုတ်ပေ။ ကန့်သတ်ဆေးဝါးအကြောင်းကို ကျကျနနဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေး၍ ရှော့နေတစ်ဦးက ကော်မရှင်ခ ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တစ်ခါကမူ 'တစ်ပေါင်' ရဖူးသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ နေ့တွင် မဲခရတက်ပေး၍ လုပ်ခ ရရှိခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါဖြင့် ရှော့သည် ဘယ်ကပိုက်ဆံရပြီး ဘယ်လိုရပ်တည်ခဲ့နည်း၊ ထိုအကြောင်းကို 'ရှော့' က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသည်။ သူ့ မိသားစုသည် သူ့အထောက်အကူကို အရေးကြီးလိုအပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ မထောက်ပံ့နိုင်ခဲ့။ သူ့မိသားစုကသာ သူ့ကိုအထောက်အကူ ပေးခဲ့စေလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို 'ရှော့' က ကိုယ့်ဘဝ ရပ်တည်ဖို့အတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားပြီး ဒုက္ခတရားထဲကို တိုးမဝင်ဘူး။ ဒါတွေအတွက် အမေ့တိုပဲတာဝန်ပေးခဲ့တယ်ဟု ပြောပြသည်။ 'ရှော့' သည် မိမိ ရပ်တည်ရေးအတွက် ပန်းချီကားများကို ဝေဖန်သူ အဖြစ်နှင့် ငွေရှာခဲ့သည်။

ပြဇာတ်ရေးခမ္ပစရာ

'ရှော'သည် ဝတ္ထုရေး ပြီးငွေမရသေးမီပြဇာတ်ရေး၍ ငွေကို အစုလိုက်အပုံလိုက်ရလိုက်လေသည်ပထမဆုံးရေးသောပြဇာတ် အားလုံးမှာ မအောင်မြင်ချေ။ 'ရှော'သည် ၂၁ နှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်မပြုမီ ငွေရှာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ငွေရှာခြင်းမှာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသောမိန်းမကိုလက်မထပ်မီးပြည့်စုံအောင်ပြင်ဆင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ယင်းသို့မစီစဉ်ထားပါက ပိုက်ဆံရှိသည့်မိန်းမက သူ့အပေါ် အထင်အမြင်သေးမည်စိုး၍ဖြစ်သည်။ အိမ်အောင်ရေးတွင် အမြတ်ထုတ်သည်ဟု အပြောမခံလို၍လည်း ဖြစ်သည်။

'ရှော'သည် မိန်းမယူသောအခါ မိမိယုံကြည်ရာကို လုပ်လေသည်။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားသည့် တရားဥပဒေ မှန်သရွေ့ကို ပရိသတ်ဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မျက်နှာထား တင်းတင်းဖြင့် ရှုတ်ချလေတော့သည်။ တာသားရားအရ အောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များ၊ အများတကာ လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့သော ထုံးတမ်းအစဉ်အလာအားလုံးကိုပစ်ပယ်လေတော့သည်။ ယောက်ျားတကာတို့ မပြုဝံ့ မရှောင်ဝံ့ သောအစဉ်အလာအားလုံးကို မျက်နှာပြောင်တိုက်၍ ချိုးဖောက်လေတော့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေကာမူ 'ရှော'တွင် သတ္တိကြောင်းသောအကျင့်တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ငယ်စဉ်ကဖြစ်သည်တစ်ခါတစ်ရံ 'ရှော'သည် သိမ် မြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ သူငယ်ချင်းများ၏အိမ်သို့ အလည်အပတ် သွားသည်။ ထိုအခါ သူ့ စိတ်ထဲခံစားရပုံများကို 'ရှော'က ဤသို့ ဖွင့်ဟခဲ့ဖူးလေသည်။

သူငယ်ချင်း အိမ်အတွက် သွားလည်တဲ့အခါ တံခါးခေါက်ပြီး ဖွင့်ခိုင်းဖို့ အရေးကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ရှက်ကြောက်နေတာနဲ့ သိမ်းမြစ် ကမ်းပါးမှာ မိနစ် ၂၀ မိနစ် ၂၀ ကျော်ကျော် လျှောက်ပြီး အချိုးဖြုန်းနေမိတယ်။ တကယ်ပါပဲ ကျုပ်ဟာ ဒီလောက်သွယ်ကူတဲ့ အလုပ်ကလေးကိုလုပ်ဖို့ ရှက်ရွံ့နေလိုက်တာ။ ဒါနဲ့အိမ်ပြန်ပြေးမိခဲ့တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲ ပြန်ပြီးစစ်တမ်းထုတ်မိတယ်။ ဘာမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စလေးနဲ့ ဘာကြောင့် ကိုယ်ကိုယ်ကိုပြန်ပြီး ညှဉ်းဆဲနေရတာလဲ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် ကျုပ်ကို ကျုပ်လည်း ဒီလိုသူရဲတော့နည်းအောင် ပေါ့ပေါ့ဆဆမနေခဲ့ပါဘူး။ လောကမှာ အရာရာ အောင်မြင်ချင်တယ်ဆိုရင် ဒီလိုဖြစ်နေလို့ တယ်ဟာ ပါမလဲ လူအချို့ ဆိုရင် ကျုပ်ငယ်ငယ်က ဖြစ်သလို သတ္တိနည်းတဲ့ အဖြစ်ထက်ပိုပြီးတောင် သည်းကြာသေးတယ်။

အပြုပြင်ဆင်ထားသူ

'ရှော'သည် ပဲ့မဝင်ခင်ပြင်ပကကျင်းပလေ့ရှိသည်။ လူမှုအဖွဲ့အစည်းများအကြား ဝင်ဆံ့စေရန် လူ့ထုံးစံလေ့များကို စာအုပ်စာတမ်းများထဲ မလွတ်တမ်းလေ့လာဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ကမ္ဘာကျော် ဗြိတိသျှပြုတိုက် စာကြည့်တိုက်တွင် သူသည် ထိုစာအုပ်များကို အများဆုံး မွေနှောက်ဖတ်ရှုခဲ့သည်။

ဤစာပေများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် 'ရှော'သည် ပဲ့လယ်ထင်ရဲရင့်ဖြစ်လာတတ်လာသည်။ ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို နိုင်နင်းလာသည်။ သတ္တိရှိပြီး ပြောရဲဆိုရဲရှိလာသည်။ သူသည် အသင်းအဖွဲ့များက

ပြုလုပ်သည့် စကားစစ်ထိုးပွဲများတွင် ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်။ လွယ်လွယ်နှင့်ပွဲလယ်တင်ခဲ့သည်တော့မဟုတ်။ ပထမပွဲဦးထွက်အကြိမ်များတွင် သူသည် မျက်နှာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းနှင့် ပုံမှန်ပြောနိုင်အောင် ကြိုးစားသည့်ကြားမှ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်၍ နေလေသည်။ ထို့ကြောင့် နောင်ပွဲဝင်သည့်အခါ ကုလားထိုင်လက်တန်းကို ကိုင်ထားရန် ဘေးလူများက ဝင်ပြောရသည်။ စည်းဝေးပွဲမှတ်တမ်းကို လက်မှတ်ရေးထိုးရာတွင်လည်း တုန်ယင်နေသော လက်ဖြင့်ပင် မနည်းကြိုးစားပြီး ထိုးရလေသည်။

စကားပြောမည် ကြံလျှင် မှတ်စုမပါဘဲ မပြောတတ်သည့် အခြေအနေမျိုးလည်းဖြစ်သည်။ မှတ်စုပါပြန်တော့လည်း ပြောရန်ကြံရွယ်ထားသရွေ့ ကို ဖတ်ပြနိုင်လောက်အောင်လည်းမစွမ်းဆောင်နိုင်ဘဲဖြစ်နေတည်။ သို့သော် သနားစဖွယ်ထိုအ ခြေအနေကို ဘယ်သူမှကော့စွာမရိပ်မိကြပေ။ သူသည် အများပြောဆိုချက်များကို ဂရုတစိုက်နားထောင်လေ့ရှိသည်။

မြန်အောင်လုပ်သူ

'ရှော့'သည် ပုံတိုင်းနိုင်အောင် အတင်းကြိုးစားသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ထားရှိပြီး ရှက်ရွံ့ခြင်းတရားကိုအတင်းတိုက်ထုတ်သည်။ စည်းဝေးပွဲတိုင်းတက်သည် လန်ဒန်မြို့ရှိ လူထုစည်းဝေးပွဲများတွင် ထူထပ်ပြီး ဝင်ပြောသည်။ တစ်ညနေတွင် 'ရှော့'သည် ဟောပြောပွဲတစ်ခုတွင် "Progress And Poverty" တိုးတက်ခြင်းနှင့် ဆုတ်ယုတ်ခြင်း (ဆင်းရဲခြင်း) စာအုပ်ကိုရေးသူ စာရေးဆရာ ဟင်နရီဂျော့ကသူ၏အယူအဆ (သီအိုရီ) ဖြစ်သည်။

သီးခြား အခွန်ပြဿနာ အကြောင်း ဟောပြောသည်ကို နားထောင်ရလေသည်။

ရှော့သည် ထိုအကြောင်းအရာကို နားထောင်ပြီးနောက် နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်ဝင်ကာ နီးကြားသာသည်။ ယင်းစိတ်ဓာတ်အရ လယ်ယာမြေ နိုင်ငံပိုင်ပြုလုပ်ရေးကို တောင်းဆိုလေတော့သည်။

ထိုပြဿနာကို "ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီဝင်များအား တင်ပြသည့်အခါ ပါတီဝင်များက" ကားလ်မတ် (ကံစ်) ၏ စာပေနှင့် "ဟင်နရီဂျော့၏" တိုးတက်မှုနှင့် ဆုတ်ယုတ်ခြင်းစာအုပ်များကို မလေ့လာရသေးပဲ ထိုပြဿနာကို မည်သူမျှ ဆွေးနွေးရန် အချစ်အချင်းမိမည်မဟုတ်ဟုပြောကြသည်။ ရှော့သည် ထိုစဉ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖတ်ရှုပြီးဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည် သမိုင်းကြောင်းကို ထိုးဖောက်၍ မြင်နိုင်စွမ်းပြီး အကျိုးသက်ရောက်မှုလည်း ရှိလေသည်။ ထိုစာအုပ်ကား အခြားမဟုတ်ချေ။ ကားလ်မတ်(ကံစ်)၏ အရင်းကျမ်း (Capital) ပင်ဖြစ်တော့သည်။

ထက်မြက်တဲ့ လက်နက်စာပေ

'ရှော့'သည် ယင်းစာအုပ် မိမိအပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်ပုံကိုထုတ်ဖော်ဝန်ခံသည်။ "ဒီအရင်းကျမ်းကိုဖတ်ပြီး ကျုပ်ဘဝလမ်းကြောင်းဟာ လုံးလုံးပြောင်းလဲသွားတယ်" ဟု ပြောပြသည်။ ဆက်လက်၍ မတ်(ကံစ်)ဟာ ဦးဆောင်လမ်းပြတစ်ဦးပဲ သူ့စီးပွားရေး ဥပဒေအရဆိုရင် ကျုပ်အယင်က သိထားတာတွေအားလုံးဟာ အမှားတွေချည်းပါပဲ။ ဒါကိုသူက အမြင်ကျယ်အောင် လုပ်ပေးတယ်။ သူ့ကြောင့်သမိုင်းကြောင်းနဲ့ လူမှုရေး

တရားတွေကို ကျုပ်အမှန်အကန်အတိုင်း သုံးသပ်ခွင့်ရခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်မျိုးနဲ့ လူလုပ်ရမယ်ဆို တာကို သူက အဆုံးအမပြုပေးခဲ့တယ်။ တိုတိုပြောရရင်တော့ သူဟာ ကျုပ်ကို လူဖြစ်အောင်လုပ်ပေးခဲ့တယ်' ဟုပြောပြသည်။

ရှောသည် လောကတွင် ရဲရဲတောက် ဖြစ်လာသည်ကို ယုံကြည်ချက်အကြောင်းတစ်ရပ်နှင့် ရဲရင့်လာသည်။ ရှက်တာတွေ ကြောက်ရွံ့တာတွေမရှိတော့၊ ရှောအဖို့ အားကိုးအားထား စာအုပ်တစ်အုပ် ရထားပေပြီ။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ထိုစာအုပ်က ရှော၏အဝကို ချုပ်ကိုင် ထားလိုက် လေပြီ။ ထိုစာအုပ်က အများအကျိုး သယ်ပိုးလိုစိတ်၊ စေတနာကို သွတ်သွင်းပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် 'ရှော' သည် သူ့အတ္တကို မေ့မဖျောက် ပစ်လိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းမဟုတ်တော့၊ ရှော သည် ၁၂-နှစ်ကာလအတွင်း လမ်းထောင့်များတွင် ရပ်ပြီး နေလေ့ရှိသည်။ သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ခန်းမများတွင် အချိန်ကုန်နေတတ်သည်။ အင်္ဂလန်၊ စခကာတလန်ရှိ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းများ ၌ပင် သူ့ကိုတွေ့ရလေသည်။

ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကိုနှစ်သက်ပြီ

'ရှော'၏အဝသည် တကယ်ပင်လုံးလုံးပြောင်းလဲသွားသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ဟောပြောသည်။ သို့အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကပ်၍ စစ်ကြောင်းမေးမြန်းထူထပ်မှုများနှင့် ငြင်းခုံရသည်။ စကားစစ်ထိုးရသည်။ ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို မယုံကြည်သူများ၏ ကလိခြင်း၊ စော်ကားခြင်းများကို ပြန်လည် ချေမသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် ထိုခေတ်ထိုအခါက အပြောင်မြောက်ဆုံး

စကားတတ်ကြီး အဖြစ် ထင်ရှားခဲ့လေသည်။ အမှန်ကိုပြော၍ ခွဲသမား စာရေးဆရာကြီးဟု အမည်ပေးကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် 'ရှော' သည် ပစ္စည်းမဲ့လူတန်းစားများ၏ ပွဲတောင်းခြင်းကိုခံရလေသည်။ သူ့ဌေးသူကြွယ် လူတန်းစားကလည်း 'ရှော' ကိုအသုံးချပြီးငွေရအောင်လုပ်ဖို့ကြံကြံလေသည်။ သို့ရာတွင် 'ရှော' သည် မိမိ၏ဟောပြောပွဲအတွက် ငွေကောက်ခံလေ့မရှိပေ။ အများအကျိုးအတွက် သုံးစွဲရန်အကြောင်းရှိမှသာ ဦးထုပ်ဖြင့် ငွေကောက်ခံလေ့ရှိသည်။

၁၈၉၆ ခုနှစ်တွင် 'ရှော' သည် မစ်(စ်) ချားလော့အပန် တောင်ဆင်နှင့် တွေ့ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က 'ရှော' သည် အသက်လေးဆယ် လူပျိုကြီးဖြစ်ပြီး သူမကမူ သုံးဆယ်ကိုးနှစ် အရွယ်အပျို ဟိုင်းကြီးဖြစ်သည်။ သူမတွင် အမေ့ရလိုက်သည့် ပစ္စည်းအခြေခံနှင့် ခိုင်လုံသော ဝင်ငွေရှိနေသည်။ 'ရှော' တွင်လည်း ပေါင်နှစ်သောင်းရှိနေသည်။ ထိုငွေမှာ အမေရိကန်တွင်ပြဇာတ်တစ်ပုဒ်ရေး၍ အောင်မြင်သဖြင့်ရလိုက်သည့် ငွေကြေးဖြစ်သည်။

သူမသည်လည်း ဆိုရှယ်လစ်

သူမသည် ပကာသနကိုစွန့်ပယ်ပြီး ငွေ နေသူဖြစ်သည်။ ဖေဘီယန်ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို သက်ဝင်ယုံကြည်သည်။ ဝါကြောင့်ပင် 'ရှော' က သူမကိုရွေး၍ အိမ်ထောင်ဘက် အဖြစ် စဉ်းစားခြင်းတည်း၊ 'ရှော' က ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်၍ အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တိုတိုပြတ်ပြတ် ထုတ်ပြောသကဲ့သို့ သူမကလည်း ဒီကလဲ ရှင့်လို့ပဲ ဟုပြန်၍နှုတ်လှန်ထိုးခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူမသည် 'ရှော' ကို လူစိတ်မရှိ

သည်လူ့စာ'ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့သည်။ ဤလိုလူမျိုးကိုတစ်သက် မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးကြောင်းကိုလည်း ပြောလေသည်။

၂ နှစ်ခန့်ကြာသွားသည်၊ 'ရှော' သည် လက်ထပ်ဖို့ ကိစ္စကို မစဉ်းစားသေး၊ ထို့ကြောင့် ၁၈၉၀ ခု၊ မတ်လတွင် သူမသည်ခရာ-မြို့မြို့နီစီပါယ်အဖွဲ့အစည်းများကိုလေ့လာရန်ရောမ သို့ထွက်လာခဲ့သည်။ ရောမသို့ရောက်ရောက်ချင်းသံကြီးရသည်။

ရှောတစ်ယောက်အပြင်းဖျာ နေပြီဟူ၍၊ သူမသည်လန်ဒန်သို့ ချက်ချင်းပြန်လာရာ အလုပ်ဒုက္ခပိပြီး ကျန်းမာရေးချွတ်ခြုံကျ သော 'ရှော' ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် ရှော' အလုပ်လုပ်သည့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ မွန်းနေသည်၊ ရှော' က ထိုအခန်း ကြဉ်းကလေးကို အခြားနည်း ဖြင့် ရှင်း၍မရ၊ ဒိုင်းနမိုင်းဖြင့် ဖောက်ခွဲပြီး ရှင်းမှရမည်ဟု ပြောလေသည်။

ကျုပ်လိုက်ခေါင်းကလေးကို မယ်မဒွီ ခုနစ်ဦးက တို့ပတ် ပဝါ ခုနစ်စနဲ့ ရှင်းသ တာတောင် ဒီအခန်းကလေးကို သား သား နားနားဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်ကြမှာမဟုတ်ဘူး ဟု စကား လုံး ပြောင်ပြောင်နှင့် ပြောသေးသည်။

မယ်မဒွီ ထုံးနုလုံးမူကာ

“ပေခီတောင်ဆင်” သည် မျက်လုံးလှလှကလေးနှင့်ကြွယ်ဝ သောအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူမသည်ညစ်တီးညစ်ပတ် အခ :ကလေးထဲမှ 'ရှော' ကိုမိမိ၏နေအိမ်သို့ခေါ်ဆောင်သွား သည် နောက် 'ရှော' ကို ကိုယ်တိုင်ပြုစုသဖြင့် ပြန်လည်၍ ကျန်း မာစိုပြည်လာသည်။ ကျန်းမာလာသော 'ရှော' ကလက်ထပ်

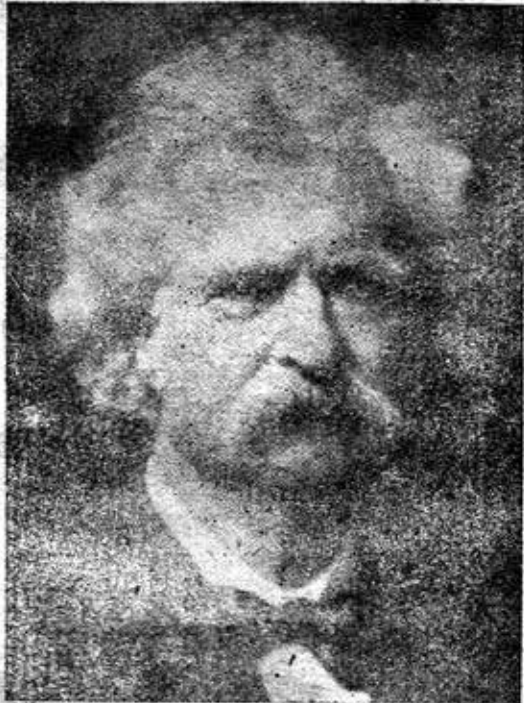
ဘေချုပ်နှင့် လက်ထပ်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ရှာဝယ်ခဲ့ဖို့ သူမ ကိုပင်တာဝန်ပေးသည်။

“သူ့ ကိုကျုပ်အကြောင်းတစ်ခုတည်းနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့တာပါ ကျုပ်ဟာ အခြားလူတွေအတွက်ထက် ကျုပ်အတွက်ပါ။ ကျုပ် စဉ်းစားတယ် ဒါကြောင့် မိန်းမယူဖို့ကိစ္စမှာ ကျုပ်အတွက် ဖြစ်နိုင်မယ်ကိုမထင်ခဲ့မိဖူး သူနဲ့တော့ဖြစ်နိုင်လိမ့်မည်လို့ယူဆလို့ ပါ” ဟု 'ရှော' က သူ့ အတွင်းသဘောကို ပြောင်ဖွင့်ပြောသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် ၁၉၄၃ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက် 'ပေခီတောင်ဆင်' ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေထိုင် သွားကြလေသည်။ အများအမြင်တွင် သူမသည် 'ရှော' စက် အနှစ် (၂၀) ခန့်ငယ်လိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ 'ရှော' ကပင်ဦးစွာ ကွယ်လွန်လိမ့်မည်ဟုယူဆကြသည်။ စင်စစ်တော့မူ 'ရှော' ထက် ၄ လသာငယ်သည် 'ရှော' သည်၊ ၁၈၅၆ ခုတွင် မွေးဖွားပြီး ၁၉၄၆ ခုတွင် 'ရှော' က ကြေညာချက်တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်သည်။ “သေဖို့မစဉ်းစားနိုင်လောက်အောင် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ဟူ၏”

“ဖြစ်ချင်သလိုလျှောက်ဖြစ်နေတဲ့ဘဝထဲမှာ” နေရတာ ကျုပ် ကျေနပ်မှုရှိပါတယ်။ ဘဝဆိုတာအဓိပ္ပာယ်မရှိလှပါဘူး၊ ကျုပ် အမြင်နဲ့ပြေ ရရင် “ဖယောင်းတိုင်တိုကလေး 'တစ်ခုလိုပါပဲ” “ဘယ်လိုပဲ ထင်ရှားရှား၊ (ကြီးပွားပွား) ကျုပ်ခံစားရမှာက လျှောက်ပမာ ခဏပဲဖြစ်ပေလိမ့်မယ်၊ ကျုပ် လိုချင်ဇာကတော့ ကျုပ်ရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကို နောင်လာ နောင်သားတွေ အတွက် ချန်ပစ်နိုင်ခဲ့ဖို့အတွက် တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးပမ်း သွားဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်” ဟု 'ရှော' က သူ့ ဘဝ ခံယူချက်ကို ဖွင့်ဟ သွားလေသည်။

MARK TWAIN



မာခ်တွဲမ်

မတ်(၆)တွဲမ်း

သူသည် သစ်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းကလေးတွင် ၁၂ နှစ်သားအထိ စာသင် ကြားခဲ့လေသည်။ ထိုစာသင်ကြားမှုကာလသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင် ဆည်တစ်ကြိမ်သာရှိလေသည်။

သို့သော် သူသည် ကမ္ဘာ့ပညာရှိကြီး တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရ၍ အောက်စ်ဖို့နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်တို့မှ သူ့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့များ ပေးအပ်ခြင်းခံရသည်။

စာရေးခြင် ဖြင့် ငွေသန်းပေါင်း များစွာ ရရှိသော "ဟာသစာရေးဆရာကြီး" ဖြစ်လာသည်ဟောလိဝုဒ်မှ သူ့ဘဝကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့သည်

မတ်(၆)တွဲမ်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာ စာအုပ်ထူကြီးလေးတို့အထိဖင် ထုတ်ရလေသည်။ ဘဝကိုစိန်ခေါ်ပြီး အောင်မြင်ခဲ့သူတည်း။

မတ် (၆) တွဲမ်း

သူသည် စာရေးဆရာများအား မသင်ပူးခဲ့၊ ကျောင်းနေရသူ
ကြောက်သည်။ တင်းတုတ်ဆရာနေရပြီး ဗျူချာလှသည်။
သို့သော် ဘဝကိုစိန်ခေါ်၍ အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်
ပြီး ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သွားသည်။

ကမ္ဘာ့ဟောလီဝုဒ်ရုပ်ရှင် ကမ္ဘာ့ဇာတ်ကား ပေါင် (၃) သိန်း သုံးပြီး
စံပြုဖွယ်လူတစ်ဦး၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးခဲ့လေ
သည်။ ထိုသူကား သူ့ခေတ်သူ့အခါက စာရေးဆရာတို့ အထင်
ရှားဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်များအနက် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ပြီး 'ဟာသ'
စာပေရေးသားသော စာရေးဆရာများအနက် လူကြိုက်အများ
ဆုံး စာရေးဆရာတစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

သူသည် သစ်တုံးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသောကျောင်း
ကလေးတွင် ၁၂ နှစ်သားအထိစာသင်ကြားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့
စာသင်ကြားမှုကာလသည် သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးတွင်သည်
တစ်ကြိမ်သာရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကျော်တက္ကသိုလ်များ
ဖြစ်ကြသည့် "အောက်(စ်)ဖွို" နှင့် "ယေးလ်" တို့မှ သူ့ကို
ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့လက်မှတ်များ ပေးအပ်ကြသည်။ သူ့မိတ်
သဟာများကလည်း ကမ္ဘာ့ပညာရှိကြီး တစ်ဦးအဖြစ်သတ်မှတ်
ခဲ့ကြလေသည်။

သူသည် စာအုပ်ရေးသားခြင်းဖြင့် ငွေသန်းပေါင်းများစွာ
ရရှိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ခေတ်သူ့အခါက စာရေးခြင်းဖြင့်
ဝင်ငွေအများဆုံးရရှိသော စာရေးဆရာများထဲတွင် သူသည်
ထိပ်ဆုံးမှဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးသည့်တိုင် သူ့စာအုပ်
များမှ မူပိုင်အကျိုးခံစားခွင့်များ၊ ရုပ်ရှင်မှရရှိသည့် ဝင်ငွေများ၊
ရေဒီယိုမှ အကျိုးခံစားခွင့်များသည် သူ့ဘဏ်စာရင်းသို့ ဖြည့်
တင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

သူ၏ကလောင်နာမည်အစစ်အမှန်မှာ "ဆင်မြူရယ်လင်ဂွန်နီ
ကလီမင်း(စ်) * ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကျော် "မတ်စ်
တွဲမ်း" ဟုသာ သိကြလေသည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စွန့်
စားမှုများနှင့် ပြည့်နှက်နေပါသည်။ သူ့လူဟူ၍ ဖြစ်ပြီးချိန်တွင်
အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏သမိုင်းရေးရာအခြေအနေ အရပ်ရပ်
လည်ဖြစ်ရပ်ပေါင်းစုံနှင့် လူးလွန်းလှုပ်ရှားတုန်းကာလဖြစ်သည်။

သူ့ကို "မစ်ဆစ်ဆစ်ပီ" မြစ်နှင့် မဝေးလှသော "မက်ဆီလီ"
ရွာကလေးတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က အမေရိကန်ပြည်
ထောင်စုတွင် မီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်ပြီး၍ ၇ နှစ်သာရှိသေး
သည်။ လင်ကွန်းသည်ပင်လျှင် သမ္မတဖြစ်မလာသေးဘဲ ဖိနပ်
မပါ၊ ဗလာခြေထောက်နှင့် သစ်သားထွန်အစုံကို နွားတစ်ရှဉ်း
ဖြင့် ထယ်ထိုးကောင်းတုန်း၊ လယ်ထွန်ကောင်းတုန်း။

နွားတင်းကုပ်ထဲမှ ဘဝအစ

သူ့ကိုမွေးသည့်အိမ်ကလေးသည် အခန်းနှစ်ခန်းပါ အိမ်ကုပ်
ကလေးတည်း။ ယခုခေတ် လယ်သမားများသည် ထိုမျှလောက်

* Samuel Langhorne Clemens

သော အခန်းကလေးထဲတွင် မိမိတို့၏နွား၊ သို့မဟုတ် ကြက်ကိုယ် ထားဖို့ စိတ်ကူးကြမည် မဟုတ်ပေ။ မတ်တုံ့မ်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဤအတိုင်းပင်နေခဲ့ရလေသည်။ ကျဉ်းလည်းကျဉ်း မှောင်လည်းမှောင်သော အခန်းကလေးတွင် အိမ်စေမိန်းကလေးပါ စုစုပေါင်း ရှစ်ယောက်နေထိုင်ကြရသည်။

သူငယ်ငယ်က ပိန်ဝီနီသေးသေးကလေး ဖြစ်ပြီး တစ်ဆိပ်ခိုနေမကောင်းဖြစ်၊ ဘာဖြစ်နှင့် ချူချာလှသည်။ ထို့ကြောင့် ဆက်ပြီး လူဖြစ်မည်ပင် မထင်ကြပေ။ အတော်လေးကြီးပြင်းလာပြန်တော့လည်း သူသည် "ပြဿနာနှင့်လူ" ဖြစ်နေသည်။

သူသည် သူ့ မိခင်အား အိမ်သားတွေ အားလုံးထက် ပို၍ ခုက္ခပေးခဲ့သည်ဟု သူ့ မိခင်က ပြောဖူးလေသည်။ သူငယ်စဉ်က ရွတ်ရွတ်နောက်နောက် ကျီစားသန်သော လူပြောင်းကလေးဖြစ်သည်။ ကျောင်းတက်လည်းပျင်းသည်။ ထို့ကြောင့် မကြာခဏဆိုသလို အိမ်မှ ပျောက်ပျောက်သွားလေ့ရှိသည်။

ပျောက်သွားပြီဆိုလျှင်လည်း "လူအိုဖြစ်" *ဘက်သို့ရောက်နေတတ်သည်။ တောတောင်ရေမြေ ကျွန်းများ အထွေးထွေးနှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ် "မစ်ဆစ်ဆစ်ပီ" နယ်မြေသည် သူ့ကို ဖမ်းစားထားလေသည်။ ရေပြင်ပေါ်တွင်တဖြည်းဖြည်း မျောပါသော ဖောင်များ၊ ပင်လယ်ဆီသို့ ခန့်ခန့်ညားညား စီးဆင်းသော မြစ်ပြင်တို့ကို စိတ်ဝင်စား၍ မဝနိုင်အောင် ရှိခဲ့လေသည်။

* Old Man River

စိတ်ကူးဖြင့် ပျောနေသူ

ကျောင်းမှလစ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် မြစ်ကမ်းပါးဘက် ထိုင်ကာ အချိန်အတော်ကြာကြာ စိတ်ကူးယဉ်ကြောထဲ နစ်ပျော လိုက်ပါနေလေသည်။

သူသည် မြစ်ထဲတွင် ကိုးခါသောက်ရေနစ်ပြီး သေမလိုဖြစ်ခဲ့သေးသည်။ မြစ်ကမ်းပါးတွင် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယတိုင်းရင်းသားနှင့် ပင်လယ်ခားပြုများ လုပ်တမ်းကစားသည်။ ဂူများထဲဝင်ပြီး လိုက်စပ်စုသည်။ သိပ်ဥ၊ မိကျောင်းဥ ရွာစားသည်။ ဖောင်စီးပြီး မြစ်ထဲပျောလိုက်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်သော အတွေ့အကြုံများ ရလိုက် လေသည်။ ယင်းအတွေ့အကြုံများသည် ဥဒါန်းတွင်ရစ်သည့် သူ့နာမည်ကျော်လက်ရာ စာအုပ်နှင့်အုပ်ထဲတွင် အထင်းသား၊ ဓာကွင်းသား ရေးချယ်ဖော်ပြခဲ့လေသည်။

ယင်းနာမည်ကျော် နှစ်အုပ်ကား "Huckleberry Finn" နှင့် "Tom Sawyer" တို့ဖြစ်ကြသည်။ ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်သည် လူငယ်များ ရှိနေသေးသရွေ့ ဘယ်လိုမှ တိမ်ကောမည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစာအုပ်များကို သူ့ အတွေ့အကြုံ ဆန်းများက ဖန်တီးပေးကြသည်။ သူ့ ခံစားချက်များလည်း မည်ပေသည်။

အမေ့ဆီကရတဲ့ အမေ့

"မတ်(ခ်)တုံ့မ်း" သည် သူ့ မိခင်ထံမှ အမေ့တစ်ခု ရခဲ့လေသည်။ သူ့ အဖေ၏ ကပြုံးကို သူသည် တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးပေ။ သူ့ အမေကမူ "တာသ" ဉာဏ်ရှင်သည်။ အမျိုးသားများတွင်ပင်

‘သူ့လောက်’ ဟာသဉာဏ်ကောင်းသူ ရှားသည်။ သူ့ပျက်လုံးများလည်း အသစ် တီထွင်ချက်များဖြစ်ပြီး ထိထိမိမိလည်း ရှိသည်။ အကွက်ကျပြီး ပီပြင်လေသည်။ မတ်(ခ) တို့မ်းသည် သူ့အမေဆီမှ ‘ဟာသပါရမီမျိုးစေ့ကို ရရှိခြင်းတည်း’ ဤနည်းဖြင့် သူသည် လူထုလူတန်းစားကြားထဲ ဟာသပြောသူ (ဝါ) ဟာသစာရေးဆရာ ဖြစ်လာသည်။ သူ့အမေအကြောင်းစကား စပ်ရေးပဦးမည်။ သူ့အမေသည် စိတ်နှလုံး သိပ်နူးညံ့သော အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်ကောင်ကိုပင် သတ်လေ့မရှိပေ။ ကြွက်ခုတ်သော ‘ကြောင်’ကိုပင် ဒဏ်ပေးသော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။

မတ်(ခ) တို့မ်းသည် ကျောင်းနေခြင်းကိုစက်ဆုပ်လေသည်။ ကျောင်းသည် သူ့လွတ်လပ်မှုကို အနှောင့်အယှက် ပြုသည်။ နှုတ်မြင်သည်။ သစ်တုံးများဖြင့် လေးဘက်လေးတန် ဝန်းရံထားသော သစ်သားအဆောက်အအုံကလေးထဲ နေချင်စိတ်မရှိ။ သူသည် ‘မစ်ဆစ်ဆစ်ပီ’ မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်ရှိ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများ ဆီသို့ လည်းကောင်း၊ သစ်တောထဲတွင် လည်းကောင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှည့်ပတ်သွားလာချင်နေသည်။

အလိုပြည့်ပြီ

သူ့အသက် ၁၂ နှစ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။ သူ့အခွင့်အလမ်း ပေါ်လာသည်။ ကျောင်းတည်းတူသော အချုပ်အချယ်အဆီးအတားကြီးထဲမှ ရုန်းထွက်လေတော့သည်။ သို့သော် သူသည် ပြန်လမ်းမရှိလျှော့ အရပ်ဒေသသို့ သွားရှာပြီ။

ဖြစ်သော သူ့ဖခင်အတွက် သူသည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းမိသည်။ အဖေ စကားကိုတစ်လုံးတစ်ပါးမျှ နာယူခြင်းမရှိပဲ ထင်ရာလုပ်ခဲ့သော သား၊ ယင်းအတွက် နောင်တရသည်။ သူ့ကိုယ်သူလည်း အပြစ်တင်မိလေသည်။

ထိုအခါ သူ့မိခင်က နှစ်သိမ့်သည်။ “ပြီးတာ ခဲပြီးခဲ့ပါပြီ။ မင်းအဖေအတွက် ပူဆွေးနေလို့လဲ အကြောင်းထူးလာမှာမှ မဟုတ်ပဲ။ ကဲ မေမေ့ကိုသားကတိတစ်ခုပေးစေချင်တယ်”

“ကျွန်တော်ဘာမဆိုလုပ်ပေးဖို့ ကတိပေးပါမယ်” ဟုသူက ချီကပြုံးပြန်ဖြေသည်။ သူ့ကဆက်ပြီး “ကျောင်းပြန်နေပါ ဆိုတဲ့ စကားကလွဲလို့ တခြားကြိုက်တာပြောပါ...မေမေ” ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူသည် သူ့မိသားစုအပေါ်က ရုဏာသက်သည် ထင်သည့် ပုံနှိပ်တိုက်တစ်ခုတွင် ပညာသင်အဖြစ်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်သည်။ ၂-နှစ်တာအတွင်း ထမင်းကျွေးပြီး အဝတ်အစား ဝယ်ပေးရုံသာတည်း။ တစ်နေ့ မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူသည် “မစ်တို နီမြို့” ဟန်နီတောလမ်းလမ်းတလျှောက် အောက်ဘက်သို့ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ၊ လမ်းတွင် လေနှင့် လွင့်ပါလာသော စက္ကူစကလေးတစ်စကို ကောက်ရလေသည်။ ထိုစက္ကူစကလေးသည် ဘေအုပ်တစ်အုပ်မှ ဆုတ်ထုတ်ထားသော စာတစ်မျက်နှာ ဖြစ်သည်။

အရေးပါတဲ့ စာရွက်ကလေး

မထင်မှတ်ပဲ တူရုရသည့် စာရွက်ကလေးက စာရေးစေတော့ပါသည်။ သူ့ဘဝခရီးကိုအခြားသော အကြောင်းချင်းရာ များ

* Haunibal

ထက်ပင်အကျိုးပြုကြသော်လည်း ရောက်စေခဲ့သည့် စာရွက်ကလေး ထိုတစ်မျက်နှာစာရွက်ကလေးတွင် "ဂျိုး"၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတစ်စိတ် တစ်ဒေသကို စာရွက်ကလေးတွင် ပါသည့် အသိုင်း လောက်ပဲ သူသိသည်။ "ရီရင်" တွင် ခံတပ်တစ်ခုရှိသည်။ ထိုခံတပ်တွင် "ဂျိုး"သည် ချုပ်နှောင်ခြင်းခံရဖူးသည်။ မတ်(၆)တို့ဝမ်းသည်၊ ထိုဖြစ်ရပ်ကို တွေးပြီး မျက်လုံးထဲ မတရားဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှုများ ကို မြင်ယောင်လာသည်။

"ဂျိုး"ဆိုသည်မှာ ဘယ်သူနည်း၊ တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေ။ ၁၃-နှစ်သား၊ မတ်(၆)တို့ဝမ်းသည် စဉ်းစား၍ ဉာဏ်မမီပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူသည် သူမ၏အကြောင်းကို လိုက် စပ်စုတော့သည်။ သူ့ဘဝအချိန်တစ်ဝက်လောက်အထိ သူသည် သူမမည်သူနည်းဆိုသောအမေးကို သိအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သိလိုစိတ်ဖြင့် ရင်ပူခဲ့သည်။ ထိုမှနှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကြောက် နှစ်အကြာတွင် သူသည် ယင်းအကြောင်းကို စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးလေတော့သည်။

"Recollection of Joan Arc" ဟူသော စာအုပ် ဖြစ် သည်။ ဂျိုး၏အကြောင်းကိုလက်လှမ်းမီသရွေ့ ရှာဖွေစုဆောင်း လေ့လာပြီးရေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဝေဖန်မှုများအရ ယင်းစာအုပ် သည် မကြီးကျယ်ဟု ဆိုစရာရှိသော်လည်း သူ့ကိုယ်နှိုက်ကမူ သူ့အကြိုက်ဆုံး လက်ရာ၊ အကောင်းဆုံး ကြိုးပမ်းချက်ဟု မှတ်ယူလေသည်။

* Joan of Arc,

အထင်မမှားစေဖို့

'မတ်(၆)တို့ဝမ်း'နာမည်နှင့်ရေးလျှင် ဟာသ'စာအုပ် ထင် မည်စိုးပြီး သူသည်ထိုစာအုပ်ကို သူ့ကလောင်နာမည် မတပ်ခဲ့ ပေ ဆိုင်းပင် ထိုးမထားချေ။

စာရေးဆရာကြီး 'အယ်(လ်)ဘတ်ဘစ်(ဂ်)လိုပိန်း' ကပြော ဖူးလေသည်။ မတ်(၆)တို့ဝမ်း၏ အထုပ္ပတ္တိလေးတွဲထဲ ထုတ်ဖော် ရေးသားချက်များ အရဆိုလျှင် သူ့အပေါ် 'ဂျိုး'၏ လှုံ့ ဆော်ပေးမှုအခန်းသည် မသေးပေ။ ယင်းမီးထိုးပေးချက်များ ကြောင့်လည်း မတ်(၆)တို့ဝမ်းသည် သူ့ခေတ် သူ့အခါတွင် စာပေပညာရှင်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခြင်းခံရပြီး ထင်ထင် ရှား ရှား ထီးသီးမားမား စာပေတန်ခိုးကြီးမားခဲ့ရခြင်း ပေတည်း။

သူသည် လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ခံစားလွယ်သောဘဝဖြစ်ပြီး အကြောင်းတစ်ခုတစ်ရာက လှုံ့ဆော်ပေးလိုက်လျှင်ပင် တစ်ခုခု လုပ်ဖြစ်ကိုင်ဖြစ်သွားလေ့ရှိသည်။ သို့ရာတွင်ကုန်သည်စိတ်မရှိချေ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်းသော စီးပွားရေးအမြင်သာ ရှိလေသည်။ တစ်ခါက စာတစ်အုပ်ဖတ်ပြီး အရှူးထဖူးသည်။ 'ကိုကာ သီး များကို အထက်အမေဇွန်မြစ်တစ်လျှောက် လိုက်လံကောက်ယူ ပြီး ရောင်းချမည်ဟု စိတ်ကူးပေါက်သည်။ စိတ်ကူးသာရသည်။ အမေရိကန်တောင်ပိုင်းသို့သွားရန် ခရီးစရိတ်နုတ္တိ၊ 'ကိုကာ' သီး အကြောင်းလည်း ဘာမျှသိသည် မဟုတ်ပေ။

သူသည် အမေဇွန်မြစ်ညာသို့ ရောက်လျှင်ပင် ငှက်ဖျားခံပြီး သေသွား နိုင်သည်။ သေသာ သေသွားလျှင် ဘယ်သူမှပင် သိလိုက်မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ဇွတ်တော့လုပ်သည်။ ထံအား

လျှော့စွာတစ်နေ့တွင် လမ်းတွင်(၁၀)ပေါင်ကောက်ရသည်။ ထိုငွေနှင့်ပင် အလုပ်စသည်၊ စင်စင်နာတီ အထိ ရောက်သွားသည်။ ထိုအရောက်တွင်ခရီးစရိတ် ပြတ်သွားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် စိတ်လျော့ပြီး တပ်ခေါက်ခဲ့ရလေသည်။

အတော်အဘန် အရွယ်ရလာချိန်တွင် သူသည် စာအုပ်ရေးသားခြင်းနှင့် ဟောပြောပွဲများမှ ငွေကို အစုလိုက်အပုံလိုက်ရသည်။ ရသမျှကိုစုဆောင်းဖို့လည်း ကြိုးစားသည်။ ကောင်းပြီ၊ ဒါဖြင့် ကြည့်ကြပါစို့။ ရေနှေးငွေသုံး ဓာတ်အားပေးစက် လုပ်ငန်းအတွက် မြှုပ်နှံသည် မဖြစ်ထွန်းပေ။ ပွဲဦးထွက်မှာပင် မှန်းခြေ မပေါက်ပေ။ ရေနှေးငွေ သုံး ဝန်ချီစက် ထုတ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားသေးသည်။ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်သွားသည်။

စာပေ ထုတ်လုပ်ရေးကို ပြန်လုပ်ရာ ပေါင် သုံးသောင်း နှစ်ထောင့် ရေထဲမျောသွားသည်။ တစ်ဖန် ငွေရင်း အလုံးအရင်းနှင့် ပုံသွင်းစက် ထုတ်လုပ်ရန် ကြံရွယ်ပြီး စက်တစ်လုံး တည်ဆောက်သည်။ ဘာမျှမဖြစ်လာပေ။

လုပ်ငန်းရှင် တွေ့ရပြန်

တစ်နေ့ သူသည် 'အလက်ဇန္ဒာဂရေဟန်ဘဲလ်' ဆိုသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့်ဆုံသည်။ 'ဘဲလ်' က မိမိစိတ်ကူ ကြံဆသားသော တယ်လီဖုန်း၊ တီထွင်မည့်လုပ်ငန်းသို့ ငွေထည့်ရန် ပြောသည်။ 'ဘဲလ်' က လက်တွေ့ပြသည်။ မိမိနေအိမ်မှ လမ်းငါးလမ်း ကွာဝေးသည့် ရာသီ မိမိတယ်လီဖုန်းနှင့်စကားပြောကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။ 'မတ်(ခ) တွမ်း' က ဇယ်သည်။ လူမိုက်ပေ။ ဦးနှောက်ပျက်နေတာတော့ မဟုတ်တန်ကောင်းပါဘူး။ ကြေးနန်းကြီးက

တစ်ဆင့်စကားပြောမယ်တဲ့...ကောင်းလိုက်တဲ့အကြံ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာဝေးသေး။"

အကယ်၍ ဟိုစဉ်ကသာ သူသည် ပေါင်(၁၀၀) ကိုတယ်လီဖုန်းအတွက်ရင်းလိုက်ပါက နောင်အခါ ထိုလုပ်ငန်းမှ သန်းချီ၍ ရမည်မှာ မလွဲချေ။ သူသည် တကယ့်အလုပ်ကို လွဲဖယ်ပစ်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကို ငွေများချေးလိုက်ရာ ထိုသူသည် ငွေချေးယူပြီး ၃ ရက်အကြာတွင် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ကြွေးလည်ပင်းခိုက်ကာ 'ဒေဝါလီ' ခံလိုက်ရသေးသည်။

၁၈၉၃ ခုနှစ်၊ သူ့အသက်(၅၈)နှစ်ပြည့်ပေပြီ။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အခြေအနေကို ပြန်၍ သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ကြွေးများ ပတ်လည်ဝိုင်းနေသည်တို့ တွေ့ရလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဘဏ္ဍာရေး အခြေအနေ ယိုယွင်းပျက်စီးနေပြီး 'မတ်(ခ) တွမ်း' သည်လည်း ချူချာလာသည်။ ဒဲကြားမှာ ဒေဝါလီခံလိုက်ရုံမှတစ်ပါး အခြားနည်း မရှိသလို ကြုံနေရသည်။ သို့သော် သူသည် အရှုံးမပေးပေ။ ထိုအစား ကြွေးရှင်ကို ဖြစ်နိုင်သလောက် ဖွဲ့ဆပ်သည်။ ဘယ်လိုပဲ ဆပ်ခဲ့သနည်း။ စာရေးသည်။ ဟောပြောပွဲလုပ်သည်။ ခရီးဆန်၍ ဟောပြောရာ ကမ္ဘာအနှံ့ပင်။

နာမကျန်းဖြစ်လျက်ကြီးနှင့် မဟောချင်တော့ သော်လည်း ကြွေးဆပ်နိုင်ရန် ငါးနှစ်လုံးလုံး ဟောပြောရသည်။ စိတ်သာမာရှိရမည်။ ဟောပြောပွဲများသည် ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် အောင်မြင်ပါသည်။ သူ့ဟောပြောချက်များ ထိုနားထောင်လိုသောသူများ ဆံ့လောက်သည့် ခန်းမဆောင်

ပင်မရှိ၊ ဝက်ဝက်ကဲ့မျှ များပြားသည်။ နောက်ဆုံး ကြေးကို ပေးဆပ်ပြီးသည့်အခါ သူသည် စာတမ်းတစ်ခုကိုရေးလေသည်။

စိတ်ချမ်းသာမှု အပြည့်အဝကို ပြန်ရလေပြီ။ ရင်လေးစရာ ပြဿနာများ မရှိတော့ပေ။ အလုပ်သည် စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့ပြီကော။ လူပန်းစိတ်ပန်းဖြစ်ဖို့မရှိတော့။

ချစ်ရေးကံကောင်းသူ

သူသည်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထက်ချစ်ရေးတွင် ပို၍ကံကောင်းလေသည်။ ဇာတ်ပုံကို အရင်မြင်ဖူးသည်။ လူကိုနောက်မှတွေ့ရသည်။ သူသည် မိန်းကလေး၏ ဇာတ်ပုံကို မြင်ရပြီးကတည်းက မေတ္တာသက်ဝင်နေမိလေပြီ။ သူသည် “ဟိုးလီးကျွန်း” သို့ လှေတစ်စီးဖြင့် ခရီးဆန်သည်။ ထိုအကြောင်းသည် သူရေးသော (Innocents Abroad) စာအုပ်တွင် ထင်ဟပ် ရေးထားလေသည်။

စန်းတည့်နေ့ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် သူ့သူငယ်ချင်းချာလီလင်ဒန်၏အိမ်သို့အလည်သွားသည်။ ဇာတ်ပုံထဲကမိန်းကလေးကိုတွေ့ရလေပြီ။ လင်ဒန်၏ နှမ လှပသော “အိုလီမီးယားလင်ဒန်” သူ့ခေါင်းထဲ ချက်ချင်း အတွေးဝင်သွားသည်။ သူလိုချင်သော အမျိုးအစားမျိုးနှင့် သူ့ စိတ်ကြိုက် မိန်းကလေး။ သူသည် လှေကိုလှော်ခတ်ရင်း လင်ဒန်အိမ်ကို အလေးထား၍ လိုလိုလားလား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်ပြီးရင်း ကြည့်ရင်း လုပ်မိသည်။ ကြည့်လိုက် ပြီးတိုင်း လေးနက်စွာ ယုံကြည်မိသော အချက်တစ်ရပ် ပေါ်လာသည်။ မိမိ၏ ဘဝ

ကြင်ဖော်အဖြစ် ရွေးရမည့် မိန်းကလေးသည် သူပင် ဖြစ်ရမည်ဟူ၏...။

မကြာပါချေ။ သူသည် ထိုမိန်းကလေးကို နယူးယောက်ရှိ ညစာစားပွဲ တစ်နေရာတွင် ပြန်၍ ဆုံဆည်းရပြန်လေသည်။ သူသည် ဘဝတစ်ခုလုံးကိုသို့ သပ်ပြီး ဤသို့ရေးခဲ့လေသည်။ “ယခု သူ့ကိုတွေ့ခဲ့ရပြီ။ သည်အချိန်မှစ၍ သူသည် ငါ၏စိတ်ထဲတွင် ဘယ်တော့မှ မေ့ပျောက်ပစ်၍ ရနိုင်တော့မည်မဟုတ်” နောက်တော့ သူသည် နယူးယောက်ရှိ မိန်းကလေးဖခင်၏အိမ်သို့ လာရောက်လည်ပတ်ရန်ဖိတ်ကြားခြင်းခံရလေသည်။ သွား၍လည်ပြီး ပြန်ရမည့်နေ့တွင် သူသည် ပြန်လိုစိတ်မရှိဘဲ ဆုတ်ဆင်းဆင်း ဖြစ်နေသည်။ သူသည် စိတ်သိပ်လှုပ်ရှားနေရှာသည်။

သူပြန်သည့်အခါ မိန်းကလေး၏အိမ်မှ မြင်းရထားစီစဉ်ပေးသည်။ မတ်(ခ) တွဲမိန်းက ရထားထိန်းအား ရထားထွက်သည့်အခါ ဒယ်စီးဒယ်ိုင်ဖြစ်ပြီး ရထားထဲမှ ထွက်မကျသွားစေရန် ထိုင်ခုံကိုသေသေချာချာလုပ်ထားပေးရန်ပြောသည်။ ထိုနောက် သူသည် လက်ဆွဲအိတ် ကိုဆွဲပြီး မိန်းကလေးကိုလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

ပက်လက်လန်ရှာပြီ

မတ်(ခ) တွဲမိန်းက မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် ရထားထိန်းက မြင်းကိုငေါက်ပြီး နှင်တံသံပေးလိုက်ရာ မြင်းသည် ရှေ့တူရွသို့ ရုတ်တရက် ခတ်ခဆာင့်ဆောင့်ကလေး ထွက်သွားလေရာ သူသည် လျှပ်တပြက် အတွင်း ထိုင်ခုံပေါ်မှ ကျွမ်းပြန်ကျပြီး မျက်လုံးကလေး မှိတ်ထားလျက်လားနှင့်ပင် ပက်လက်

ကလေးဖြစ်ကာ တဝက်သေသလိုဖြစ်သွားရှာလေသည်။ စင်စစ် တော့ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ မဟုတ်ပေ။ အသွန်အမင်း စိတ် လှုပ်ရှားသွား၍ပင်တည်း။

မိန်းကလေး၏ မိသားစုသည် သူ့ကိုဝိုင်း၍ ပွေ့ထူကြပြီး နောက် အိပ်ရာထဲသို့ ပို့ပေးကြသည်။ သူသည် အိပ်ရာထဲ နှစ် ပတ်ခန့် အချိန်ဖြုန်းနေသည်။ တကယ်တော့ ဘာမှဖြစ်လှသည် မဟုတ်။ သည်လောက်ကတော့ ငယ်ငယ်က မက်ခိုရီ ဟင်နီ ဘောလ်တွင်ကြုံခဲ့ဖူးပြီ။ ဖြူစရာမဟုတ်။ အိပ်ရာထဲ သဲဟန်ဆောင် နေသည်မှာ ရည်းစား၏ အပြုအစုကို ခံလို၍သာဖြစ်သည်။

မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကို ကြင်ကြင်နာနာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် ခေါ်ရှာသည်။ “အချစ်ရေ...” တဲ့ သူက မိန်းကလေးအား ‘အသည်းရေ၊ အသက်ရေ-အချစ်ရေ’ တဲ့၊ သူတို့သည် အိမ် ထောင့်ကျတော့လည်း ထိုသို့ပင် ကြင်ကြင်နာနာ ယုယုယယ ခေါ်ကြလေသည်။

မိန်းကလေးသည် ရည်းစားစာများကို သေတ္တာတစ်လုံးထဲ သော့ခတ်၍ သိမ်းထားပြီး နှစ်စဉ် အပန်းဖြေခရီး ထွက်ကြပြီ ဆိုလျှင် မိန်းကလေးသည် ထိုသေတ္တာကို လုံခြုံစေရန် ဘဏ်သို့ ခေတ္တပို့ထားလေသည်။

မတ်(ခ)တိုင်း၏ဇနီးသည် ခင်ပွန်း၏လက်ရေးမူများအား လုံးကို တည်းဖြတ်ပေးလေသည်။ သူသည် ရေးပြီးစာမူများကို ညဘက်တွင် စင်ပေါ်တွင် တင်ထားပေသည်။ ထိုစာမူများကို ဇနီးက အိပ်ရာမဝင်မီ ဖတ်နိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ သူမသည် စာမူထဲမှ မနှစ်မြို့ဖွယ် စကားလုံးများကို ထုတ်ပစ်ပြီးလျှင် စိတ်ကြိုက် ပြုပြင်သည်။ သူ့အလုပ် အစီအစဉ် ဘယ်လိုပင် ရှိရှိ၊ စာမူ

များကိုတစ်စုံတစ်ရာ ဆင်ခြေဆင်လက်မတက်ပဲ ဝတ္တရားမပျက် လက်ခံ တည်းဖြတ်ပေးသည်။

မတ်(ခ)တိုင်းသည် မိမိ၏လက်ရေးမူများ ပျောက်ဆုံးဖူး သည်။ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်လောက်အောင်လည်း အဘား မှားဖူးသည်။ သူသည် ယင် ဗုက္ခများအတွက် ဦးနှောက်ခြောက် မခံလိုသဖြင့် သူ့စာရေးစာပွဲကို အိမ်ဖော်မိန် ကလေးဖုန်သုတ် ရန်တားမြစ်ထားသည်။ ကြမ်းပြင်ကို မြေဖြူဖြင့် လိုင်းတားပြီး ထိုလိုင်းကို ဖြတ်မသာဖို့ပါ မှတ်ထားသည်။

လူအိုတော့ ပန်းပန်

သူ့အသက်(၇၀)ပြည့်တွင် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ ဤ အရွယ်သည် စိတ်ချမ်းသာသလို နေဖို့ကောင်းပြီဟု ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ်ချမ်းသာသလို စီစဉ်တော့သည်။ သူသည် ဝတ်စုံ အဖြူ ၁၄-စုံနှင့် လည်စီးအဖြူတစ်ရာအော်ဒါမှာသည်။ တစ်ကိုယ် လုံး အဖြူရောင် လွှမ်းသည်။ ညနေခင်း ဝတ်စုံကိုပင်လျှင် အဖြူရောင်ကို ရွေးသည်။ သူ့ကို ၁၈၃၅-ခုနှစ်၊ ကောင်းကင်တွင် (ကြယ်တံခွန်) ဘုန်းလင်းသည့် ညဘက်၌ ဖွားမြင်လေသည်။

ထိုကြယ်တံခွန်သည် ၇၅-ခုနှစ်တွင် တစ်ကြိမ်သာမြင်ရတတ် ပြီးမတ်(ခ)တိုင်းသည် ထို (ကြယ်တံခွန်) တစ်ကြိမ် ပြန်ပေါ် လာသည်အထိ လူ့ ဘဝတွင်အသက်ရှင်နေထိုင်လိုသောဆန္ဒ ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ရှိလှပါပေသည်ဟုပဲ ဆိုလေ မည်လား။ သူ့ကွယ်လွန်သက် ၁၈၁၀-ခုနှစ်၌ (ကြယ်တံခွန်) သည် ကောင်းကင်တွင် ပြန်လည်၍ပေါ်ထွန်းလာလေသည်။ သူ့ကွယ်

လွန်ခါနီး ချင်ခြင်းတစ်ခုတပ်ခဲ့သည်။ ယင်းကား၊ သူ့ သမီးကို ရှေး- စခကဘုလူမျိုး တေးသွားဖြင့် သီချင်း ဆိုစေခဲ့ခြင်းပင်။ သူသည် စကော့ရှေးဟောင်းတေးကို ခုံမင်ရှာပုံရလေသည်။

အောက်ပါ စာကြောင်းလေးကို သူသည် သမီးဆုဆီ၏ ဂူကျောက်တုံးပေါ်တွင် ထွင်း၍ ရေးသားခဲ့လေသည်။ ယင်းစာကြောင်းများ၏ အနှစ်သာရများကို နှစ်သက်ဖွယ် အမိန့်ပိုင်ကမတ်(ခ)တုမ်း၏ဦးခေါင်းကျောက်တုံး(ဝါ)ဦးနှောက်ထဲတွင် ကောင်းစွာ ထွင်းထားပေးပေလိမ့်မည်။

- (၁) ပူဇန်းသောရောင်ခြည်သည် ဤနေရာတွင် ကြင်ကြင် နာနာဖြင့် ထွန်းပပါစေ။
- (၂) နွေးထွေးသော တောင်လေမြူးသည် ဤနေရာတွင် ညင်ညင်သာသာ တိုက်ခတ်ပါစေ။
- (၃) စိမ်းနုနု မြက်ခင်းကလေးသည် ဤအပေါ်တွင် ဖွဖွ ကလေး လဲလျောင်း ပေါက်ရောက်ပါစေ။ သာသာ ကလေးနေရာယူ ရှင်သန်ပါစေ။
- (၄) မင်္ဂလာရှိသော ညဖြစ်ပါစေ "ရင်သွေးရတနာလေး ရေ" ကောင်းသောညပါ...သာယာသောညပါ။

လိုဝယ်လ်ဂျက်ဆန်သောမတ်{၆}

Lowell Jackson Thomas

စာအုပ်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ကို ရေးခဲ့သူ။

With Lawrence In Arabia

အာရေဗျတွင် လော့ရင့်နှင့်အတူ။

Beyond The Khyder Pass

ခိုင်းဘားတောင်ကြားလမ်းအောက်ဝယ်။

Page of Adventure

These Men Shall Never Die.

ဒီလူတွေ ဘယ်တော့မှမသေ။

စသော ကမ္ဘာကျော် စာအုပ်များကို ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့ စာအုပ်များကို ဟော့လီဝုဒ်က ရုပ်ရှင် အရိုက်များခဲ့သည်။

သူသည် တက္ကသိုလ် လေးခုမှ ဘွဲ့လေးခု ရခဲ့သည် သို့သော် ကျောင်းစရိတ်ကို နွားကျောင်း၍ စားပွဲ ထိုးလုပ်၍ နေခဲ့ရသည်။

သူသည် စွန့်စားသည်။

သူ့ စွန့်စားမှု အတွေ့အကြုံများကို ဟောပြောသည်။ သူ့ ဟောပြောချက် သူ့ အတွေ့အကြုံများမှာ ဆန်းပြားလွန်း၍ လူတိုင်း ကြားချင်ကြသည်။

ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာ

လိုဝယ်လ်ဂျက်ဆန်သောမတ်(စ်)

ငယ်နာမည် တော်မီ

သူ့ ငယ်နာမည်မှာ “လိုဝယ်လ်ဂျက်ဆန်သောမတ်(စ်)” ဖြစ်လေသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူနှင့် ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်း များက သူ့ကို ‘တော်မီ’ ဟု ခေါ်ကြသည်။ တော်မီသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအရှေ့ပိုင်း တစ်ဝက်နီးပါးသို့သတင်း များကို တစ်ပတ်တွင် ငါးရက်အသံလွှင့်ပြောကြားရလေသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ်ကတည်းက ဗျက်ကွက်ရပ်နားခြင်းမရှိပဲ အလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်အချိန်ပြည့် ကဏ္ဍစုံတွင် သူ့ အသံကို ကြား နေရသည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် တစ်ဖန် ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်များကို ရိုက်ကူး တင်ပြခဲ့သော ရုပ်ရှင်သတင်းများကို အသံလွှင့်ရန် တာဝန်ယူခဲ့ ပြန်လေသည်။

ဘဝတက်လမ်းခရီး

လိုဝယ်လ်သောမတ်(စ်)သည် ပထမက “အလက်ဇကာ ခရီးအတွေ့အကြုံများကို တစ်ည သျှိုလင် အနည်းငယ်မျှယူပြီး ဟောပြောရေး ရသေးသည်။ ထိုအလုပ်ဖြင့် သူသည်တစ်ဘက်တစ် လမ်းမှ ဝင်ငွေရရှိသည်။ သူ့ ပင်ရင်းအလုပ်မှာ “ပလီနက်တန်”

ဖြစ် ခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်ကား သူသည် ဘဝ၏တက်လမ်းခရီး နှစ် ကြီးပမ်းပူလှေကားနှင့် ထောင်ပြီ တွယ်တက်နေချိန်တည်း။ ထိုအချိန်ကတည်းက သူ့ ရိုရင်းစွဲ အရည်အချင်းများ ဖြစ်သည့် ‘ဆေ့ပပ်သေချာမှု၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ တည်ငြိမ်မှု’ စသည် နှင့် ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသော လူတော်လူခကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ရပ်တည်ဆဲ။

သူ့ကို မည်သူမျှ ဘာအချက်နှင့်မျှ ဝေဖန်ပြောဆိုခြင်း မရှိ လေဘက်ပင်။ စကားမနည်းသော်လည်း ရန်ကတော့စဲသည်။ သူ့ကို မုန်းတီးသူ ရှားလေသည်။

မိဘအဆုံးအပကို ဂရုမူတဲ့သား

“လိုဝယ်လ်သောမတ် (စ်)” ၏ ဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါး၏ ဩဝါဒ ဆိုဆုံးမစကား များကို လေးနက်စွာ စူးစိစက်ရုံလေ သည်။ လွမ်းမိုးလျက်ရှိသေးသည်။ မိဘနှစ်ပါးစလုံးကျောင်းဆရာ များဖြစ်ကြပြီး ဘော်မီအရွယ်ကလေးရလာသည့်အခါ စိတ်ကူး တစ်ခု ရရှိခဲ့သည်။ ယင်းစိတ်ကူးကို ဖြစ်ပေါ်လာအောင်ဖန်တီး လေးသည့် အကြောင်းတရားကား စွန့်စွန့်စားစားများ ပါဝင် သည့် ‘မာကိုပိုလို’ ‘မက်တဲလ်လင် ဒင်နီရယ်လ်ဘွန်း’ နှင့် ‘ရိုဘင် ဆင်ခရူးဆိုး’ တို့၏ ဝတ္ထုတိုများပင် ဖြစ်သည်။

‘လိုဝယ်လ် သောမတ်(စ်)’ သည် ယင်းဇာတ်လမ်းထဲက စွန့် စားမှုများကဲ့သို့ တစ်နေ့ မိမိသည်လည်း ကမ္ဘာအနှံ့သွားလာပြီး ထင်းအတွေ့အကြုံများ၊ စွန့်စားမှုများကို စာအုပ်ထဲ ရေးသား နှော်ပြမည်ဟု အဆုံးအဖြတ် ပြုခဲ့လေသည်။ သူ့လိုစိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်များကို တကယ်လက်တွေ့ဘဝသို့ ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးကြိုး ဖမ်းပမ်း ပြောင်းလဲ၍ အောင်မြင်သူ လူအချို့ ရှိလေသည်။

လိုဝယ်လ် သောမတ်(စ်)သည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာကာ ဥရောပ၊ အာရှ၊ အလစကားနှင့် ဩစတြေးလျ နိုင်ငံများသို့ ခရီးလှည့်လည်ခဲ့လေသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ သွားရောက်ရာတွင် ဝေလမင်းသားနှင့်အတူဖြစ်ပြီး၊ အာဖဂန်နစ္စတန်တော့နက်ကြီး ထဲသို့ ဝင်ရောက်ပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ယူရန် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရသည့် ပထမဆုံး ညွှန်သည်တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသည်။

ခရီးစုံ အတွေ့အကြုံ

အိန္ဒိယနှင့် ပြန်မာနိုင်ငံအစိုးရတို့နှင့် မလေးရှားပြည်ထောင်စုက သူ့ကို အထူးရထားများ၊ လေ့များစီစဉ်ပေးကြပြီး ဆင်အုပ်ကြီးများကို သူ့ဆန္ဒအရ စီစဉ်ပြသပေးကာ ဆင်များ၏ ထူးခြားသော ဓလေ့များကို သူသည် စူးစမ်းလေ့လာ၍ ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးနိုင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် စာအုပ် လေးဆယ်ကျော်ခန့်ကို ရေးသားခဲ့သည်။ သူ့စာအုပ် နာမည်အားလုံးသည် စွန့်စားလိုစိတ်ကို နှိုးဆွပေးသည့် အင်အားရပ်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။

“With Lawrence In Arabia” “Beyond The Khyber Pass” “Pagent of Adventure” နှင့် “These Men Shall Never Die”

စသော နာမည်မျိုးများပင်တည်း။

ငယ်စဉ်က

လိုဝယ်လ်သောမတ်(စ်)သည် ငယ်စဉ်ကတည်းကခရီးသွားရုံသာမက ခရီးသွား အတွေ့အကြုံများကို ဟောပြောဖို့ကိုပါ ရည်စူးချက်ထားခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ ပြီးပြည့်စုံစွာ အောင်မြင်

နိုင်ရန်ပညာတတ်ဖို့လိုကြောင်း သဘောပေါက်သည်။ သူသည် ပညာကို သဲကြီးမဲကြီး သင်ယူလေတော့သည်။

သူသည်ဗယ်လ်ပါရာလီဆို “တက္ကသိုလ်”၊ ချီကာဂိုရှိ “ကင့်ဥပဒေသိပ္ပံ ကောလိပ်”၊ ‘ဒင့်ဗာတက္ကသိုလ်’၊ ပရင်နက်ဘန်တက္ကသိုလ် စသော တက္ကသိုလ်ကောလိပ်လေးခုမှ ဘွဲ့လေးခုရရှိ ဆုတ်ခူးနိုင်ခဲ့လေသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ်လေးခုလုံးသို့ တက်ရောက်၍ပညာသင်ကြားသူဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်တစ်ခုသို့ တက်ရောက်၍ပညာသင်ရန် စရိတ်စက အခက်အခဲရှိနေလျှင် သူသည် လေးကျောင်းစလုံးသို့ မသွားတော့ပဲ ခေတ္တမျှ ‘သည်အတိုင်း’ နေလိုက်လေ့ရှိသည်။

ကိုယ်ရိတ် ကိုယ်ရှာ

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်များတွင်လိုဝယ်လ်သောမတ်(စ်)သည် အိန္ဒိယတွင် ကျွဲအုပ်၊ နွားအုပ်များ ထိန်းကျောင်းခြင်း အလုပ်ကိုလုပ်ပြီး ကျောင်းစရိတ်ရှာသည်။

သူ တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခတစ်ဦး၏နွားကိုအစာကျွေးခြင်း နို့ညှစ်ပေးခြင်း စသည်များလည်း လုပ်ကိုင်သည်။ မြေနှင့် အိမ်များ ရောင်းပေးခြင်းအလုပ်ကိုလည်း လုပ်ကိုင်သည်။

တစ်ဘက်တစ်လမ်းမှ စာသင်ကြားခြင်း၊ ပြောဟောပို့ချခြင်း များလည်း ပြုလုပ်ပြီး ငွေရှာသည်။ ၁၉၁၅-ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကြောင့် ဥရောပသို့ ခြေဆန့်လှည့်လည်သူ အားလုံးသည် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်သူသည်စိတ်ကူးအကြံဉာဏ်တစ်ခုရသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့သိမှတ်ဖွယ်၊ နှစ်သက်ဖွယ်အကြောင်းအရာအစုံစုံ

ရှုမြင်စရာအဖုံဖုံကိုတန်ဆာဆင်ပြီး လိုက်လံဟောပြောတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ တာ့ကြောင့် မပြင်ဆင် မကြိုးပမ်းနိုင်ရမှာလဲ။

အကြံကောင်းသော်လည်း

သူ စိတ်ကူးမှာ အလွန်ကောင်းမွန်သည်ကား မှန်သည်။ သို့ရာတွင် အကောင်အထည်ဖော်ရန် ငွေလိုသည်။ ငွေရှိမှ ခရီးစရိတ်အကုန်ခံနိုင်မည်။ တည်းခိုခက ရှိသေးသည်။ ပြီးတော့-ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ပစ္စည်းကိရိကာ ဝယ်ရဦးမည်။ ငွေဆိုသည်မှာ ရှာလျှင် ရရမည်။ “လို ဝယ်လ် သော မတ် (စ်)” သည် လူ့ဇာတိ ပီပီကြုံသို့ပင် အခိုင်အမာ ယုံကြည်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် အခေရိကန် ပြည်ထောင်စု တစ်ဝန်း အကောင်းဆုံး၊ အတိုင်းကျယ်ဆုံး အရောင်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

သူသည် မီးရထားနှင့်မီးသင်္ဘောကုမ္ပဏီများသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်သည်။ ထိုကုမ္ပဏီများက စရိတ်ထုတ်ပေးပြီး မိမိက ထိုစရိတ်ဖြင့် ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းမှသည် အလက်ဇန္ဒရီယိုတိုင် ခရီးလှည့်လည်ရန်ဖြစ်သည်။ သူ၏အလက်ဇန္ဒရီယိုတိုင် ဟောပြောမှု အောင်မြင်ကြောင်း သတင်းထွက်လာသည်။ အခေရိကန်သမ္မတ ဝီလီဆင်၏ ကက်ဘီနက်အဖွဲ့ အတွင်း ရေးမှူး ဖရင်ဖကာလင်ကေလိန်သည်ပင် သူ၏ ဟောပြောချက်များကို နားထောင်ခဲ့ဖူးနေပြီ။ သူ့ကိုချက်ချင်းပင် အရေးတယူ ပြုတော့သည်။ ၁၉၁၇-ခုနှစ်၊ အခေရိကန်ပြည်က ဂျာမနီကို စစ်ကြေညာသောအခါ အထက်ပါ အတင်းရေးမှူး ဖရင်ကာလင်ကေလိန်က သမ္မတကိုတိုက်တွန်းမှုတစ်ခုပြုလေသည်။ ၎င်းကား လိုဝယ်လ် သောမတ် (စ်) ကို နိုင်ငံခြားစေလွှတ်ပြီး စစ်ကြီး၏

မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ကူးစေမည်။ ထို့နောက် ထိုဓာတ်ပုံများကို ဖြန့်ချိပြီး အမေရိကန်နိုင်ငံသားများမိမိတို့နိုင်ငံအတွက်ပါဝင်၍ စစ်တိုက်လိုစိတ်ကို နှိုးဆွ ဆွဲဆောင်ပေးဖို့ရည် ရှယ်၍ ဆောင်ရွက်ရန်တည်း။

အတွင်းရေးမှူး၏ ဝိုက်တွန်းချက်ကို သမ္မတက လွယ်လင့်တကူ လက်ခံလိုက်သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် သောမတ် (စ်) ကို တာဝန်သာပေးပြီး ခရီးစရိတ်လည်း မပေး၊ လခဟူ၍လည်း သတ်မှတ်မပေးချေ။

ငွေချေးပြီး ခြေဆန့်ရ

လိုဝယ်လ်သောမတ် (စ်) သည် ချီကာဂိုရှိ သန်းကြွယ်သူဌေး ၁၀ ဦးထံမှ ပေါင် (၂၀၀၀၀) ချေးငှားပြီး ခရီးထွက်ကာ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ သမိုင်းဝင်ဓာတ်ပုံများကို ရိုက်ယူလေသည်။ ၁၀ လမျှ ခရီးထွက်ခဲ့ပြီးနောက် သူသည် အမေရိကန်သို့ ပြန်လာသည်။ သူနှင့်အတူ မှတ်တမ်းတင် ဓာတ်ပုံများနှင့်စစ်ပွဲကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးထားသော ရုပ်ရှင်ဖလင်များလည်း ပါလာသည်။ ထိုဓာတ်ပုံများ၊ ရုပ်ရှင်ကားများသည် ပြင်သစ် ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ အီတလီနှင့် ဘော်လကန် (စ်) နိုင်ငံများ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်တိုက်ပွဲများသာမက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘အဲတလင်ဗိုင်’ က ‘ဂျေဂျစ်လင်’ ဂျာဂီချီ၊ ဘက်သီဟမ် (စ်) နှင့် နာဇာရက်တို့မှ တူရကီများကို တိုက်ခိုက်၍ မောင်းထုတ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်များ၊ မှတ်တမ်းများကို ရုပ်သေ၊ ရုပ်ရှင်များနှင့်ယူဆောင်ခဲ့လေသည်။

သူ့ အတွေ့အကြုံများက

သူ၏မှတ်တမ်းပြုရပ်သော ရုပ်ရှင်များသည် အံ့မခန်းကြီးပမ်းချက်များပင်၊ စစ်ကြီးတွင် အာရေဗျ သဲကန္တာရမှ အကြီးအကဲ

များသည် ပြောက်ကျားတပ်အသွင်ဖြင့် တူရကီတို့၏ မီးရထား
လမ်းများနှင့် ဆက်သွယ်ရေး ကြေးနန်းလှိုင်းချားကို ခိုင်းနုမိုင်း
များဖြင့် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြလေသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်များကို
လည်း ရုပ်သေရုပ်ရှင်များအဖြစ် “လိုဝယ်လဲသောမတ်(စ်)” က
သယ်ဆောင်လာခဲ့လေသည်။

“လိုဝယ်လဲသောမတ်(စ်)” ၏ သရုပ်ဖော် ဟောပြောပွဲ
သည် နယူးယောက်မြို့ရှိ အကြီးဆုံးသော ဇာတ်ရုံကြီးတွင် လ
အတော်ကြာသည်။ ထိုမှလန်ဒန်သို့ ဖိတ်ကြားခြင်း ခံရသည်။
သူသည် လန်ဒန်တွင် အမေရိကန်တစ်ယောက်အနေဖြင့် အင်္ဂလန်
နိုင်ငံ လူထုကို သူတို့၏ အရှေ့ဘက်အနီးတဝိုက်တွင် ဖြစ်ပေါ်
ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတို့ အံ့ဩဖွယ်ပါဝင်ဆင်နွှဲခဲ့သည့် စစ်ဆင်
ရေးကိစ္စရပ်များကို ဟောပြောလေသည်။ လန်ဒန်တွင် သူ
ဟောပြောပွဲကို နားထောင်နိုင်ရန် လူထုသည် လက်မှတ်ရရှိရေး
အတွက် တန်းစီကြရသည်။ များပြားသော ပရိသတ်၏ လူတန်း
ကြီးသည် ရက်ပေါင်းအတန်ကြာ နေ့စဉ်မြင်တွေ့ရလေသည်။

ကပွဲကိုပင် ရွှေ့ဆိုင်းပေးရ

လိုဝယ်လဲသောမတ်(စ်) ၏ ဟောပြောပွဲကို ကွန်ဗင့်ဥယျာဉ်
အော်ပရာဇာတ်ရုံတွင် ပြုလုပ်သည်။ လူထုကပွဲတောင်းလှသဖြင့်
နေရာ အခက်အခဲရှိပြီး အော်ပရာကပွဲကြီးများ တင်ဆက်ကပြ
မည့် အစီအစဉ်နေ့ရက်များကို တစ်လမျှ ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်ရလေ
သည်။ ထိုနောက် သူ၏ ဟောပြောပွဲကို ‘အဲဗတ်’ ခန်းမသို့
ပြောင်းရွှေ့လိုက်ပြီး ဆက်လက်ကျင်းပရာ တစ်နေ့လူ တစ်
သောင်းငါးထောင်မှ နှစ်သောင်းငါးထောင်အထိ လာရောက်
နားထောင်ကြလေသည်။

အာရေဗျသူရဲကောင်း လော့ရင့်(စ်)

ဗြိတိသျှလူထုသည် လိုဝယ်သောမတ်(စ်) ၏ ဟောပြောပွဲ
မတိုင်မီက စိတ်ဝင်စားဖွယ် အာရေဗျသူရဲကောင်း လော့ရင့်(စ်)
အကြောင်းကို သိဖူးခြင်းမရှိပဲ လိုဝယ်သောမတ်(စ်) ဘောပြော
တော့မှပင် ကြားဖူးနားဝ ရှိလေတော့သည်။ ‘တော်မီ’ သည်
ထိုဟောပြောပွဲများကို ကမ္ဘာအနှံ့ ခြေဆန့်ပြီး ၁၀ နှစ်တာမျှ
လိုက်လံ ဟောပြောခဲ့လေသည်။ သူသည် လူလေးသန်းခန့်ကို
နဖူးတွေ့စူးတွေ့ ဟောပြောခဲ့ပြီး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အင်္ဂလိပ်စကား
ပြောသည့် နိုင်ငံတိုင်းတွင် တစ်နိုင်ငံလျှင် လူပေါင်းလေးထောင်
ကျော်သည်လည်း ယင်းပရိသတ်ထဲတွင် ပါဝင်လေသည်။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် လိုဝယ်သောမတ်(စ်) သည် ဘဝတစ်သက်
တာတွင် အကြီးမားဆုံးသော အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို ရလေ
သည်။ အခြားမဟုတ် လစ်တရေလီဒိုင်ဂျက် အတွက် နေ့စဉ်
တစ်နေ့တာသတင်းများကို အသံလွှင့်ပြောကြားပေးဖို့ပင်။ ဤ
အလုပ်သည် ကမ္ဘာ့အရေးအခင်းကိစ္စရပ်များတွင် သူ၏အခန်း
ကဏ္ဍကိုပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ဖြစ်အောင် စတင်အကောင်အထည်
ဖော်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

သူသည် တစ်ပတ်တွင် ဆယ်ကြိမ်အသံလွှင့်ပေးပြီး တစ်ပတ်
လျှင် နှစ်ကြိမ် ညလုံးပေါက် အသံလွှင့်သည်။ ထိုအသံလွှင့်ချက်
များသည် မကြာမီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်များကို
တင်ဆက် ရိုက်ကူးခဲ့သော သတင်း ရုပ်ရှင်များ အကြောင်းကို
အသံလွှင့်ဟောပြောရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

X X X X X X X X X X X X X X X X X

အယ်လီ ကာလ်ဘာဆန်

Ely Culberson

သူ့ဘဝသည် ထူးခြားဆန်းပြားချက်များနှင့်ပြည့်
နေသည်။ ဆန်းပြားရုံပဲလား၊ မဟုတ်ပေ။ အမေရိကန်
မှ ဆန်းကြယ်သူဌေးကြီး၏ သားတစ်ယောက် သည်
ရုရှား တော်လှန်ရေးတွင် တော်လှန်ရေးသမား တစ်
ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သာမန်လူတန်းစားထံ ဆင်းပြီး၊ အိမ်ရှင်မများထံ
စားသောက် ဖွယ်များကို တောင်းရမ်း စားသောက်
ရသည်။ ဇနီးလောင်းရွေးချယ်ရာတွင်ပင် ဆန်းဆန်း
ကြယ်ကြယ် ရွေးသည်။

ထို့နောက် သူသည် ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး
တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

ရိုးဒါးခိုင်ဂျက်မဂ္ဂဇင်းက သူ့ကို “အစစအရာရာ
စိတ်ဝင်စားတတ်ပြီး၊ လိမ္မာပါးနပ်သောပါရမီရှိသူ”
ဟု တင်စား ဂုဏ်ပြုခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝ၏ ဆန်းကြယ်မှု၊ ရှမ်းကန်မှုများကို
ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါတော့။

X X X X X X X X X X X X X X X X X

အယ်လီ ကာလ်ဘာဆန်

'လုံးဝငြိမ်းချမ်းရေး' အမည်နှင့် ၁၉၄၃-ခုနှစ်တွင်စာအုပ် တစ်အုပ်ထွက်လာသည်။ စာအုပ်အမည် အပြည့်အစုံမှာ "လုံးဝ ငြိမ်းချမ်းရေးရအောင်ဘယ်လိုဆောင်ရွက်မည်နည်း" ဖြစ်သည်။ "ကာလ်ဘာဆန်"သည် သူ့သူငါငါကြုံတွေ့ရခဲ့သော ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းဖွယ် (စစ်) ကို မည်သို့ ဖြေရှင်းမည်နည်း၊ မဖြစ်ပွား အောင် မည်သို့ တားဆီးမည်နည်း စသောပြဿနာကိုတင်ပြနိုင် ရေးအတွက် လေးနှစ်တိုင် လူ့ရာ စိတ်ပါ နှစ်ပြီး ဆည်းပူးလေ့ လာ၍ ထိုစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။

နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာက သူ့ စာအုပ်ကို အကျိုး အကြောင်းဆင်ခြင်တုံတရားနှင့် အတွေးအခေါ်မြော်မြင်မှုများ ပြည့်ဝခိုင်လုံ၍ အရည်အချင်းရှိသည့် ထူးခြားသော စာအုပ် ဟူ၍ ရေးသားဖော်ပြမှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

ဖြစ်ချင်တာက တစ်ဘာသာ

စင်စစ်တော့ သန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာသော လူတို့သည် သူ့ ကိုပထမဆုံး တံတားတည်ဆောက်ရေးပညာရှင်အဖြစ်သိခဲ့ ကြသည်။ ထိုလုပ်ငန်းဖြင့် သူသည် ငွေနှင့် ကျော်ကြားမှုတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းရရှိခဲ့သည်။ သို့သော်-သူသည် အလုပ်ကို "ပင်မ" ဘဝရပ်တည်ရေးအဖြစ် သဘောမပိုက်ပေ။ အပိုအလုပ်တစ်ခု အဖြစ်သာ သတ်မှတ်သည်။

'ကာလ်ဘာဆန်'သည်သူ့ ဘဝတစ်သက်တာတွင်အများနှင့် ဆိုင်သော စိတ်သဘာဝ(စိတ်ပညာ)ကို လေ့လာသည်။လူသား

တို့သည် အများနှင့်လိုက်လျောညီထွေ တစ်မြေတည်းနေ တစ်ရေး တည်းသောက်ပီပီ မည်သို့ နေထိုင်ကျင့်သုံးသည်ဆိုသည့် ပညာ တို့ကို လေ့လာသုံးသပ်ခဲ့သည်။

တကယ်တော့သူသည် သဘာဝတ္တ ပညာရှင်တစ်ဦးဟု ဆို လျှင်မမှားပေ။သူသည် မိမိအကြောင်း 'ကိုယ်ရေး အထုပ္ပတ္တိ'ကို လူတစ်ယောက်၏ ဆန်းပြားသော ဘဝဖြစ်ရပ်များ အမည်တပ် ကာ စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့သည်။ စာမျက်နှာ ၇၀၀ ခန့် ရှိသည့် 'ထူးသော စာအုပ်ထူကြီး' လည်း ဖြစ်သည်။ စာအုပ် နာမည်ကပင် ရှင်းနေသည်။ သူသည် ဘဝတစ်မျိုးထဲသွားနေသူ မဟုတ်ချေ။ ဘဝလမ်းကြောင်းခွဲများရှိသလို ထူးခြားဆန်းပြား ချက်များလည်း ပြည့်နှက်နေသည်။

ဆန်းပြားရုံပဲလား၊ မဟုတ်ပေ။ ကြမ်းတမ်းပြီး ထူးဆန်း သည်။ အဲဒီမဂ်ကန်မှ သန်းကြွယ် သူဌေးကြီးတစ်ဦး၏ သား တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။အထူးအဆန်းပမာ ရုရှားတော်လှန်ရေး တွင် တော်လှန်ရေးသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်များကို စည်းရုံးပြီး လျှို့ဝှက်တော်လှန်ရေး ကော်မတီတစ်ခုကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထိုနောက် ဆွစ်ဇာလန်တွင် လိနင် ထုတ်ခဝသော ဗော်လီရှီဗစ် သတင်းစာများကို ရုရှား သို့ တိတ်တဆိတ် သွင်းယူသယ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အမှန်တော့ အစိုးရက ရုရှားသို့ ယူခွင့်မပြုသော သတင်းစာ ဖြစ်သည်။

နတ်စည်းစိမ်ကို ပမက်သူ

သန် ကြွယ်သူဌေးသားက စည်းစိမ်အပြည့်အဝနှင့်နေနေရ သောဘဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး သာမန် လူတန်းစားထဲဆင်းပြီး လမ်း ပေ၍ တွင်တောင်းရမ်းစားသောက်ခြင်းကိုပင်ပြုခဲ့ရသည်သူသည်

ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသော စကော့လူမျိုး ဖခင်၏ အဆုံးအမ ကိုလည်း အလေး မထားပေ။ သူ့ ဖခင်ကို မျိုးရိုးအရ ဆိုမှု 'မိ'သည် မကောင်းဆိုးဝါး တစ်မျိုးဖြစ်သည်ဟု ယူဆသည်။ ကာလိဘာဆန်ကိုယ်တိုင်ကမူ 'မဲ'တွင် အိမ်စပတ် (ဝါ) ဖဲချိုး ဖဲကစား ကျွမ်းကျင်သူအဖြစ် ထင်ရှားသည်။ သူသည် တံတား တည်ဆောက်ရေးပညာကို သင်ကြားပေးခြင်းဖြင့် ပေါင် (၂) သိန်းရရှိသည်။ ဖဲကိုလည်း ဝါသနာပါခဲ့သူ မဟုတ် သို့သော် ရှုရှားထောင်တွင် ကြိုးတိုက်ထဲနေစဉ်က ထိုအတတ်ကောင်းကို တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်ခဲ့ရသည်။ စင်စစ်တော့ သူသည် ရှုရှား ပြည်ဖွား အမေရိကန် နိုင်ငံသားအဖြစ် ခံယူထားသူဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝကလည်း တစ်မျိုး၊ အသက် ၁၈ နှစ်အထိ အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားလုံး (၁၀၀) ခန့်လောက်ပဲ ပြောတတ်ဖတ်တတ် ခဲ့သည်။ နောက်တော့ ဘာသာစကားရစ်မျိုးကို တတ်မြောက် ခဲ့သည်။ ယေးလ် တက္ကသိုလ်သို့ သူ့အင်္ဂလိပ်ဘာသာစကားကို သင်ကြားနေစဉ် ကာလအတွင်း ဝင်ခွင့်မပြုပဲ ဆိုင်းထားသည်။ သူသည် နာမည်ကျော် တက္ကသိုလ်ကျောင်း ၆-ကျောင်းတွင် တက်ရောက်၍ ပညာသင်ကြားခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော် ထိုနှစ်များ အတွင်းတွင် ၆-နှစ်တိုင်အောင်ပင် သူသည် ကြေးစားဖဲသမား အဖြစ် ငွေရှာပြီး ရန်တည်ခဲ့လေသည်။

ပါရမီရှင်

ထင်ပေါ်၍ စင်တော်က ကောက်သည်။ 'ရိုးဒါးခိုင်ဂျက်' မဂ္ဂဇင်းက အစစအရာရာကို စိတ်ဝင်စားတတ်ပြီး လိမ္မာပါးနပ် သော ပါရမီရှင် (ဝါ) ပါရမီရှင်ဟု ရေးသားတင်စား၍ ဂုဏ်ပြု

ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် လပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ အလုပ်မည်မည်ရရ မရှိပဲ အိမ်ရှင်မများ ထံစားသောက်ဖွယ်ရာများကို တောင်းရမ်း စားသောက်ခဲ့ဖူး လေသည်။ အိမ်ရှင်မများသည် သူ့ ပင်ကိုရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိထွက် လာသောအခါ ဝယ်ယူဖတ်ရှုကြသည့် ပရိသတ်ထံ အပါအဝင် ဖြစ်ဖို့ရှိလေသည်။

ဘဝခရီးဖော် ရွေးချယ်ပုံက ဆန်းကြယ်

သူ့ ဘဝဖြစ်ရပ်များသည် ဆန်းကြယ်သလို သူ့လုပ်ပုံတွေက လည်းဆန်းသည်။ သူ့ ပင်ကိုရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိထဲတွင် ဇနီးလောင်း ရွေးပုံကို ပွင့်လင်းစွာ ဖော်ပြထားသည်။ သူသည် မိမိရွေးချယ် လျှင် မည်သို့သော အသွင်သဏ္ဍာန် အချိုးအစားမျိုးနှင့်တွေ့ရ လိမ့်မည်ကို စိတ်စောလျက်ရှိခဲ့သည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက် သည် အများအားဖြင့်ကျောင်း၊ အလုပ်ငှာနုသို့မဟုတ်၊ အခြား သူများအိမ်တွင် မိန်းကသေးတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ဆုံရသော အခွင့်အလမ်းမျိုးဖြင့်သာ အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်လေ့ရှိကြသည်။

သူကမူ ထိုနည်းဆန်ဆန်ပင် ရွေးချယ်သည်။ သို့သော် (ဇနီး) လောင်း အလိုရှိကြောင်း သတင်းစာထဲ တိုက်ရိုက် ခေါ်ယူပြီး ရွေးချယ်ခဲ့သလား၊ ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်။

သတင်းစာထဲမှာ လက်ရေးတို့ လက်နှိပ်စက်ရိုက် စာရေးမ တစ်ဦးအလိုရှိကြောင်း ကြေညာသည်။ ထိုထဲမှ ခွဲတူဆုံရသူများ အားရွေးချယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိတ်လီတွင် သူသည် အမေရိကန် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် စံပြုမယ်ခေါ်ယူသည်။ သတင်းစာ ထဲ ကြော်ငြာထည့်ရာတွင် သူလိုချင်သည့် စံပြုမယ်၏ အရပ်

အမောင်းကိုယ်လုံးအချိုးအဆစ်တို့ကိုပါထည့်၍ ဖော်ပြခဲ့သည်။ အသေးစိတ်အနေဖြင့်မျက်လုံးအရောင်၊ အသားအရေ၊ အသက် ရုပ်ရည်အသွင်သဏ္ဍာန်တို့ကိုပါ လျှောက်လွှာထဲတွင်ဖော်ပြရန် သတ်မှတ်ထားပါသည်။

သူသည် သူ့အလုပ်ကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ် သည်။ နိုင်ငံတကာမှ စံပြမယ်များကိုခေါ်သည်မဟုတ်ပေ။ အိတလီနိုင်ငံတွင် အချောအယုပေါသည်ဟု သတင်းကြီးသည့် ပိုင်းဒဏ်မှန် (ဗီ) ဒေသသို့ အသူးအစီအစဉ်ဖြင့် သွားပြီး ရွေးချယ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တူးရင်းမြို့တွင် ကြေညာရာ၌စာတိုက်သေတ္တာ နံပါတ်ဖြင့် ကျေညာပြီးခေါ်ယူခဲ့သည်။ အလွန်စိတ်ကူးယဉ်ဆန် သော အဖြစ်တစ်ခုပင်။

သူသည် ယင်းကိစ္စကိုအလေးထားသည်။ စိတ်ပညာရှင်တဦး နှင့်တိုင်ပင်ကာ အကြံဉာဏ်ယူသည်။ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်အတော်များများကို ဖတ်ပြီးလေ့လာသည်။ မည်သို့ပင် ကြေညာစေကာမူ ပြန်စာများ မည်မည်ရရ လာလိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ချေ။ မဟုတ်ပေ လျှောက်လွှာရှင် (၃၀၀) ကျော် လာသည်။ သူ့ဆန္ဒစည်းကမ်းချက်အတိုင်း အသက် ၁၈ နှစ်မှ ၂၁ နှစ်အတွင်းရှိ 'ချောစုမ' ကလေးများသာ ဖြစ်ရမည်။ လာမည်လာတော့သူထင်သလို အားလုံးချောချောလှလှချည်း မဟုတ်ပေ။ လေးဆယ်ကျော် အပျိုဟိုင်းကြီးတွေပါကလား။ သူတို့တတွေအများဆုံးပါလာသည်။ အရပ်ပုပု၊ သွားတွေမညီ မညာနှင့် အမျိုးသမီးတွေလည်းပါလာသည်။ အဖြစ်မှာ ရယ် စရာလည်းကောင်းသည်။ ဝမ်းနည်းဖွယ်လည်းဖြစ်သည်။

အားလုံးကိုတွေ့မည်

'ကာလ်ဘာဆန်'သည် လျှောက်လွှာရှင်အားလုံးကို စာပြန် ကြားသည်။ ပြည်သူ့ ရင်ပြင် (ကွက်လပ်) လေးဘက်လေးတန် တွင် နေရာယူကြစေပြီး ၁၅ မိနစ်အချိန်ပေး၍ တွေ့ဆုံခွေးချယ် ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ပြန်ကြားစာထဲတွင် ပြည်သူ့ ရင်ပြင်သို့ လာ သည့်အခါ အဖြူရောင်ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ယောက်ျား တစ်ဦးကို သတိထားကြည့်ရန် ပါရှိလေသည်။ လျှောက်လွှာရှင် မိန်းမပျိုများသည် သတ်မှတ်ထားသော နေရာသို့ အချိန်ကိုက် ရောက်လာကြသည်။ ဤတွင် 'ကာလ်ဘာဆန်'ကတစ်ချက်မျှ အကဲခတ် ကြည့်ရှုပြီး ပယ်ဘယ် 'ဆစ်(ဂ်)နိုရီနာ' ဝမ်းနည်း ပါတယ်။ စံပြမယ်တစ်ဦးကို ရွေးထားပြီးပြီဟု ပြောဆို ခြေ ကြားသည်။ ဤနည်းဖြင့်တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့အချိန်ယူတွေ့ဆုံသွား ခဲ့သည်။ ဆက်(ဂ်)နိုရီနာ ဆိုသည်မှာ အိတလီပြည်၏ အလှ ဘုရင်မတစ်ဦးရှိသည်ကိုတင်စား၍ ယဉ်ကျေးစွာပြောဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုတွေ့ပါပြီ

တစ်နေ့ 'ကာလ်ဘာဆန်'သည် ယင်းသို့တစ်ဦးပြီးတစ်ဦးပယ် နေရင်းမှ အမှတ်မထင်ပဲ သူ့ကလေးကိုတွေ့လိုက်သည်။ အသက် ၁၉ နှစ်၊ ဆံပင်အရောင်လှလှပပ။ ထူးထူးခြားခြားရှိသော မျက် ထုံးလှလှနှင့်မိန်းမချောသေး၊ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်အဝနှင့်ရင်မော ဇွယ် အလှနတ်မယ်ကလေး။ သူ့ကို ရွေးချယ်လိုက်ပါပြီ။ ဟန် ဆောင်ရွေးချယ်ခဲ့သူပီပီ 'ကာလ်ဘာဆန်'သည် သူ့ကလေး၏

မေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်လိုပြီဖြစ်သဖြင့် သူသည် သည်မိန်းကလေးကို မေတ္တာရှိသည်မှာ အနုပညာအမြင်လည်း ပါပါသည်။ ချစ်ခြင်း မေတ္တာက အဓိက။

မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်မျိုး ကိန်းအောင်း နေစေကာမူ သူသည် မိန်းမချောလေးအား မိမိကို အိတ်လိစကား သင်ကြား ပေးရန် ဆရာမလေးအဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်သည်။

ဘေးအမြင်က ရယ်စရာအဖြစ်ပဲမြင်မြင် အရွေးခံရနိုးနိုးနှင့် တကူးတကန့် မျှော်လင့်ချက်ကြီးမားစွာဖြင့် လာရောက်ကြသူ များအတွက် ဝမ်းနည်းစရာဟုပဲ ယူဆ၏ လျှပ်တစ်ပြက် ရွေးချယ်မှုကား ပြီးဆုံးသွားပေပြီ။ ရွေးချယ်ပုံပြုလုပ်စဉ်က ရဲများသည် ယင်းအဖြစ်ကို နေ့စဉ်စောင့်၍ အကဲခတ်ကြသည်။ ကိစ္စမှာ အေးအေးဆေးဆေးပြီးမည့်သားပြီးသွားသည်။ အချိန်အခါကား ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အမေရိကန် အမျိုးသား မှတ်ပုံတင်ဖြင့် ခရီးလှည့် လည်နေသူဖြစ်ပြီး အိတ်လိဘာသာစကားကို ရုရှားလေယူလေ သိမ်းနှင့် ပြောဆိုဆက်ဆံခြင်းပြုခဲ့လေသည်။ သူ့ အခန့်ဖြင့် မည် သို့ပင် အသွင်ပြောင်း ဆက်ဆံစေကာမူ ရဲများက သူမှန်းသိနေ ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် အိတ်လိနိုင်ငံမှ ချက်ချင်းထွက်သွားရန် ကိုယ်ထိ လက်ရောက်ပင်ခေါ်ဆောင်ပြီး နယ်နှင့်လိုက်လေသည်။ သူသည် အိတ်လိတွင် သူ့ စိတ်ကြိုက်ရွှေ ချယ်ခဲ့သော မိန်းမချောလေးနှင့် ကွဲကွာ သွားခဲ့ပြီးနောက် နှစ်အတော်ကြာသည့်အခါ 'နယူး ယောက်' မြို့တွင် မမျှော်လင့်ပဲ ပြန်လည်ဆုံဆည်းခဲ့လေသည်။

သူဌေးသား

'ကာလ်ဘာဆန်' သည် ဘမျိုးဘိုးတူ ဖြစ်သည်။ သူ့ ဖခင် သည် စွန့်စားမှုကိုနှစ်သက်သူတည်း။ ခုသူကလည်း အမျိုးမျိုး စွန့်စားသည်။ သူ့ ဖခင်သည် ရုရှားသို့သွားရောက်ပြီး 'ကော့ ကေးဆပ်' နယ်တွင် ဂရော် (စ်) နိုရေန် မြေကြောကြီးကို ရွာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သည်။ ထိုဒေသသည် ရုရှားနိုင်ငံ၏ အဓိက ကျွဲသေ့ရေန် ကြွယ်ဝသည့် နေရာဖြစ်သည်။ ဟစ်တလာသည် ထိုဒေသကို အမြတ်ထုတ်နိုင်ရေးအတွက် လူတစ်သန်း၏အသက်ကို စတေးခဲ့ လေသည်။

'ကာလ်ဘာဆန်' ၏ဖခင်သည် ရေန်လုပ်ငန်းဖြင့် ကြွယ်ဝလာ ခဲ့ပြီးနောက် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး၏သမီးနှင့် လက်ထပ်ခဲ့လေ သည်။ သူ့ ဖခင်သည် 'ကာလ်ဘာဆန်' အား အမေရိကန်တွင် ပညာတတ်တစ်ဦး ဖြစ်စေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်သို့ စေလွှတ်ပြီး ပညာသင်ကြားစေသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင် စိတ်ချောက်ချားပြီး စိတ်ဓာတ် များ ကျနေခဲ့သည်။

သူ့ကို တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပြုလုပ်သည်ဟုဆိုကာ အာဘုရင်ဘက်တော်သား စစ်သားများက သွေးထွက်သံယိုဖြစ် သောက်အောင်ရိုက်ပုတ်ညှဉ်းပမ်းကြသည်ထောင်ထဲထည့်ထား ကြသည်။ ထောင်ထဲတွင် သူ့ ချစ်သူ ရုရှားမကလေးကို သတ်ပစ် ထိုက်ကြသည်။ ယေးတက္ကသိုလ်သို့လာရောက်၍ ပညာရင်နို့ သောက်စို့ ကာစ ကျောင်းသားအများအပြား သတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်ကိုလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ သူသည် 'နယူးဟာဘင်' တွင် လေးလခန့် အချိန်ဖြုန်းပြီးနောက် သူ့ရနေကျလစဉ်ကြေး

၂၅ ပေါင်ကို အစ်ကိုဖြစ်သူထံပြန်အပ်သည်။ ပြီးနောက် နယူး
ယောက်မြို့ ဆင်းရဲသားရပ်ကွက်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်မည်ဟု
ထုတ်ပြောသည်။

“အမေရိကန်အောက်တန်းစား(ဆင်းရဲသား)တွေဘယ်လို
နေထိုင်ကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်” ဟု သူက
ဆိုသည်။ သူတို့တော့နဲ့လဲလက်ပွန်းတတီးနေချင်တယ်ဟုလည်း
ဆက်၍ ပြောပြသည်။ သူသည် ဆင်းရဲသားများ ရပ်ကွက်တွင်း
သုံးနှစ်ကြာ ဘဝကို နစ်မြုပ်နေထိုင်ခဲ့လေသည်။ ဘာကြောင့်
နည်း။

စာရေးဆရာဖြစ်ချင်

သူသည် တစ်နေ့ စာရေးဆရာ လုပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။
စာရေးဆရာဖြစ်ချင်သူသည် စာအုပ်များကိုလေ့လာရုံနှင့် မပြီး
ခံစားချက်ရှိရသည်။ လူ့သဘာဝကို သိရှိရမည်။ သို့မှသာ ရေး
စရာကုန်ကြမ်းရနိုင်မည်။ အဆင့်အတန်းရှိသည့်စာသမားတစ်ဦး
ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၍ ယင်းသို့ ပြုမူခြင်းဖြစ်သည်။

သူသည် အမေရိကန်တို့၏ ကြမ်းတမ်း၍ တက်သုတ်နှင့်နေ
ကြရသော ဘဝအခြေအနေများကို ဦးစွာလေ့လာသည်။ ထို့
ကြောင့် သူသည် သန်းကြွယ်သူဌေးသားဘဝကို မေ့ကာ သူခိုး
များနှင့်အတူ နေထိုင်သည်။ ကုန်သွေး ကုန်မှားများကို လှည့်
လည်ရောင်းချသော ဈေးသည်ကလေးများနှင့်လက်ပွန်းတတီး
ဆက်ဆံသည်။ နယူးယောက်မှ လူဆိုးဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်များ
ကိုလည်း ပေါင်းသင်းသည်။

‘ကာလ်ဘာဆန်’ ဘည်တစ်ညတာ အိပ်လျှင်ခြောက်ပဲနိသာ
ပေးရသည့်အခန်းတစ်ခန်းကိုငှားရမ်းပြီးနေထိုင်သည်။ ထိုအခန်း

မျိုးမှာ ဇိုးသမားများ၊ အခြေအနေမဲ့များ၊ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်
များ ကျက်စားရာနေရာများသာတည်း။

သူသည် ပြည်သူ့ဂေဟာတွင် အထွေထွေ လုပ်သားအဖြစ်
အလုပ်လုပ်သည်။ ဘဝရပ်တည်မှုအတွက် သတင်းစာရောင်း
သည်။ ထိုအလုပ်သမားများဖြင့် သူသည် စားရေး၊ နေရေးကိစ္စ
ကို ဖြေရှင်းသည်။ သန်းကြွယ်သူဌေးသားသည် ပေါင်မုန့်စား
ရခဲရဲအတွက် အများနှင့်အတူ တန်းစီ၍ ဝယ်ယူပူးလေပြီ။

များမကြာသေးမီ သူသည် အလုပ်သစ်တစ်ခုကို ကူးပြောင်း
လုပ်ကိုင်သည်။ ထိုအလုပ်မှာ ကနေဒါမီးရထားလမ်းဖောက်လုပ်
ရာတွင် အချိန်မှတ်စာရေး အလုပ်ဖြစ်သည်။ ထိုအလုပ်ထဲတွင်
သူသည် ငြိမ်ငြိမ်မနေပေ။ လုပ်သားများကို ကန်ထရိုက်တာ
များက ရသင့်သည်ထက် လျော့ပေးသည့် ကိစ္စများ၊ ကလိမ်ကျ
သည့်ပြဿနာများကို အခြေခံပြီး လုပ်သားများကို မီးထိုးပေး
သည်။ ထိုမီးရထားကုမ္ပဏီပိုင် စတိုးများကို ဝင်လှရန်တည်း။

သူသည် အလုပ်သမားများကို စည်းရုံးပြီး လုပ်ခတိုးရရှိရေး
အတွက် သပိတ်မှောက်ရန် ကြိုးပမ်းသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်
ဘဲ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

လွင်ပြန်ပေ! တစ်ဖန်

‘ကာလ်ဘာဆန်’၏ ဘဝသည် လှိုင်းထနေသော ရေပြင်
ပေါ်မှ သစ်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ကဲ့သို့ အမြဲလူးလွန့် လှုပ်ရှား၍
နေလေသည်။ အလုပ်မှ ထွက်ခဲ့ရပြီးနောက် သူသည် မိုင် ၂၀၀
ခန့်ဝေးသည့် အနီးဆုံးမြို့တစ်မြို့ဆီသို့ ခြေကျင်ခရီး နှင်ခဲ့သည်။
သူသည် မိမိတွင်ရှိသမျှသော ငွေအားလုံးကို ဆန်ဖရန်စစ္စကို

မြို့၌ ဘဏ်တစ်ခု၌ သွင်းထားသည်။ ထိုနောက် ပစိဖိတ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်သို့ ခြေကျင်ခရီးနှင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ခြေကျင်ခရီးနှင့်ရင်း တစ်ခါတစ်ခါ ကုန်တင်ကားများကို ခိုးစီးပြီး ခြေသလုံးအိမ်တိုင်များနှင့် သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။ ပေါင်းသင်းခဲ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ တစ်အိမ်တက်ဆင်း တောင်းရမ်းစားသောက်လေသည်။

‘မုန်တာနာ’တွင် ပန်းကန်ဆေးအလုပ် လုပ်ခဲ့သည်။ ‘အိုရီဂွန်း’တွင် ပြောင်းစိုက် အလုပ်သမားဘဝ၊ ‘ကာလီဖိုးနီးယား’ သစ်သီးခူးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် လူထုလူတန်းစားအသီးသီးကြား လှည့်လည်သွားလာပြီး လူ့ဘဝအကြောင်းကို လေ့လာခဲ့လေသည်။

‘ဘာကီလေ ကာလီဖိုးနီးယား’ စသော ဒေသများတွင် သူသည် ပြည်သူ့ အာဏာ စိုးမိုးရေးဆိုင်ရာ စာပေများကို လေ့လာသည်။ ၆-လအကြာ လေ့လာပြီး နောက် မက္ကဆီကိုတွင် တကယ်ပင် ခပီပေ ‘ကံနေပြီဖြစ်သည့် တော်လှန်ရေးထဲ ပါဝင်ဆင်နွှဲသည်။ မကြာပေ၊ သောင်တဲရောက်သွားသည် အကယ်၍ အခမရှိကန်နိုင်သော မှတ်ပုံတင်သာ မရှိပါက သူသည်ပစ်သတ်ခံရမည်မှာ သေချာသည်။ သူ့ကို ထိုပတ်(စ်)ဘုတ် ကလေးက ကယ်တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သူ့ ဖခင်ကြီးကမူ သူ့ ကံကြမ္မာကို ရုရှားနိုင်ငံသို့ ပေးအပ်ထားလိုက်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ သူသည် ရှိရှိ သရွေ့သော စည်းစိမ်ချမ်းသာများကို ရှေ့စာချုပ်များ ဝယ်ထားသည် စာဘုရင်နန်းကျ၍ လီနင်က ရုရှားတွင် ဆိုဗီယက်နိုင်ငံ ထူထောင်လိုက်သောအခါ ထိုစာချုပ်များ၏ တန်ဖိုးသည် တံဆိပ်ခေါင်း တစ်လုံးမျှလောက် အသုံးမကျတော့ပြီ။

ညစောင့်ဘဝသို့ လျှောက်

၁၉၂၁ ခုနှစ်၊

သူ့ဖခင်သည် နေ့ချင်း ညချင်း မွဲပြာကျသွားသည်။ နယူးယောက်မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး ညစောင့်ဒရဝမ် ဘဝသို့ ချက်ချင်းကျရောက်သွားသည်။ ကာလဘာဆန် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အတေးအခေါ် ပညာရပ်များနှင့် သဘာဝတရား၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းတိုးတက်မှုဆိုင်ရာ ပညာရပ်များကို သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာအလုပ်ကို ရရှိရန် ကြိုးပမ်းသည်။ မအောင်မြင်ပေ၊ အပြိုကုန်သဖြင့် ဂဠုဆားချက်သည့်အနေဖြင့် ကော်ဖီရောင်းဖို့ စီစဉ်သေးသည်။ ဒါလည်း အထမမြောက်ပြန်၊ နောက်ဆုံး နယူးယောက်ရှိ ဆိုရှယ်လစ်ဘက်တော်သားတစ်စုကို ပြင်သစ်စာပေများအားသီးခြားသင်ကြားပို့ချပေးသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် သူ့အစ်ကိုတော်သူ (တယောထိုးဆရာ)အတွက် ဖြေဖျော်ရေးကပွဲသဘင်စီမံအုပ်ချုပ်သူအဖြစ်ပါ ပူးတွဲလုပ်ကိုင်သည်။ သူ့အခြေအနေသည် တံတားတည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းဘက်သို့ ဦးလှည့်ရန် အခွင့်အလမ်း မပေါ်ဘဲဖြစ်နေသည်။ သူသည်မူ သောမဿမားအဖြစ် အချိန်ကုန်နေသည်။ သူသည် ဖဲကစားသူများကို စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းလေ့ရှိသဖြင့် ဘယ်သူမှသူနှင့်ကစားချင်စိတ် မရှိကြပေ၊ သူသည် တံတားနှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များကို ဖတ်သော်လည်း လက်တွေ့၌ ဘာမှမလုပ်ပေ၊ မည်သူမှလည်း မည်မည်ရရ မကူညီကြသဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ်ရေးရန် ပြင်ဆင်လေသည်။ သူသည် စာအုပ်လေးအုပ်ရေးသား၍ ပြီးစီးခဲ့သည်။ စိတ်တိုင်းမကျပေ၊ သူ့ဟာသူ အားမရသဖြင့် လက်ရေးမူဘဝမှ လက်နှိပ်စက်သို့ပင် မကူးဘဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ဆုတ်ပြုပစ်ခဲ့သည်။

စိတ်ဓာတ်ကျေပျော်မှု

သူသည် စိတ်ဓာတ်မကျေပျော်ပေ။ သူ့ပညာရပ် ဖြစ်သော တံဘားတည်ဆောက်ရေးစနစ် ကမ္ဘာတဝှမ်း ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်ထွန်းရေးကို ဇွဲနှင့်ကြိုးပမ်းပြန်သည်။ ထိုအကြောင်းကို စာအုပ်ပြုစုရေးသားသည်။ ထိုစာအုပ်များသည် ကမ္ဘာအရပ်ရပ်သို့ ဘာသာရပ်အမျိုးမျိုးနှင့် ပြန်ဆို၍ သန်းချီပြီး ဖြန့်ချိထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

သူ့ဘဝတွင် အများဆုံး ကျေနပ်မှုမရှိသော အချိန်အခါမှာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက် စိတ်လှုပ်ရှားစရာများနှင့် ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပျက်တွေ့ကြုံနေရသည့် အချိန်ကလေးများသာ ဖြစ်လေသည်။ လုံးဝငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုစဉ် လေးနှစ်တာ ကာလကိုလည်း သူ့နှစ်သက်လေသည်။

ဤနည်းဖြင့် "တံဘား တည်ဆောက်ရေးပညာရှင် ကာလဘာဆန်" သည် ကမ္ဘာ့လူသားတို့၏ လိုလားတောင့်တသော ငြိမ်းချမ်းမှု အခွင့်ရှည်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။



CLARK GABLE
ကလပ် ဂေဘယ်လ်

တစ်ချိန်က မိန်းကလေးမြင်လျှင် ကြောက်တတ်သူသည် နောက်ခံဘဝ - ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင် မင်းသား ဖြစ်လာသည်။

သူ့ကိုမြင်လျှင် မိန်းကလေးများ ပျိုပျို အိုအို ဝိုင်းကြသည်။ သူ့လည်ပင်းကို ခို၍ သူ့အင်္ကျီ၊ သူ့ဦးထုပ်ကို လှ၍ အမှတ်တရ လှယူကြသည်။

တစ်ချိန်က သူသည် လယ်ယာ လုပ်သား၊ နို့ညစ်သမား၊ ဝက်စာကျွေးသမား စသည်ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံခဲ့သည်။

၁၅-နှစ်သားတွင် ရုပ်ရှင် ပြဇာတ်မင်းသား၊ မင်းသမီးများနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ဇာတ်ရုံတစ်ရုံတွင် ဟိုခိုင်းဒီခိုင်း အကောင်ကလေးဘဝ၊ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရ၊ ထိုမျှမက သူ့ဘဝသည် အဘက်အကျ များလွန်းလှသည်။

သို့သော် - ဘာကို စိန်ခေါ်ရင်း မလျော့ဘော ဇွဲဖြင့် ချီတက်ခဲ့ရာ၊ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား ဖြစ်လာခဲ့သည်။



ကလပ် ဂေဘယ်လ်

သူမှသူ

အမေရိကန်ကြည်းတပ်မတော်တွင် အမှုထမ်းစဉ်က 'ကလပ် ဂေဘယ်လ်' လောက် မည်သူမျှ ထင်ရှား၍ လူသိ မများခဲ့ပေ။ တစ်ခေတ်တွင်တစ်ယောက်ဆီရလောက်အောင်လည်းသူ့ ခေတ် သူ့အခါက ရုပ်ရှင်နယ်တွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ တရုတ်၊ အိန္ဒိယ၊ အာဖရိက ဥရောပနှင့် အမေရိကန်တောင်ပိုင်းမှ သန်းပေါင်းမြောက်မြားစွာသောရုပ်ရှင်ချစ်သူတို့သည် 'သူမှသူ' ဖြစ်ခဲ့ဖူးလေပြီ။

အမေရိကန်သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင်လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ ထိပ်သီးများသည် လည်းကောင်း၊ သူ့လောက် ကျော်ကြားမှုမဖြစ်ခဲ့။

ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု တောင်ပိုင်းသို့ အလည်အပတ် သွားစဉ်ကဖြစ်သည်။ ပျိုပျိုအိုအိုတို့ သူ့ကို ဝိုင်းထားကြသည်။ သူ့လည်ပင်းကို တွယ်ပြီးလိုက်ကြသည်။ သူ့ဦးထုပ်ကို အသူ့အယက်လှကြသည်။ ကုတ်အင်္ကျီကိုချွတ်ပြီးယူကြသည်။ အင်္ကျီကို အပိုင်းပိုင်းဆုတ်ဖြုတ်ကာ အမှတ်တရ ယူထားကြသည်။ ဤမျှလောက် လူကြိုက်များခဲ့သည်။ တပ်မတော်ထဲသို့ ဝင်ရောက်၍

အမှုထမ်းစဉ်က သူ့ကိုယ်သူ အတော်ပင် ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း နေခဲ့သည်။ လူမြင်များသည့် ရုပ်ရှင်ပွဲ၊ မျက်လှည့်ပွဲ စသည်တို့ကို မသွားပဲ ဆင်ခြင်သည်။

မြေးလေလိုက်လေ

ယင်းသို့အနေအထိုင် ကျစ်လျစ်သိပ်သည်းသဖြင့် စစ်မှုထမ်းဘဝနှင့် အင်္ဂလန်တွင် နေခဲ့စဉ်က သူ့နောက်သို့ တစ်ပြုံကြီး လိုက်ချောင်းကြည့်ကြသည်။ ဇမ္ဗိုးသမီး ပရိသတ်က အများဆုံး၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားလျှင်လည်း လိုက်၍ လိုက်၍ ချောင်းကြည့်သည်။ လှပျိုဖြူ တစ်စုကလည်း အလုပ်ကို နှေ့ဝက်ပစ်ပြီး 'ကလပ်ဂေဘယ်လ်' ကို မြင်ရလိုမြင်ရငြား အမေရိကန် တပ်မတော်စခန်းရှိရာ စိုက်ခင်း ကောက်ရိတ်သွင်းရာတွင် လာ၍ လုပ်အားပေးကြသည်မှာလည်း ဒုနဲ့ဒေး။

အရွယ်ကောင်းတုန်းအချိန်

၁၉၄၂ခုနှစ်၊ တပ်မတော်တွင် အမှုထမ်း မနေရ အမိန့်ကြောင့် သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသားဘဝမှ တစ်ဖြစ်လဲ 'စစ်သားကြီး' ဖြစ်လာရသည်။ အသက်မှာ လေးဆယ်နှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးသည်။ လှတုန်း၊ ပုတုန်း၊ သန်တုန်း၊ မြန်တုန်း၊ ဇာတာစန်းလက်ထုချိန်ပင်။ ကမ္ဘာကျော် ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်ကုမ္ပဏီမှ သူ့ကို ထန်ထရိုက်စနစ်ဖြင့် စာချုပ် ချုပ်ထားသည်။ ၇ နှစ် စာချုပ် ဖြစ်ပြီး တစ်နှစ်တွင် ရက်သတ္တပတ် (၄၀) ကို တစ်ပတ်လျှင် ခေါင် (၁၅၀၀) ပေးရန်ဖြစ်သည်။

သမ္မတ လစာလောက်တော့ အပျော့

တက်တတ်မည် ဆိုလျှင်လည်း နှမြောစရာ၊ ထိုနှုန်းအရ ဆိုလျှင် သမ္မတလစာတနှစ်လုံးစုထားလျှင် သော်မှည့် ဝင်ငွေကို မမိပေ၊ ရက်သတ္တ(၁၀)ပတ်ဆိုလျှင် အမေရိကန် သမ္မတလစာ တစ်နှစ်စာ ရနေလေပြီ။ ဤနည်းဖြင့် သူ့ဘဝသည် တစ်နှစ် ပေါင်(၇)သောင်းနှင့် တစ်လ ဆယ်ပေါင်သာရသည့် ကာကီ ယူနီဖောင်းဝတ်ဘဝကို လဲခဲ့ရရှာသည်။

အချိုးကျတဲ့သူ

'ကလပ်ဂေဘယ်လ်'သည် ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း ဟိတ်ဟန်မရှိပေ၊ ဣန္ဒြေတော့ရှိသည်။ ခင်မင် တတ်သည်။ အမေရိကန်ညွှန်ခံပွဲအခမ်းအနားခံမြောက်မြားစွာသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရပြီး အချိုးကျကျ ဝတ်စားတတ်သူအဖြစ် အမြဲ တမ်း မှတ်တမ်း တင်ခဲ့ရသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် အချိုးကျကျ ဝတ်စားတတ်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် အမြဲတမ်း အရွေးခံရလေ့ ရှိသည်။ ရုပ်ရှင်ထဲ သရုပ်ဆောင်ရာတွင်လည်း သဘာဝကျကျ၊ သူ့ဘဝအတို့အကြုံသည် သူ့ သရုပ်ဆောင်မှု များအပေါ် ထင်ဟပ်နေသည်ဆိုလျှင် မမှားပေ။

ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲပြီ

သူသည် (၁၅)နှစ်အရွယ်က ဖြစ်သည်။ တစ်ည အက်(စ်)ရွံ့ အိုမီအိုတွင် အသားညှပ်မုန့်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် စားသောက် ရရေးအတွက် မီးရထား စားသောက်တဲ့ ဆီသို့ အမိလာရာ နောက်ကျသွားသည်။ ထိုသာမန် ဖြစ်ရပ်ကလေးသည် သူ့ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို စတင်၍ ပြောင်းလဲသွားဖို့ အကြောင်းတရားဖြစ်လာ

သည်။ ဘာကြောင့်နည်း။ ယင်းသို့ နောက်ကျ သွားခြင်းသည် ပင် သူ့ အတွက် ကောင်းဖို့ဖြစ်လေသည်။ နောက်ရထားတွင် သူသည် ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်များနှင့် ဆုံဆည်းခွင့် ရ၍ တည်း။ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မင်းသားများကား သူ့ကို ဖမ်းစားလေပြီ။ ထိုတွေ့ဆုံမှုကလေးသည် သူ့ အာရုံထဲ ဖျောက်ဖျက်ပစ်၍ မရ နိုင်တော့။

အချိန်မှတ်စာရေး

“အက်(စ်)ရွံ့” သို့ရောက်ရှိပြီး မကြာမီသူသည် ရာဘာစက်ရုံ တစ်ခုတွင် အချိန်မှတ်စာရေး လုပ်ရသည်။ ထိုအလုပ် မရမိက “ကလပ်ဂေဘယ်လ်” သည် လယ်ယာလုပ်သား၊ နို့ညှစ်သမား ဝက်စာကျွေးလုပ်သား စသည်ဖြင့် ဘဝမျိုးစုံခဲ့သည်။ သူသည် ရုပ်ရှင်မင်းသား မင်းသမီး များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး မကြာမီဇာတ်ရုံ တစ်ရုံတွင် ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းကောင်ကလေးဘဝနှင့် နေရသေးသည်။ မင်းသား မင်းသမီးများ အဝတ်အစား လဲလှယ်သည့် အခန်းမှ ဇာတ်စင်ပေါ်ရောက်သည်အထိ အထွေထွေကူညီပေးရသည်။ အဝတ်အစားများထွင် ဖြုတ်ကြယ်သိုးများမှ အစ တပ်ပေးရ သည်။

သူ့ အတွက် အကောင်းဆုံးသော အခွင့်အရေးမှာ မင်းသား မင်းသမီးများ ဇာတ်စင်ပေါ်သို့ တက်သည့်အခါ အနေအထား မှန်ကန်စေရန် တည့်မတ်ပေးခြင်းပင်။ ထိုဇာတ်ရုံတွင် သူသည် ၂-နှစ်ခန့် ကျင်လည်ခဲ့ရသည်။ ခါဖြင့် ဘယ်လောက် အကျိုးရှိခဲ့ သလဲ။ “သူ့ည” ဘာမှမရခဲ့။ ရခဲ့သော အရာမှာ အလုပ်မှအတို့ အကြုံများသာ။

ပြုစောင်မဲ ၁၀

သူသည် ဇာတ်စင်နောက်ကွယ်ရှိ ခေါက်ခုတ်ကလေးဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်ခဲ့ရသည်။ စောင်ခြုံစရာမရှိသဖြင့် အနွေးထည် ကုတ်အင်္ကျီကြီးကိုခြုံပြီးအိပ်ခဲ့ရသည်။ အိပ်တော့ဇရပ်၊ စားတော့ ထမင်းဆိုင်၊ သောက်တော့ ရေအိုးစင်မဖြစ်သွားသည့်တိုင် သူ့ ဘဝကား ကောင်းလှသည်တော့ မဟုတ်၊ ဖြစ်သလို အိပ်ရပြီး စားတော့မင်းသားမင်းသမီးများကတစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ခေါ်ကျွေး ရသည်။ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ် ဆိုကတည်းက သူ့ဘို့ ရေ၊ မြေထုံ စံအရ တစ်နပ်စာ လွှတ်နေလေပြီ။

မနက်စာမစားရ၊ နှစ်ခင်းနှင့် ညတွင်သာ စားသောက်ရ သည်။ ထိုအစဉ်အလာသည် သန်းကြွယ်သူဌေးတစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်ရှိသွားသည်အထိ အကျင့်ပါသွားသည်။ ဝဋ်ကြွေးပမာ မနက်စာကို မစား ဖြစ်တော့။

ဒါကြောင့်များစေ့ ဝိတ်ဇာတ်မကျ

သည်လိုဆို နုပ်ကျော်ဘဝကြောင့် စိတ်ပျက် ဝမ်းနည်းခဲ့ သလား၊ ဘယ်လိုမှ မခံစားခဲ့ရပေ။ အလုပ်ထဲစိတ်ကို လုံးဝ နှစ်မြှုပ်ထားသည်။ မြော်လင့်ခြင်းကမ္ဘာထဲနှစ် များနေမိသည်။ ငယ်ရွယ်သူပီပီ မြင်းမိုရ်တောင်ကို တိုးမှတ်လို့သာ ခုန်ကျော်ခဲ့ သည်။ မယုံချင်နေ၊ သန်းကြွယ်သူဌေးဘဝကထက်ပင် ပျော်မွေ့ နေခဲ့မိသေးသည်။ ဒါအမှန်ပင်၊ တစ်နေ့ပေါင် (၂၀၀) ရနေ သည့် ဘဝထက် ဟိုခိုင်းဒီခိုင်းခံနေရသော ဘဝကလေးကပင် ကောင် တောင်းတောင်း၊ ဒါကြောင့် သူက "ငွေခွဲ ကျော်ကြား မှုက ပျော်ရွှင်မှုကို မဖန်တီးနိုင်ပါဘူး" ဟု ဖြေခဲ့လေသည်။

ဘဝ၏ အဆစ်အကျွေ့ ကလေးများ

ဇာတ်ရုံတွင် ကျပန်း လုပ်သားကလေး ဘဝနှင့် မမြဲချင်၊ လောကဓံ တရားက ဝင်ဆောင်လိုက်သေးသည်။ ထိုဘဝနှင့် ၂ နှစ်ကျော် ကျင် ယည်ခဲ့ပြီးချိန်တွင် မိခင်ထူးဆုံးကြောားသဘား ကြားရသည်။ မိထွေးဖြစ်သူကွယ် ဖွန်ခြင်းသည် သူ့ဖခင်၏အိမ် အခြေအနေနှင့် သူ့ဘဝရှေ့ရေးခရီးစဉ်ကိုတစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်း လဲသွားစေပြန်သည်။ သူ့ဖခင်က ဤသို့စဉ်သည်။ ယခုလက်ရှိ လုပ်နေဆဲ လယ်ယာ အလုပ်ကို စွန့်မည်၊ ပြီးနောက် သား (ကလပ်ဂေဘယ်လီ) နှင့်အတူ အုက္ကလားဟိုးမား သို့ပြောင်း၍ ရေနံတွင်းများတွင် အလုပ် လုပ်မည်။

ရေနံလုပ်သားဘဝ

သူ ဘာတွေ လုပ်နေသလဲ၊ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းလဲ မသိ၊ ဇာတ်ရုံတွင် ၂ နှစ်ကြီးများဘောင် ကြာခဲ့သည်။ ဘာမှ ဖြစ် သောက်တာလည်းမတွေ့ရ၊ ရေနံတွင်းများတွင်အလုပ်လုပ်လျှင် တစ်နေ့၂ပေါင် ၁၀ သျှိုလင် ရနိုင်သည်။ ဖခင်လုပ်သူက ရေရာ ထာကိုသာတွက်သည်။ ယင်းအစီအမံကို သူသည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည် ဆင်ခြေတက်နိုင်ခွင့် မရှိပေ။ သူသည် ရေနံလုပ်သား ဘဝသို့ချက်ချင်းပြောင်းလဲသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုန်းသဲ ရေ နိချေးများနှင့် ပေကျံနေသည်။ အလေးအပင်ကိုလည်း ထမ်းရ ခိုရ၊ ခိုရ၊ မ ရနှင့် ပင်ပန်းလှပြီ။ ပေ (၆၀) မြင့်သည့်ရေနံတွင်း နေထိုင် စက်များပေါ်တွင်လည်း စွန့်စွန့်စားစားနှင့် အလုပ် လုပ်ရသည်။

လူထားမြောက်ခဲ့ရပြီ

သူ့ဘဝသည် အတက်အကျ များလွန်းသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူသည် ၁၉နှစ်သားအရွယ် 'ကလပ်ဂေဘယ်လ်' ဖြစ်လာသည်။ အရွယ် ရောက်လာသည်။ ကိုယ်ဘဝကိုယ် ကျောင်းလာနိုင်ပြီ။ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း လုပ်ဖို့ ဆန္ဒပြင်းပြလာသည်။ နောက်တော့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဇာတ်ရုံသို့သာ ပြန်ပြီး အလုပ် လုပ် တော့မည်။ 'ဆန္ဒကြီးတော့ ကြံသမျှပြီး၏ ဟု ဆိုရိုးရှိသည်။ မဟုတ်လော၊ သူ့ ဆန္ဒအတိုင်း နယ်လှည့်ကဇာတ်အဖွဲ့ (ဂျူးဝဲလ် ပလေးယား) နှင့် ဆက်မိသည်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကဇာတ် အဖွဲ့ကားမဟုတ်၊ တတိယတန်းစား ရွက်ထည်ရုံပြပွဲကလေးတစ်ခု သာဖြစ်သည်။ ထိုအဖွဲ့က ကြီးတန်းပေါ် လမ်းလျှောက်ပြပြီး တင်ဆက်သည့် ဂပွဲအသေးစားကလေး ဖြစ်သည်။

ထိုအဖွဲ့ကလေးသည် ကင်ဆပ်(ပ်)နယ်ရှိ တစ်မြို့မှ တမြို့သို့ ရွှေ့ပြောင်း စာင်ဆက်သည်။ 'ချီဘရာစကာ' သို့လည်း ရောက် သည်။ အနောက်အလယ်ပိုင်းဒေသများအထိပင် တစ်ပဲ ခြောက် ပြားလောက်နှင့် လိုက်ပြ နေရသည့် ပွဲကလေးထဲ မရေမရာ လိုက်ပါခဲ့ရသူ။ ကလပ်ဂေဘယ်လ်၏ ဘဝသည် အဘယ်မှာ ရေရာနိုင်ပါမည်လဲ။ သူတို့ကပြလေ့ရှိသည်မှာ 'အန်ကယ်လီ တွန်(မ်)၏အခန်းကလေး၊ သို့မဟုတ်ချာလီ၏အဒေါ်' အမည်ရှိ ပြဇာတ်များသာဖြစ်သည်။

ရယ်ရယ်မောမော

သူ့ကို သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက စပ်စုသည်။ ဤမျှလှုပ်လှုပ်ရွရွ အငြိမ်မနေရသော အလုပ်အကိုင်အခွဲကြေးငွေမည်မျှရကြောင်း

အမြန်းသည့်အခါ သူကရယ်မောပြီး "ဒီအဖွဲ့ထဲမှာ ဘယ်သူမှ သေရယ်လို့ ရ ကြတာမဟုတ်ဖူးဗျ။ ပေးစရာရှိရင် ငွေဘယ်ရွှေ့ ဘယ်မျှ ပေးစရာရှိကြောင်း စာရင်းပဲ ပေးတယ်။ ပြီးတော့မှ နည်းနည်းပါးပါး မြတ်တာကလေးကို ခွဲဝေပေးလေ့ရှိတာပါပဲ။ သွန်တော်ဆိုရင် မှတ်မှတ်ရရ တစ်ခါပဲ တစ်ပတ်အတွက် လုပ် အားခဆိုပြီး ၉ သျှို လင်ရဖူးတယ်" ဟု ပြောပြသည်။

ဆင်သေပေါ်လိုက် ကျီးမိုက်ပမာ

ပင်လယ်ထဲမျောပါနေသော ဆင်သေကြီးကို မက်မောပြီး ဆိုက်ပါသွားသည့် ကျီးမိုက်ပမာ ကြုံလေပြီ။ ကောင်းကောင်း မှတ်မိနေသေးသည်။ ၁၉၂၂-ခု၊ မတ်လ ၂၂-ရက်၊ သူတို့အဖွဲ့ သည် ဘတ်တီ၊ မုန်တနာ စသောမြို့များတွင် နှင်းမုန်တိုင်းနှင့် တီးပြီး ရှေ့မတိုးသာ နောက်ဆုတ်မရပဲ ဖြစ်နေသည်။ မျှော် ထိုးစရာမဲ့၊ ငွေလည်းမရှိ၊ ကြွေးတင်ခြင်းမှအပ အားလုံးသူ့။ ခိတ်ပျက် စရာအတိပြီးသည်ဘဝ၊ နေပူထဲမှ ကြည့်၍ နေရိပ်ကို မမြင်၊ နှင်းမုန်တိုင်းကြောင့် ပို၍စိတ်ဝေဝံ့ကျနေကြရသည်။

ဘာဆက်လုပ်မလဲ

"ကလပ်ဂေဘယ်လ်" သည် မိုက်သိပ်ဆာနေသည်။ ခိုက်ခိုက် သူနဲ့အောင်ချမ်းနေသည်။ သူ့ ဘောင်းဘီရှည်သည် အဖာအထေး တော့ ဗရုဖျစ်နှင့် ဖြစ်နေသည်။ သူ့ ရှူးဖိနပ် အောက်ခြေတွင် ဆါက်မြဲနေသည်။ သူ့တွင် သေရော့ကြရောမှ သုံးပဲနီသာ ရှိသည်။ ဤမျှခုကွ သူကွခံလိုက်ရသည့်အတွက် ရရှိခဲ့သော အမွေ အနှစ်ပင်၊ ခလုတ်ထိတော့ အဖေတံ မိပြု၊ ဖခင်ထံ ငွေအမြန်ပို့ရန်

သံကြီးစာတစ်စောင်ရေးသည်။ ငွေပိုလိုက်လျှင်ပြန်လာမည်ဟု အကြောင်းကြားစာ ဖြစ်သည်။

သူသည် စိတ်လိုက်မာန်ပါသာရေးခဲ့သည်။ ပို့မည်ဆိုတော့ လည်း ဆုတ်ဆင်းနေမိပြန်သည်။ သူသည် နှင်းမုန်တိုင်းကိုမမြင် ရတော့သည့် မျက်လုံးများဖြင့် စိန်းစိန်းကြီးစိုက်၍ ကြည့်မိနေ သည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်ပေသည်။ ဒုက္ခ သုက္ခများ လိုက်သည့်ဘဝကို စဉ်းစားပြီး အံ့အားသင့်နေရသည်။

ဘယ်လိုလဲ

သံကြီးစာရေးပြီးပြီ၊ ပို့မလား၊ မပို့ဖူးလား၊ ပို့သင့်သလား၊ မပို့သင့်ဖူးလား ဝေခွဲ၍မရ၊ ခေါင်းရှုပ်လာသည်။ တစ်သက် လုံး လိုလိုလားလားရည်ရွယ်ချက်ကြီးမားစွာနှင့် ရွှေတိုးခဲ့သော လမ်းပေါ်ရောက်ရှိပြီးမှ သည်လမ်းကို ကျောခိုင်းပြီး ထွက်ခွာ သွားသင့်သလား၊ သူ့ဘဝအတွက် အလွန်အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်ရပေတော့မည်။ ပေါ့ပေါ့မဟုတ် နောက်ဆုံး ဒတ် (ချ)အမျိုးအနွယ်သွေး ပီသစွာဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရှေ့သို့သာ တိုးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသတည်း။

သူသည် သံကြီးကို ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်။ သူ့ခြေထောက် များသည် မီးရထား ဘူတာရုံဆီသို့ ဦးလှည့်သွားပြီး ကုန်တပ် ရထားတစ်စီးပေါ်သို့ခုန်တက်သွားသည်။ ကုန်တပ်ရထားသည် သူ့ကိုသယ်ဆောင်ခဲ့လေပြီ။ ရထားသည် မြေမြစ်တောင်ကြား သို့ရောက်ရှိသည့်အခါ ထိုရထားမှ ဘရိတ်စစ်ဆေးသူသည်ကား သေတ္တာထဲဝင်ပြီး လိုက်ပါလာသည့် သူ့ကို တွေ့ရလေသည်။

မီးရထားမှ ဘရိတ်စစ်သူသည် သူ့ကို ရထားပေါ်မှ ကန်ချခဲ့ သည်။

ဆိုက်ရာဒေသလူကြီးဖြစ်မည့်သူ

စဉ်အိုးထဲထည့်၍ ရေမျောလိုက်သည့်တိုင်ဆိုက်ရာအရပ်တွင် လူကြီးဖြစ်သူ ထုံတစ်ရပ်ရှိလေသည်။ သို့သော် ဦးတော့ရှိရသည်။ ကလပ်သည် ထိုလူစားမျိုးတည်း။ ရထားပေါ်မှကန်ချခံခဲ့ရပြီး နောက် သူသည် ပိုလန်နိုင်ငံ "အိုရီဂွန်" သို့ သွားနိုင်ရန် သုံးလ ကြာမျှ ကျပ်နန်းအလုပ်လုပ်ပြီးငွေစုသည်။ ပိုလန်သို့ရောက်သော အခါ ကလပ်သည် နယ်လှည့်စာရင်းစစ်အဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်မိ သည်။ ထိုအဖွဲ့က သူ့ကို အလုပ်ပေးသည်။ ကျောက်တောင် များဆီသို့သွားပြီး အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ရပြန်သည်။ နေ့အလုပ် သမားအဖြစ်တိုင်းတာရေးအဖွဲ့နှင့် သံကြီးများကို သယ်ဆောင် ရွှေ့ပြောင်း ပေးရသည်။ လားအုပ်များကို ထိန်းကျောင်း ရသည်။ လမ်းဖောက်သူများအတွက် ချုံများရွင်းပေးရသည်။ သစ်စက်တွင်အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရသည်။ စုံလိုက်သည့်အလုပ်တွေ။

လမ်းပျောက်သူ

ယခု ပိုလန်သို့ ရောက်ရှိခြင်းသည် သူ့အဖို့ ဒုတိယအကြိမ် ဖြစ်သည်။ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ သူ့ဘဝအတွက် ဘာတစ်ကွက်မှ အားရစရာမမြင်ချေ။ အလုပ်လျှောက်မည့်ကြံက ရှိသေး၊ အလုပ်တွေက လျှောက် စားသူတွေနှင့်မလိုသလောက်ဖြစ်၍နေသည်။ နောက်ဆုံးအကြံ တစ်ခုရလာသည်။ မိမိ၏ အရည်အသွေးကိုလည်း ပြုချင်သည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာတိုက်ရှိ "အလိုရှိသည်" ကြော်ငြာဌာန

တစ်အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ ထိုအလုပ်ငွာနတိုင် သူသည် သတင်း
စာများကို မဖြန့်ချိမီ အလိုရှိသည့် ကြော်ငြာများကို အမျိုး
အစား ခွဲပေးရသည်။ ဤအလုပ်သည် သူ့အတွက် အကွက်
အကောင်းဆုံး အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့လိုချင်
သော အလုပ်နှင့် မိမိခြေချခွင့်သည့်နိုင်ငံတို့ကို ဂရုတစိုက်ရွေး
ချယ်နိုင်သည် မဟုတ်လော။

အလုပ်သစ်ရွေးပြီ

“ကလပ်” သည် အလုပ်တစ်ခုကို ရွေးသည်။ တယ်လီဖုန်း
ကုမ္ပဏီတစ်ခုတွင်လှိုင်းမင်းအဖြစ်လုပ်ကိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ တစ်ပတ်
သုံးပေါင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းအလုပ်သည် သူ့ဘဝကိုတစ်မျိုး
တစ်ဖုံပြောင်းလဲစေမည့်မှတ်တိုင်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေပြီ။ တစ်နေ့
ပျက်နေသော တယ်လီဖုန်းလိုင်းတစ်ခုကိုပြင်ရန်ပိုလန်နိုင်ငံတွင်ရှိ
ဇာတ်ရုံကလေးတစ်ရုံသို့စေလွှတ်ခြင်းခံရသည်။ တယ်လီဖုန်းလိုင်း
ကိုပြင်ဆင်နေစဉ် သူသည် ဇာတ်ရုံဒါရိုက်တာ (ဒေါ်လ်လန်) နှင့်
အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သည်။ အဖြစ်ကမြန်ဆန်သည်။ ‘ကလပ်’ သည်
သူမနှင့်သိကျွမ်းပြီး မကြာမီ နောက်ပိုင်းသည်။ နောက်တော့
လက်ထပ်လိုက်သည်။ ထိုနေ့ဇာတ် ၁၉၂၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ။

“ဘဝအရင်းအနှီးမှ...သည်”

အောင်မြင်ကျော်ကြားသော ဘဝကိုရဖို့အတွက် ‘ကလပ်’
သည် ရင်နှင့်ဖွယ်ရာ အဖြစ်ဆိုး အများအပြားကို ကျော်ဖြတ်
ခဲ့ရသည်။ စိတ်ပျက်တတ်လျှင် လမ်းခုလတ်တွင် ကျန်ရစ်ပြီး

အောင်မြင်မှုကို ရတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ‘ကလပ်’ သည်ဒတ်(ချ်)
လူမျိုးတို့၏သွေးအပြည့်ဖြင့်မဖြစ်မနေလိုရာပန်းတိုင်သို့အရောက်
လှမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ပထမဆုံး လူဆိုး
ဗိုလ်(ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင်)အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခွင့် ရရှိခဲ့သည်။
ထိုဇာတ်ကား ကား ‘နှောင်ကြိုးမဲ့ လူ’ ဖြစ်သည်။

ယောင်လည်လည် ဘဝတစ်ကွေ့

မအောင်မြင်မီ အချိန်များကမူ သူ့ဘဝသည် တကယ့်စိတ်
ပျက်စရာ၊ ယောင်ချာချာ၊ ဘရော့ဝေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက်
ဇာတ်ပွဲများတွင် မထင်မရှားကလေး ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရ
သည်။ ဟောလီဝုဒ်တွင် ဟိုချောင်း သည်ချောင်းနှင့် မဝံ့မရဲဖြစ်
ခဲ့ရသည်။ အဆောင်ခန်းမကြီးထဲတွင် ခုတင်ကလေးတစ်လုံး
ကျောချစရာ တစ်နေရာကလေးနှင့် ဈေးအပေါ်ဆုံး ထမင်းဆိုင်
တွင် စားခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်စတူဒီယိုများသို့ ကုန်ချောင်းချောင်း
သွားလာပြီး ဘာလုပ်ရမည်လဲဆိုပြီး အလုပ်ရှာခဲ့ရသည်။

နောက်ဆုံး သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်လာရသည်။ သို့ရာတွင်
သူသည် ဘဝကိုမေ့တတ်သူ မဟုတ်။ တစ်ခါက ဟောလီဝုဒ်တွင်
‘သည်မာရီဝင်းဒိုး’ (Merry Window) ကို ရိုက်ကူးသည်။
ထိုကားတွင် သူသည် သီချင်းသည်စုထဲတွင် အရန်တစ်ဦးအဖြစ်
သာ ပါဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ လူလိုမှပါရသည်။ တစ်နေ့မှတစ်ပေါင်
(၁၀) သျှီလင်သာရသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သူမမေ့ပေ။ နှစ်ပေါင်း
များစွာကြာ၍ အလွန် ထင်ရှား ကျော်ကြားလာသောအခါ

'ကလပ်'သည် သူ့စတူဒီယိုထဲရှိ 'ထင်သာမြင်သာ' နေရာတွင်း
'မာရီဝင်းဒိုး' တွင်ပါဝင်ခဲ့ရသော အစိတ်အပိုင်းကို မှန်ဘောင်
သွင်းသည်။ ပြီးလျှင် ထိုမှန်ဘောင်ကိုဖြတ်ပြီး စာတန်းထိုးထား
သည်။ ထိုစာတန်းကား 'ဂေဘယ်လ် မင်းကိုသတိပေးနေတယ်။
မင်းကိုမင်း သတိရဖို့ သတိပေးနေတယ်' ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

တကယ် လူတော်

စစ်ထဲသို့ ရောက်ပြီးနောက် သူသည် ဘဝကို တကယ်ပင်
မမေ့ပေ။ လူတိုင်းကို လိုက်လိုက်လျော့လျော့ ဆက်ဆံသည်။
ရိုးသားစွာ နေထိုင် ပြောဆိုသည်။ နှိမ့်နှိမ့်ချချလည်း ရှိသည်။
လေလုံးမထွားပေ။ လောကဓံတရားကို ရဲရဲဝံ့ ဝံ့ ရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်း
အပြည့်ရှိသည်။ အပင်ပန်း အဆင် ရဲလည်း ခံနိုင်သည်။ စစ်ထဲ
တွင် မိမိထက်ငယ်သော လူငယ်၊ လူရွယ်များနှင့် ယှဉ်၍ အပင်
ပန်းခံနိုင်ခဲ့သည်။ အချို့လူငယ်များသည် သူ့ကိုပင် မမှီပေ။
လေတပ်တွင် ထူငယ်များနှင့်အတူ သေနတ်ပစ် ကျွမ်းကျင်မှု
သင်တန်းတက်ရာတွင် လူငယ်အများအပြား ပြုတ်ကျကျန်ရစ်ခဲ့
ကြသည်။ အသက် (၄၁) နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်သော 'ကလပ်' သည်
ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့သည်။

အချစ်တော်ဟု ဆိုသော်လည်း

ကလပ်သည် ရုပ်ရှင်လောကတွင် ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့နှင်းဆီခိုင်း
ပျိုမေတို့၏ အသည်းကျော် ဖြစ်သော်လည်း ငယ်စဉ်က အမျိုး
သမီးများနှင့် ရေစက်နည်းခဲ့သည်။ အကျွမ်းတဝင် ရောရော

နှောနှော မရှိပေ။ အမျိုးသမီးများ၏ မေတ္တာကိုလည်း မခံယူ
ခဲ့ရပေ။

'ကလပ်'သည် လူငယ်တို့ ဘာသာ ဘာဝ မိန်းကလေးအချို့
ကို မျက်စိကျခဲ့ခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်သူမှမသိပေ။
မသိကြခြင်းမှာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဖွင့်မပြောဝံ့ခဲ့၍ဖြစ်သည်။ သူသည်
လူငယ်ပီပီ အခြားစွဲသောလူငယ်များကို မနာလိုဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
အခြားလူငယ်များသည် သူ့လို မဟုတ်ပေ။ ရဲတင်းသည်။
မျက်နှာပြောင်သည်။ 'ကလပ်' ကား ကျိတ်ပြီးပိုးသည်။ အရှက်
ကြီးသည်။ အတိုဆုံးကိုချုံး၍ ပြောရလျှင် မိန်းကလေးကို
ကြောက်လေသည်။

ခု....သည်လိုမဟုတ်ဘေဘုပြီ။ ကြမ်းတမ်းလှသော ဘဝအတွေ့
အကြုံက သူ့ဘဝကို အမြင့်ဆုံးအခြေအနေသို့ ထိုးတင်ပေးခဲ့ပြီး
ဖြစ်သည်။ သတ္တိလည်း ရှိလာပေပြီ။ တပ်မတော်အရာရှိ ဘဝ
ဖြင့် ဥရောပတိုက်ကို တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်စဉ်က ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်
ရေးတပ်ဖွဲ့ထဲ ပါဝင် ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ အောင်မြင်မှုများလည်း
အသိပ်ထပ် ရရှိခဲ့လေပြီ။

သတ္တိ၊ အေးအေးတည်ငြိမ်မှု၊ အရည်အသွေးတို့က သူ့ဘဝ
ကို အထွတ်အထိပ်သို့ ပို့ပေးခဲ့ပြီ ဖြစ်သတည်း။



သူသည် စားတက်သူမဟုတ်။

အထူးသဖြင့် ဂဏန်းသင်္ချာကို ကြောက်သည်။
သို့သော် သူသည် ဘဏ္ဍာရေး ဝန်ကြီးအဖြစ်
လေးနှစ်မျှ တာဝန်ယူခဲ့ရသေးသည်။

ချာချီသည် ရှေ့ပေါ်က တုတ်လာသူမဟုတ်
သူ့ဘဝကို စီးခေါ်၍ စွန့်စားခဲ့ရသူဖြစ်သည်။

သူ၏ ဆောင်မြင်မှုများ နမူနာ ယူနိုင်ကြရန်
ဖတ်ရှုကြည့် ကြပါစော့။

ဝင်စတန်ချာချီ

တစ်ခါ တစ်ရံ အရေးမကြီးဟု ထင်ရသောဖြစ်ရပ်ကလေးသည် အကြောင်းအား လျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်အခါသမိုင်းဝင်မှတ်တမ်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ သွားတတ် ပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ပြည်တွင်းစစ်မဖြစ်မီလေးနှစ်ကာလ၊ အစစအရာရာ အနယ် မထိုင် သေသော ၁၈၅၇ ခုနှစ် အတွင်းက "လီနွန်နယ်ဂျာရှန်း" အမည်ရှိလူတစ်ယောက်သည် ဝေါလ်လမ်း တွင် အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်းနှင့် ပေါင် (၂,၀၀,၀၀၀) ရလိုက်လေသည်။



ထိုအဖြစ်သည် ကာယကံရှင်မှအပအခြားသူများအဖို့အရေးမကြီးလှဟု ထင်ရလေသည်။ သို့ရာတွင် ယခုအချိန်တွင်ပြီးခဲ့သောအတိတ်ကိုပြန်၍ ဆုံးသပ်ကြည့်သည်အခါ ယနေ့သမိုင်းကြောင်းကိုအံ့ဩဖွယ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရလေသည်။

အကယ်၍ "လီနွန်နယ်ဂျာရှန်း" သည် ဝေါလ်လမ်းလမ်းမတွင်အထက်ကဲ့ သို့အရောင်းအဝယ်ဖြင့်နှင့်နေအောင် မမြတ်စွန်းလိုက်ပါက "ဝင်စတန်ချာချီ" သည်လည်း မွေးဖွားလာမည်

မဟုတ်ပေ။ ထိုဝေါလ်လမ်းမတွင် အထက်ကစီးပွားရေးကောင်းလိုက်သူမှာ ဝင်စတန်ချာချီ၏ အဘိုးဖြစ်နေ၍တည်း။ ထိုငွေပေါင်း (၂,၀၀,၀၀၀) နှင့် ဝင်စတန်ချာချီ၏ အမေရိကန်လူမျိုးဘိုးအေသည် နယူးယောက်တိုင်း သတင်းစာတွင် အစုရှယ်ယာဝင်လိုက်လေသည်။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ပထမဆုံး အကြီးဆုံးသော ကစားပြိုင်ပွဲတွင်း လမ်းကြောင်းများကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာအနှံ့ခြေဆန့်ခဲ့သည်။ သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်များကို ညှဉ်ခံခဲ့သည်။

ဝင်စတန် ချာချီသို့

ဤသို့သောအကြောင်းတရားများကြောင့် သူ့သမီး အမေရိကန်သူ မိန်းမချောကလေး 'ဂျင်ရီဂျာရှန်း' သည် 'လော့ရင်းဒွိုလ်ချာချီ' နှင့် တွေ့ဆုံပြီး လက်တပ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုသို့လက်ထပ်မှုဖြင့် "ဝင်စတန်ချာချီ" ကို ၁၈၇၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ (၃၀) ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ အထူးကျော်ကြားသည့် "ဗလင်ဟိန်(မ်)နန်းတော်" တွင် ဖွားမြင်လေသည်။

စင်စစ် ဝင်စတန်ချာချီသည် အမေရိကန်သွေးတစ်ဝက်ပါသူဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စစ်စစ်ကဲ့သို့ဖြစ်နေလေသည်။

သူ့ဘဝကို ဘယ်လိုရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့သနည်း၊ သူ့ဘဝတွင်စိတ်လှုပ်ရှားစရာများ ပြည့်နှက်နေသည်၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ခမ်းခမ်းနားရှိခဲ့လေသည်။ သူ့ခေတ် သူ့အခါတွင် သူသည် အထူးပင်ဩဇာအာဏာ ရှိခဲ့ပြီ။ ဩဇာလွှမ်းမိုးနိုင်ခဲ့လေသည်။

၁၉၁၁-ခုနှစ်တွင် သူသည် ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်တွင် အရပ်သား အကြီးအကဲတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးရေတပ် ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။ ရာစုနှစ်တစ်ခု၏ သုံးပုံခန့် အချိန်အတွင်း သူသည် လူသားတို့နှင့် ကမ္ဘာ့ဖြစ်ရပ်များ၏ ကြံ့မြာကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့လေသည်။

အချိန်ကောင်း အခြေအနေကောင်းများကိုလည်း ဖန်တီးနိုင်စွမ်းရှိခဲ့လေသည်။

စစ်သားဖြစ်ချင်သူ

ချာချီသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စစ်သားလုပ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့လေသည်။ တစ်နေ့လုံး ကစားစရာများနှင့် စစ်သားလုပ်တမ်းကစားနေသည်။ အရွယ်ရောက်၍ (ဆင်းဒ်ဟပ်စ်) ရှိနာမည်ကျော် စစ်ကျောင်းမှ ဘွဲ့ရလာပြီးနောက် သူသည် ဗြိတိသျှ ကြည်းတပ်မတော်တွင် ကြေးစား စစ်သားအဖြစ် တစ်နှစ်ကြာ အမှုထမ်းသေးသည်။ ထိုကြေးစားစစ်သားဘဝနှင့် အိန္ဒိယ၌လည်းကောင်း၊ ဆူဒန် သဲကန္တာရ၌လည်းကောင်း ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးလေသည်။

၁၉၃၀-ခု၊ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ချာချီသည် မိမိ၏ရဲရင့်မှု၊ သတ္တိကောင်းမှုတို့ကြောင့် ထင်ရှားလာလေသည်။ ထိုအရည်အသွေးများကို အကြောင်းပြု၍ သူသည် အသက် ၂၆-နှစ်မျှသော အရွယ်နှင့် ပါလီမန်က သူ့ကို တင်မြောက်ခဲ့သည်။

ဖြစ်ရပ်ကား ဤသို့တည်း။

စစ်သတင်းထောက်

၁၈၉၉ ခုနှစ်တွင် သူသည် တောင်အာဖရိက စစ်ပွဲသို့ စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် သွားရောက်လေသည်။ ထိုစစ်ပွဲကား ဘိုးဝါး * စစ်ပွဲဖြစ်ပြီး 'မောနင်းပို့(စ်)' သတင်းစာက သူ့ကို သတင်းထောက်လစာတစ်လပေါ် (၂၅၀) ပေးသည်။ နေ့နှင့်တက်လျှင် တစ်နေ့ရှစ်ပေါင်ရလေသည်။ ကြေးကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကလည်း ထိုက်ထိုက်တန်တန် စွန့်စားခဲ့ရလေသည်။

ဤနှစ်ပိုင်းများသည် ဗြိတိသျှ သမိုင်းကြောင်းတွင် ချာချီသည် အလွန်ထင်ရှားသော စစ်သတင်းထောက်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခံရသည်။ သူသည် သတင်းကို ရှာဖွေရေးသားရုံ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ်တိုင်လည်း ရန်သူနယ်မြေအတွင်း သို့ထိုးဖောက်စင်ရောက်ပြီး သံချပ်ကားဖြင့် ရန်သူ အမြောက်ဒဏ် ကြားမှ သွားလာလှုပ်ရှားကာ သတင်းဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့လေသည်။ ထိုအတွင်း ရန်သူများသည် သူ့ကို ဖမ်းသွားပြီး အကျဉ်းစခန်းသို့ ပို့လိုက်လေသည်။ ဘိုးဝါးတို့လက်တွင်းမှ သည်းထိတ်ရင်ဖိုဖွယ် ပြန်၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့ရာ၊ ယင်းဖြစ်ရပ်သည် သတင်းဖြစ်လေတော့သည်။

ရန်သူများအဖို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံ၏ အရေးပါသော လူတစ်ယောက် လွတ်မြောက်သွားခြင်းအတွက် မချင်တက်ဖြစ်ခဲ့ကြရလေသည်။ အသေရရ၊ အရှင်ရရ ချာချီကို ဖမ်းပေးနိုင်လျှင် ထိုက်ထိုက်တန်တန်ကြီး ဆုပေးမည်ဟု ကြေညာခဲ့လေသည်။ ချာချီသည်

မီးရထားလမ်းများ၊ တံတားများတွင် ဘိုးဝါး စစ်သားများ ရပ်၍ ဆောင်နေသည့် ကြားမှပင် မိုင်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ခရီးကြမ်းနှင့်၍ လွတ်မြောက်ခဲ့လေသည်။

တကယ့်ခရီးကြမ်း

စစ်သတင်းထောက်အဖြစ် သွားရာတွင် ခြေကျင်ခရီးလည်း ပါသည်။ ကုန်ရထားနှင့်လိုက်ပါ သွားရသည့်အခါလည်းရှိသည်။ သစ်တောများ၊ လယ်ကွင်းများ၊ ကျောက်မီးသွေးတွင်းများ၌ သိပ်ခက်ခဲရသည့်အကြိမ်များလည်း မနည်းတော့။ ရွှံ့ညွှန် ဗွက် အိုင်များကို ဖြတ်ကျော်ရန်ကန်၍ သွားခဲ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါ မြစ်ကို လက်ပစ်ကူး၍ ဖြတ်သန်းရလေသည်။

အာဖရိကလွင်ပြင်များကိုဖြတ်ကျော်စဉ်ကဖြစ်သည်။ သွေး ဆာနေသော လင်းတကြီးများသည် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်၍ တစ်ဝဲသည်လည်ပျံ့သန်းနေကြသည်။ ချာချီ အားပြတ်ပြီးလဲကျ သွားလျှင် အသင့်ထိုး ဆွ စားသောက်ကြဖို့ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ပုံမှာ ထူးခြားပေသည်။ သို့သော် သူ့အဖို့မှ အခက်အခဲ သိပ်မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် 'မော နင်းပို့(စ်)' သတင်းစာအတွက် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပေးသည်။ သူ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံး ရင်ထိတ်သည်းဖိုအကြောင်းအရာများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ ထိုဝတ္ထုသည် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် သတင်းစာ ဆရာတစ်ဦး၏ထိတွေ့ခံစားရမှုအဖြစ်မှတ်တမ်းတင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယင်းဝတ္ထုကိုအင်္ဂလန်တစ်နိုင်ငံလုံးကစိတ်လှုပ် ရှားမှုဖြင့်ခံစားကာ နှစ်ခြိုက်စွာ ဖတ်ကြလေ သည်။

အမျိုးသားသူရဲကောင်း

စစ်သတင်းထောက်ဘဝမှပြန်လာသော 'ချာချီ' ကိုအင်္ဂလန် နိုင်ငံက အမျိုးသားသူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ်ဂုဏ်ပြုကြိုဆိုခဲ့ကြ သည်။ သူ့အကြောင်းကို သိချင်းတစ်ပုဒ်ပင်စပ်စဉ်၌ဂုဏ်ပြုသည် သူ့ မိန့်ခွန်း၊ သူ့ အတွေ့အကြုံဟောပြောချက်များကိုနားထောင် လိုကြသောပရိသတ်များမှာ သူ့ဘေးတွင် ဝိုင်းဝိုင်းလည် ဖြစ် နေသည်။

သူ့ကိုပါလီမန်မှ ရွေးကောက်တင်မြောက်ရာတွင် ခပ်ပေါ့ ပေါ့ မဟုတ်ပေ။ အခလေးအနက်ထားပြီး ဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းတင် သည့်သဘောဖြစ်လေသည်။ ချာချီသည် သူ့ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း ဖြစ်ရသည်။ သူ့ဆောင်ပုဒ်မှာ 'Never Run Away From Danger' လာမည့်ဘေး ပြေးအတူ ဖြစ်လေသည်။

ဟောပြောပွဲတွေ

၁၉၂၁-ခုနှစ်တွင် 'ချာချီ' သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တွင် ဟောပြောပွဲပွဲစဉ် ၄၅ ပွဲ ပြုလုပ်ရန် စီစဉ်ထားသည်။ ဟောပြောမှုအတွက်တစ်ည ပေါင် ၂၂၀ ရရှိလေသည်။ ထိုစဉ် စကော့တလန်ယစ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ ချာချီကို အမေရိကန်ပြည် တစ်ခုခုရာရာတွင်အန္တရာယ်ပြုမည့်သတင်းရရှိသားသည်။ သူ့ကို ထုတ်ပြန်ရန် ကြံစည်ထားသူများမှာ ဗြိတိန်ပြည်မှ လူတစ်စုဖြစ် သည်သူတို့သည်၊ အမေရိကန်ပြည်တွင် 'လုပ်ကြံရေးအသင်း' အဖြစ်လာ၍ပွဲထားသည်စသည်ဖြင့် သတင်းရရှိသားလေသည်။

ယင်းသို့ ကောလဟဋ္ဌ သတင်းဖြစ်ပြီး ကတည်းက ချာချီသည် ဗြိတိသျှအစိုးရအား မိမိသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် လှည့်လည်ဟောပြောရင်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံရဖွယ်ရှိကြောင်း သတိပေးထားခဲ့လေသည်။ ထိုသို့ ကြိုတင် သတိပေးသည့်ကြားမှပင် ချာချီသည် မိမိ အစီအစဉ် ရှိသည့်အတိုင်း ဟောပြောမှုခရီးကိုဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်ကြီး စတင်လေတော့သည်။

အနောက်ပိုင်းမြို့တစ်မြို့သို့ရောက်သည့်အခါ လုပ်ကြံမှုအဖွဲ့မှ အဖွဲ့ဝင်အချို့သည် မိမိဟောပြောပွဲသို့လာရန် ထိုညအတွက် လက်မှတ်များ ဝယ်ယူထားပြီး ဖြစ်ကြောင်း 'ချာချီ' သတိပြုမိလေသည်။ ထိုမြို့မှ ရဲအရာရှိကြီးက ဟောပြောပွဲ အစီအစဉ်ကို ချက်ချင်းဖျက်သိမ်းပြီး သတိနှင့်နေရာနဲ့ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်လေတော့သည်။

ဆက်၍သာလုပ်

ချာချီ၏ စီစဉ်ရေးမှူးဖြစ်သူ လူးဝစ်ဂျေ-အဲလ်ဘာ' က အစီအစဉ် ဖျက်သိမ်းရေးကို သဘောမတူဘဲ ငြင်းခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ ချာချီက "မင်းလုပ်တာမှန်တယ်၊ အဲလ်ဘာ မြိမ်းခြောက်မှုတစ်ခုခုကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ နောက်ကိုပြန်မတွန့်သင့်ဖူး။ ဒီဘေးနဲ့ဝေးသွားအောင်ဆိုပြီး ထွက်လဲ မပြေးရဘူး။ တကယ်လို့ ဘေးကိုရှောင်ပြေးမယ် ဆိုရင်တော့ 'ဆေးအတွက်လေး' ဆိုတာလို သေးသေးဟာ ကြီးကြီးဖြစ်သွားနိုင်တယ်"

ဒီလို သတ္တိမကြောင့်ဘဲ ဒီဘေးကို ချက်ချင်း ပြေးတော့လိုက်တာနဲ့ အဲဒီ ဘေးအန္တရာယ်ဟာ တစ်ဝက်လျော့သွားပြီသာမဟုတ်၊ ဘာကြောင်းကြောင့်နဲ့မှ ဘေးနဲ့ဝေးအောင် ဆိုပြီး ထွက်လဲ

ပြေးဖို့စိတ်မကူးလေနဲ့၊ ယောင်လို့များတောင် စိတ်မကူးလေနဲ့ ချာချီသည် မိမိ၏ ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း မကြာခဏဆိုသလို လာမည့်ဘေးကို ပြေးတော့လေ့ ရှိပေသည်။

လေသူရဲ ချာချီ

ဗြိတိသျှလေတပ်မတော်တွင် ဦးစီးချုပ်လုပ်စဉ်ကဖြစ်သည်။ ဗြိတိသျှရေတပ်မတော်တွင် လေယာဉ်နှင့်လေသူရဲဆို၍ ကျိုးတိုးထွက်သာ ရှိလေသည်။ ထိုအချိန်က ၁၉၁၁-ခုနှစ် ဝန်းကျင် ဖြစ်ပြီး လူသားတို့ အာကာသထဲ လေယာဉ်နှင့် ပျံသန်းစပြုပြီး ချွန်ခန့်သာ ရှိသေးသည့် အချိန်လည်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ အတွေ့အကြုံကလေး အတော်အသင့် ရှိနေပြီဖြစ်သည့် ကြားမှပင် လေသူရဲတို့ စီးနင်းပျံသန်းရာ၌ သေခြင်းတရားနှင့် ဖက်ကစားသလို ချွန်ခန့်စားစား ပြုနေကြရလေသည်။

ချာချီသည် လေယာဉ်ကို စီးရုံမဟုတ်ပဲ ကိုယ်တိုင် လေသူရဲထုပ်လေသည်။ လေသူရဲဘဝနှင့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါလေယာဉ်ဖျက်ကျမှုများနှင့် ကြုံရပြီး သေဘေးမှ သိသိကလေး လွတ်ခဲ့လေသည်။ အစိုးရက ကိုယ်တိုင် လေယာဉ်မမောင်းဖို့ တိုက်တွန်းပြောကြားသော်လည်း ချာချီက ဇွတ်လုပ်ခဲ့သည်။

စွန့်စားလိုစိတ်

ချာချီတွင် ဘေးအန္တရာယ်ကြားမှ စွန့်စားလိုစိတ် အမြဲရှိလေသည်။ သူသည် ပထမဆုံး စီးနင်းပျံသန်းသည့် အတွေ့အကြုံတော့ထုတကို ရယူရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားလေသည်။ ထိုအချိန်ကတည်းက ချာချီသည် စစ်ရေးကိစ္စများတွင် လေယာဉ်များ၏ အခန်းကဏ္ဍသည် တစ်ခေတ်ဆန်းလာမည်ကို ကြိုတင် အမြင်ရှိခဲ့

လေသည်။ ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်၏ လေတပ် အင်အားကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်မှု အာဝေသည် ချာချီ၏တာဝန်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။

အတုယူစရာ

ချာချီ၏ အခြားသော ထူးခြားသည့် အရည်အချင်းတစ်ခုမှာ မဖြစ်မနေ ဇွဲလုံ့ လရှိခြင်းပင်။ သူပညာသင်ယူပုံမှာ အတုယူ စရာဖြစ်သည်။ သူ့ငယ်စဉ်က စာတော်လှသည် မဟုတ်ပေ။ သူသည် လက်ဘင်၊ ဂရိနှင့် သင်္ချာ ဘာသာရပ်များကို သင်ယူဖို့ စိတ်မပါချေ။ သူ့တွင် အလေးအနက် ယုံကြည်ချက်တစ်ခုရှိလေ သည်။ ယင်းမှာ တစ်ဦးတစ်ယောက်သည် နိုင်ငံခြားဘာသာစကား ရပ်များကို လေ့လာသင်ကြားခြင်း မပြုမီ အင်္ဂလိပ် ဘာသာ စကားကို ကောင်းစွာ တတ်မြောက်ထားသင့်သည်ဆိုသော အချက်ပင် သူ့တွက်ကိန်းမှာ သူ့အတွက် မှန်လေသည်။

စာတော်သူမဟုတ်

သူသည် နိုင်ငံခြား ဘာသာရပ်များနှင့် သင်္ချာ ဘာသာရပ် အပေါ် စိတ်ဝင်စားမှု နည်းပါးသဖြင့် ကျောင်းတွင် စာတော် သော ကျောင်းသားများစာရင်းတွင် မပါဝင်ချေ။ ထူးခြား သော အဖြစ်တစ်ခုကတော့ ရှိသည်။ ယင်းကား သင်္ချာကို ရှိမှန်း သတိပေးသည် နောင်အခါ ဗြိတိသျှနိုင်ငံတွင် (ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး) အဖြစ် လေးနှစ်တာ တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်လေ တော့သည်။

မအောင်မချင်း

ဆင်းဒ်ဟပ်(စ်)ရှိ စစ်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြား ရန်စာမေးပွဲဖြေဆိုရာ သုံးကြိမ်စလုံး ကျရှုံးလေသည်။ စိတ်မလျော့ဘဲ လေးကြိမ်မြောက် ကြိုးပမ်းတော့မှ အောင်မြင်သွားလေ တော့သည်။ 'ဟားရီးနှင့်' ဆင်းဒ်ဟပ်(စ်) ကျောင်းများသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံများတွင် နာမည်ကြီးကျောင်းများပင် ဖြစ်သည်။ ထိုကျောင်းမှ ထွက်လာသော သူ့အဖို့ အဖြေတစ်ခုခုခုလေသည်။ ထိုအဖြေကား "ပညာတတ် အခြားကျောင်းသားများနည်းတူ တွေ့သိခဲ့ခြင်းပင်။ တိတိကျကျ ပြောရလျှင် သူသည် ဘွဲ့ရပြီး သော်လည်း တကယ်တကယ်တွင်ကား လက်တွေ့ကျမ်းကျင်မှု ဘာမျှမရှိခြင်း" ပင် ဖြစ်လေသည်။

အရာရှိကလေးဘဝ

ချာချီး၏အသက်သည် ထိုစဉ်က ၂၂ နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သို့သော် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် တပ်စွဲထားသော ဗြိတိသျှကြည်းတပ် တွင် အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်နေလေပြီ။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူသည် မြင့်မား သော ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို 'ပြည့်ဝ' အောင် ကြိုးစားလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် အင်္ဂလန်တွင် ရှိနေသော သူ့မိခင်ထံစာရေးပြီး အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်များ၊ သမိုင်းရေးရာစာ အုပ်စာတမ်းများ၊ တွေးခေါ်မှုဆိုင်ရာနှင့် စီးပွားရေးဆိုင်ရာ စာအုပ်စာတမ်းများကို သူ့ထံပို့ပေးဖို့ မှာကြားလေသည်။

ဇနီးနောက် ချာချီသည် သူ့ရဲဘော်ရဲဘက်အပေါင်းအသင်း များ မွန်းလွဲပိုင်း ပူပြင်းချိန်တွင် အဆီရစ်ပြီး တစ်ရေးတစ်မော

အိပ်နေစဉ်တွင် သူသည် 'ပလေတို'မှ အစ 'ဂစ်ဘွန်' နှင့် 'ဂျိတ်စပီးယား' အဆုံးဆိုသလိုစာရေးဆရာကြီးများ၏ စာအုပ်များကို အငမ်းမရ ဖတ်ရှုလေ့လာခြင်း ပြုလေတော့သည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းပေါ်ပေါ်လွင်လွင်ရှိသည့် စာရေးခြင်းအတတ်ပညာကိုဆည်းပူးလေ့လာခဲ့သည်။ ထိုကြိုးပမ်းမှုလက်ရာများသည် သူ့ မိန့်ခွန်းများ စာအုပ်များတွင် ထင်ဟပ်ခဲ့လေသည်။ သူ့ ၀၁၂ ကျ တည်ဆောက်ပုံများသည် မြူးမြူးကြွကြွရှိလှပေသည်။ ပထမတော့သူသည် ဆွဲဆောင်မှုကင်းမဲ့သော ဟောပြောသူ(၀၁) စကားပြောသူမှ တစ်ဖြစ်လဲပရိသတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်စွမ်းရှိသည့်စကားပြောကောင်းသူ တစ်ယောက်ဘဝသို့ ကြိုးပမ်းမှုအဆင့်ဆင့်နှင့် တက်လှမ်းနိုင်ခဲ့လေသည်။

အလုပ် သိပ်လုပ်တဲ့ ဝန်ကြီးချုပ်

စစ်အတွင်းကာလချာချီဝန်ကြီးချုပ်ဘဝတွင်တစ်နေ့ တစ်နေ့ ၁၄ နာရီမှ ၁၇ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်ခဲ့လေသည်။ မကြာခင်ဆိုသလို တစ်ပတ်တွင် ၇ ရက် ၇ လီလုံးလုံးအလုပ်နှင့်လက်ပြတ်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။ အသက်ကြီးလာသည်နှင့် အလုပ်မရပ်မနား ကြိုးစားပမ်းစားနှင့် လက်ထောက် အများအပြားထားရှိကာ အမြဲအလုပ်များနေခဲ့လေသည်။

ချာချီယခုလိုအလုပ်အများအပြားပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိသည်မှာ အကြောင်းတစ်ရပ်ရှိသည်။ ထိုအကြောင်းကား အလုပ်လုပ်ရင်းစိတ်ကိုအေးဆေးစွာထား၍သက်တော့

သက်သာအနားယူတတ်အောင် လေ့ကျင့်ထားပြီး လုံးဝပင်ပန်းနွမ်းနယ်ခြင်းမဖြစ်မီ အလုပ်မှခေတ္တနားနားနေနေ နေလိုက်လေ့ရှိခြင်းပင်။ သူသည် မနက် ဆယ်နာရီမခွဲမချင်းအိပ်ရာမှ ထလေ့မရှိပေ။ သို့သော်-သူသည် အကြောလျော့၍ သက်တောင့်သက်သာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် အိပ်ရာပေါ်မှ ကြီးမားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကိုခဲကား၊ တယ်လီဖုန်းပြောခြင်း၊ နားခထောင်ခြင်း၊ နှုတ်မှပြောပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စာရေး စေခြင်း၊ သတင်းစာဖတ်ခြင်း၊ အစီရင်ခံစာရေးသားခြင်း၊ ကြေးနန်းစာပေးပို့ခြင်းများကို ထိုဆယ်နာရီအတွင်း စေ့စုံအောင် ပြုလုပ်သွားလေသည်။

ယင်းကိစ္စများပြီးလျှင် သူသည် အိပ်ရာမှထပြီး ရှေးသုံးမုတ်ဆိတ်ရိတ်ကိုရိယာနှင့် မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်။

သူသည် နေ့ခင်းအာကို တစ်နာရီထိုးတွင် စားသောက်ပြီး နောက်တစ်နာရီခန့် အိပ်စက်အနားယူသည်။ အိပ်ရာမှ ထပြီး ချိန်တွင် မွန်းလွဲပိုင်းလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်လုပ်ကိုင်သည်။ ညနေ ၆ နာရီတွင် သူသည် အိပ်ရာထက်သို့ ပြန်တက်သည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် မိနစ် သုံးဆယ်ခန့်သာ မွေးလေသည်။ ညစာစားပြီးချိန် နောက်ပိုင်းတွင်ကား ချာချီသည် ညအိပ်ခန်းခေါ်တိုင်အောင် အလုပ်လုပ်သည်က များလေသည်။

သမိုင်းဝင်ဟောပြောချက်များ

ဝင်စတန် ချာချီ၏ ဟောပြောချက် မိန့်ခွန်း များကို (While England Slept) "အင်္ဂလန်ပြည် အိပ်မောကျနေစဉ်ကာလ" အမည်ဖြင့် စာအုပ်တစ်အုပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာပင် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံရေးသမား အများအပြားသည် စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာမည့် အရေးကို သတိကင်းမဲ့စွာဖြင့် လုံးလုံးမေ့လျော့ကာ အိပ်မောကျသလိုရှိခဲ့ကြလေသည်။ ချာချီကမူ ဟစ်တလာ၏အန္တရာယ်ကို အလေးအနက်ထားပြီး ရှုမြင်သုံးသပ်ခဲ့မိသည်။

၁၉၃၃-ခုနှစ်မှ ၁၉၃၉-ခုနှစ် ၆-နှစ်တာမျှသော ကာလအတွင်း ချာချီသည် ဂျာမဏီနိုင်ငံမှ လက်နက်ပြန်လည်တပ်ဆင်ပြီး အင်အား ဖြည့်ဆည်း နေကြောင်းကို နေ့စဉ်လိုလိုပင် သတိပေးပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ဟစ်တလာသည် သံချပ်ကာကားများကိုတည်ဆောက်ခြင်း၊ လက်နက်များ ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ လေယာဉ်များ တည်ဆောက်ခြင်း စသဖြင့် စစ်အတွက် ပြင်ဆင်နေလေသည်။ ဟစ်တလာ၏ ဦးတည်ချက်မှာ ဗြိတိသျှနိုင်ငံကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မည်၊ ဗြိတိသျှ ရေတပ်ကို ပင်လယ်ထဲ ခြေမှုန်းနှစ်မြုပ်ပစ်ပြီးနောက် ကမ္ဘာကို အုပ်စိုးရန် ဖြစ်လေသည်။

ချာချီသည် ထိုခရုရေးအားလုံးတို့ကို ကြို၍ မြင်နေရသည်။

အကယ်၍သာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံသည် ချာချီ၏ ကြိုတင်နိမိတ်ဖတ်သံကိုနားခံပြီး ခြိမ်းခြောက်မှု ဘေးအန္တရာယ်ကို ကြိုတင်ဖြိုခင်းနိုင်မည်ဆိုလျှင် ဒုတိယ ကမ္ဘာ စစ်ကြီးသည် အရူးတစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်စာစု အဖြစ်နှင့်သာ ရှိနေပေလိမ့်မည်။



BERNARD BARUCH

ဘားနစ်ဘားရစ် (ချ)

သမ္မတ အဆက်ဆက်၏ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည်ကလေးဘဝကရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်းစသော စိတ်ရောဂါရှင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ညှော်ခဲပွဲတစ်ခုတွင် သူက စာရွတ်ဆိုရသည်။ ရွှေဆုံးတန်းမှ ထိုင်နေသောလူကြီးတစ်ဦးက သူ့အမူအရာအတိုင်း လုပ်ပြ၍ ပြက်ရယ်ပြု ပြောင်လျောင်းသည်။ ဘားနစ်သည် ရှက်စိတ်ကြောက်စိတ်နှင့် အခန်းထဲမှထွက်၍ အိမ်သို့ထွက်ပြေးသွားပြီး တစ်သက်လုံး ရောဂါကြီးတစ်ခု လို စွဲကပ်ခဲ့သည်။

ဘေ (စ်)ဘောကစ၍ ကွင်းတွင် ရန်ဖြစ်ရာ ဘက်တန်နှင့် အရိုက်ခံရ၍ နားအုံကဲ့သွားသည်။ စစ်ထဲဝင်ရာ နားတစ်ဘက်မကြား၍ အပယ်ခံရသည်။ သို့သော် သူသည် ဘဝကို အရှုံးမပေး၊ စိန်ခေါ်၍ ရုန်းကန်ခဲ့သည်။

ပြီးတော့ အမေရိကန် သမ္မတ ငါးဆက်တိုင်တိုင် သမ္မတများ၏ အကြံပေးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာတော့သည်။



ဘားနစ်ဘားရပ်(ချ)



ပြီးခဲ့သော ရာစုနှစ်ဝန်းကျင် တစ်ဝိုက်အထိပင် နယူးယောက်မြို့ မြို့တော်ကောလိပ်၊ ဘော့(စ်)ဘော့ ကစားကွင်းထဲတွင် ရိုင်းရိုင်း စိုင်းစိုင်း ရက်ရက် စက်စက် ပုတ်သတ် တိုက်ခိုက် နပန်းလုံခြင်း စသော ယှဉ်ပြိုင်မှုများရှိခဲ့သေးသည်။ ယင်း အလေ့ အထ များသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်အောင် အကျိုး

သက်ရောက်မှု ဖြစ်စေခဲ့သလို လူသားတို့အတွက် အနာဂတ် ဆိုးကျိုးများကိုလည်း ဖန်တီးစေခဲ့ပေသည်။

ဘားနစ်သည် လူနှစ်ယောက်နှင့်အတူဘော့(စ်)ဘော့ကစား သည်။ ကစားစဉ်တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်အပြစ်ဖို့ကြသည်။ ငြင်းခုံမှုများဖြစ်လာသည်။ သူလွန်သည် ငါလွန်သည်ဖြစ်လာ သည်။ ဘားနစ် ကမိမိအလွန် မိမိအနားမဟုတ်ကြောင်း ခါးခါး သီးသီး ငြင်းဆိုသည်။ ထို့နောက် ရန်ပုံစံတော့သည်။ ရန်ပုံမှ တကယ့် သွေးထွက်သံယို ရန်ပုံ။ ဘားနစ်က လက်ဝှေ့ပညာကို နှစ်အတော်ကြာ သင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်မှုများလည်း ပြုခဲ့သည်။ သူ့တွင်ထူးချွန်သော လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်မှုစွမ်းရည်

ရှိကြောင်း လက်ဝှေ့ကျော်တစ်ဦးက မှတ်ချက်ချခဲ့ဖူးသည်။ ကြေး စားလက်ဝှေ့ကျော်ပင်ဖြစ်လာနိုင်သည်ဟု နိမိတ်ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထို့ကြောင့် ဘားနစ်သည် စိတ်တက်ကြွနေသည်။ ဘော့(စ်) ဘော့ကစားကွင်းသည် သူ့အဖို့ ကြို ဝိုင်းပမာ ဖြစ်လာလေပြီ။ ရန်ပုံတွင် သူ့ရှေ့တည်တည်မှလူက သူ့ကို တွန်းထိုးလေသည်။ သူသည် ထိုလူကို ဘယ်ခရာညာပါသုံးပြီး အလဲထိုးချလိုက်သည်။

ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီ

'ဘားနစ်ဘားရပ်'သည် အကြားမသန်တော့သောကြောင့် ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်ခုလုံး ပြောင်းသွားလေပြီ။ သူသည် အနောက်ဘက်ပိုင်း (အနောက်စွန်း)သို့ သွားပြီး အမြဲတမ်း ကြည်းတပ်မတော်တွင် စစ်ဗိုလ်လုပ်ရန် စီစဉ်လေသည်။ သူသည် အရည်အချင်းစစ်စစ်ပေးပုံကို အောင်မြင်ပြီး အနောက်စွန်းတွင် သွားရောက်အမှုထမ်းနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်စာကို ရလေပြီ။ သို့သော် အကြား ချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် သူ့ကို ပယ်လိုက်လေ သည်။ ဤနား ကောင်းစွာ မကြားရတော့သည့် ဒုက္ခတရား သည် ဘားနစ်ဘားရပ်' အား စစ်ဘက်တွင် အမှုထမ်းရေး ကိစ္စရပ်ကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်ငန်း ဘက်ဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်လေတော့သည်။

သူသည် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတွင် ကံကောင်းသူတည်း။ မကြာမီတွင်ပင် နာမည်ကောင်း ရလာသည်။ ဂုဏ်သတင်းကြီး မားလာသည်။ သမ္မတ 'ဂျီဒီစီဆင်' သည် သူ၏ စီးပွားရေး ပါရမီခံကို နှစ်သက်ကာ အကြီးကျယ်ဆုံးသော စီးပွားရေး အလုပ်တစ်ခုကို ပေးအပ်ခဲ့သေးသည်။ ယင်းအလုပ်သည် အမေ ရိကန်သမိုင်းတစ်လျှောက်တွင် မည်သူမျှ မရဖူးခဲ့သေးပေ။

သမ္မတပေးသော အလုပ်ကား ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ကာလ အတွင်း အမေရိကန် စက်မှုလုပ်ငန်းကိုဦးစီးလုပ်ကိုင်စေခြင်းပင်။ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် မည်သည့်စီးပွားရေးလုပ်ငန်းမျိုး ကိုမဆို ထိထိရောက်ရောက် ဖွင့်ပေးခြင်း (ခွင့်ပြုချက်ပေးခြင်း) လုံးဝပိတ်ပစ်ခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်သည့် အခွင့်အာဏာသည် သူ့ လက်ထဲတွင် ရှိနေလေသည်။

သူ၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်မရပဲ မည်သည့် လုပ်ငန်းရှင်မှ ကြေးနီ၊ သံ၊ သတ္တု၊ သစ် စသည်တို့ကို တစ်ပေါင် တစ်လေမျှ မရနိုင်ချေ။ မည်သည့်ရှားပါးကုန်ပစ္စည်းမှလည်း မရပေ။

သမ္မတ "ဝုဒ်ရိုးဝီဆင်" သည် ၁၉၁၉ ခုနှစ်တွင် ဥရောပသို့ သွားရောက်ရာ၌ ဘားနစ်ဘားရပ်ကိုပါ မိမိ၏ စီးပွားရေးအကြံ ပေးအရာရှိအဖြစ် ခေါ်ဆောင်သွားပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ရာတွင် ပါဝင် ကူညီစေခဲ့လေသည်။ စစ်ကြီးအပြီးတွင် သူသည် အရေးကြီးဆုံး ပြဿနာရပ်များကို ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်း နိုင်ခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအနေဖြင့် စစ်ကြီး အတွင်းက ထုတ်လုပ်မှု ထုတ်ကုန်စံချိန်ထက်ပိုသည့် ထုတ်ကုန် စံချိန် မြင့်မားလာရေးနှင့် မူလစံချိန်သို့ပြန်လည်ရောက်ရှိရေးတို့ ပါဝင်သည်။ ယင်းသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် လုပ်ငန်းများ ဝေဝါလီ ခံရမှုမပါဘဲ (ဝါ) အကြွေးမတင်ဘဲ လုပ်ကိုင်နိုင်ရေး၊ ကျယ်ပြန့် များပြားသော အလုပ်မကျွမ်းသော အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာ မရှိရေးတို့လည်း ပါဝင်လေသည်။

ထူးတုံ့ကံအကြောင်းတရား

ဘားနစ်ဘားရပ်၏ ဘဝအလှည့်အပြောင်းသည် ဘေ့ (စ်) ဘောက်စွနှင့်သာမက ဦးခေါင်းစမ်းသော ဆရာထံ ခေတ္တ

သွားရောက်လေ့လာမိခြင်းကပါ လွှမ်းမိုးစေခဲ့လေသည်။ သူ့ မိခင်က သူ့ကို (ဦးခေါင်းစမ်းသောဆရာ) ထံသို့ ခေါ်ဆောင် သွားသည်။ ဆရာကထိပ်ရီ (အဖု) ကို စမ်းကြည့်ပြီး ထိုသူသည် မည်သည့်အလုပ်အကိုင်မျိုး လုပ်ကိုင်လျှင်အကျိုးပေးမည်။ ဖြစ် ထွန်းအောင်မြင်မည် စသည်တို့ကို ပြောလေသည်။ ဆရာ သည် ဘားနစ်၏ ဦးခေါင်းကိုစမ်းကြည့်ပြီးနောက် စီးပွားရေး လုပ်ငန်းတစ်ခုနှင့် အကျိုးပေးမည်ဟု ဟောလိုက်လေသည်။

ဘားနစ်ကိုယ်၌ကမူ ဖခင်ကဲ့သို့ ခွဲစိတ်ကုသ သောဆရာဝန် တစ်ဦးဖြစ်ချင်နေသည်။ သူ့ဖခင်လိုဆေးပညာတွင် စိတ်ပါဝင် စားသည်။ ဆေးပညာရပ်များကို တစ်နှစ်ပင် ဆည်းပူးခဲ့ပြီးဖြစ် လေသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သူ့ မိခင်က ဆရာပြောခဲ့သည့်အတိုင်း စီးပွားရေးလောကထဲသာ ဝင်တိုးစေချင်သည်။ ဘားနစ်သည် မိခင်ကြီး စိတ်ကျေနပ်မှုရှိစေရန် ဖန်ထည်လုပ်ငန်း တစ်ခုတွင် အလုပ်ဝင်လုပ်သည်။ လခမှ တစ်ပတ်လျှင် ၃၅ သျှီလင်ရပြီး ညဘက်၌ ဥပဒေပညာရပ်များကို ဆည်းပူးခဲ့လေသည်။

သူ့ မိခင်သည် သားဖြစ်သူ ဥပဒေပညာရပ်များ လေ့လာ ထိုက်စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝတ်လုံတစ်ဦး ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်နေပြန်လေသည်။ ထိုဆရာပြောခဲ့သည့် စကားရပ်များကို သူ့ မိခင်သည် အဖန်ဖန်အောက်မေ့နေကာ သူ့ သားကိုလည်း မိမိပြစ်လိုသော ဆန္ဒအတိုင်း တစ်တုတ်တုတ် နားချပေတော့ သည်။

"မင်းဟာဘယ်သွားသွား ငွေခွဲနီးပါတယ်သားရယ်။ မင်း ဘာတာကိုက ငွေခွဲနီးစပ်ပါတယ်"

အကျိုးပေးကသန်

'ဘားနဒ်'သည် 'ဝေါလ်'လမ်းသို့ သွားပြီး ငွေချေးစာချုပ် အရောင်းအဝယ်ပေးကုန်သည့် ဝင်တိုးလေသည်။ ၉၉%သေချာ ဈေးကစားသူကုန်သည်တို့သည် မှန်းခြေပေါက်ဘဲ အရှုံးပေါ်ကြလေသည်။ သို့သော် ဘားနဒ်ကမူ သုံးချိရှိ ရလိုက်သဖြင့် ဝေါလ်လမ်းမကြီးတွင် အုပ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်ကာ အံ့ဖွယ် စံချိန်တင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ဝေါလ်လမ်းမကြီးတွင် ဤမျှအံ့ဩဖွယ်အောင်မြင်မှု ရရှိလိုက်သော ဘားနဒ်၏လျှို့ဝှက်ချက်သည် အဘယ်နည်း။ အချက်နှစ်ရပ်ရှိလေသည်။ တစ်-သူသည် တကယ့်အလုပ်လုပ်သော အသိုင်းအဝိုင်းတွင် အသိမိတ်ဆွေများရကာ တိုးနိုင်အောင် အလျင်အမြန်ကြိုးစားသည်။ သူ၏ဆွဲဆောင်နိုင်မှု၊ ကူးခတ်နိုင်စွမ်းသောသူ အပြုံး၊ သူ၏ဖြူစင်သောအကြည့်၊ သူ၏ ကြင်နာသော လက်သင့်ခံနိုင်ဖွယ် ဟန်ပန်အမူအရာ၊ သူ၏ခိုင်မာသော အဆုံးအဖြတ်နှင့် အမှန်းနှင့်နီးစပ်သည့် အမြင်တို့ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ အရောင်းအဝယ်ဒိုင်များက သူ့ကို အရေးတယူညှော်ခံ၍ အဆက်အသွယ်အကြံဉာဏ်နှင့် အခွင့်အရေးများပေးကြသည်။

သူ့ဘဝသည် မျက်စိအောက်မှာပင် တိုးတက်သွားသည်။ သူ့အသက် ၂၇ နှစ်တွင် 'သောမတ်(စ်)ဖော်ကျူး(နီ)ရိုင်ယံ' ဆိုသောပုဂ္ဂိုလ်က လစ်ဂတ်(ထ)ဆင်-မေယာဘေးရွတ်ကုမ္ပဏီကို ဝယ်ယူနိုင်ရန် ပေါင် ၂၆,၀၀၀ ပေးအပ်ကူညီလေသည်။

ဝေါလ်လမ်းမကြီးတွင် 'ဘားနဒ်' ဤမျှအောင်မြင်မှုရရှိသော အတိတ်အကြောင်းရင်းကား အကျိုးအကြောင်း ဆက်စပ်၍ အမှန်တိုမှတ်ချက်ချနိုင်သည့် လျင်မြန်သော အဆုံးအဖြတ်ပင်

ဖြစ်သည်။ သူ့အပြုအမူ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းတွင် ခိုင်လုံသော အကြောင်းရပ်တစ်ခု အမြဲရှိသည်။ ထိုအကြောင်းသည်လည်း တစ်ဆင့်ကြား ပေါ်၌ အခြေခံခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဆန္ဒ၏ စေစားရာနောက်သို့လိုက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာမျိုးလည်း မဟုတ်။ အသိပညာ၊ ဗဟုသုတပေါ်တွင်ရပ်တည်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ပမာ

ဘားနဒ်သည် လက်ရှိ ဖြစ်ရပ်နှင့် လေ့လာမှုကို အခြေခံ၍ အနာဂတ်ကို ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်စွမ်းရှိသည့် အရည်အချင်းသည် သူ့ခေတ် သူ့အခါတွင် သူ့ကို အထူးချွန်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအရည်အချင်းကြောင့်ပင် သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသမ္မတများဖြစ်ကြသည့် ဝီလ်ဆင် 'ဟာဒီ' 'ကူးလ်(ဒ်)' 'ဟိုဖာနှင့် ရု(စ်)ဘဲ(လ်)' တို့ လက်ထက် များတွင် သမ္မတများ၏ အကြံပေး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သမ္မတ ဝီဆင် က "ဘားနဒ်" အား နောက်ပြောင်၍ ချစ်စနိုး "ဒေါက်တာဖြစ်ရပ်မှန်" (ဒေါက်တာဖက်စ်) ခေါ်လေသည်။

တစ်ခါက သူသည် ဝေါလ်လမ်းမကြီးတွင် ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ့ အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ကြိုတင်၍ နိမိတ်ဖတ်ပေးလေသည်။ ဖြစ်ရပ်ကား- ဤသို့တည်း။ လပေါင်းများစွာ စူးစမ်းလေ့လာပြီးသော အခါ သူသည် နိဂုံးချုပ်အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လေသည်။ ကြေးနီ ထုတ်လုပ်မှုသည် အဆမတန် ကြီးထွားလာလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကြေးနီဈေး ကျဆင်းလာမည်တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ကြေးရေစပ်သည် ၈-ရာခိုင်နှုန်း အနုတ် အသိမ်း ရှိလိမ့်မည်။

ထိုတုတ်ကီနီးဖြင့် သူသည် ကြေးရေစပ် အစုရှယ်ယာ ထောင်ပေါင်းများစွာကို ရောင်းချခဲ့သည်။

သူ့ တုတ်ကီနီးအတိုင်းဈေးသည် တစ်နာရီအတွင်း ၁၀၀၀၀၀ သို့ ကျဆင်းခဲ့လေသည်။

ဒုတိယ မြစ်ရပ်

ထိုနေ့ကား၊ ဘာသာရေးအရတရားဝင်ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သည်။ ဤသို့သော နေ့ထူးနေ့မြတ်တွင် သူသည် အလုပ်မသွားပဲ အိမ်တွင်သာ မိခင်နှင့်အတူ အချိန်ဖြုန်းမည်ဖြစ်ကြောင်း မိခင်ဖြစ်သူကို ပြောပြလေသည်။ သူ့အိမ်တွင် ရှိနေစဉ် သူ့အပေါင်းအသင်း အသိုင်းအဝန်းသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေကြသည်။ အကယ်၍ အစုရှယ်ယာများကို ဘားနစ် သည် ခြေမြန်လက်မြန် ပြု၍ ဝယ်ယူနိုင်လျှင် ပေါင်ရှစ်ထောင်ခန့် အမြတ်အစွန်းရနိုင်မည်။ အကယ်၍ မနက်ဖြန်အထိ စောင့်ဆိုင်း နေမည်ဆိုပါက ထင်တိုင်းပေါက်ချင်မှပေါက်မည်။ တစ်ခုခုလွှဲချောသွားနိုင်သည် ထို့ကြောင့် ရေကြီး သုတ်ပျာနှင့် သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ကြသည်။ ကြေးနန်းရိုက် အကြောင်းကြားသည်။ လူလွတ်ပြီးလည်း အကြောင်းကြားသည်။ ကိုယ်တိုင်သွားပြီးလည်း ပြောပြသည်။

အကြောင်းမထူး၊ ဘားနစ် ကား ပေါ်မလာချေ နောက်တော့၊ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး၊ သူကဝန်ခံသည်။ ထိုနေ့က သူသာ သူ့ အလုပ်ခန်း၌ရှိနေလျှင် အစုရှယ်ယာများကို ပြန်ပြီး ဝယ်ဖြစ်မည်။ ထိုသို့ ဝယ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ပေါင်ရှစ်ထောင်ကို နာရီပိုင်းအတွင်း မြက်မြက်ကလေးရလိုက်မည်။ သို့ရာတွင် ထိုနေ့က အခွင့်အရေးမရလိုက်ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ဤကိစ္စသည်ပြန်၍ တည်ငြိမ်ကာ ပုံမှန်ဈေးသို့ ရောက်ဆုံးမည်ဟု သူတော့ခေါ်

စဉ်းစားခဲ့သည်။ ယင်းသို့စဉ်းစားမိသည့် အဘိုင်းလည်း လက်ကျန်ကြေး ရေစပ် လက်ကျန်များကို သိမ်းထားလိုက်သည်။ တစ်နှစ် ကာလအတွင်းမှာပင် အစုရှယ်ယာများသည် ၁၀၀၀၀၀၀ သို့ ကျဆင်းသွားရာ၊ ယင်းတစ်ခုတည်းနှင့်ပင် သူသည် တော်တော်ရလိုက်လေသည်။

ငွေကိုလည်းရှာ သုံးလည်းသုံး

သူသည် ငွေရှာသည့်အလုပ်ကို သံယောဇဉ် ရှိသလို၊ ငွေကို သုံးသည့်နေရာတွင်လည်း လက်မနှေးချေ။ သူသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်တွင် ယမ်းမှုန့်စက်ကိရိယာ ဝယ်ယူဖို့ အတွက်ပေါင် (၆၀၀၀၀၀) ပေးအပ် ကူညီခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ပေးအပ်သည်မှာ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာမည်ကို ကြိုမြင်၍ဖြစ်သည်။ တပ်တွင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုလုံးဝမရှိသေးသည့်အဖြစ်ကို မြင်ပြီး စိုးရိမ်မကင်းခံစားခဲ့မိ၍လည်း ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အတွင်းက သူသည် မိမိငွေပေါင် (၁၇,၀၀၀) ကို မိမိအစိုးရကို အပ်သော အကြောင်းအချက်များ စုံစမ်းထောက်လှမ်းနိုင်ရေး အတွက် ဥပဏေပသို့ ပါရဂူတစ်စု စေလွှတ်သည့်ကိစ္စတွင် ကူညီထောက်ပံ့ခဲ့လေသည်။

အမှန်တော့ အစိုးရဘက်ဆိုင်ရာ စက်မှုဘုတ်အဖွဲ့မှ ပေးရမည့် အစဉ်အလာရှိသည်။ ဒါကို ဘားနစ်က အိတ်ထဲမှ စိုက်ထုတ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆေးရုံအလှူ

၁၉၁၈ခုနှစ်တွင် ဘားနစ်သည် ဝါရှင်တန်တွင် ဆေးရုံတစ်ခု ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းသည်။ စစ်အတွင်းက အလုပ်လုပ်ခဲ့သော လုပ်သားများ ခံစားနေရသည့် တုပ်ကွေးရောဂါကို တိုက်

ဖျယ်ရေးအတွက် လက်ခံကုသဖို့ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံးစစ်ကြီး အပြီးတွင် စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ စက်မှုဘုတ်အဖွဲ့မှ နိုင်ငံရပ်ခြားတွင် သောင်တင်နေကြသော စစ်သားများ နေရင်းဒေသများသို့ ပြန်ရန် စရိတ်ထုတ်ပေးခြင်းကိုရပ်စဲလိုက်သည့်အခါ ဘားနစ်သည် မိမိငွေထဲမှပင် ပေါင် (၁၀၀၀)ကို ထုတ်ပေးပြန်လေသည်။

ငယ်ငယ်က ဖြစ်ရပုံများ

ကလေးဘဝက ဘားနစ်သည် ရှက်ခြင်း၊ ကြောက်ခြင်း စသောစိတ်ရောဂါများ ခံစားခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ကလေးဘဝက စိတ်အားငယ်အောင်၊ အရှက်ရအောင် ပြုလုပ်ခြင်းခံခဲ့ရဖူးသော အကျိုးဆက်များကြောင့်ပင်။ ယင်းအတွေ့အကြုံသည် သူ့ အဖို့ ခါး ခါး သီး ရှိခဲ့သည်။ ကြေကွဲဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ကို သူ့ကောင်းကောင်းကြီးမှတ်မိနေသေးသည်။ ၎င်းသည်စော်ကားခံရသော သရော်ခံသော ကလေးများ အဖို့ ဝမ်းနည်းဖွယ်ဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာပေးခဲ့သည့် အဖြစ်ကား ဤသို့တည်း။

ညွှန်ခံပွဲ တစ်ခုတွင်ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကလေးတသိုက်သည် လူကြီး မိဘများရှေ့တွင် မိမိတို့ မှတ်မိသော မိမိတို့သိသော အကြောင်း အရာ ပုံတိပတ်စ စသည်တို့ကို ပြောပြကြရသည်။ 'ဘားနစ်ကမူ ပရိသတ်ကို ရဲရဲကြည့်ပြီး ကဗျာရွတ်ဆိုပြရသည်။ ယင်းသို့ ရွတ်ဆိုပြသည်ကို ရှေ့ဆုံးတန်းမှ ထိုင်နေသော လူကြီး တစ်ဦးက ချာတိတ် ဘားနစ်၏အပြောအဆို အမူအရာ ဟန်ပန်များကိုကြည့်ကာ ဘားနစ်ကဲ့သို့လိုက်လုပ်ပြပြီး ပြယ်ရယ်ပြုလေသည်။ ပြောင်လှောင် စော်ကားလှသည်။

ဘားနစ်သည် အတော်ပင်စိတ်ထိခိုက်သွားသည်။ အတော်ပင် မှန်ထူသွားရှာသည်။ ယင်းသို့ အရှက်ရသိမ်ငယ်အောင်လုပ်ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် သူသည် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကြောက်စိတ် အားငယ်စိတ်တို့နှင့်အတူ အခန်းထဲမှအိမ်သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့မိလေသည်။ ထိုအတွေ့အကြုံသည် သူ့ကိုရှက်ရွံ့မှုဖြစ်စေခဲ့ပြီး ဘဝတစ်သက်တာလုံး ထိုအရှက်သည် ရောဂါကြီးလို စွဲကပ်ခဲ့လေသည်။ အသက်ကြီးလာ၍ အတွေ့အကြုံ စုံလင်နေပြီ ဖြစ်သည့်တိုင် ဘားနစ်သည် လူရှေ့ စကားပြောစရာရှိလျှင် အလွတ်မခံပြာဝံ့ဘဲ စာဖတ်ပြီး ပြောရလေသည်။

ရှက်ကြောက်စိတ်ကိုနိုင်တဲ့နည်း

ဘားနစ်တွင် အတွေ့အကြုံတင်ခရီးသည်။ ယင်းကား ရှက်ကြောက်စိတ်ကိုနိုင်လိုလျှင် အကောင်းဆုံးနည်းမှာ ထိုအဖြစ်ကို ခံခဲ့ထားခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အလားတူလုပ်ရန် ကြောက်ရွံ့နေသော ကိစ္စကိုလုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကြောက်ရွံ့စိတ်ကို နိုင်နင်းခဲ့လေသည်။

သူ '၁၆' နှစ်သားအရွယ်ကဖြစ်သည်။ သီးသန့် အိမ်တစ်အိမ်တွင် တစ်ညမိတ်ဆုံထမင်းစားပွဲတစ်ရပ်သို့ တက်ရောက်ရန်သွားစေသည်။ သူသည် ဖခင်၏ဝတ်စုံကိုဝတ်ပြီး သွားရမည်ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံသည်ကြီးပြီးဖားနေသဖြင့် သူ့ မိခင်ကတူယ်ချိတ်များနှင့်သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြုပြင်၍ချိတ်ပေးလိုက်သည်။

ညွှန်ခံပွဲလုပ်သည့်အိမ်သို့ ရောက်ရှိသည့်အခါ ညွှန်ခံကျေးဇူးတင်နေလေပြီ။ သူသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်ကာ ထိုပြီးရှက်သွားလေသည်။ ထို့ကြောင့်အပေါ်ထပ်သို့တက်ပြီး

အခြားသူများနှင့်ရော၍ ပါတီပွဲသို့တက်ရမည့်အစား အောက်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းထဲ၌ ဝင်ပုန်းခနလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ပါတီသို့သွား၍ မိန့်ခွန်းပြောပြီးပြန်လာခဲ့ပုံ ရသောလူတစ်ယောက်သည်အပေါ်မှဆင်းလာရာပုန်းနေသော 'ဘားနစ်'ကို အချိုးမကျ ကိုးရိုးကားယား အဝတ်အစား ဖားဖားကြီးနှင့် တွေ့သွားလေသည်။ အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘားနစ်ကို သူနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်သို့သွားရန် ဖျောင်းဖျ ခလေသည်။

ရှက်စိတ်တွေပျောက်ပြီ

အပေါ်ထပ်တွင် မိန်းကလေးတစ်ဦးက မိမိနှင့် တွဲကရန် 'ဘားနစ်'ကို ဖိတ်ခေါ်ရာ ဘားနစ်က လက်ခံပြီး တွဲကရန် အလုပ်များသွားသည်နှင့်ရှက်ကြောက်စိတ်သည် ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်းလေတော့သတည်း။

ဖခင်၏ဆုံးမစကား

'ဘားနစ်'၏ ဦးနှောက်ထဲတွင် သူ့ဖခင်ကြီးဆုံးဆုံးမခဲ့သော စကားလုံး(၇)လုံးပါဆုံးမစကားတစ်ခုရှိလေသည်။ ထိုစကား (၇)လုံးသည်သူ့ဘဝတွင် လမ်းပြကြယ်ပမာဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သူ့ဖခင်သည် သူ့ဓာတ်ပုံကို ဖြတ်ပြီး ထိုစာများကို ရေးပေး ထားသည်။ ဘားနစ်သည် ထိုစာပေါ် သူ့ဓာတ်ပုံကို သူ့စာရေး စားပွဲတွင် နေ့တိုင်းမြင်အောင် နေရာချပေးထားသည်။

ထိုစကားလုံး(၇)လုံးကား အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ သည်။ 'ရိုးသားမြောင်ဖတ်မှုကို မင်းရှဲဘဝလမ်းပြအဖြစ် အမြဲ မဖောက်မပြန် ထိန်းသိမ်းထားပါလေ'



Lorp Louis Mountdatten

မောင့်ဘက်တန်

Lord Louis Francis Albert Victor Nicholas Mount Batten

သူ့အမည် အပြည့် အစုံမှာ "လော့လူဝီဗီဇရန်စစ် အယ်လ်ဘတ်နီ ကိုလပ်စ် မောင့်ဘက်တန်" ဖြစ်သည်။

သူသည် ဗစ်တိုရီးယား ဘုရင်ကြီး၏ မြေးတော်၊ လက်ရှိ ဘုရင့် အမျိုးအနွယ်လည်းဖြစ်၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာသူ၊ ကလေးဘဝကပင် နန်းတော်ထဲ ကြီးပြီး လာခဲ့ရသူ။

သူ့ကို စစ်တာဝန်ကြီးများ ပေးအပ်ရန် အင်္ဂလန် ဝန်ကြီးချုပ် ချာချီသည် အများကြီး စဉ်းစားချိန်ဆ ခဲ့ရသည်။

သို့သော် သူသည် သူ့ဘဝကိုသူစိန်ခေါ်ရင်းဘဝ ကို စွန့်စား ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့မှု များကြောင့် ရေတပ် ဗိုလ် ချုပ်ကြီးများ ထဲတွင် အရည် အချင်း အပြည့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

မင်းသား၏ တိလူးထွက် ထွက်၍ ဘဝကို စိန်ခေါ် လိုက်ပုံများကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုတော်မူကြပါတော့....

လော့ (ခ်) လူဝီ မောင်ဘက်တန်



အရှေ့ဖျားဒေသတွင် ထောင်ပေါင်းများစွာသော လူငယ်များသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံဘုရင်မင်းမြတ်၏ညီအစ်ကိုတော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဗစ်တိုးရီးယားဘုရင်မကြီး၏ မြေးတော် တစ်ဦးလည်းဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ဦးဆောင်မှုအောက်တွင် စစ်ပွဲဆင်နွှဲခဲ့ကြဖူးလေသည်။

ထိုသူကား ရုပ်ရည်ရှုပကော ချောမောသည်။ သဘောထားလည်း ပြည့်သည်။ အရည်အချင်းလည်း ရှိလေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ယင်းအချက်များသည် ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေခဲ့သည်။

သူ့နာမည်ကား 'မောင်ဘက်တန်' ဖြစ်လေသည်။ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို 'ခစ်(ခ်) ကီ' ဟုခေါ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် သူ့နာမည်အပြည့်အစုံမှာ 'လော့(ခ်) လူဝီ ဖရန်(စ်) ဆစ်(စ်) အဲလ်ဘတ်(တ) ဗစ်တားနီကိုလပ်(စ်) မောင်ဘက်တန်' * ဖြစ်သည်။

သူသည် အရှေ့တောင် အာရှရှိ မဟာမိတ်တပ်တွင် တပ်မဟာမှူးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က သူ့ဩဇာ သက်ရောက်မှုသည် ကမ္ဘာ့ ၁၂ ပုံ ၁ ပုံခန့် ကျယ်ပြန့်ခဲ့လေသည်။

ရေကြောင် ကျမ်းသူ

ဤမျှ အခွင့်အာဏာ ပေးအပ်ထားခြင်း၊ ခံရသည်မှာ အကြောင်းရှိလေသည်။ သူသည် ရေတပ်သင်္ဘောများသွားလာပို့ဆောင် စီမံခန့်ခွဲမှုတွင် အထူးကျမ်းကျင် လိမ္မာသောကြောင့်တည်း။

ဂျပန်တို့သည် ရခိုင်ပြည်နယ် စစ်တွေ မြောက်ပိုင်းမှနေ၍ 'ကလကတ္တား' အား လေကြောင်းမှ တိုက်ခိုက်တပ်စွဲထားလေသည်။ ဂျပန်တို့က အနောက်ခြမ်းမှ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန်

* Lord Louis Francis Albert Victor Nicholas Mount Batten.

ကြံထားလေသည်။ မောင့်ဘက်တန်သည် ဂျပန်တို့အကြံ ရုပ်
သိပ်ပြီး ပြန်၍ဆုတ်သွားအောင် တိုက်ထုတ်ခဲ့လေသည်။

အင်္ဂလန်ဝန်ကြီးချုပ် ဝန်စတန်ချာချီသည် သူ့ကို စစ်တာ
ဝန်ကြီးများပေးအပ်ရန် အများကြီး စဉ်းစား ချိန်ဆခဲ့ရသည်။
လက်ရှိ ဘုရင့်အမျိုးအနွယ်လည်းဖြစ်၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာသူ၊
ရုပ်ရည်ရူပကာလည်း ချောမောသူ စသည့် အကြောင်းများကို
ထောက်ထား၍ အများကြီး စဉ်းစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝန်ကြီးချုပ်တစ်ဦးအနေဖြင့်ထိပ်တန်းစစ်ဘက်တာဝန်ကြီး
တစ်ရပ်တွင် နေရာချတော့မည် ဆိုပါက သူသည် ကလေးဘဝ
နန်းတော်ကြီးထဲ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည်ကိုလည်း ထည့်တွက်၍ မရ
ပေ။ အိုင်စင်ဟောင်ဝါကဲ့သို့ 'ကင်းဆပ်(စ်)နယ်'တွင် အမဲလိုက်
ထွက်သည့်အပေါ် အမှတ်လျော့ပေး၍လည်း မရချေ။

စင်စစ်ဘော့ မောင့်ဘက်တန်သည် ယခင်က စစ်ပွဲဆင်နွှဲပြီး
အနိုင်ရခဲ့သော အစဉ်အလာများ မရှိသေး။ သူ့ဘဝအခြေအနေ
ကိုကလည်း ထိုသို့ဖြစ်ဖို့ ဝေးခဲ့သည် မဟုတ်လော။ သို့ရာတွင်
ကံအကြောင်းမလှသဖြင့် ကြုံရသော ဘေးဒုက္ခကိုမူ ပြောင်း
မြောက်စွာ တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးလေပြီ။

သူ့သဘောကိုထိပြီ

သူ့အုပ်ချုပ်ရသော သဘောသည် ရေမြှုပ်မိုးဖြင့် တိုက်ခိုက်
ခြင်းခံရသည်။ သူ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ဖျက်သင်္ဘောတစ်စင်း
ရှိသည်။ 'ဒစ်ကီ'ကို ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်တွင် မကြာခဏ
ပုံးအသုံးဆုံးအရာရှိဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းများ ရှိသည်။ သို့ရာတွင်
ဘုရင့်သွေးပီပီ ရဲရင့်စွာ တိုက်ခိုက်ဝံ့သည့် သတ္တိနှင့် အရည်
အချင်းရှိမှုတို့ကို မည်သူမျှ သံသယမရှိကြပေ။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံက 'မောင့်ဘက်တန်'ကို ရေကြောင်းဗိုလ်ချုပ်
ကြီး 'နယ်လ်ဆင်' လို လူစားဟု သတ်မှတ်ထားသည်။ 'ဒစ်ကီ'၏
ဇွန်သင်္ဘောနာမည်မှာ 'ကဲလ်လီ' ဖြစ်သည်။ ထိုသင်္ဘောသည်
ဗူးဒစ်ခံရပြီးနောက် မောင့်ဘက်တန်က ဆိပ်ကမ်းသို့ ပြန်
မောင်းလာသည်။ ထိုနောက်ပြင်ဆင်ပြီး၍ ၆ လခန့် အကြာတွင်
သူသည် သင်္ဘောကို ပင်လယ်ပြင်သို့ မောင်းနှင်ခဲ့လေသည်။

သည်တစ်ချိတော့ 'ကဲလ်လီ' သည် 'တိုပီဒို ရေမြှုပ်ဗူး'လက်
ကော်ထိလေသည်။ ထိုသည့်နေရာမှာလည်း ဘူဝင်လာခန်းအရှေ့
ခြင်းတစ်ခုလုံး ပွင့်ထွက်ပြီး စုတ်ပြတ်သွားလောက်အောင် အထိ
နာလေသည်။

'မောင့်ဘက်တန်'သည် ယင်းသင်္ဘောနာကြီးကို ဆိပ်ကမ်း
သို့ ပြန်မောင်းလာရေးအတွက် လေးနေ့နှင့်လေးည လုပ်ယူရ
လေသည်။ သူသည် ဂျာမန်တိုက် တိုပီဒို လက်နက်များ၊ ရေငုပ်
သင်္ဘောများနှင့်ပတ်ချာဝိုင်းပြီး အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်မှုကို
ခံခဲ့တိုက်ခိုက်ခဲ့ရလေသည်။

နောက်ဆုံးကြောက်မက်ဖွယ်မိုန်တိုင်းကဝင်လာရာသင်္ဘော
သည် မြောက်ပင်လယ်လှိုင်းရိုက်ခတ်ပြီး သင်္ဘောကုန်းပတ်ဆီသို့
ထိုင်းများ လှိုမိုဝင်လာသဖြင့် အခြား ဖျက်သင်္ဘောတစ်စီးနှင့် တွဲ
ထူခဲ့ရလေတော့သည်။ အမှန်တော့ မြုပ်သွားနိုင်သည့် အခြေ
အနေမျိုးဖြစ်သည်။ မောင့်ဘက်တန်သည် သူ့လူများကိုအခြား
သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် မိမိဆန္ဒအရနေခဲ့
သော ရဲဘော်အချို့နှင့် ဂျာမန်တို့၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်
နေလေသည်။ ဂျာမန်တို့ကလည်း သူ့သင်္ဘောကို မမြှုပ်မချင်း

ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်နေလေသည်။ သို့ရာတွင်သူသည်ရေလုံသဘော ကျမ်းသို့အရောက် သယ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သေးသည်။

နောက်နှစ်များတွင်လည်း သူသည် ရေတပ်ဘိုက်ပွဲများကို ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ ပြောင်ပြောင် မြောက်မြောက် ဆင်နွှဲခဲ့လေသည်။ ဂျာမန်တို့သည် ဂရိတို့ကို အနိုင်တိုက်ပြီး 'ခရိတီး' ကျွန်းကို လေထီးတပ်သားများနှင့်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ ထို အချိန်က သူသည် အစွမ်းကုန်ကြံစဉ်ရသည်။ ဂျာမန်တို့သည်လေ ကြောင်းတိုက်ပွဲများတွင် စိုးမိုးနေသည်။ မြက်သျှ နိုင်ငံကမူ ရေကြောင်းတွင် ဗိုလ်စွဲနေသည်။

မောင့်ဘက်တန်သည် သဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် လည် တိုင်ဆန့်ဆန့်နှင့် မားမားမတ်မတ်ရပ်ကာ တိုက်ပွဲဝင်သည်။ သူအမိန့်ပေးနေရသောဖျက်သဘောကားအမှတ်(၅) 'ဖလိုထီး လား' ဖြစ်သည်။ သူသည်ဖျက်သဘော 'ကဲလ်လီ' ကုန်းပတ်ပေါ် မှရပ်၍ ဖျက်သဘော 'ဖလိုထီးလား' ကို ဂျာမန်တို့အချက်အချာ ပြုကျန်းဆီသို့ တစ်ရိန်ထိုးကပ်သွားပြီး အမြောက်နှင့်ပစ်စေလေ သည်။

ဂျာမန်တပ်သားများ အပြည့်အနှင့် တင်ဆောင်လာသော သဘောနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းဒီးကျောက်များပါသည့်သဘော များကို သူ ဖျက်သဘောက ရေထဲ မြုပ်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဂျာမန်တို့ကလည်း သူ့ သဘောကိုဗုံး များနှင့်လေးနာရီကြာမျှ အဆက်မပြတ်ပစ်ခတ်ပြီး ရေထဲမြုပ်ပစ်ရန် ကြိုးစားကြလေ သည်။

သို့သော် ကံကောင်းထောက်မသဖြင့် သူ့ သဘောသည် ဗုံးတစ်လုံးမျှမထိပေ။ မကြာပါခမျှ ရှစ်နာရီထိုးပြီးသည်နှင့် လေကြောင်းမှတိုက်လေယာဉ်ငါးစီးပေါ်လာသည်။ ထိုနောက်

"ကဲလီ" ဖျက်သဘော၏ အလယ် တည့်တည့်သို့ ဗုံးကြဲချလေ တော့သည်။ ဆက်၍ အသေခံ ဗုံး ကြဲ လေ ယာဉ် များ သည် သဘောထဲသို့ ထိုးဝင်ပြန်လေသည်။

မောင့်တက်တန်၏ သဘောသည် ယဲ ယဲ ကလေးသာ ရှိ တော့သည်။ ယင်းအတိုင်းသာဆိုမူ စက္ကန့် လေးဆယ်အတွင်း သူ့ သဘောသည် လှိုင်းများကြား နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွား လေတော့မည်။ သို့ရာတွင် သူသည် အထိနာနေသည့် ကြားမှပင် သူ့ ရဲဘော်များကို အမိန့်ပေးသည်။ "ဘယ်လိုပဲ အခြေအနေ ဆိုးဆိုး ဆက်ပစ်" စက္ကန့် လေးဆယ် အကြာတွင် သူ့ သဘော ကြီးသည် ရေသတ္တဝါကြီး ရေထဲထိုးဆင်းသွားသကဲ့သို့ တိမ်း မှောက်နစ်မြုပ်သွားလေပြီ။ ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည်ရေအရှိန် နှင့် တံတားဘက်ဆီသို့ မျောပါသွား ပြီး ရေ အောက် ပေ အတော် နက်နက်ထဲတွင် ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ နောက်မှ ရေထဲမှ ရုတ်တရက်ပေါ်လာလေသည်။

ရေပေါ်သို့ပြန်ရောက်သည့်အခါ မလှုပ်နိုင်တော့သော သူ့ သဘော၏ပန်ကာသည် သူ့ ခေါင်းပေါ်မှဖြတ်ပြီး လေထဲတွင် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် လည်နေဆဲဖြစ်သည်။ ၂ နာရီခွဲခန့် အကြာ တွင် သူ့ လူများသည် မျက်လုံးများတွင် ဆီချေးများ ပေကျံပြီး ရေပြင်ပေါ်သို့ပေါ်လာကြသည်။

ကံကြီးပေလို သာ

ဂျာမန်တို့သည် တစ်နာရီခန့်ရေကူးပြီး ကမ်းသို့ရောက်ရှိရေး အတွက် ရုန်းကန်နေသော သူ့တို့ကို သူတို့ခေါင်းပေါ် ပေ အနည်းငယ်ခန့် အကွာမှနေ၍ စက်သေနတ်ဖြင့် မိုးရွာသလို ပစ်

ခတ်နေကြသေးသည်။ တော်ပေသေးသည်။ သူတို့ဘက်မှ ဖျက်သင်္ဘောတစ်စီးက သူတို့ကို အချိန်မီဆယ်ယူသွားလေသည်။

“IN WHICH WE SERVE” ရုပ်ရှင်သည် မောင့်ဘက်တန်၏ ယင်းအတွေ့အကြုံကို အများဆုံး အခြေခံပြီး နိဝယ်လ်ကောင်းဝပ်(ဒ်)က ရိုက်ကူးတင်ဆက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောင့်ဘက်တန်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်သည် ပြင်သစ်နှင့် ဘယ်လ်ဂျီယံကမ်းရိုးတမ်းတစ်လျှောက် ပြောက်မြောက် ကျွမ်းကျင်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ပြီးသည့်နောက် မောင့်ဘက်တန်သည် ရေကြောင်း စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအဖြစ် ထင်ရှား၍ လူသိများလာလေသည်။ ယင်းဒေသများတွင် သူတို့တပ်သည် ဂျာမန်များကို အထိနာစေခဲ့သည်။ စစ်စခန်း များကို ဖြိုခွင်းနိုင်ခဲ့သည်။ ရန်သူများကိုစိတ်ဓာတ်ရေးရာအရ ကျဆင်းစေခဲ့သည်။ မောင့်ဘက်တန်၏ တပ်မတော်သားများ စိတ်ဓာတ်တက်လာ စေခဲ့သည်။ အဖိုးတန်သောနယ်မြေ ကျွမ်းကျင်မှု အတွေ့အကြုံ ရလာသည်။

ထိုတပ်တွင် ဦးစီးရစဉ်က သူသည် မိမိကိုယ်တိုင် မလုပ်ချင်သော အလုပ်တစ်ခုကို သူ တပ်သားများကို ဇွတ်လုပ်ခိုင်းစေခြင်း များ မရှိခဲ့ချေ။ သူသည် တပ်သားများနှင့် အတူ ဂျာမန်များကို အနီးကပ် သတ်ဖြတ် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ အနီးကပ် သတ်ဖြတ် တိုက်ခိုက်ရာတွင် ဓားမြှောင်နှင့်လည်း ထိုးသည်။ တင်းပုတ်နှင့်လည်း ရိုက်သည်။ ဓားရှည်နှင့်လည်း ခုတ်သည်။ လှံနှင့်လည်း စိုက်သည်။ ယင်းတိုက်ခိုက်မှုများတွင် မောင့်ဘက်တန် ကိုယ်တိုင် ရဲဘော်များနှင့်အတူ ယှဉ်တွဲခဲ့သည်။

သူသည် တိုက်ခိုက်မှုများတွင်သာ ရဲဘော်များနှင့် အတူ လက်တွဲသည်မဟုတ်။ ဘယ်တုန်းကမှ မတွေ့ကြုံခဲ့ရဖူးသော ကမ်းတက်တိုက်ခိုက်ရေး ကျွမ်းကျင်မှုများတွင်လည်း သူသည် ရဲဘော်များကိုပင်လက်တွဲသင်ကြားခဲ့သည်။ သင်တန်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ပထမ ကျောတွင် အထုပ်ပိုးထားသည်။ လှံစွပ်တပ် ခိုင်ဖယ်သေနတ်ကိုလွယ်ကူ သံဆူးကြိုးများ ရှုပ်ထွေးနေသော လမ်း ဆယ်ပေခရီးကို တွားသွားရသည်။ မြစ်ကြောင်းခရီးလှေ ကျင့်ရာတွင်လည်း နေရာတိုင်းလိုလို၌ ရေမြုပ်ပုံးများ ထောင်ထားသည့် ရေပြင်တွင် စုန်ဆင်းရသည်။ သူသည် ရေထဲလည်ပင်းပေါ်ရုံကူးပြီး ကျည်ဆံမိုးရွာနေသည့်ကြားမှ ရှောင်ရှား၍ သွားသည့် လှေကျင့်မှု၌လည်း ကိုယ်တိုင်ပါသည်။

ထိုလှေကျင့်မှုများ ပြုလုပ်နေစဉ် ပို့ချသူများက ဂျာမန်တို့၏ ကြောက်မက်ဖွယ် ချောက်လှန့်သံများကို လှင့်ထုတ်သည်။ ထိုအသံများသည် လူ့စိတ်နှလုံးကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစေနိုင်သည့် ပေါက်ကွဲသံများ၊ အသေခံလေယာဉ်များ ထိုးခင်း၍ ဆောက်ကွဲ ပျက်စီးသံများ၊ ကြောက်လန့်လှန့်၍ ငယ်သံပါအောင် အော်သံများ ဖြစ်ကြသည်။

မောင့်ဘက်တန်သည် ယင်းသင်တန်းများ၌လည်း ပါဝင်ကာ လေ့ကျင့်သည်။ လုပ်စရာရှိလျှင် အားလုံးလုပ်ကြရမည်ကို သူက နမူနာပြုလေသည်။ သူသည် စစ်ဦးစီးများထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ‘အိုင်စင်ဟောင်းဝါ’ထက် ၁၀ နှစ် ငယ်သည်။ ‘မက်အာသာထက်’ ၂၁ နှစ် ငယ်သည်။ ထိုအရွယ်နှင့် စစ်ဦးစီးဖြစ်ရသည်။ မြောက်အာဖရိကသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရာတွင် တပ်ပေါင်းစုစီမံကိန်းကြီးတွင်လည်း သူသည် ပါဝင်ကူညီ

ခဲ့သေးသည်။ ဆစ်ဆလီကျွန်းနှင့် အိတာလျံ ကျွန်းကြီးကို ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်မှုတွင်လည်း ပါဝင်သည်။

သူသည် သူ့ဘဝ သက်တမ်း သုံးပုံ နှစ်ပုံကျော်ကို ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော်တွင် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ ရေတပ်တွင် စတင်အမှုထမ်းစဉ်က သူ့ အသက် (၁၃) နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ရေတပ်နှင့်သူသည် 'ရေကိုသား၍တားမရ' သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ကတည်းက စစ်ရေးယာဉ်များနှင့်ကစားပြီး ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ခြေရာကိုနင်းရန် စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ သူ့ဖခင် 'မေးလ်ဖွဲ့ဘာဗင်' သည် ဗြိတိသျှရေတပ်တွင်ရာစုတစ်ဝက်ကျော်ကျော်ခန့်ကြာ အမှုထမ်းခဲ့ပြီး ပထမဆုံး ရေတပ် ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်ကာ အမြင့်မားဆုံးရာထူးကို ရရှိခဲ့သည်။

သူသည် သူ့ဖခင်ကဲ့သို့ တစ်နေ့တွင် ရေတပ်မတော်၌ ရာထူးကြီး ရလိမ့်မည်ဟု နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက ခန့်မှန်းထားလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်လာရေးအတွက် ဘုရားသွေးဆိုပြီး အလိုလို ရာထူး မတိုးနိုင်။ ကံဘရားနှင့် အရည်အချင်းတို့ကသာ ပိုဆောင်ပေးနိုင်မည်ဟု ခံယူထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ အပင်ပန်းခံပြီး အလုပ်ကို ကြီးကြီးပမ်းပမ်းလုပ်ကာ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

လေ့လာကြိုးပမ်းမှုတို့ကြောင့် ရာထူးတိုးတက်ရေး စာမေးပွဲတိုင်းတွင် ထိပ်ဆုံးမှ ပြေးခဲ့သည်။ သူသည် 'ကိန်းဘရစ်' တက္ကသိုလ်တွင် လေးနှစ်တာ ပညာသင်ကြားပြီး လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့လေသည်။ သူသည် ရေကြောင်းအချက်ပြ ပညာသင်ကျောင်းတွင် ၂ နှစ်ကြာ တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ပြီး ရေဒီယိုအချက်ပြ ပညာရပ်တွင်လည်း ထူးချွန်လေသည်။

အစစ အရာရာ အသင့်

သူသည် တပ်မတော်တွင် အစစအရာရာ အဆင်ပြေအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်သူဟူ၍ သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသူတည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင် ရေတပ်ကို အုပ်ချုပ်စဉ်က ဖြစ်သည်။ တိုက်ပွဲတစ်ခုဆင်နွှဲပြီးတိုင်း သူသည် မိမိ၏တပ်ကို ပြန်၍ စစ်ဆေးလေ့ကျင့်သည်။ တစ်နေ့ နော်ဒေ ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီးသည့်အခါ သူသည် သူ့လူများကို စည်းရုံးစေကာ ဤသို့ ဆိုလေသည်။

“တို့အချိန်ကို လုပ်ခဲ့တာဟာ တစ်နေရာရာမှာတော့လိုနေပြီ။ ၈-၃၀ မှာ တို့ကမ်းကိုရောက်ကြရမယ်။ ဒါပေမယ့် ပထမဆုံးလူက ၈-၃၁ မိနစ်တိုင်အောင် ကမ်းကိုရောက်မလာခဲ့ဘူး။ သူ ကပျက်ကချော် လုပ်ခဲ့တာလား။”

ထိုအခါ ရဲဘော်များက “မဟုတ်ပါဘူး ဗိုလ်မူး။ တစ်မိနစ်နောက်ကျရင် အသက်ပေါင်းများစွာ ဆုံးရှုံးနိုင်တယ်ဆိုတာ သူသိပါတယ်။ သူ့အရလိုဖြစ်ရတာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ အခြေအနေက စီးနင်းတိုက်ခိုက်ဖို့ မလိုတော့လို့ပါ” ဟု ဖြေကြလေသည်။

မောင်ဘက်တန်သည် မိမိဘက်မှ အစစ အရာရာ အသင့်ဖြစ်လျှင် ဘာကိုမျှ လုပ်ဆောင်လေ့မရှိပေ။ အားလုံး အဆင်သင့်ဖြစ်သည်အထိပြင်ဆင်စောင့်ဆိုင်းနေတတ်လေသည်။ စတင်ပြင်ဆင်လျှင်လည်း ဆုတ်ဆိုင်းခြင်း မရှိတော့ပေ။ သူ့တွင် နယ်လ်ဆင်၏ ဉာဏ်မျိုးရှိလေသည်။



General
George C. Marshall



ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့-စီ-မာရှယ်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့စီမာရှယ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကြည်းတပ်မတော်ကြီးကို ကွပ်ကဲသော ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်တစ်ဦးအနေဖြင့် နေ့စဉ် ရက်ဆက် တာဝန်ကြီးများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်သူများထဲတွင် သူသည် သခိုင်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပါရှင်းက “ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်” သည် အမေရိကန် ကြည်းတပ်မတော်တွင် ၁၉၁၈ ခုနှစ်အဖို့ အတော်ဆုံး စစ်ဘက် အရာရှိကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားလေသည်။

သူ၏ ကျင့်သုံးပုံများကို တိုးတက် ကြီးပွားလိုသူများ လေ့လာကြပါလေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂျော့စီမာရှယ်

“ဂျော့စီမာရှယ်”သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်ရှိ ထိပ်တန်းစစ်ဘက်အရာရှိကြီးများ စာရင်းထဲတွင် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကြည်းတပ်မတော်ကြီး တစ်ခုလုံးကိုချုပ်ကိုင်ပြီး အစစအရာရာ စီမံဆောင်ရွက်သည်။ ‘ပဲခူးဆား’ စစ်ဘက်ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးလည်း ဖြစ်သည်။

ဒါဖြင့် အဘယ်သို့သော ထိန်းတန်းစစ်ဘက် အရာရှိကြီးပေးနည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ‘ဂျော့စီမာရှယ်’သည် ‘ဂျော့စီမာရှယ်’နှင့်အတူ ဖိလစ်ပိုင်နိုင်ငံတွင် အမှုထမ်းခဲ့ဖူးသည်။ ဖရစ်ကလင်က ဂျော့မာရှယ်အား “ဂျော့မာရှယ်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည်တို့နှင့်အထူးပြည့်စုံသော ထိပ်တန်းစစ်ဘက်အရာရှိကြီးဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသည် ဂျော့မာရှယ်အား ‘စတုံးဝေါ့လ်ဂျက်ဆန်’ * လက်ထက်ကတည်းကပင် မွေးဖွားပေးခဲ့သည်” ဟု ကျေညာ၍ အသိအမှတ်ပြုခဲ့လေသည်။

ယင်းသို့ ‘စတုံးဝေါ့လ်ဂျက်ဆန်’နှင့် နှိုင်းယှဉ်ပြီး စစ်ဘက်ထိပ်တန်း အရာရှိကြီး တစ်ဦးအဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံရသည်မှာ အမြင့်မားဆုံးသော ဂုဏ်တင်ချီးကျူးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတွင် ပြည်တွင်း စစ်ကာလအတွင်း ‘စတုံးဝေါ့လ်ဂျက်ဆန်’သည် တောင်ပိုင်းနယ်တွင် စစ်ဘုရားပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က သမ္မတလင်ကွန်းသည် စတုံးဝေါ့လ်ဂျက်ဆန်ကဲ့သို့ နှလုံးရည်ရောလက်ရုံးရည်ပါ ပြည့်ဝသည်။ စစ်ဘက်ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးတစ်ဦး မြောက်ပိုင်း တပ်မတော်ကို ဦးစီး တွပ်ကဲရန် ရရှိလိုကြောင်း ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းခဲ့ဖူးလေသည်။

သမိုင်းတွင်ရစ်သည့် စတုံးဝေါ့လ်

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဗာဂျီးနီးယား ပြည်နယ်ရှိ *ရှန်နာ ခေါ်ဘောင်ကြားတွင် စတုံးဝေါ့လ်၏ စစ်ခရီး နည်းဗျူဟာများသည် ဥရောပတိုက်ရှိ စစ်တက္ကသိုလ်များအဖို့ ယခုတိုင် လေ့လာသုံးသပ်စရာ သင်ခန်းစာ အဖြစ် မှတ်ယူခဲ့ကြလေသည်။ သူ့နည်းပရိယာယ်များသည် ပြောင်မြောက် ကြွယ်ဝလှသဖြင့် ဆက်အဆက်ဆက်တွင် သမိုင်းဝင် အချက် အလက် အဖြစ် ဆက်ကွန်းထိုးထားရလေသည်။

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဥရောပတွင် အမေရိကန် တပ်မတော်ကို ကွပ်ကဲသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပါးရှင်း*က ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဂျော့စီမာရှယ်သည် အမေရိကန် ကြည်းတပ်မတော်တွင် ၁၉၁၈ ခုနှစ်

* Stonewall Jackson

* Shenandoah Valley
* Pershing

အဖို့ အတော်ဆုံး စစ်ဘက် အရာရှိကြီးဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော် ပြောကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

မာရှယ်၏ အခန်းကဏ္ဍ

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ပါးရှင်း' သည် ဥရောပ၌ အမေရိကန်တို့ ပထမဆုံးပါဝင်ဆင်နွှဲသည့် အမေရိကန် တပ်မတော်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲရန် မာရှယ်ကို စစ်ဦးစီးအဖြစ် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

မာရှယ်သည် မိမိအပေါ် ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို ပြောင်မြောက်စွာ ထမ်းရွက်ခဲ့လေသည်။ တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ခဲ့ပုံမှာ ဤသို့ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ပါးရှင်း' က ဤသို့ ဖြစ်စေချင်သည်။ စစ်သားပေါင်း (၅) သိန်းခန့်ပါမည်။ ထိုစစ်သား ငါးသိန်းနှင့်အတူ လက်နက်ဆုံးထောင် သယ်ဆောင် သွားရမည်။ ခဲယမ်းမီးကျောက် တန် (၄၀) လည်း ပါဦးမည်။ တပ်မတော်နှင့် သူနာပြု (၃၄) ဦးကလည်း မပါလျှင် မပြီးချေ။ ထိုတပ်မကြီးသည် 'စိန်မိုင်ဟယ်မှ အာဂွန်နီ' သို့ ရွှေ့ပြောင်းချီတက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း ချီတက်ရာတွင် တစ်ဘက် ရန်သူတပ်မထောက်လှမ်းမိဖို့ကား အရေးကြီးဆုံး။ ထိုသို့အလွန်ခက်ခဲသော ပြဿနာရပ်ကြီးကို ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်က ဤသို့ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းသည်။

ညအချိန်ချီတက်စေ

တပ်မတော်သားများကို နှစ်ပတ်ခန့် အချိန်ယူပြီးရန်သူမှမသိအောင် ညဘက်လျှို့ဝှက်စွာ ချီတက်ပေးသည်။ ဂျာမန်တို့သည် ဤမျှများပြားသောစစ်သားများ 'ပီယူစီအာဂွန်နီ' * ရွှေ့တန်းစစ်မျက်နှာသို့ စစ်ကူတိုက်ရန်ရောက်ရှိသွားသည်ကို မသိလိုက်ကြပေ။

"စစ်ရေးကိစ္စတွေမှာ ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးရဲ့ အစီအမံဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတယ်ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်" ဟုသမ္မတလုပ်ကွန်းက ပြောကြားလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'မာရှယ်' ယုံကြည်သည်မှာ စည်းကမ်းကိုသာ ဖြစ်သည်။ အခြားအရာရှိများကဲ့သို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခပ်ရိုင်းရိုင်း ဆက်ဆံလေ့မရှိပေ။ ရှေးယခင်က စစ်ဘက် အရာရှိအချို့ ပြုမူလေ့ရှိ ကျသည့်ရိုင်းပြစော်ကားသော အပြုအမူမျိုးလည်း မရှိချေ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်သည် စစ်ဦးစီးချုပ်ဖြစ်လာသောအခါ တပ်မတော်သမိုင်းတွင် ဘယ်တုန်းကမှ မပြုလုပ်ခဲ့သည့်အလုပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်လေသည်။ သူသည် အချက် (၁၁၈) ချက်ပါ သော မေ ခွန်းများကို စစ်သားသုံးထောင်ထံပို့၍ စစ်တမ်းထုတ်လေသည်။ ထိုခေမေခွန်းများကို စစ်သားများက ပွင့်ပွင့် လင်းလင်း ဖြေကြရန်နှင့် အဖြေကိုပေးပို့သည့်အခါ မိမိတို့၏ သက်မှတ်များထိုးဖို့ မလိုအကြောင်း ဖော်ပြပါရှိလေသည်။ သူ့မေးခွန်းများမှာ အောက်ပါ သဘောမျိုးအတိုင်း ဖြစ်သည်။

* Meuseargowne

၁၁၆

ဦးမြတ်လှ (အထောက်တော်)

- (၁) ရဲဘော်တို့သည် ရဲဘော်တို့၏ အထက်အရာရှိများကို ကျေနပ်မှု ရှိကြသလား။
- (၂) ကျေနပ်မှုရှိသည်ဆိုလျှင် ဘာကြောင့်နည်း။
- (၃) ကျေနပ်မှုမရှိဘူးဆိုလျှင်လည်း ဘာကြောင့်နည်း။
- (၄) ကျွန်ုပ်တို့က ရဲဘော်တို့အား တပ်မတော်သားကောင်းများ (ပြည်သူ့ စစ်သည်တော်)များ ဖြစ်လာအောင်ခည်သို့ စွမ်းဆောင်ပေးကြရမည်နည်း။
- (၅) ကျွန်ုပ်တို့တပ်မတော်ကြီးသည်ကရည်အချင်းပြည့်စုံသည့် တပ်မတော်ကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်လာအောင်မည်သို့ ပြုလုပ်ကြမည်နည်း။

ယင်းသို့ ပြုလုပ်လိုက်သည့်အခါ ရှေးခတ်က ဗျူရိုကရက်ဆန်သော အမှုအကျင့်ဖြင့် အုပ်ချုပ်နေကြသော အရာရှိအချို့သည် တအံ့ဘကြဖြစ်ကာ နှာခေါင်းမှသက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ပြီး၊ မနှစ်မြို့ကြောင်းပြကြသည်။ မသက်မသာခံစားကြရသည့်သူ့ လက်ထက်တွင် စစ်သင်တန်းများတွင်လည်း လူလိုသူလိုပြုဆက်ဆံခြင်းပြုစေသည်။ စစ်သားများကိုလည်း မိမိတို့ အစွမ်းရှိသလောက် အစွမ်းအစတို့ကို အမိန့်မပေးရဘဲ ပြသခွင့်ရရှိကြသည်။ ယင်းသို့သောပြုပြင်ပြောင်းလဲချက်များသည် စစ်မြေပြင်တွင် များစွာ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိခဲ့လေသည်။

မာရှယ်၏ ဘဝ ဓလေ့ စရိုက်

အလုပ်များသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်အား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စဖြင့် ကျေနပ်မှုရရှိလောက်အောင် စကားပြောခွင့်မရတတ်ကြပေ။ သူ့ ဇနီးကမူ သူ့ စိုက်စား ညှော်ခဲလေ့ရှိသည်။

သူ့ ဇနီးက သူ့ ခင်ပွန်းသည် စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ်လာဖို့ဆန္ဒပြင်းပြင်းပြုပြင်နှင့် မွေးဖွားလာသူဖြစ်သည်။ သူသည် ကလေးဘဝကတည်းကပင် အိမ်နီးချင်း ကစားဖော် ကစားပက် များအား ဆော့ကစားရင်း စစ်သင်တန်းပေးခဲ့သည်။ တုတ်ခချောင်းများကို မြင်းအဖြစ်စီးစေပြီး မြင်းစစ်သည်တော်တပ်များ အဖြစ်ချီတက်စေသည်။ သူကား၊ ထိုစဉ်ကတည်းက ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်သူတည်း။

သူသည် စစ်မှုထမ်းဘဝသို့ ကျရောက်ပြီးနောက် အနောက်ဘက်နယ်မြေသို့ သွားရန် တမ်းတခဲ့သည်။ သို့သော်၊ သူ့ ဆန္ဒအတိုင်းမဖြစ်ခဲ့ချေ။ သူ့ကိုဆိုင်ရာမှ ခွင့်မပြုခဲ့။ အကြောင်းရှိသည်။ သူ့ ဇနီးသည် “ရိပတ်ဗလစ်ကင်” များ ကြီးစိုးနေသော “ပင်စွဲလ်ဗေးနီးယား” တွင် တောင်ပိုင်းဒီမိုကရက်တစ်ပါတီဝင်တစ်ဦးအဖြစ်ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ဗာဂျီးနီးယားပြည်နယ် “လီဇင်တန်” ရှိ ဗာဂျီးနီးယား စစ်တက္ကသိုလ်သို့ သွားရန် စာရင်းသွင်းခဲ့လေသည်။ ထိုစစ်တက္ကသိုလ်တွင် “မာရှယ်” သည် ထင်ရှား၍ လူချစ်လူခင် ပေါများခဲ့သူ တစ်ယောက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုစစ်တက္ကသိုလ်တွင် အမှုထမ်းနေစဉ် စစ် သင်တန်းသား ရဲဘော် တစ်ယောက်သည် စိတ် ရှုပ် ထွေးပြီး သူ့ ကိုသေလုနီးပါးမျှ ဘက်နက်ဖြင့်ထိုးသည်။ အမှန်တော့ ထိုရဲဘော်သည် တမင်လုပ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော်၊ ဒဏ်ရာကား တော်တော်လေးပြင်းထန်လေသည်။ သူသည် ထိုစစ်သား၏ နာမည်ကိုမပြောဘဲနေခဲ့သည်။ ပြောရန် ငြင်းခဲ့သည်။

သူ့ တပည့်ကျောင်းသားများသည် ထိုအဖြစ်ကို ပီတိဖြစ်ပြီး ဦးထုပ်များကိုချွတ်ကာ သူ့ နာမည်ကိုကြွေးကြော်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မြူးတူးသွားကြသည်။ အားကစားစိတ်ဓာတ် ပြည့်ဝပါ

ပေသည်။ သဘောထားကြီးပါပေသည်ဟု ဟစ်အော်ချီးကျူးကြသည်။

ဘောလုံးကန်လဲကောင်း

စစ်ကျောင်းသားများသည်ဘောလုံးကစားရာတွင် ထူးချွန်သောသူ အပေါ် စိတ်ဝင်စား၍ ကြည်ညိုခင်မင်ကြ လေသည်။ စစ်တက္ကသိုလ်သို့ရောက်ပြီး ပလမသုံးနှစ် အတွင်း 'မာရှယ်' သည် ဘောလုံးကစားနိုင်လောက်အောင် မအားလပ်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ထိုနှစ်နောက်ပိုင်းတွင် သူသည် ဘောလုံးကစားပုံ ကစားနည်းများကို ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အထိ လေ့လာသည်။ ထို့နောက် တက္ကသိုလ်အသင်းတွင် ဝင်ရောက်၍ ကစားလေသည်။ ထိုစဉ်က သူ့ကိုယ်အသေးချိန်မှာ ၁၂-စတု မပြည့်ပေ။ ထို့ကြောင့်သူသည် ပွဲတိုင်းတွင် ရာသီမရွေး၊ အရန်လူ တစ်ယောက် အဖြစ်ပါဝင်ကစားခဲ့သည်။ တောင်ပိုင်းအသင်း အားလုံးတွင် ပါဝင်ကစားခဲ့ရာ သူ့ ကြောင့် ကျောင်းသည် ဂုဏ်တက်၍ သရဖူဆောင်းခဲ့လေသည်။

ဘောလုံးကစားရာတွင် အထူးခြားဆုံး တစ်ချက်သူ့ တွင် ရှိသည်။ သူသည် ရထားပြီးသောဘောလုံးကို ရွေ့လှည့်ဘယ်တော့မှ ထိုးပေးလေ့မရှိချေ။ ဒါသည် အထူးခြားဆုံးပင်။ ဘောလုံးကစားသူများထဲတွင် ထိုသို့ ပြုမူသူဟူ၍ ရှာမှ ရှားလေသည်။ သူ့ အရည် အသွေးကြောင့် ဗာဂျီးနီးယား စစ်တက္ကသိုလ်တွင် သူသည် အသင်းခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ သူ၏ဦးဆောင်မှုကြောင့် အားလုံးပင် ဂုဏ်တက်ခဲ့ကြလေသည်။

ထကယ်အလုပ်လုပ်သူ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်ကြီးကိုကွပ်ကဲသော 'ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်' တစ်ဦးအနေဖြင့် နေ့စဉ်ရက်ဆက် တာဝန်ကြီးများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်သူများထဲတွင် သူသည် သမိုင်းတွင် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။ ဝီလ်ချပ်ကြီး မာရှယ်သည် ဘယ်လောက် အလုပ်များများ၊ အလျင်လျင်ခြင်း၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဤမျှကြီးမားများပြားသော တာဝန်ကြီးများကို သူဘယ်သို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကို သူ့ ဇနီးကပြောပြလေသည်။ သူ့ ဇနီးပြောပြသည့်အထဲတွင် ဤမျှအလုပ်လုပ်သော်လည်း စိတ်ရော လူပါ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်ခြင်း မရှိအောင် စီစဉ်ပုံကိုအချက် (၇) ချက်နှင့် ကျကျနန ရှင်းပြခဲ့လေသည်။

၁။ သူသည် အစီရင်ခံစာ အရှည်ကြီးကို ဖတ်လေ့မရှိပေ။ အကျဉ်းချုံးထားချက်များကိုသာ ဖတ်သည်။

၂။ စာဖတ်မြန်အောင် လေ့ကျင့်ထားသည်။ ဖတ်သည့်အကြောင်းအရာအပေါ် လုံးဝအာရုံစိုက်သည်။ ထိုနောက်အမြန်ဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကိစ္စအဝဝသည် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြီးစီးသည်။ အလုပ်မှအိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါနှင့် ညဘက်အပြင်မှ ပြန်လာသည့် အခါများတွင် သူသည် လဲလျောင်းပြီး စာဖတ်သည်။ ပြီးမှ ဝတ်ထားသောစစ်ဝတ်စုံကို လေးမိနစ်အတွင်း အပြီးချွတ်၍ လဲသည်။

၃။ စစ်နည်းပတ်သက်သောဆုံးဖြတ်ချက်တစ်စုံတစ်ရာချပြီး သည့်နောက်သူသည်အချိန်နှင့်အင်အားကိုအကုန်ခံပြီးပြန်သည်။

စစ်ကြောခြင်းမပြုတော့၊ သူသည်အမိန့်ကို တစ်ကြိမ်တည်းသာ ချမှတ်ဆုံးဖြတ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အချိန်နှင့်ခွန်အားကို အသုံးပြုကာ ဆက်တိုက်အလုပ်လုပ်သည်။

၄။ သူ့တွင် စစ်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်သော ဗဟုသုတ၊ အသိအမြင်၊ အချက်အလက်များ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ရှိသည်။ သူ့ရုံးခန်းရံတွင်ချိတ်ဆွဲထားသောမြေပုံတွင် အထူးသတိပြုရန်ဆိုသည့်အထိမ်းအမှတ်ဖြင့် အရောင်နှင့်ပင်အပ်များကို ထိုးထားခြင်းမရှိပေ။ သူသည် ဘယ်တိုင်း ဘယ်ဒေသတွင် အလုပ်လုပ်ရမည်ကို ခေါင်းထဲတွင်သာ စွဲမှတ်ထားသည်။

၅။ တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းစဉ်ကိုစောစောစီးစီး လုပ်ကိုင်ရမည်ဟု ယုံကြည်ချက်ရှိသည်။ မနက်စာကို နံနက် (၇)နာရီ ထိုးတွင် စားသောက်ပြီး (၇း၃၀)တွင် ရုံးစတင်လေသည်။ တစ်ခါက သူပြောဖူးသည်။ "မုန်းလွဲသုံးနာရီခနာက်ပိုင်းဆိုရင် ဘယ်သူမဆို ကိုယ့်ပင်ကိုညစ် ရှိသလောက် မတွေးခေါ်နိုင်တော့ဘူး"

၆။ သူသည်မိမိကိုယ်ကိုရွှင်ရွှင်လန်းလန်းရှိခစရန်နေ့လယ်နေ့ခင်းတစ်မှေးမှေးသည်။ ဝင်စတန်ချာချီကဲ့သို့ပင် သူသည် သိပ်ပြီးမပင်မပန်း မနွမ်းနယ်ခင် အနားယူလေ့ရှိသည်။ ရုံးမှ အိမ်သို့လမ်းလျှောက်ပြီးပြန်သည်။ အိမ်သို့ပြန်သည့်အခါမကြာခဏဆိုသလို သူနှင့်အတူ စစ်ဘက်ထိပ်တန်း အရာရှိကြီးတစ်ဦး လိုက်ပါသွားတတ်ပြီး လမ်းတွင် စစ်ရေးကိစ္စများကို ပြောဆို ဆွေးနွေးလေ့ရှိသည်။ နေ့ခင်း စားသောက်၍ ပြီးပြီးချင်း သူသည် နေအိမ် ပထမထပ်တွင် ပတ္တမြူတင်ရှည် ခင်းကာ နေရောင်ခြည်ခံပြီး တစ်ရေးတစ်မောအနားယူသည်။ ၁၅မိနစ် အကြာတွင် လုံးဝလန်းဆန်းပြီးနိုးလာသည်။

၇။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်သည် စိုးရိမ်ကြောင့်ကြ မထားသဖြင့် အလုပ်ကို ကျကျနန စိတ်အာရုံမထွေပြားဘဲ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ဇနီးက သူမ၏ အတွေ့အကြုံကို ဤသို့ ပြောပြဖူးသည်။

'အိမ်ထောင်သက် ၁၃ နှစ်အတွင်းမှာ သူ့ ကိစ္စ၊ သူ့ ပြဿနာ ရပ်တွေကို အလေးအနက်ထား ပြီး စဉ်းစားတာပဲ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ပူပန်သောကကြောင့် တစ်စက္ကန့်လောက်တောင် အိပ်မပျော်ဘဲ ဖြစ်နေတာကို မတွေ့ခဲ့ရပါဘူး'

ဖြတ်သားသူ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမာရှယ်သည် အလုပ်မှ အိမ်ပြန်လာသည့်အခါ အလုပ်ထဲတွေ့ရသော အရွယ်အထွေး၊ ခေါင်းခဲစရာ ပြဿနာများကို သူနှင့် တစ်ပါတည်း သယ်ယူလေ့ မရှိချေ။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် အရာရှိများလည်း ပါလာခြင်းမရှိပေ။ ညအချိန်တွင် အလုပ်ကို အိမ်သို့သယ်လာလေ့ မရှိပေ။ စစ်တပ်၏စည်းကမ်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာ လိုက်နာခဲ့ရသဖြင့် သူသည် မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့သည်။ ပူပန်သောကသည် မိမိ၏အလုပ်ကို မုချ ဒုက္ခပေးလိမ့်မည်ကို သူ သတိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ပူပန်သောက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှုများကို သူ့အနီးသို့ ကပ်ခွင့်မပေးခဲ့ချေ။ ပထမတွင်မူ သူသည် တစ်နေ့ စီးကရက် နှစ်ဘူး သုံးဘူးကုန်အောင် သောက်လေ့ ရှိပြီး နောက်တော့ ဆေးလိပ်သောက်ခြင်းသည် မိမိ၏စွမ်းရည်ကို ထိခိုက်လျော့ပါးစေသည်ဟု ဆိုကာ တစ်ခါတည်း ဖြတ်လိုက်သည်။ ဖြတ်လိုက်သည်မှာ မျဉ်းပြီးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ တစ်ခါတည်း ချက်ချင်း အသောက်ရပ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမဖြစ်မီကတည်းက မြို့တော်သို့ပြောင်း
 ရှိနေနိုင်သည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို ရှောင်ခွဲသည်။ အားလပ်
 ချိန်များတွင် စိတ်ချမ်းသာမှုကို ရှာကြသည့်အနေဖြင့် ရုပ်ရှင်
 ကြည့်ခြင်း၊ လှေလှော်ခြင်း၊ မြင်းစီးချင်းများလည်း ပြုလုပ်လေ့
 မရှိပေ။ ထို့အတူ ဇနီးဖြစ်သူနှင့် အချိန်ကြာကြာကြီး စကား
 စမြည် ပြောဆိုလေ့လည်း မရှိ။ ညစဉ် ဝတ္တရားမပျက်အိပ်ရာထဲ
 သုံးနာရီကြာမျှ စာဖတ်သည်။ ရေဒီယိုမှလာသော သီချင်းအေး
 အေးကလေးများကိုသာစိတ်အေးအေးဖြင့်နားထောင်သည်။

စာချစ်သူ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'မာရှယ်' သည် ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်သို့
 မကြာခင်သွားလေ့ရှိပြီးစာကြည့်တိုက်မှူးက ရွေးချယ်ပေးသည့်
 သမိုင်းဆိုင်ရာစာအုပ်များ၊ အတ္ထုပ္ပတ္တိများ၊ လက်ရှိဖြစ်ပေါ်နေ
 သောအကြောင်းအချက်များပါရှိသည့်စာအုပ်စာတမ်းနှစ်ဆယ်
 ခန့်ကို အိမ်သို့ ငှားရမ်း ယူလာလေ့ရှိသည်။ သူ အိပ်ရာဘေး
 တွင်မူစာအုပ်များဖြင့်ပြည့်နှက်နေသောစာပွဲတစ်လုံးရှိလေသည်။
 ဗိုလ်ချုပ်ကြီးသည် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် စာဖတ်
 မြန်လေသည်။ သုံးနာရီခန့်အတွင်း စာမျက်နှာပေါင်း (၂၀၀)
 ရှိသောစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပြီးအောင်ဖတ်နိုင်လေသည်။ သူသည်
 စာကိုအိပ်ပျော်သွားသည်အထိ ဖတ်လေ့ရှိသည်။ ညတစ်ရေးနီး
 လျှင်လည်း မျက်လုံးကြောင့်ပြီး အိပ်မပျော်ခြင်းမျိုး မဖြစ်ပေ။
 မီးဖွင့်ပြီး ပြု၍ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိစာဖတ်ပြန်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်၏ ဘဝတွင် သူ့အပေါ် လွှမ်းမိုးနိုင်
 သောပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦး ရှိလေသည်။ “ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်”

နှင့် ရောဘတ် အီး-လီ တို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် 'လီ' ၏
 စစ်နည်းဗျူဟာစာအုပ်ကို ဂရုတစိုက်လေ့လာဖတ်ရှုပြီး 'လီ' ၏
 စွမ်းရည်ကို ချီးကျူးလေသည်။

ဖတ်ပြီးရင်းဖတ်ရင်း ပြုစုခဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသေး
 သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ “ဘင်ဂျမင်ဖရင်ကလင်၏ ကိုယ်တိုင်ရေး
 အတ္ထုပ္ပတ္တိ” ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည် အမေရိကန် ဂန္ထဝင်
 စာပေစာရင်းဝင် စာအုပ်တစ်အုပ်ပင်။

ဂီတဝါသနာရှင်

တစ်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ ဇနီးက အကြောင်း တစ်ခုခု
 ကြောင့် စစ်ဘက်မှ အနားရခဲ့လျှင်စိတ်ကြိုက်အလုပ်တစ်ခု ဘာ
 လုပ်မည်နည်းဟု စပ်စုခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးက

“ဂီတတီးဝိုင်းကြီးတစ်ခုမှာ တီးဝိုင်းခေါင်းဆောင်လုပ်ချင်
 တယ်” ဟု ဖြေကြားသောဟူ၏။

ဤသည်တို့မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ဂျော့-စီ-မာရှယ်' စစ်သား
 ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ သူ့ကို ရိုတ်
 စပီးယား လေသံနှင့်ပြောရပါမူ “ဂျူးလီးယက်ဆီးဇာနားမှာ
 အမြဲနေပြီး အမိန့်ပေးဖို့ ကောင်းတဲ့လူ” ဟူသတည်း။



CAPTAIN EDDIE RICKENBACKER

ဗိုလ်ကြီး အက်ဒီ ရစ်ကင်ဘက်ကာ

ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရဲရင့်ဆုံးနှင့် သတ္တိအရှိဆုံး

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး
နှစ်ပွဲ၏ သူရဲကောင်းဖြစ်သည်။

သူ့ငယ်စဉ်ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းလှသည်။ ၁၄
နှစ်သား အရွယ်တွင် ဖခင် ရုတ်တရက် သေဆုံး၍
ကျောင်းမှထွက်ရပြီး ၇ မိုင်ဝေးသော ဖန်ချက်စက်
ရုံတွင် ညအလုပ်သမားအဖြစ် နေ့စဉ်အသွားအပြန်
ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ မော်တော်ကား တည်
ဆောက်လို၍ ကြိုးစားခဲ့သည်မှာလည်း အတုယူစရာ

အသက် ၂၅ နှစ်တွင် ကမ္ဘာကျော်အပြိုင်ကား
မောင်းသမားဖြစ်လာသည်။

ထိုနောက် သက်စွန့်ဆံဖျားစွန့်စားခန်းများနှင့်
ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး သူရဲကောင်းတစ်ဦးအဖြစ် ကြီးကြပ်
လာသူဖြစ်သည်။ သင့်ဘဝကို သင်စိတ်ပျက်မနေ
ပါနှင့်။

ဘက်ကာ၏ အကြောင်းကို ဖတ်ပြီးလျှင်၊ သင်
ဘာလုပ်ရမည်ကို သင်ဆုံးဖြတ်ပါစော့။

ဗိုလ်ကြီး အက်ဒီ ရစ်ကင်ဘက်ကာ

“ဗိုလ်ကြီး အက်ဒီရစ်ကင်ဘက်ကာ” သူသည် အရှေ့ဖျားဒေသ လေကြောင်းကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့် အထွေထွေမန်နေဂျာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် တကယ့်အခက်အခဲများ၊ စွန့်စားဆောင်ရွက်ရခြင်းများနှင့် ကြက်သီးမွေးညင်းထဖွယ် စွန့်စားရခြင်းများ ဝိုင်းရံလျက် ရှိခဲ့လေသည်။

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအပြိုင်ကားမောင်းသူများအနက် အထူးကျော်ကြား ထင်ရှားသူတစ်ဦးပီပီ ကားပြိုင်ပွဲများတွင် သေတွင်းထဲမှ အတင်း ရူးကန်ထွက်ခဲ့ရခြင်းများ ရှိခဲ့သည်။ ကားပြိုင်ပွဲဟူသည် မြေပြင်နှင့်ဘီးများလွတ်ပြီးလေထဲဖြတ်သွားသလို မောင်းနှင်ရမြဲဖြစ်သည်။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းကလည်း လေသူရဲတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့သည်။

သူသည်ထိုစစ်ပွဲကာလတွင်လေကြောင်းတိုက်ပွဲများ၌လည်း သေဘေးကို အမြဲပြေးတော့ခဲ့ရလေသည်။ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် လေယာဉ်ပျက်ကျရာ၌ သေလုနီးပါးဖြစ်ရသေးသည်။ ခဏရာပြင်းထန်လှန်းသောကြောင့် ရက်ပေါင်းအတော်ကြာမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့သလိုရှိခဲ့သည်။ နောက်တော့မှ အခြားသူများနှင့် သူ့ရဲဘော်ရဲဘက် လေသူရဲများ ကယ်ဆယ်မှုကြောင့် အသက်ရှင်ခဲ့ရလေသည်။

သမုဒ္ဒရာထဲလည်း ပျောခဲ့ဖူးပြီ

၁၉၄၂ ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ ပစ်ဒိတ် သမုဒ္ဒရာထဲသို့ သူ့လေယာဉ်ပျက်ကျသည်။ အစာငတ်ရေငတ်နှင့်သေလုမျှောပေးဖြစ်ရသည်။ သူ့နဲ့ အပေါင်းအဖော် ခြောက်ယောက်သည် ရာဘာဖောင်များပေါ်တွင်ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင်ဘဝနှင့်သုံးပတ်တိုင် စုန်ဆန် မျောနေသည်။ သူ့ရာတွင် သူက သူ့ခံယူချက် တပ်ရပ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလေသည်။

“ဘယ်သူမဆို သေရမှာကိုမကြောက်သင့်ဘူး။ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သေဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြံခဲ့ရပြီး မသေခဲ့ဘူး။ ဒါဟာ တကယ့်ကျေနပ်ဖွယ်သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ပါ။ ဘဝမှာသာယာတဲ့ခဏသံတော့ အကောင်းအညွန့်တော့ အဆင်ပြေမှုတွေကိုသာ မျှော်လင့်ပြီး အစစအရာရာသာယာ ဖြောင့်ဖြူးဘဝကို ရုန်းကန်စရာလည်း မလိုဘူး။ သည်းထိတ်ရင်ဖို စရာလည်း မရှိဘူးဆိုရင် ရုတ်တရက်ဘေးနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရတဲ့ အခါ ဒီလူအဖို့ ဘယ်လိုသုပ်မလဲ”

အရဲရင့်ဆုံးနှင့် သတ္တိအရှိဆုံး

ဤနည်းဖြင့် ‘ဘတ်ကာ’ သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အရဲရင့်ဆုံးနှင့် သတ္တိအရှိဆုံးလူတစ်ယောက်ဖြစ်လာလေသည်။ သို့ရာတွင်ငယ်စဉ်ကမူ သူသည် ရှက်တတ် ကြောက်တတ်သူဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကိုယ်ကို မယုံမကြည်ဖြစ်ခဲ့ရသေးသည်။ သူသည် အိမ်နီးနားချင်းများကို ‘ကောင်းသောနံနက်ပါ’ တူ၍ နှုတ်ဆက်စကား ပြောရမည်ကို ဝန်လေးပြီး လမ်းမကိုဖြတ်ကာ ခပ်ရှောင်ရှောင် နေလေ့ရှိလေ

သည်။ သို့ရာတွင် သူ့သိတော့ သိထားသည်။ မိမိသည် ဘဝတွင် ပျော်ရွှင် အောင်မြင်လိုလျှင် ယင်းအရှက်တရားကို ကျော်လွှား နိုင်မှ ဖြစ်မည် ဆိုသော အချက်ကိုပင်။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကိုယ်ကိုယ်ကို အတင်းအားပေးပြီး ထိုအားနည်းချက် တို့ကို တိုက်ဖျက်လေတော့သည်။ သူသည် အိမ်နီးပါးချင်း လုပ်သား များနှင့်ရောနှောပြီး ထိုသူများ ကောင်းရာကောင်းကြောင်းကို အများဆုံး အကြံပေးသည်။ ဤနည်းဖြင့်သူသည် ထိုအုပ်စုတွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာလေတော့သည်။

မုန်တိုင်းထန်သည့်ရက်များ

ထိုနောက်သူ့ ဘဝမုန်တိုင်းကား ရုတ်တရက် ပြိုဆင်းလာလေ သည်။ သူ့ ဖခင်သည် တံတားတည်ဆောက်ရာတွင် လုပ်ကိုင်ရင်း ပဲ့ချင်းပြီး သေဆုံး သွားသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်ကလေး 'ဘက်ကာ'သည် ကျောင်းမှချက်ချင်း နုတ်ထွက်လိုက်ရပြီး ကျန် ရစ်သူမိသားစု(၇)ဦးကို ခွင့်ခံရှာကျွေးရလေ တော့သည်။ သူ့ ပထမဆုံးအလုပ်မှာ ဖန်ချက်စက်ရုံမှာ ညဆိုင်းအလုပ်ဆင်းရပြီး တစ်ည ၁၂ နာရီ အလုပ်လုပ်ရသည်။ သို့သော် လုပ်ခရတော့မှ မစို့မပို့ သာတည်း။

သူသည် ညစဉ် ၇ မိုင်ခန့်ဝေးသည့်စက်ရုံသို့ ခြေကျင်သွား ရပြီး မနက်တွင် ထိုခရီး အကွာအဝေးအတိုင်း အိမ်သို့ ပြန် လျှောက်ခဲ့ရသည်။ သူသည် ဓာတ်ရထားစီးလျှင် ငါးပဲနီကုန်ကျ မည်ကို ချွေတာကာ ထိုငွေကို မိခင်၏လက်သို့ ပေးအပ်ခဲ့လေ သည်။ နောက်တော့သူသည်ဖိနပ်စက်ရုံသို့ ပြောင်းရွှေ့ လုပ်ကိုင် သည်။ ထိုမှတစ်ဖန်ယန္တရားအလုပ်ရုံသို့ ရောက်သွားသည်။ သည်သို့

ဝင်ဖြစ်စေကာမူ ထိုအလုပ်တွေ အားလုံးကို သူမုန်းလေသည်။ လေပဲချင်၊ သူ့ဖြစ်ချင်သည်က ပန်းချီဆရာ၊ အနုပညာအလုပ်၊ ထို့ကြောင့် ညကျောင်းတွင် ထိုပညာရပ်များကို တက်ရောက် သင်ကြားသည်။ တစ်နေ့တွင် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင် ရောင်းသူတစ်ဦးက 'ဘက်ကာ' ၏ ဖခင်မြေပုံတွင် စိုက်ထူရန် အထိမ်းအမှတ် ကျောက်တိုင်ခေါင်းစီးတစ်ခု လာရောင်းသည်။

လာရောက်ရောင်းချသူက ဆွယ်တရားဟောနေစဉ် မှာပင် သူ့ ခေါင်းထဲဖြတ်ခနဲ အသိတစ်ခုဝင်လာသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား သာသည်။ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပေါ်ပြီး မြေပုံကျောက်တုံးများ ပေါ်တွင် စေတမန်ရုပ်ပုံများကို ထွင်းပုံပြီး ရောင်းချခြင်းဖြင့် အလုပ်တစ်ခု မရပေဘူးလား။

ဤနည်းဖြင့် သူသည် ပန်းပုကုခြင်းပညာ ကို အခြားတစ် ဆက်မှ ဝင်ငွေရှိတုန်း လေ့လာသင်ကြားရန် ဆန္ဒပြင်းပြမှုနှင့် အတူ သူသည် အရောင်းသမားကို စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် အိတ်ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ဖို့ ဆွယ်တရားဟောလေသည်။ ထိုစိတ် ထူးလက်ရာဖြင့်ပင် 'အက်ဒီ' သည် သူ့ ဖခင်၏အုတ်ဂူတွင် ထွင်း ထုထားရှိခဲ့လေသည်။

ဘဝလမ်းကြောင်း အပြောင်းအလဲ

နှစ်ကုန်သောအခါ 'ဘက်ကာ' သည် မြေပုံအထိမ်းအမှတ် ပန်းပုထုအလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်လေသည်။ စွန့်လွှတ်သည်မှာဖုန် နှစ်များအဆုတ်ထဲသို့ဝင်ပြီးအဆုတ်ရောဂါဖြစ်မည်စိုးကြောင်း

မိခင်ကတားမြစ်၍တည်း။ သူသည် အသက် ၁၄-နှစ်ရောက်လျှင် သည့်နှစ်ကဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ သူ့ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်လုံးကို ပြောင်းလဲစေမည့်အကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာလေသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်တွင် မြင်းမပါသော ယာဉ်တစ်စီးသည် လမ်းမကြီး တစ်လျှောက် စုန်ဆင်းယွှားလေသည်။ စလင်ဒါ တစ်လုံး တပ်ကားဖြစ်ပြီး ဖွတ်ချက်သံ တညညံ့နှင့် တစ်နာရီ တစ်မိုင်နှုန်း သွားနေသည်ကို သူမြင်လိုက်ရလေသည်။ သူသည် ကားနောက်သို့ ပြေး၍ လိုက်သွားမိသည်။ သူသည် စိတ်လှုပ်ရှား ချောက်ချားနေလေသည်။ ထိုနောက် သူသည် သူ့မြို့တွင် ပထမဆုံး ဖွင့်လှစ်သည့်ကားအရောင်းဌာနတွင် အလုပ်တစ်ခု လေသည်။ ကားအရောင်းဌာနဆိုသည်မှာ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မဟုတ်။ သစ်သားတဲကြီးသား ထိုအထဲတွင် ကား သုံးစီးထားလေသည်။ ဘက်ကား-သည် သူဌေးအပြင်ထွက်သွားလျှင် ကားမောင်းသင်လေသည်။

မော်တော်ကား တည်ဆောက်လိုသူ

'ဘက်ကား'သည် ကားနှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှား၍မဆုံးအောင်ရှိနေသည်။ နောက်တော့မိမိဘာသာ ကားတစ်စီး တည်ဆောက်ရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ သူသည် ကားတည်ဆောက်ဖို့ပစ္စည်းကိရိယာမဝယ်နိုင်သဖြင့် ပစ္စည်းကိရိယာများကို ခြံနောက်ဘက်တွင် အလုပ်ရုံကလေးတည်ကာ တီထွင်လုပ်ကိုင်ရသည်။ လအနည်းငယ်ကြာသည်။ သူသည် တကယ်ပြေးဆွဲ၍ရသော ကားအင်ဂျင်တစ်လုံးကို တည်ဆောက်၍ပြီးစီး

ခဲ့လေသည်။ သူ့မြို့တွင်ကားစက်ရုံကလေး တည်ဆောက်သောအခါ သူသည် ကားပညာနှင့်ပတ်သက်၍ အတော်နားလည်နေလေပြီ။

ဇွဲကောင်းထွန်းသူ

ထို့ကြောင့် သူသည် ကားစက်ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်တစ်ခုခု ရအောင်ကြို စားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ သူသည် တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်တိုင်း စက်ရုံသို့သွားပြီး အလုပ်တောင်းသည်မှာ ရှစ်လကြာသွားသည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက် ၁၄နှစ်သာရှိသေးသည်။ စက်ရုံကလည်း သူ့လျှောက်လွှာကို တစ်ခါမျှ လက်မခံပေ။ စက်ရုံကလိအပ်နေသည်မှာ စက်ဆရာသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ခိုင်းဖို့ လူငယ်ကလေးတစ်ယောက်ကိုမဟုတ်ချေ။ သူလို အလုပ်လျှောက်သူတွေကို ထိုသို့ပယ်ချခြင်းခံရသဖြင့် စိတ်ဓာတ်ကျသွားကုန်ကြပေပြီ။ 'အယ်ဒီဘက်ကား' သာ ခေါင်းမာနေသည်။

တစ်နေ့သောနံနက်ခင်းစောစောတွင် သူသည် သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း စက်ရုံအတွင်းသို့ဝင် သွားပြီး မည်သူ့ကိုမျှတစ်ခွန်းတစ်ပါး ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ သူသည်မတ်ဘတ်သုံး ချေးညွှတ်ချွတ် ဝက်မှင် တံမြက်စည်းရှည်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ထိုနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သံမဏိလွှာစာမုန့်များကို လှည်းပစ်နေလေသည်။ ဆက်ပြီး စက်များ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခုံရှည်များကို သန့်စင်နေလေသည်။ သူ့ကိုအလုပ်ရှင်က ဧတူသွားသောအခါ အံ့အားသင့်သွားသည်။ 'လုပ်ခပေးပေး-မခပေးပေး၊ ကျွန်တော် ဒီမှာအလုပ်ဆင်းနေပြီ' ဟု 'ဘက်ကား' က ပြောလိုက်လေသည်။

သူကမိခင်ဦးဆောင်မှု၊ စိတ်အားထက်သန်မှု၊ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားမှုများကိုပြောပြသည်။ ယခုလိုမဆုတ်မနှစ်လုပ်တော့မှ ဖြစ်တော့မည်ကို 'ဘက်ကာ' နားသည်လာသည်။ သူဌေးက သူ့ကို သူများ မလုပ်ချင်သောစက်ရုံ ပတ် နီးကျင်မှ ထွေရာလေးပါး အလုပ်များကို တစ်နေ့လေးကြိမ် လုပ်ခိုင်းလေတော့သည်။

အလုပ်ရှင် အံ့အားသင့်ရသူ

တစ်နေ့သော မွန်းလွဲပိုင်းတွင် သူဌေးသည် စက်ရုံတွင်းသို့ လျှောက်ဝင်လာရာ ဘက်ကာတစ်စုံတစ်ရာပြုလုပ်နေသည်ကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် သဘောကျသွားသည်။ နေ့ခင်းစာစားပြီးချိန်တွင် အခြားအလုပ်သမားများသည် ဆေးလိပ်သောက်သူသောက်၊ ဝဲကစားသူကစား ပုံပြောသူပြောနှင့် ရှိနေကြချိန်တွင် ဘက်ကာတစ်ယောက်ကိုမူ ခပ်လှမ်းလှမ်း ထောင့်တစ်ထောင့်၌ 'စက်မှုအင်ဂျင်နီယာ ပညာရပ်များကို စာပေးစာယူစနစ်ဖြင့် လေ့လာကျက်မှတ်နေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရ၍ တည်း။ သူဌေးသည် အလွန်ဘဝင်ခိုက်သွားပြီး နှစ်ပတ်ခန့်အကြာတွင် စက်မှုအင်ဂျင်နီယာဌာနသို့ ပို့ကာ လစာကိုပါ တိုးမြှင့်ပေးလိုက်လေသည်။

"ကျောင်းသားဘဝက အတန်းထဲအဆင့် (၇) လောက်လည်း တစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးဘူး၊ စက်မှုအင်ဂျင်နီယာပညာကို စာပေးစာယူနှင့် တစ်ခါမှလည်း မရခဲ့ဖူးဘူး။ ကျွန်တော် ဘယ်နေရာရောက်ရောက်၊ အယံဘဝရောက်ရောက် အချိန်ရှိသရွေ့ ကိုယ့်ဘဝကို တိုးတက်အောင်ကြိုးပမ်းခဲ့တာပါပဲ။ အချိန်မရှိဘူးဘာမရှိဘူးဆိုပြီး ဆင်ခြေဆင်လက်တွေ့ များနေမယ် ဆိုရင်တော့ ဘယ်နေရာမှ

ဝင်ဆံ့မှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု အက်ဒီရစ်ကင်ဆက်ကာက ပြောခဲ့ဖူးလေသည်။

ခုန်ပျံကျော်တက်

ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝတက်လမ်းသည် ခုန်ပျံကျော်လွှားဆိုသလို တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် တက်သွားလေသည်။ အလုပ်သမား ဖိုမင်လက်ထောက်အင်ဂျင်နီယာ ဒုက္ခိတီဘဝ၊ အဆောင်းသမားဌာနခွဲမန်နေဂျာ၊ သူသည် အငြိမ်နေတတ်သူမဟုတ်ပေ။ သွေးကိုက စွန့်စား လုပ်ကိုင်နေရမှ ကျေနပ်သည်။ ပြိုင်ဆိုင်မှုမှ ရသော ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မှုနှင့် ခံစားရမှုသည် ယူနိုက်တက်သံမိုက်သလို စွဲနေလေပြီ။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ၂၅-နှစ်သာရှိသေးပြီး၊ ကမ္ဘာကျော်အပြိုင်ကားမောင်းသူဖြစ်နေလေပြီ။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားချိန်တွင် သူသည် မော်တော်ကားလောကတွင် 'စံပြ' ဖြစ်နေပြီတည်း။ သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'ပါရှင်း' အဖွဲ့မှ ကားမောင်းသူအဖြစ် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ မောင်းနှင်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၏ နောက်ကွယ်လောက်မှ ထိန်းပြီး မောင်းနှင်ခဲ့ရခြင်းကို သူ့အဖို့မချင့်မရဲဖြစ်ရလေသည်။ သူသည် ဆန္ဒပြင်းပြသလို ထိုအတိုင်းလည်း ပြုမိတတ်သည်။

လေကြောင်းသူရဲကောင်း

'ဘက်ကာ' သည် လေကြောင်း သင်တန်းတွင် ၃၅-ရက် ကြာသင်ကြားခဲ့ရပြီး သင်တန်းပြီးသည်နှင့် တောင်ပံရခဲ့သည်။ (၀၁) စီးနင်းပျံသန်း မောင်းနှင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ လဲ အနည်းငယ်အတွင်း မှာပင် သူသည် စစ်ပွဲတွင် နှစ်ဆယ့်ခြောက် ကြိမ်မျှ

အောင်ပန်း ဆွတ်ခဲ့သည်။ စစ်သူရဲကောင်းများ စာရင်းတွင်း သူ့နာမည်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါဝင်ကာ မော်ကွန်းသို့ ခြင်းခံရလေပြီ။

စစ်ကြီးပြီး၍ နယူးယောက်မြို့သို့ ခြေချသောအခါ မော်တော်ကား လုပ်ငန်းငှာနာမည်ကို ဂုဏ်ပြုညစာစားပွဲတစ်ရပ်ဖြင့် တည်ခင်း ညှိနှိုင်းလေသည်။ သူ့မြို့ဖြစ်သော 'ကိုလံဘတ် (စ်) အိုဟိုအို' ကမူ မြို့လူထု၏သတ္တိကြောင့် ဆောက်လုပ်သော အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ပြီး သူ့ကို လက်ဆောင်ပေးရန်ဆန္ဒရှိခဲ့သည်။ လူပေါင်းငါးသိန်းခန့် ကမူ 'ဘက်ကာ' ကို သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြပြီး လောအိန်ဂျယ် လမ်းကြီးတစ်လျှောက် ကားတစ်စီးကို ပန်းများနှင့် လေယာဉ်ပျံသဖွယ် သရုပ်ဖော်ပြင်ဆင်၍ သူ့ကိုတင်ကာ ဝမ်းပန်းတသာ ဆွဲသွားကြလေသည်။

ပြိုင်ဘက်ရန်သူတို့၏ ဂုဏ်ပြုပွဲ

သူ့တွင် ထိုထက်အံ့အားသင့်ဖွယ်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုရှိသေးသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးသည့်နောက် ဂျာမနီသို့ သူရောက်ရှိသွားစဉ်က ဖြစ်သည်။

အက်ဒီဘက်ကာနှင့် ဇနီးသည်တို့သည် ဥရောပသို့ပျားရည်ဆမ်းခရီးထွက်ခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့မောင်နှံသည် ဘာလင်သို့ ခြေချချချင်း ကမ္ဘာကျော် ဂျာမနီ လေသူရဲကောင်း လေးဦးသည် သူ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး အရိအသေပြုကြလေသည်။ ဤသို့ ဂုဏ်ပြုကြသည်မှာ အကြောင်းရှိလေသည်။

၁၉၁၈-ခုနှစ်ကို ပြန်၍ စောင်းဝဲကြည့်လျှင် ထိုစဉ်က လေသူရဲများသည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး လေသူကြောင်းတိုက်ပွဲတွင် သတ်

ခြတ်ဖို့ကြီးစားခဲ့ကြသူများသာတည်း။ သူတို့သည် တစ်ဘက်ရန်သူဖြစ်သော 'ဘက်ကာ' ၏ လေကြောင်းတိုက်ပွဲ စွမ်းရည်ကို တိုက်ပွဲကာလအတွင်းကပင် ချီးကျူးမိကြသည်။ လေးနှစ်တာကြာ၍ စင်ပွဲကာလကျော်လွန်သွားသည့်အခါ မုန်းတီးစိတ်ကို မထားကြတော့။ သူ့လားမည်ကိုသိသောအခါ ဂျာမနီလေသူရဲတို့သည် ဝမ်းသာအားရ ကြိုဆိုဂုဏ်ပြုကြသည်။ အယ်ဒီဘက်ကာတည်းခိုရာ ဘာလင်မြို့အက်လွန်ဟိုတယ် သို့လာ၍ လည်ကြသည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာကကွဲကွာခဲ့ကြရသောမိတ်ဆွေသွယ်ချင်းများနှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရသကဲ့သို့ ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ထိုခလသူရဲများအနက်တစ်ဦးမှာ 'ဟစ်တလာ' ၏လေတပ်ကို ဖွဲ့စည်း၍ ကွပ်ကဲသူ ဟာမင် ဂိုးရင်း' ဖြစ်သည်။ ဂိုးရင်းက အက်ဒီဘက်ကာအား ပြောပြသည်မှာ—

“ဂျာမနီနိုင်ငံရှိ အနာဂတ် ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးဟာ လေတပ်မတော်ရဲ့လက်ထဲမှာရှိနေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်ကျွန်တော်တို့ဟာ ဂျာမနီနိုင်ငံကိုပြန်လည် သိမ်းပိုက်နိုင်ဖို့အတွက်လေတပ်အင်အားကိုသာ အဓိကအားထားရခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ဒီအတွက် အချက်သုံးရပ်ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။

“ပထမ ဂျာမနီနိုင်ငံမှာရှိတဲ့ လူငယ်တွေအားလုံးကို စက်မုလေယာဉ်စီးတာကို အားကစားတစ်ရပ်အနေနဲ့သင်ကြားပေးရမယ်။ ဒါကိုဘယ်သူမှလဲ ငြင်းဆန်ဖို့မရှိပါဘူး။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေး လေကြောင်းပျံသန်းမှု ထူထောင်ရမယ်။ ပြီးတော့ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ

လေတပ်မတော်ရဲ့ အခြေခံကို ဖွဲ့စည်းရမယ်။ ပထမတော့ အင်အား နည်းနည်းပါးပါးကလေးပါပဲ။ အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြောခဲ့တဲ့အခြေခံသုံးရပ်ကို ပေါင်းစပ်ပြီး ဆက်လက်ကြိုးထွားအောင် ပျိုးထောင်သွားရမယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ ပြင်သစ်နဲ့ အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွေဟာ ဘာမှ ပြင်ဆင်မှု မရှိသေးဘဲ အိပ်မောကျနေလိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဝင်တိုက်ပြီး နောက်ထပ်စစ်ပွဲတစ်ခုမှာ အောင်ပွဲခံဖို့ပါပဲ” ဟု ရှမ်းလင်းပြောပြလေသည်။

ဤသည်မှာ ဂျာမနီတို့ ကမ္ဘာတွင် အောင်ပွဲမခံမီ လေးနှစ်ခန့်က အခြေအနေဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဂျာမနီနိုင်ငံသည် အစစအရာရာ အင်အားချည့်ခဲ့ပြီး ဘာမျှမျှော်လင့်စရာ မရှိသည့် အနေအထားမျိုးတွင် ရှိနေလေသည်။ ဟစ်တလာသည် ပင်လျှင် သူ့၏အဖွဲ့အစည်းကလေးနဲ့ စုံ့ အရွယ်နှင့် မထင်မရှား ရှိနေသေးသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် ‘အက်ဒီရစ်ဘက်ကာ’ သည် စကားလုံး ခုနှစ်ဆယ့်ခုနှစ်လုံးပါ သတိပေးကြေညာချက် တစ်စောင်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ထိုစာတမ်းကို ကျောင်းတိုင်း၊ အိမ်တိုင်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားရန်နှင့် ကြေးစာလုံးနှင့် မော်ကွန်းထိုးထားရန် ထုတ်ပြန်ခြင်းတည်း။ ထိုကြေညာစာတမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤခေတ်တွင် အမြစ်တူယ် နေသော မူဝါဒကို အပြီးအပိုင် တွန်းလှန်ဖြိုဖျက်၍ ဒီမိုကရေစီ၏ သဘောသက် အမှန်ကိုနားလည်လာကြသည်အထိ ကျွန်ုပ်

တို့၏ မဟာမိတ် တပ်ပေါင်းစုကို ဂျာမနီနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံတို့တွင် အခိုင်အမာ မထားနိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး -

ဂျာမနီနိုင်ငံနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံ တို့တွင် လေယာဉ် တစ်စီးသော်မှဖြစ်စေ၊ သံချပ်ကာ ကားတစ်စီး ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ရေငုပ်သင်္ဘော တစ်စီးဖြစ်စေ တည်ဆောက်ခြင်းကို မတည်ဆောက်ဖြစ်အောင် နှောက်ယှက်ဟန့်တားခြင်း မပြုနိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး.....

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဖော်ပြပါလက်နက်ပစ္စည်းများကို မပြုလုပ် မတည်ဆောက်နိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး.....

ဂျာမနီနှင့် ဂျပန်တို့သည် လက်နက် ပြန်လည် တင်ဆင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ထစ်ဖန် ပြန်တိုက်ကြပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်များသည် ဥရောပနှင့် အာရှ စစ် မြေပြင် တွင် တစ်ဖန် သေကြေ ပျက်စီး ကျဆုံးကြပေဦးမည်” ဟူသတည်း။

**GENERAL
CHARLES WINGATE**



ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချာလီ (စ်) ဝင်းဂိတ်

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းဂိတ်

ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဗြိတိသျှတောတွင်း စစ်သားများစွာကို အိန္ဒိယနယ်စပ်သို့ဖြတ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တောတွင်း၌ ဂျပန်များကိုတိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ဤအစီအစဉ်ကို 'ငါ့ ဝိတ်' တင်ပြစဉ်က စစ်ခေါင်းဆောင်အချို့က ယင်းအကြံသည် ဟောလိဝုဒ် ရုပ်ရှင်အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသာဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ တကယ့်စစ်ပွဲတွင်မဖြစ်နိုင်" ဟု ကောက်ချက်ချကြသည်။

အချို့က "ကိုယ့်ကိုယ်ကို သေကြောင် ကြံသလို ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ထုတ်ဖော် ပြောကြားသည်။

ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်တွင်မွေးခဲ့သော ဝင်းဂိတ်ကမူ ယင်းစီမံကိန်းကိုသာရွေးပြီး စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

သူ့စိန်ခေါ်လိုက်သည်နှင့် အမျှလည်း ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၏ သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာတော့သည်။

တို့သည် အံ့အားသင့်နေမိကြပြီးကစဉ်ကလျား ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချာလီ(စ်) ဝင်းဂိတ်

ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်များပမာ

အာရှတိုက် တောကြီး မျက်မည်းထဲတွင် ချင့်ချင်ချိန်ချိန် အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် စစ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲနိုင်ခဲ့သော စစ်ရေး ခေါင်းဆောင်ကြီးတစ်ဦးရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ သူကားဗိုလ်ချုပ်ကြီး အော်ဒီ ချာလီ(စ်) ဝင်းဂိတ် ပင်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် သူသည် အသက်(၃၉)နှစ်သာ ရှိသေးသည့် ငယ်ရွယ်သော စစ်ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဂျပန်တို့သည် ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ်အံ့ကို ခြေနှင့်ကန်၍ ဖြိုပစ်လိုက် သကဲ့သို့ အလန့်တကြား ပြေးလွှားကြနှင့် အတော်ပင် ရှုပ် ထွေးကုန်လေသည်။ ဂျပန်များ ပြေးလွှားကုန်ကြတော့မှပင် ဝင်းဂိတ်နှင့် တပ်မတော်သားများသည် မမျှော်သင့်သော စစ် စခန်းသစ်များတွင် နေရာယူ တပ်စွဲကြလေသည်။ တောကြီး မျက်မည်းထဲတွင် ခန့်မှန်းသည်ထက်ပို၍ များပြားသော ဂျပန် စစ်သားများသည် ဝင်းဂိတ်တပ်သားများ အလစ်တွင် ဆယ် ယောက်တစ်ယောက်ခန့်မျှ အင်အားဖြင့် တိုက်ခိုက် သတ်ဖြတ် ကြလေသည်။

သူသည် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ဗြိတိသျှတောတွင်း စစ်သားများကို အိန္ဒိယနယ်စပ်သို့ ကျော်ဖြတ်၍ မြန်မာနိုင်ငံ တွင်းရှိ ဂျပန်တပ်စခန်းများဆီသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ရန် ဦးဆောင်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ပြီး သုံးလ ခန့်အကြာတွင် ဝင်းဂိတ်နှင့် သူ၏တပ်မဟာသည် ဂျပန်တို့အား တိုက်ခိုက်လေတော့သည်။ စားနပ်ရိက္ခာများကိုဖြတ်တောက်ပစ် သည်။ စစ်လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်များ သိုလှောင်ရာ စစ် ပစ္စည်း ရိုဒေါင်းများကို ဖောက်ခွဲပစ်ကြသည်။ လေယာဉ်ကွင်း များကို ဖျက်ဆီးပစ်ကြသည်။ တံတားများနှင့် မီးရထားလမ်း များကို ဗိုင်းနမိုင်းနှင့် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးကြသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဝင်းဂိတ် တပ်သားများသည် တော တောင်ကြီးထဲတွင် တပ်ဖွဲ့ခွဲများဖြန့်ပြီး ဂျပန်တို့အားရှာဖွေကြ ရာတွင် စတုရန်းမိုင်တစ်သောင်းခန့် ကျယ်ဝန်းသောတောကြီး မျက်မည်းထဲ အပိကလေးတစ်ချောင်းကို ရှာဖွေသကဲ့သို့ တွေ့ဖို့ ခက်ခဲ၍ပင်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းဂိတ်နှင့် တိုက်ခိုက်ရေး တပ်သားများသည် အလွန်အလွန် အရေးပါသော လုပ်ငန်းတာဝန်ကြီး လေးရပ်ကို ပြီးမြောက် အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။

အထွေထွေ သုတ်သင်ရှင်းလင်း တိုက်ခိုက်ခြင်းများ ပြုလုပ် ကြလေသည်။ အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရသော ဂျပန်

(၁) ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေကြသော ဂျပန်တပ်သည် မြန်မာ့မြေပေါ်ရှိ မိမိတို့၏ စစ်စခန်းများနှင့် အဆက်အသွယ် ပြန်လည်ရရှိအောင် လုံးပမ်းနေရာသဖြင့် သူတို့သည် တရုတ်ကို

ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန်ကို လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယသို့ ကျူးကျော်ရန်ကို လည်းကောင်း အချိန်မဖြစ်စေလောက်ကလေးသာ ရကြလေသည်။

(၂) ဝင်းဂိတ်တပ်သည် အရေးပါသော မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲသတင်းကို ဌာနချုပ်သို့ အချိန်မီ ပြန်ပို့နိုင်သဖြင့် ဘုရင့်ခေတ်တပ်မတော်သည် ဂျပန်များ တပ်စွဲထားသည့် စခန်းများကို ထိရောက်စွာ ဖုံးကြဲတိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

(၃) သူတို့တပ်မတော်၏ ဒုတိယတန်းစား တပ်သားများ (အသက် ၁၈ မှ ၂၅ နှစ်) အတွင်းရှိသူများသည် အင်္ဂလန်ရှိ ဈေးဆိုင်များ၊ စက်ရုံ၊ အလုပ်ရုံများတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြဖူးသဖြင့် တောတွင်း အတွေ့ အကြုံများနှင့် ဂျပန် လူမျိုးများ အပေါ် လေ့လာထိတွေ့မှုရှိခဲ့ဖူးလေသည်။ ထို့ပြင်စစ်ညွှန်ကျင့်မှု သင်တန်းများကိုလည်း ကျွမ်းကျမ်းကျင့်ကျင့် တက်ရောက်သင်ကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

(၄) သူတို့၏ စီမံအောင်ရွက်ချက် ယိုပေါက် မရှိသော နည်းပရိယာယ်များသည် မကြာမီတွင်ပင် မြန်မာပြည်တောတောင်ရေမြေအတွင်းမှ ဂျပန်တို့အား အပြီးအပိုင် ချေမှုန်းနိုင်ထုတ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ရှပ်ရှင်ထဲမှာသာ ဖြစ်နိုင်မည်

ဝင်းဂိတ်က တောတွင်းစစ်ဆင်ရေး အစီအစဉ်ကို ပထမတင်ပြစဉ်အခါက သမားရိုးကျ တွေးခေါ်သော စစ်ခေါင်းဆောင်အချို့က တောတွင်း၌ ဆက်သွယ်ရေးစခန်းများလည်း မရှိ၊ လေကြောင်းမှ စားနပ်ရိက္ခာပေးပို့ခြင်းမှ တပါး အခြားနည်းလည်းမဖြစ်နိုင်၊ ထို့ကြောင့်ယင်းအကြံသည် ဟောလိဂ်ခွံ

ရှပ်ရှင်အတွက် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုသာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တကယ်စစ်ပွဲတွင် မဖြစ်နိုင် ဟု ကောက်ချက် ချကြသည်။ အချို့ကမူ ဤနည်းဖြင့် စစ်ဆင်လျှင် ကိုယ်ကိုယ်ကို သေကြောင်းကြံသလို ဖြစ်ပေလိမ့်မည်ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားသည်။

ဝင်းဂိတ်ကမူ ယင်းစီမံကိန်းကိုသာ ခြီးပြီး စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဆက်လက်ကြိုးပမ်း၍ ခေတ်မီ ရိက္ခာထောက်ပံ့ရေးအစီအစဉ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် ဖြစ်စေရန် ရေးဆွဲခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၂-ခုနှစ် ဝင်းဂိတ်သည် အိန္ဒိယ၏ပိုင်းသေခွေညတု နေရောင်း အောက်တွင် သူ့တပ်ကိုခြောက်လ သင်တန်းပေးသည်။ ဝင်းဂိတ်က တာဝန်ကို နမူနာယူကြ၊ တာဝန်လိုလုပ်ကြရမည် ဟု ပြောကြားသည်။

၁၉၄၃-ခုနှစ်၊ သူတို့တပ်သည် တစ်ခါမျှ ယောင်ရွှပ်ပင် မြေမချွေးဘူးသော မြန်မာ့ရေမြေထဲသို့ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားကြသည်။ ဝင်လာကြရာတွင် ရှေးကနည်းရေး၊ နည်းသစ်တို့ ရောပါသည်။ သွားလာပို့ဆောင်ရေးစနစ်သည် ရှေးကလေ့လုပ်ကိုင်နည်းများအတိုင်းသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားကဲ့သို့ ယဉ်ပါးသော ဆင်များ၊ လားများ၊ နွားများကို အသုံးချကြသည်။ စားနပ်ရိက္ခာများကိုမူ ကောင်းကင်မှ လေယာဉ်ဖြင့် သယ်ဆောင်ပြီး တောတွင်းသို့ပို့ချကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဝင်းဂိတ်သည် သူ့တပ်များကိုချီတက်စေသော လမ်းခရီးမှာ တပ်သားများကို နှလုံးတုန်ရင်ခွန်စေခဲ့သည်။ လူသွားများ ပမာချွန်ထက်သော တောင်တန်းများကို ကျော်လွှားကြရသည်။

အချို့နေရာများသည် ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်းခရီးဖြစ်ပြီး ခက်ခဲပင်ပန်းစွာ သွားကြရသည်။ ဒါတွင်မကသေး၊ ခြေလှမ်း တစ်ချက်မှားလျှင် မြင့်မားချွန်ထက်နေသော ချောက်ကမ်းပါး ထဲသို့ ထိုးကျသွားမည်ဖြစ်သည်။ ဆင်တစ်ကောင်နှင့် လားတစ် ကောင်သည် ဤနည်းအတိုင်း ခြေလှမ်းမှားသွားရာ၊ ချောက် ကမ်းပါးထဲသို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွား လေတော့သည်။

တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့သည် လူအရိုးစုများကိုတွေ့ကြရသည်။ ထိုအရိုးစုများသည် ပြီးခဲ့သောနေရာသီက ဗိုလ်ချုပ်ကြီး စတီးလ် ဝဲလ် ဤလမ်းမှပင် တပ်ပြန်ခေါက်စဉ်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် စစ် သားအချို့၏ အရိုးစုများပင်။

သေနတ်များ၊ မော်တာများ၊ ခေါက်၍ရသော လှေများ၊ ရေပီယို၊ အသံဖမ်းကိရိယာစုံများကို ဆင်များဖြင့် သယ်ယူကြ သည်။ နွားဆွဲလှည်းများတွင်မူ စက်သေနတ်များ၊ လက်နက် ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် ဒိုင်းနမိုင်းများ တင်ဆောင်ခဲ့ကြ သည်။ စစ်ကြောင်းမှာ (ဂ) ကြောင်းဖြစ်သည်။

စစ်ကြောင်းတွင် မြန်မာစစ်သားများ အင်္ဂလိပ်တော်မီဂန်း များ၊ ဆင်များ၊ ခွေးများ၊ လားများနှင့် နွားများ ပါဝင်ကြ သည်။ စစ်ကြောင်းတိုင်းသည် အရှည်တစ်မိုင်ခန့်ရှိသည်။

သို့သော်၊ ဝင်းဂိတ်တပ် ချီတက်ရာလမ်းတစ်လျှောက် ကိုက် နှစ်ရာအကွာမှနားထောင်လျှင် ဘာသံမှကြားရမည်မဟုတ်ပေ။ တောတောင် ထူထပ်သဖြင့် အသံ ဗလံများသည် ဝေးလံစွာ မသွားနိုင်ပေ။ ဝင်းဂိတ်တပ်မသည် အပူချိန် ၁၅၀ ပူပြင်းလှ သော နေရောင်အောက်မှ တစ်နေ့သုံးဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ချီတက် ကြရလေသည်။ ဝင်းဂိတ်၏ခံယူချက်တစ်ရပ်ကား၊ ခပ်ဆန်းဆန်း

အဆက်မပြတ် ချီတက်စေခြင်းသည် ဖျားနာမှုကို ကာကွယ်ရာ ရောက်သည် ဟူ၏။

ဒါကတစ်မျိုး

ဝင်းဂိတ်သည် သူ့ တပ်မတော်သားများကို မုတ်ဆိတ် ကျင့် စွယ်များ ရိတ်ခွင့်မပေးချေ။ ယင်းသို့ရိတ်ဖြတ်ခြင်းသည် ချီတက် ရာနှင့်အိပ်ချိန်ကို ဆယ်မိနစ်လျော့နည်းသွားစေနိုင်၍ဖြစ်သည်။ ကင်းထောက်ခွေးများကစစ်ကြောင်းများ၏ရှေ့မှသွားကြလေ သည်။ ထိုခွေးများသည် ဂျပန်စစ်သားများ၏ အနံ့ကိုအခြား ခွေးများ မြေခွေးနံ့၊ သို့မဟုတ် ယင်ကောင်နံ့များကို ခံပြီး သိသကဲ့သို့ သိရန် သင်တန်းပေးထားလေသည်။

ရဲဘော်၏ကျောတွင်ခြောက်ရက်စာ စားနပ်ရိက္ခာများပါ ရှိသည်။ ထိုရိက္ခာကုန်လျှင် သူတို့အတွက် လေကြောင်းမှချပေး သည်။ အသံလွင့်၊ အသံဖမ်းတာဝန်ကျများက မည်သည့်နေရာ များသို့ ရိက္ခာချပေးရမည်ကို လျှို့ဝှက်သင်္ကေတ ကြေးနန်းပေး ပို့အကြောင်းကြားသည်။ ရေများခန်းခြောက်နေသောမြစ်ပြင် ထဲသို့ လယ်ကွင်းများထဲသို့ လေကြောင်းမှချပေးရသည်။

နေခင်းတွင် မည်သည့်နေရာသို့ ရိက္ခာချပေးရမည်ကို မီးခိုး ဖြင့် အချက်ပြသည်။ ညအခါတွင်မူ မီးတောက်ဖြင့် အထိမ်း အမှတ်ပြုသည်။

စစ်အတွင်း စားနပ်ရိက္ခာ တန်ချိန်တစ်သန်းကျော်ကို လေ ကြောင်းမှ ချပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

တောကြီး မျက်မဲထဲမှ ရဲဘော်ကလေးများ ဘာပဲ လိုချင် လိုချင် ဌာနချုပ်မှ မငြင်းတန်းလုပ်ပြီး ပို့ပေးသည်။ ပေးဖို့ သော ပစ္စည်းများထဲတွင် သွားတုများ မျက်လုံးတစ်ဘက်တပ်

မျက်မှန်များ၊ 'ဘားနစ်ရှော့'၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်များပင် ပါဝင်သည်။

အရာရှိတစ်ဦးနှင့် သူ့တပ်ကို ဂျပန်များက ဝိုင်းထားကြသည်။ ထိုအရာရှိက အသံလွှင့်စက်မှ သေတမ်းစာ တစ်စောင် လက်မှတ်ထိုးထားလို၍ တောင်းဆိုသည်။ ဒါလည်းရအောင် ပို့သည်။ စစ်သားများက ချောကလက် ပေါင် လေးရာပို့ရန် တောင်းသည်။ ဒါကို ကလကတ္တားရှိ ဟိုတယ်ဘစ်ခုမှ ညတွင်း ချမ်း ပြုလုပ်ပြီး ပေးပို့ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယ စားနပ်ရိက္ခာဌာနကို အုပ်ချုပ်သူမှာဗိုလ်ကြီးလော့(စ်)ဖြစ်သည်။ တစ်ခါကဝင်းဂိတ် က ကြေးနန်းမှ ပေါင်မုန့်တောင်းသည်။ နာရီပိုင်း အတွင်းမှာပင် ပေါင်မုန့်များ နတ်သိကြားများ ကောင်းကင်မှကြဲချလိုက် သည့်အသား လေကြောင်းမှ ကျလာလေသည်။

အပြန်ခရီး

ဂျပန်များရှိရာ နယ်ဒေသအတွင်း မိုင်သုံးရာခန့် ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်ပြီး၍ဂျပန်စစ်သားတစ်စုထောင်ခန့်ကိုသတ်ဖြတ်ခြင်း၊ စားနပ်ရိက္ခာအဆက်အသွယ်များ ဖြတ်တောက်ခြင်း၊ အရေးကြီးသော စစ်စခန်းများကို ဖျက်ဆီးခြင်းများပြုလုပ်ပြီးနောက် ဝင်းဂိတ်တပ်မဟာသည် ပြည်ခတ်သို့ပြန်ဖို့ အမိန့်ရောက်လာ သည်။

“စစ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးဟောင်းဆိုရိုးစကား တစ်ရပ်ရှိပေ လေသည်။ ‘တိုက်တော့ စုစုဝေးဝေး အသက်ရှင်ရေးအတွက် ပြန်ပြန်ပြေးပြေး’ အလုံးစုံပြီးမြောက်အောင် ဆောင်ရွက်၍ ပြီး စီးသည့်အခါဝင် ဂိတ်သည်တပ်မကြီးကိုဖျောက်ပြီး တစ်စုလျှင် တပ်သား လေးဆယ်တွဲ၍ ခပ်ပြန်ပြန် ပြည်တော်ပြန်ကြလေ သည် အပြန်ခရီးတွင်လည်းလားများဖြင့်အသံလွှင့်အသံဖမ်းစက်

များနှင့် လေးလံသောပစ္စည်းကိရိယာများကို တင်ဆောင်သွား မည်ဆိုပါက ခရီးတွင်မည်မဟုတ်။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သယ်ပိုးစရာပစ္စည်း လေးလေး လံလံ များကို မြှုပ်တန်မြှုပ်၊ ချိုးဖျက်ပြီးပစ်တန်ပစ် လုပ်ကြရသည်။ တိရစ္ဆာန်များကိုမူ သတ်ဖြတ်ပြီးရိက္ခာလုပ်ကြသည်။ သူတို့သည် ကြက်သီးထဖွယ် အိန္ဒိယသို့ခရီးကြမ်းနှင့်ကြရမည်တည်း။ သူတို့ တွင် အသံလွှင့်စက်မပါသဖြင့် စားနပ်ရိက္ခာတောင်း၍ မရပေ။ စားဖို့မရှိကြ။ ဆာလောင်သည်အခါ မြေသား၊ လင်းတသား များ စားကြရသည်။ သစ်ဥသစ်ဖုများကို တူးစားကြသည်။ မြက်ကို ဟင်းချိုလုပ်၍ သောက်ကြသည်။

စစ်သား အများအပြားသည် ပျမ်းမျှခြင်းကိုယ် အလေးချိန် ၁၅ ပေါင်ခန့် ကျဆင်းသွားကြလေသည်။ သူတို့၏ အစာအိမ် (အူများ) သည်လည်း နဂိုထက် တစ်ဆယ့်ခွဲလောက် ကျုံ့သွား သည်။ ဂျပန်တို့သည် ရေရရှိနိုင်သော နေရာများတွင် သူတို့ကို ချောင်းနေကြရာ၊ သူတို့သည် ထိုနေရာများကို ရှောင်ကွင်း၍ သွားနေရသဖြင့် ရေမရပေ။ ရေသောက်လိုလျှင် ဝါးခေါင်း ထဲမှ တစ်ငုံလောက်ကို သောက်ကြရသည်။

၁၉၄၃ခုနှစ်၊ မေလတွင် ဝင်းဂိတ်တို့ အိန္ဒိယသို့ပြန်၍ ရောက်ကြသည်။ ထိုမှ သောင်းသောင်းဖြဖြ ကြိုဆိုကြလေသည်။ 'ဘားမားလော့ရင့်(စ်)'ဟု ဟစ်အော် ကြိုဆိုကြသည်။

အိန္ဒိယသား

ဝင်းဂိတ်ကိုပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်ထက်ပေခြောက်ထောင် မြင့်သောဟီးမားလီးယား (ဟိမဝန္တာ)တောင်ပေါ်တွင် မွေး ဖွားသည်။ သူ့ဖခင်သည် မြိတ်သျှတပ်မတော်တွင် နှစ်ပေါင်း

(၃၂-နှစ်)အမှုထမ်းခဲ့ပြီးနောက်၊ တပ်မှအနားယူကာ ဘာသာရေးအသင်းတစ်ခုကို အိန္ဒိယတွင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဝင်းဂိတ်သည် ဘာသာရေးကို အထူးကိုင်းရှိုင်းသော အကျင့်သီလနှင့် အတူ လူဖြစ်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်၌ပင်လျှင် နေ့စဉ် ဘုရားဝတ်ပြုခြင်းကို ဦးစွာပြုသည်။ အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ကြေးနန်းသင်္ကေတပြုလုပ်ပြီး အသံလွှင့်ပေးနိုင်ရန် သမ္မာကျမ်းစာမှစာပိုဒ်အချို့ကို ကောက်နုတ်ယူထားသည်။

သူ့ ကိုယ်သက် ကြံ့ခိုင် ကျန်းမာရေး အတွက် ကိုလည်း ဘာသာရေးကို ယုံကြည်စွာ အသုံးချသည်။ သူ့ကိုယ်ကို ဝါယာဝက်မှင်တီးဖြင့် ပွတ်တိုက်ပြီး သိဒ္ဓိတင်သည်။ (ထို ဝါယာဝက်မှင်တီးကို သမ္မာကျမ်းစာသင်္ကေတဖြင့် သိဒ္ဓိတင်ထားပုံရသည်။) သတင်းထောက်များနှင့်တွေ့စရာရှိလျှင်လည်း ယင်းသို့ပင်ပြုလုပ်သည်။ ဝင်းဂိတ်သည် ဆေးလိပ်မသောက်ပေ။ သူ့တွင် ထူးခြားသော အခန္ဓာ အကြံတစ်ခုရှိသည်။ ဒါကိုလည်း ယုံသည်။ ကြက်သွန်နီသည် သူ့ကို နုပျိုလန်းဆန်းစေသည်ဟူ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ကြက်သွန်နီအချို့ကို စစ်ချီတက်စဉ်စားသွားလေ့ရှိသည်။

သူသည် စာအလွန်ဖတ်သည်။ သူ့ မှတ်ဉာဏ်သည် မှတ်တမ်းတင်လောက်သည်။ တပ်မတော်လက်စွဲကျမ်းမှ အရေးပါသည် အကြောင်း အချက် အားလုံးကို အလွတ်ရသည်။ အိဂျစ်နိုင်ငံ “ဖာရော့က်” ဘုရင့်အဆက်ဆက်အမှုထမ်းခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အားလုံးကို တိတိကျကျ ပြောပြနိုင်သည်။ သူ့ စာပေနှင့်စပ်မှုသည် ချိတ်စပ်ီးယားစာပေ၊ အဘိဓမ္မာပညာရပ်နှင့် ဘာသာရေးသမိုင်းမှ သည်ဟာသ စာပေများအထိ ထိတွေ့မှုရှိသည်။

စကားပြောလည်းကောင်း

သူသည် မကြာခဏဆိုသလို စွယ်စုံကျမ်းကြီးပမာ အရာရှိများ ခိုပိသောတွင် စကားဟောပြောလေ့ရှိသည်။ ဟောပြောချက်များ ထဲတွင် ခွေးအကြောင်းမှသည် သံခမောက်အကြောင်းအထိ စုံလည်းစုံသည်။ ဘာသာစကား အတော်များများကိုလည်း ပြောနိုင်သေးသည်။ အာရေဗျသီချင်းကိုပင် သီဆိုနိုင်လေသည်။ သူသည် ပြောက်ကျားစစ်ဆင်ရေးအတွက် စီစဉ်နေချိန်တွင်ပင် နာရီကို နှိုးစက်သံပတ်ပေးထားပြီး အဖိုးတန်သော မိနစ်များ (အချိန်များ) သည် တဖြည်းဖြည်းကုန်ဆုံးနေကြောင်း နာရီကို လက်ထဲကိုင်ပြီး လူတိုင်းကို သတိပေးခဲ့လေသည်။ သူ၏ ထူးခြားမှုတစ်ရပ်မှာ မိမိထက်အရည်အသွေးညံ့ဖျင်းသော စစ်ဘက်အရာရှိများအား မိမိ၏အရည်အချင်းရှိမှုဖြင့် စော်ကားမော်ကားမပြုခြင်းပင်။ သူတို့သည် ဝင်းဂိတ်အား နောက်ပေါက်သည့် ရှေ့ကြာပင်အရူးဟု ထင်ကြသည်။ ယခုခေတ် ‘သည်ဘက်ပိုင်း’ စစ်ဘက်အရာရှိများထဲတွင် အများများကို ပြုလုပ်နေသော အရာရှိတစ်ဦး၏ အကြောင်းကို တိုင်ကြားရာတွင် ဘုရင့်ဆီသို့ ရှေးရိုးကြီးအဘိုင်း တိုင်ကြားစာရေးသူဟူ၍ သူတစ်ဦးသာ ရှိဖူးလေသည်။ ထိုစာကိုဖတ်နေရသော ဘုရင့်ကော်မတီမှ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးက ဘုရင့်အား ဝင်းဂိတ်ရေးသားပုံကို ဝေဖန်ပြီး အပြစ်တစ်ရပ်အဖြစ် တိုင်ကြားလေသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဝင်းဂိတ်အား အလုပ်မှထုတ်ပစ်လိုမူရသော်လည်း စစ်မှုထမ်းရာတွင် ထူးချွန်အားကြီးလွန်း၍ သာကြည့်နေပုံရလေသည်။ ဝင်းဂိတ်သည် တစ်ခါက သူ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးအား ထူရှေ့ကြီးနှင့် ဤသို့ ပြောဖူးလေသည်။

“လူတွေထင်သလို ကျွန်တော် ဦးနှောက် ခပ်ချောင်ချောင် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဒီလောက်လဲမဟုတ်ပါဘူး။”

ဝင်းဂိတ်ချာချီသည် ဝင်းဂိတ်အပေါ် ထိုသို့ လုံးဝမထင်မှတ်ခဲ့ပေ။ ဝင်းဂိတ် မြန်မာ့တောတွင်းမှ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ချာချီသည် သူ့ကို ပထမပြုလုပ်သည့် ကွဲဘက် * ညီလာခံသို့ အမိတက်ရောက်ရန် ဖိတ်ခေါ်လေသည်။

ဝင်းဂိတ်နှင့်အခြားစစ်ဘက်အရာရှိကြီးများသည်မြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းရှိ ရှိပန်များကို ဗုတိယအကြိမ်ထိုးစစ်ဆင်ရန် အစီအစဉ် ရေးဆွဲကြသည်။ တောတွင်းသို့ လေထီးဖြင့် စစ်သားများ ကိုပို့သည်။ စားနပ်ရိက္ခာကိုလည်း ယင်းအတိုင်ပင်ပြုကြသည်။

နောက်ဆုံးခရီး

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၂၄)ရက်၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝင်းဂိတ်သည် အိန္ဒိယနယ်စပ်တွင် လေယာဉ်ပျက်ကျပြီး ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ သို့ရာတွင် သူ့ဝိညာဉ်သည် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ ချီတက်နေပေလိမ့်မည်။ သူ့သင်ကြားချက်၊ စိတ်ဓာတ်နှင့်သူ၏ ကောင်းသော အစဉ်အလာများကိုမူ ထားရစ်ခဲ့လေသည်။

ဝင်းဂိတ်သည် မြတ်သောစစ်သမိုင်းတွင် အိန္ဒိယမှ ကလပ် (၆)၊ ကွဲဘက်(စ်)မှ ဝီ. (၅)၊ တရုတ်ပြည်မှ ဂေါ်ဒန်နီ၊ အာရေဗျမှ လော့ရီ(စ်) စသော အဖွဲ့ဝင်သော အရည်အချင်းများ ပြည့်ဝ၍ ထက်မြက်လှသည့် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ စစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့်ယှဉ်၍ တွင်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သူ့ဘဝသည် သူ့ဆန္ဒ၊ သူ့ ခံယူချက်အတိုင်း ဆက်လက်ရှင်သန်နေဖို့ရှိလေသည်။

* Quebec Conference.

GENERAL CLAIRE CHENNAULT

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယ်လာရီချင်းနော့(ထ)

ပုလဲဆိပ်ကမ်းတွင် ဂျပန်တို့အောင်ပွဲခံပြီး ၁၆-ရက် အကြာ၊ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်တွင် ဂျပန်တို့က မြန်မာပြည်အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကို ချိတ်ကြိတ်ရန်အလားတရုတ်ပြည်လေတပ်မှ ချင်းနော့(ထ)၏ ကျားပျံ တိုက်လေယာဉ်များသည် တိမ်တိုက်များအကြားမှ ရုတ်တရက် တိုးထွက်လာပြီး တိုက်ခိုက်ကြရာ ချင်းနော့(ထ)၏ လေယာဉ်တစ်စီးမှ အပ အားလုံးကို မီးလောင်ပျက်စီးကုန်အောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၄၈ နာရီအကြာ ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက် ခရစ္စမတ်နေ့တွင် ဂျပန်လေယာဉ်ပျံများ ရန်ကုန်မြို့ကို ချိတ်ကြိတ်တိုက်ခိုက်ရာ ချင်းနော့(ထ)၏ ကျားပျံ တိုက်လေယာဉ်အဖွဲ့က ရန်ကုန်မြို့ပေါ်တွင်ပင် ဝင် ရောက် တိုက် ခိုက်အောင်ပွဲခံခဲ့သည်။

ချင်းနော့(ထ)ကားဘယ်လိုလူစားပေးနည်း။ ငယ်စဉ်က တိရစ္ဆာန်အဖိုင်းအရိုင်းတစ်ကောင်ထက် နည်းနည်းကလေးသာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်မှုရှိခဲ့သူဆိုလေသည်။

သူ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ လေတပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာရသနည်း။ ဆက်၍ကြည့်ရှုပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကယ်လာရီချင်းနေ့ (၈)

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းကဖြစ်သည်။ သူသည် 'လူဝီစီယာနာ' ကျောင်းဆရာ အဖြစ် လုပ်ကိုင် စားသောက်ရင်းမှ လေတပ်မတော်၌ ဝင်ရောက်အမှုထမ်းရန်ကြိုးစားသည်။ သို့ရာတွင် ပထမ ချောက်စဉ်က ဤသို့သော မှတ်ချက်ဖြင့် သူ့ကို ပယ်ချလိုက်သည်။

“အရည်အချင်းပြည့်သော လေတပ်သားကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ရန် လိုအပ်သည့်အရည်အချင်း မရှိပေ”

များမကြာသောအချိန်ကာလတွင် ထိုလူသည်လေကြောင်း တိုက်ပွဲများတွင် ထူးချွန် ပြောင်မြောက်သော လေ သူရဲတစ်ဦး အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။ သူ့နာမည်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကယ်လာရီ-လီ-ချင်းနေ့(၈) ဖြစ်လေသည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်ပြီး ရက်ပေါင်းသုံးဆယ် အတွင်း တရုတ်ပြည်ရှိ အင်အားနည်းပါးလှသော သူ၏ အမေ ရိကန်အပျော်ထမ်း လေယာဉ်မှူးများသည် ဂျပန်တပ်ကိုချေမှုန်း ပြီးတဆက်တည်းမှာပင်မြန်မာ့တောတွင်းရှိဂျပန်များကိုဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့လေသည်။ သူ့ အုပ်စုတိုက်လေယာဉ်များ (ဖလိုင်း

ယင်းတိုက်ဂါး) ဟု အမည်တင်ထားသည်။ ထိုအချိန်သည် တိုက်ပွဲများ နေရာ အနှံ့ဖြစ် ပွားကာ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်း ဖွယ် အချိန် ကာလဖြစ်ပြီး ပုလဲဆိပ်ကမ်း တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားပြီးစလည်း ဖြစ်သည်။ မဟာမိတ်တပ်များသည် ဂျပန်တို့အပေါ် အောင်ပွဲများ ရရှိခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချင်းနေ့ (၈) နှင့် လေ သူရဲကောင်း တို့ကလည်း မဟာမိတ်တပ်များနည်းတူ ဂျပန်တို့အပေါ် လေကြောင်းတိုက်ပွဲများဖြင့် အောင်ပွဲများ ခံနိုင်လေသည်။

ဂျပန်က တစ်ခန်းထချိန်

ထိုအချိန်က ဂျပန်တို့သည် ဖိလစ်ပိုင်၊ ဒတ်အေရှ့ပိုင်းနှင့် စင်္ကာပူနိုင်ငံတို့အား သိမ်းပိုက်ထားပြီးလေပြီ။ စစ်သင်္ဘောကြီး များဖြစ်သည့် 'ပရင့်အော့(ဖ်၊ ဝေးလ်' နှင့် 'ရီးပူးလစ်' တို့ကိုလည်း နစ်မြုပ်ခဲ့ကြပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန် ပြည်နယ် တစ်ခုဖြစ်သည့် 'အလီယူရှင်းစ်' ကို သိမ်းပိုက်ထားကာ ဩစတြေးလျသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်ထားပြီး လေပြီ။

ထိုအချိန်က အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ဝမ်းနည်းစိုးရိမ်ဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း အဖြူထဲမှအမည်းပမာ ထင်ရှားစွာအောင်ပွဲ ရနေသူများမှာ 'ချင်းနေ့(၈) နှင့် ကျားပျံ တိုက်လေယာဉ် များ' ပင် ဖြစ်လေသည်။ စစ်ကြီးအခြေအနေကို တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်စေနိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာခက်ခဲနေပေသည်။ သို့သော် ယင်းအခြေအနေဆိုးကိုဖြစ်နိုင်သမျှ တည်မတ်နိုင်စွမ်းရှိသူများကား သူတို့ အဖွဲ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

သုတိအောင်ပွဲခံရပုံများမှာ ရင်တမမနှင့် အံ့အားသဗ္ဗိဗ္ဗယ် ပင်။ သုတိသည် မြန်မာ့ကောင်းကင်ပြင်တွင် ထိုးစစ်ဆင်စွန့်စား ပုံများမှာ လေကြောင်းတိုက်ပွဲသမိုင်းတွင် တုယှဉ်၍ ပြောပြစရာ မရှိအောင်ပင် ရှိခဲ့လေသည်။ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကိုဂျပန်များထိပါး လာချိန်တွင် သူ့ဘိုတိုက်လေယာဉ် အုပ်စုတွင် လေတပ် သူရဲ ကောင်းအင်အားနှင့် တိုက်လေယာဉ် အင်အားမှာ လက်ချိုး ရေတိုက်၍ရနေပေသည်။ လေယာဉ်တစ်ရာကျော် ရံ့ကလေးနှင့် လေသူရဲ ငါးဆယ်။

“ချင်းနေဒု(ထ)”သည်တိုက်ပွဲတစ်ခုဝင်ပြီးတိုင်းလေယာဉ် အပိုပစ္စည်းများရဖို့အတွက် ပင်ပန်းတကြီးအကြံထုတ် ကြိုးပမ်း ရသည်။ တရုတ်အလုပ်သမားများကို တောထဲသို့ စေလွှတ်ပြီး ဂျပန်လေယာဉ်အပျက်များမှ မော်တာများနှင့် အပိုင်းအစများ ကို သယ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ ထိုပစ္စည်းများနှင့် သူ့လေယာဉ် ပျက်များကို ပြုပြင်ဖာထေးသည်။ လေယာဉ်ဓာတ်ဆီအတွက် ကော့ မည်သို့ စီစဉ်သနည်း၊ ဒါကိုလည်း ခက်ခက် ခဲခဲ သယ် ဆောင်ရသည်။ ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးတောင်တန်းများကို ဖြတ်သန်း ပြီး အိန္ဒိယမှ သယ်ဆောင်ရ လေသည်။ ဓာတ်ဆီ ရှားပါးလှ သဖြင့် သယ်ဆောင်ရာတွင် ရွှေတုံးများသယ်ယူသကဲ့သို့ အထူး ဂရုစိုက်ကြရလေသည်။

ပုလဲဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲကာလ ရက်ပေါင်းကိုးဆယ် အတွင်း ချင်းနေဒု(ထ) ကျားပျံ တိုက်လေယာဉ်အဖွဲ့သည်ရန်သူတပ်နှင့် ယှဉ်ရာတွင် နှစ်ဆယ်နှင့်တစ်ယောက်ဆိုသလိုမညီမမျှတိုက်ပွဲဝင် ကြရသည်။ စက္ကန့်ခြောက်ဆယ်ကြာ တိုက်ပွဲအတွက် လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက် လုံလုံလောက်လောက် သုံးစွဲနိုင်ဖို့ အရေး ကလည်းတမောင့် ၊ သို့ရာတွင် မိမိလေယာဉ်တစ်စီးပျက်စီးဆုံးရှုံး

သွားရလေတိုင်း သူတို့သည် ဂျပန်လေယာဉ် အစီး (၂၀) ကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးနိုင်ခဲ့လေသည်။

မိမိတို့ဘက်မှ လေသူရဲတစ်ဦး ကျဆုံးပြီဆိုလျှင် ဂျပန်လေ သူရဲ ကိုးဆယ်နှစ်ယောက် သေဖို့သာပြင် ဆိုသလို ရွပ်ရွပ်ခွံခွံ တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကမ္ဘာ့လေကြောင်း တိုက်ပွဲသမိုင်း တွင် ဤမျှသော ဖြစ်ရပ်မျိုးသည် တော်ရုံနှင့် ကြုံဖို့မလွယ်ပေ။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၃ ရက်၊ ထိုအချိန်တွင် ပုလဲ ဆိပ်ကမ်းတိုက်ပွဲ စတင်ဖြစ်ပွားပြီး ၁၆ ရက်သာ ရှိသေးသည်။ ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည် အဝေးပြေးလမ်းမကြီးကို ဝှံးကြရန် ကြိုးပမ်းနေဆဲလည်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအချိန်တွင် ဂျပန်တို့အဖို့ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ် အဖြစ်ဆိုးတစ်ရပ်နှင့် ကြုံလိုက်ရလေပြီ။

ကျားပျံ တို့ လာပြီ

ကျားပျံတိုက်လေယာဉ်များသည် ကောင်းကင်တွင် တိုက် လေယာဉ်ခြောက်စင်းကို နှစ်စီးစီ သုံးတန်းတန်း၍ တိမ်တိုက် များကြားမှ ရုတ်တရက်ထိုးထွက်လာပြီး အနိမ့်ဆီသို့ ပျံ၍ဆင်း လာကြသည်။ ထိုနောက်မှ နှစ်ကြိမ်တိုင် လူးလာတို့ ခေါက် ပျံသန်းပြီး ကောင်းကင်တွင် ကိုယ်ရေးပြသလို ဝင်းခနဲလက်ခနဲ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ထိုနောက် သူတို့သည် လေယာဉ်တစ်စီးကိုအပစ်ခံပြီးနောက် ဂျပန်လေယာဉ်များကို တိုက်ခိုက်ကြရာ ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ် တစ်စီးမှအပ အားလုံး မီးတောက်ကြီးများထဲတွင် ပျက်စီးကုန် လေတော့သည်။ ယင်းသို့ အလစ်တိုက်ခိုက်ခြင်းမျိုးသည် တရုတ် ပြည်ပေါ်တွင် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်များ ကြီးစိုးခဲ့ပြီး ငါးနှစ် တိုင် မခံခဲ့ရဘူးပေ။

ယင်းသို့အစွမ်းပြ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းခြင်းသည် အစမူသ >
 ခိုသေး၏။ ထိုနောက် ၄၈ နာရီအကြာ ခရစ်စမတ်ပွဲတော်နေ့
 တွင် ဂျပန်လေယာဉ်များသည် ရန်ကုန်မြို့ကို ဝန်းကြိုက်တိုက်ခိုက်ကြ
 လေသည်။ ထိုဝန်းကြိုက်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် မြို့နေလူထုတစ်ထောင်
 ခြောက်ရာခိုင်သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။ ထိုတိုက်ပွဲများတွင် ကျားပျံ
 တိုက်လေယာဉ်အဖွဲ့မှ လေယာဉ် ၁၈ စီးသည် ဂျပန်လေယာဉ်
 များကို တိုက်ခိုက်ရာ ဂျပန်လေယာဉ် ၁၈ စီးသည် မီးလောင်
 ပေါက်ကွဲပြီး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်သွားလေသည်။ အမေရိ
 ကန် လေယာဉ်များသည် လည်းကောင်း၊ လေသူရဲများသည်
 လည်းကောင်း၊ လုံးဝအထိအခိုက် မရှိချေ။

ကျားပျံအဖွဲ့သည် 'စားနေကျကြောင်ဘား' ကိန်းမျိုးကြွနေ
 လေပြီ။ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ်တက်တွင်ဖြစ်သည်။ သူတို့တိုက်
 လေယာဉ်များသည် ယိုးဒယား တောတွင်းတွင် လျှို့ဝှက်စွာ
 စခန်းချနေသော ဂျပန်လေယာဉ်များ ယူနစ်တစ်ခုလုံးကို တိုက်
 ခိုက်ဖျက်ဆီးလိုက်ပြန်လေသည်။ ဂျပန်လေယာဉ်များသည် မြေ
 ပြင်မှအရှေ့ ပျံသန်းဖို့ပင် အချိန်မရလိုက်ကြပေ။ ထိုညမှာပင်
 သူတို့သည် ဂျပန် လေကြောင်းတိုက်ကင်း လေယာဉ်များကို
 ထပ်မံ၍ သုတ်သင်ချေမှုန်းခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ဂျပန်တို့ အသံမြည်စပြုပြီ

ယင်းသို့ ဂျပန်တို့ အထိနာခဲ့လေရာ၊ တိုကျိုမြို့ရှိ စစ်အာဏာ
 ပိုင်တို့သည် အသံမြည်လာကြလေတော့သည်။ သေးရက်မျှသော
 အချိန်တိုကလေးအတွင်း မြန်မာ့မြေပေါ်တွင် ဆုံးရှုံးပျက်ဆီးခဲ့
 ရသည့် တိုက်လေယာဉ် အရေအတွက်သည် တရုတ်ပြည်တွင်

တစ်နှစ်လုံးလုံးဆုံးရှုံးခဲ့ရသော အရေအတွက်ထက် သာလွန်များ
 ပြားနေလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးချင်းနေဘွဲ့ (ထ နှင့် တပ်သား
 ကျော်များသည် ဂျပန်တို့ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မည့်
 အစီအစဉ်အကွက်အကွင်းများကို မလွတ်တမ်း နှိပ်နင်းတိုက်ခိုက်
 နိုင်ခဲ့လေသည်။ မြန်မာ့ဘက်တွင် တစ်လျှောက်တွင် ဂျပန်စစ်
 သားများသည် ဂျပန်လေ ၁၀ ပုံအကူအညီကို မျှော်နေကြလေ
 သည်။ ကျားပျံအဖွဲ့သည် ယင်းအဆက်အသွယ်ပြုမည့် အစီ
 အစဉ်များကို ဟန့်တားနိုင်ခဲ့ကြပြန်လေသည်။

ထိုအတူ ဂျပန်တပ်များသည် အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင်းသို့ ကျူး
 ကျော်ဝင်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် ခြေလှမ်းများကိုလည်း
 တားဆီးခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ ဂျပန်တို့သည် အိန္ဒိယကို ကျူး
 ကျော် ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပြီး မိုင်တစ်ရာခန့် ခြေဆန်နိုင်လျှင်ပင်
 ဂျပန်တို့သည် ကလကတ္တားကို သိမ်းပိုက်နိုင်မည့်အပြင် တစ်ဆက်
 တည်းမှာပင် ထိုဒေသရှိ ဗြိတိသျှပိုင် သံမဏိစက်ရုံကိုပါ သိမ်း
 ယူနိုင်ကြမည်ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘယ်လိုလူစားပေနည်း

ချင်းနေဘွဲ့ (ထ) သည် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်များကိုမှတ်တမ်း
 ပြုဖွယ် ဤသို့အောင်မြင်စွာ နှိပ်နင်းနိုင်ခြင်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်
 သည် အဘယ်နည်း။ စင်စစ်တော့ သူ့ဘဝ အကျိုးပေးသည်
 သူများထက် ထူးလေသည်။ ထူးသည်မှာ ကွာခြားခြင်းကိုသာ
 ဆိုလိုပေသည်။ အကျိုးပေးကောင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။ သူ
 လေးနှစ်သားအရွယ်တွင် သူ့မိခင် ကွယ်လွန်သွားလေသည်။
 သူ့ဖခင်သည် ဝါစိုက်ပျိုးရေးကိုလုပ်ကိုင်ရင်း တစ်ဖက်မှ မြို့နယ်

ဥပဒေကြမ်းပေးအဖြစ်လည်းလုပ်ကိုင်နေသဖြင့် အလုပ်များနေ
 လေသည်။ သို့ ဖခင်၏ ယုံကြည်ချက်ကလည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။
 တောနယ်မှ လုလင်တစ်ယောက်သည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိအားကိုး
 လာနိုင်စေရန်နည်းမှာ သူ့ သဘောနှင့်သူ့လွတ်ထားပြီးခပ်ကြမ်း
 ကြမ်း ခပ်ရိုင်းရိုင်းရုန်းကန်ခိုင်းထားခြင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ထို့
 ကြောင့် သူ့ငယ်ကလေး 'ကာလာချီ' ယည် ဆိုနည်းအတိုင်းနေ
 ထိုင်ခဲ့ရပြီး တိရစ္ဆာန်အရိုင်းအစိုင်းတစ်ကောင်ထက်နည်းနည်း
 ကလေး သာ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်မှုရှိခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့
 သောအခြေအနေကြောင့် သူ့ ငယ်စဉ်ဘဝတွင် သေချာသော
 အချက်တစ်ရပ် ရှိလေသည်။ ထိုအချက်ကား ကျောင်းနေသည်
 မှာမှန်သော်လည်း တစ်ရက်တက် တစ်ရက်မတက် ဖြစ်နေသည်
 ဆိုခြင်းပင်။

သို့ရာတွင် သူသည် သူ့နှစ်သက်သော ဘာသာရပ်များကိုမူ
 လေ့လာသည်။ ပထဝီနှင့်သမိုင်း၊ သူ့ ဘဝသူ့ စိတ်ကူးနှင့် သူ
 ရှေ့ရေးကို သွေးထိုးပေးသော အချက်တစ်ရပ်ကား 'တုမ်(မ်)
 ဆောယား'၊ 'ဒင်နီရယ်(လ်)ဘွန်း' စသော စွန့်စားခန်းဝတ္ထု
 များကို ဖတ်ရှုခြင်းပင်။ သူသည် ယင်းဝတ္ထုများကို ဖတ်ပြီး
 စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရသည်။ စိတ်ဝင်စားခဲ့ရသည်။ ဒင်နီရယ်(လ်)
 ဘွန်းကဲ့သို့ပင် မိမိဘဝသည်လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟူ၍တည်း။

တစ်ခါက သူသည် 'ယူဝီးစီးယားနား' သစ်ခတာ ရှုပ်ရှုပ်
 ထွေ ထွေးကြီးထဲတွင်တစ်ပတ်မျှနေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သူ့ တွင်သေ
 နတ်တစ်လက်၊ ငါးမျှားတံတစ်ချောင်းနှင့် ပိုက်ကုန်တစ်ခုပါ
 သည်။ ထိုရက်များအတွင်း သူသည် ငါးရှာပြီးစားသည်။ ကြက်
 ဆင်ကိုပစ်ပြီးစားခဲ့ရသည်။ ယင်းသို့နေသဖြင့် စိတ်လေပြီးအချိန်

ဖြုန်းနေခြင်းပေလားမဟုတ်ပေ။ ငယ်ရွယ်နံ့ပျိုသောစိတ်ဓာတ်
 နှင့်အတူ စွန့်စားခန်း ဝင်နေသည့် ခံယူချက်အပြည့်အဝရှိနေ
 သည်။ ယင်းအခြေခံ အကြောင်းတရားများသည် တဖြည်းဖြည်း
 ဖွံ့ဖြိုးလာခဲ့ပြီးနောက် စစ်ဘက်တွင် ထိပ်ဘန်းအရာရှိကြီးတစ်ဦး
 ဖြစ်စေဖို့ ဖန်တီးပေးခဲ့သေးသည်။

ရလဒ်များ

ထိုရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် သူ့ ဘဝတွင် အရှုံးမရှိပေ။
 ဖန်တီးသူ ဦးဆောင်သူဖြစ်လာသည်။ သတ္တိရှိလာသည်။ ကြံဆ
 နိုင်လာသည်။ လျင်လျင်မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်တတ်သည်။ သေနတ်
 ပစ်ရာတွင် လက်ဖြောင့်လာသည်။

စကားပြတ်ပြောရဦးမည်။ သူသည် အနောက်ဘက်ခြမ်းသို့
 သွားရန် စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် ယင်းသို့သွားနိုင်
 ရေးမှာ တင်းကြပ်သော စည်းကမ်းချက်များ၊ စာမေးပွဲများကို
 ကျော်လွှားနိုင်မှု ဖြစ်နိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မိမိ
 ဘက်မှ အစစ အသင့်ဖြစ်နေစေရန် လူဝီစီယာနာ ပြည်နယ်
 တက္ကသိုလ်သို့တက်ရောက်၍ ပညာသင်ကြားခဲ့လေသည်။ သို့ရာ
 တွင်တစ်မျိုးဖြစ်ရပြန်လေပြီ။ သူ့ ဖခင်၏ ဝါခင်းသည် ပိုးကျပြီး
 တစ်ခက်ခန့်ပျက်စီးဆုံးရှုံးကုန်ရာသူသည်ကျောင်းထွက်၍ အလုပ်
 လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည့်အခြေအနေသို့ ရောက်သွားလေသည်။

သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင် အလုပ်တစ်ခု ရရှိရေးကို
 ကြိုးစားကြည့်သည်။ မအောင်မြင်ပေ။ ထို့ကြောင့်ဘဝရပ်တည်
 ရေးကို ကျောင်းဆရာလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းဖို့စိတ်ကူးရသည်။ ယင်း
 အလုပ်ကို ရသည်မှာ ကျောင်းသင်ခန်းစာနှင့် ပတ်သက်ပြီး

ထူးချွန်၍တော့မဟုတ်။ လက်တွေ့ထိုးတက်သည့် အရည်အချင်းကြောင့်ဖြစ်ခြင်းသာတည်း။ သူ့လူဝီစီယာနာပြည်နယ်တက္ကသိုလ်တွင် တက်ရောက်၍ ပညာသင်နေစဉ် နေ့တစ်နေ့၌ဖြစ်သည်။

စစ်သင်္ဘော 'မစ်ဆစ်ဆစ်ပီ' သည် တက္ကသိုလ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ 'မစ်ဆစ်ဆစ်ပီ' မြစ်တွင်း၌ လာရောက်ကျောက်ချလေသည်။ စစ်သင်္ဘောမှ သင်္ဘောများသည် ကြိုးကိုအနီရောင်ဆေးများ သုတ်ခြယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးတက္ကသိုလ်မှ ကျောင်းသားများကို လက်တွေ့ တိုး သတ် ရန် စီနီ ခေ T လေ သည်။ 'ကလာရီယာက သင်္ဘောသားထဲမှ မစ်ဒယ်လ်ဝိတ် လက်တွေ့ သမားရှိလျှင်ယှဉ်ပြိုင်ထိုးသတ်မည်ဟု ကတိပေးလိုက်လေသည်။ သူ့ဦးနှောက်ထဲတွင် သင်္ဘောသားများထဲမှ 'မစ်ဒယ်လ်ဝိတ်' မရှိနိုင်ဟု ယူဆပြီး ယင်းသို့စီနီခေ T ချက်ကို လက်ခံလိုက်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ သူသည် ယှဉ်ပြိုင်သူ ကို လက်အိတ်နှင့် ဆယ်ချီ ထိုးသတ်ပြီးနောက် လက်အိတ် မပါပဲ လက်သီးချင်းသက်သက် နောက်ထပ်ဆယ်ချီ ထိုးသတ်ရန် စီနီခေ T လိုက်ပြန်လေသည်။

သင်္ဘောသားလက်ဝှေ့ချန်ပီယံက ယင်းစီနီခေ T ချက်ကို ငြင်းဆန်လိုက်သည့်အခါ တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး ဩဇာသံများ ဆူညံသွားလေတော့သည်။ ထိုအခါအား သင့်ဖွယ်သတင်းသည် ခဏချင်း ပျံ့နှံ့သွားလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင်အလွန်ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းသော ကျောင်းတစ်ကျောင်း ရှိလေသည်။ ထိုကျောင်းသို့ လာရောက်၍ စာသင်ကြားရသောဆရာတိုင်း ကျောင်းသားဆိုးများအား ကြိမ်လုံးနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ကြာပူတံနှင့်သော်လည်းကောင်း ရိုက်နှက်ဆုံးမပြီး အုပ်ချုပ်ရလေသည်။

'ကယ်လာရီ' သည် ထိုကျောင်းသားဆိုးများကို စာသင်ကြားရန် ဆရာအဖြစ်ငှားရမ်းခြင်းခံရလေတော့သည်။ သူသည် ကျောင်းသားဆိုးအချို့ကို လဲသွားအောင် ထိုးခြင်း၊ နှာခေါင်းသွေးထွက်လောက်သည်အထိ ထိုးခြင်းများဖြင့် ဆုံးမအုပ်ချုပ်သော်လည်း 'အရေးအဖတ်၊ အတွက်' တို့ကိုမူ သူသည် ကျောင်းသားများအား ကောင်းစွာ တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပေးခဲ့လေသည်။

သူသည် အခြားဆရာများထက်တော့အောင်အောင်မြင်မြင် အုပ်ချုပ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

စစ်ထဲဝင်ပြီ

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ပေ T ပေါက်လာသည့်အခါ သူသည် ကျောင်းသင်ခန်းစာများကို ကျောခိုင်းပြီး စစ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေတော့သည်။ စစ်ကြီး ပြီးဆုံးသောအခါ သူသည်အမြဲတမ်း လေတပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးအဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ ထိုစဉ် စာတည်းကပင် သူသည် နောက်ထပ်စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလျှင် မည်သို့ ဆင်နွှဲရမည်ဆိုသည့်ကြိုတင်အမြင်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုစဉ် စာ ချွတ်ယွင်းချက်များရှိသော လေတပ်မတော်မှ နည်းနာများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်ပြောဆိုခဲ့လေသည်။ ထို့ နောက် သူသည် သိလိုဖွယ်များကိုဆက်တိုက်လေ့လာပြီးစာအုပ်တစ်အုပ် ရေးလေသည်။

“The Role of Defensive Pursuit” ဟူသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။ သူ့ အသက် ၄၆ နှစ်အရောက်တွင်သူ့ အထက် အရာရှိများက သူ့ ကိုစိတ်ကူးယဉ်သမားတဦး၊ နိုင်ငံရေးသမား

တစ်ဦးဟုစွပ်စွဲပြီး တပ်မှအနားပေးလိုက်လေသည်။ အကြောင်း
ပြချက်ကား ထိုသို့မဟုတ်ဘဲ နားအကြားရှင်သန်မှုမပြည့်စုံဘော
၍ ဟူလေသည်။ လပိုင်းခန့်အတွင်းမှာပင် သူသည် တရုတ်ပြည်
တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ရှန်ကေရှိုတ်၏ လေတပ်မတော် အကြံပေး
အရာရှိဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ်နှစ်ရာသီတွင် သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်
စုရှိ လေယာဉ်ကွင်းများသို့ လှည့်လည်ခဲ့ပြီး အမေရိကန်လေသူရဲ
များကို သူတပ်ထဲသို့ ဝင်ကြရန် တိုက်တွန်းလေသည်။ လခမ္မာ
တစ်လပေါင် (၁၂၀) ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ဂျပန်လေယာဉ်တစ်စင်း
ကို ပစ်ချနိုင်ခဲ့လျှင် ဆုကြေးငွေ ပေါင် (၁၀၀) ပေးလေသည်။

သူနှင့် ဆက်သွယ်သော အမေရိကန် လေသူရဲများအနက်
တစ်ရာသည် တိုက်ပွဲဝင်ရာတွင် အရည်အသွေး ညံ့ဖျင်းသဖြင့်
နေရင်းသို့ ပြန်ပို့ခဲ့သည်။ ကျန် တစ်ရာကသာ ဂျပန်လေတပ်
တစ်ခုလုံးကို ယှဉ်နိုင်လေသည်။

ချင်းနေ့ (၈) သည် တရုတ်ပြည်တွင် လေးနှစ်ကြာနေခဲ့ပြီး
ဂျပန်လေသူရဲများကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေး ပြုလုပ်နည်းများ
သူတို့၏ တိုက်ပွဲတိုက်နည်းများ၊ ဂျပန်များကို ပြန်လည်တိုက်
ခိုက်ပုံ တိုက်ခိုက်နည်း အပုံပုံကို တိုက်ပွဲအခြေအနေပေါ် တည်
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သင်ကြားပို့ချခဲ့လေသည်။ သူသည် မကြာ
ခဏဆိုသလို စစ်မှန်ပြောင် ဖြင့် ကောင်းကင်သို့ မော်ကြည့်ပြီး
ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေလေ့ရှိကြသည့် လေ
သူရဲများကို ဂျပန် လေတပ်အုပ်စုက လက်မခိုးမိ မိမိတို့
လက်ဦးအောင် မည်သို့တိုက်ပွဲဆင်ရကြောင်းတို့ကို အသေးစိတ်
သင်ကြားပို့ချလေသည်။

သူသည် အမေရိကန် အပျော်တမ်း လေတပ်သားများကို
တတ်ကျွမ်းသည်အထိ တစ်နေ့ ၆ နာရီ ပျံသန်းမှုကျွမ်းကျင်သင်
တန်း ပေးခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် အုပ်စုလိုက်ပျံသန်းမှု ကျွမ်း
ကျင်သင်တန်းပေးလေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ချင်းနေ့ (၈) က ဂျပန်တိုက်လေယာဉ် ဖီးရိုး
(zero plane) များသည် အမေရိကန် ပီ-၄၀ ထက် လှည့်
ပတ်ပျံသန်းရာတွင် ပို၍ လျင်မြန်ကြောင်း သိလေသည်။ သို့သော်
ပီ-၄၀ လေယာဉ်များသည် ကျွမ်းထိုးပျံသန်းမှုတွင် ပို၍ လျင်
မြန်ပြီး အကြမ်းခံ၊ အထိခိုက်ခံကြောင်း နားလည်လေသည်။
သူသည် သူ့ သင်တန်းသားများကို အထက်မှ၊ အောက်မှလည်း
ကောင်း အုပ်စုလိုက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ၆၀၀၀ ဝိုက်ဝိုက်
တိုက်ခိုက်ပုံ တိုက်ခိုက်နည်းများ၊ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုနှင့် ရွာင်
ချားနည်းများကို သင်ကြားပို့ချလေသည်။

“ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်ပြီးတာနဲ့ ကိုယ်စခန်းကို အမြန်သာ
မောင်းပေးတော့၊ နောက်ထပ် ဘာများဖြစ်ဦးမလဲဆိုပြီး ရပ်ပြီး
စောင့်ကြည့်ဖို့ မလုပ်ကြနဲ့၊ ဒီလိုလုပ်ရင်တော့ မင်းတို့အတွက်
အန္တရာယ်တစ်ခုခု ဖြစ်လာနိုင်တယ်” ဟု သူ့ ရဲဘော်များကို သတိ
ပေးစကား ပြောကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

မှတ်တမ်းဝင် လေကြောင်းတိုက်ပွဲ

လများမကြာမီ ချင်းနေ့ (၈) သည် ထိုသင်တန်းဆင်း
လေသူရဲများကို နှစ်ဆယ် တစ်ယောက်နှုန်းဖြင့် ကမ္ဘာက အံ့ဩ
မှတ်တမ်းပြုကြရမည့် အရှေ့တောင်အာရှတွင် ဂျပန်လေတပ်ကို

ဒုတိယ ဗိုလ်မှူးကြီးဘဝမှ ၂ နှစ်အတွင်း ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဆင့်သို့ ခုန်တက်ခဲ့လေသည်။

သူ့နာမည်ကား 'ကလပ် (က်)' ဒုတိယ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်(က်)ဝိန်ကလပ်(က်)'တည်း။ သတင်းစာများက သူ့နာမည်ကို 'မတ်(ကို)ဒဗလျူကလပ်(က်)'ဟု ရေးသားဖော်ပြတတ်ပြီး သူ့ဇနီးနှင့် ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေများက သူ့ကို အလယ်စာလုံးကိုရွေးပြီး 'ဝိန်' ဟု ခေါ်လေ့ ရှိကြသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်ကလပ်(က်)

ကျောင်းတွင် ပညာသင်နေစဉ် ကာလ အတွင်း စာ ညွှဲပြီး အဆင့် နိမ့်နိမ့်၌သာ အမြဲချိတ်ခဲ့သဖြင့် စိတ်ပျက် အားငယ်နေပါသလား။



ဤသို့ဆိုလျှင် အားတက်ဖွယ် သတင်းတစ်ခုကို ပြောပြပါမည်။ ၁၉၁၇-ခုနှစ်က ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိကန် စစ်တက္ကသိုလ် အကယ်ဒမီမှ ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။ ကျောင်းတွင် အဆင့် (၁၁) ဦးသာ ချိတ်ခဲ့လေသည်။ ကြည့်ပါဦး၊ အဆင့် (၁၀၁) ချိတ်သော အတန်းတွင် ကျောင်းသား ၁၃၉ ယောက်သာ ရှိသည်။ သူ့အောက်တွင် ၂၈-ယောက်သာ ရှိလေတော့သည်။

သို့ရာတွင် နောင်နှစ်ပေါင်း (၂၆) နှစ် ကြာမြင့်သည့်အခါ အတန်းထဲမှ အညံ့ဆုံးလိုဖြစ်ခဲ့ရသော ထိုလူသည် အမေရိကန် ကြည်းတပ်မတော်၌ အသက်အငယ်ဆုံး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေပြီ။ သူ့ရာထူးတက်ပုံကိုလည်း ဆန်းစစ်ကြည့်ပေးဦး။

၁၉၄၃-ခု တိုက်ပွဲ

၁၉၄၃-ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကလပ်သည် သူ့ တပ်မတော်ကို အီတလီနိုင်ငံ 'ဆာလာနို' ရှိ ရန်သူတပ်များရှိရာ ကမ်းခြေဆီသို့ တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်အောင် နိုင်ခဲ့လေသည်။ ယင်းတိုက်ပွဲသည် သာမန် တိုက်ပွဲမျိုးမဟုတ်။ အခက်အခဲဆုံးနှင့် နည်းဗျူဟာ ကြွယ်ဝစွာဖြင့် ရင်ဆိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရခြင်းတည်း။

ဝင်စတန်ချာချီက 'ဒီတိုက်ပွဲဟာ အရဲရင့်ဆုံးနှင့် အစွန့်စားရဆုံးကြည်းနဲ့ရေ စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်ပါပဲ။ ဒီလို အလားတူ တိုက်ခိုက်ရပုံမျိုးဟာ စစ်ပွဲကြီးတွေမှာသာ အသုံးပြုလေ့ရှိတဲ့ စံချိန်စံညွှန်းမျိုးပါပဲ' ဟု ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့ဖူးလေသည်။

လူမြင်ရင် ချစ်ခင်ဖွယ်

ကျောင်းနေစဉ်က ပြင်သစ်သဒ္ဒါနှင့် ဂျော်မက်ထရီဘာသာရပ်များတွင် သူသည် ညံ့ခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်။ သို့ရာတွင် သူ၏ အဝအရည်အချင်းကမူ လူအများကို ဦးဆောင်ဦးရွက် ပြုရသည့် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေပြီ။

သူ့သားအားလိကလပ်က 'သူ့ဖခင်သည် လူတိုင်းနှင့်သင့်မြတ်ကြောင်း၊ လူတိုင်းကခင်မင်ကြောင်း' ပြောပြခဲ့လေသည်။

တစ်ကြိမ်ဆုံးပူးလျှင် မြင်တွေ့ ဆက်ဆံပူးသူတိုင်းက ချစ်ခင်သွားလေ့ ရှိသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာ သူကလည်း လူတိုင်းအပေါ် ယင်းသို့ သဘောထားသောကြောင့်ပင်။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ရိုးရိုးသားသား ဖြူဖြူစင်စင်နှင့် ဝမ်းပန်းတသာ စိတ်ပါလက်ပါ လက်ခံစကားပြောလေ့ ရှိသူ၊ သူ့အပြုံးသည် ပင် ရိုးစင်းပွင့်လင်းနေတတ်ပေသည်။

သူတစ်ပါးအပေါ် စိတ်ဝင်စားတတ်သူ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ကလပ်တွင် အရေးအကြီးဆုံး အရာအရောက်ဆုံး အရည်အချင်းတစ်ရပ် ရှိလေသည်။ ယင်းကား အခြားလူများအပေါ် တကယ်စိတ်ဝင်စားတတ်သည့် အလေ့အထရှိခြင်းပင်။ သူ့သားက 'ကျွန်တော့်ဖေဖေကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပြောတဲ့သူရယ်သို့ တစ်ခါမှ မခတ္တုဖူးဘူး၊ ဖေဖေမှာ ရန်သူရယ်လို့လဲ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး' ဟု ပြောပြလေသည်။

မပုန်းတတ်သူ

ဆက်လက်၍ 'ဖေဖေဟာ လူတစ်ယောက်ကိုစိတ်ဆိုးအောင် ပြုချင်ပြုမိပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့အပြုအမူကို ဖေဖေ အဝင်မကျတာတွေ ရှိကောင်း ရှိပေမယ်။ ဒါပေမယ့် လူတစ်ယောက်ကို မုန်းသွားတာရယ်လို့ မရှိခဲ့ပါဘူး' ဟု ပြောပြသည်။ ထိုအချက်ကို ပေါ်လွင်ထင်ရှားစေရန် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို ဆက်လက်၍ ပြောပြခဲ့လေသည်။

ခွင့်လွှတ်နိုင်သူ

တစ်ခါက ဖေဖေဟာ ကျွန်တော့်ကို ရွှေလက်ပတ်နာရီလှလှ ကလေးတစ်လုံးမွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးပါတယ်။ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက် ကြာတော့ ကျွန်တော် အားကစားရုံ သွားတုန်း အင်္ကျီအိတ်ထဲကနေပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်က ခိုးယူသွားပါလေရော။

ဖေဖေဟာ ဝါရှင်တန်အပိုင် 'တာကိုမာနဲ့ အိုလံပီယာ' မြို့တွေက အပေါင်ဆိုင်တွေကို လအတော်ကြာ စောင်ကြည့်ခဲ့တယ်။ ဒီနာရီလားခိုးသွားတဲ့သူခိုးဟာ နာရီကို အပေါင်ဆိုင်မှာ လာလဲပေါင်ရောတစ်ခါတည်းမိတော့တာပါ။ နာရီခိုးယူသွားတာက စစ်သားတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက သူ့ကို စွဲချက်တင်ရတယ်။ အမှန်တော့ စစ်သားတစ်ယောက်က ဒီလို အပြစ်လုပ်တယ်ဆိုရင် စစ်ခုံရုံးတင်ပြီး အကျင့်ပျက်မှုနဲ့ စစ်တပ်က တစ်ခါတည်း ထုတ်ပစ်လိုက်လေ့ရှိပါတယ်။

တကယ်လို့ အကျင့်ပျက်မှုနဲ့ အရေးယူပြီးအလုပ်ကထုတ်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝဟာတစ်ခါတည်း အမည်းစက်ထင်ပြီး ရေစုန်မျောသွားမှာကို မလိုလားပါဘူး။ ဒါကြောင့် စွဲချက်ကို ပြန်ရှုပ်သိမီးလိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီရဲဘော်ရဲ့ တပ်ရင်းမှူးကို ဒီကိစ္စကို ဖေဖေက ပဲသင့်လျှော်သလို အရေးယူဆောင်ရွက်လိုက်မယ်လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

အလုပ်များစေကာမူ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'မတ်ကလပ်' သည် မည်သို့ပင် အလုပ်များ၍ မအားမလပ်ဖြစ်နေစေကာမူ တစ်ခြားသူများအတွက် စဉ်းစားဆောင်ရွက်ဖို့ နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် အချိန်ပေးလေ့ရှိသည်။

မြောက်အစရှိက စစ်ဆင်ရေးကာလအတွင်း၌ပင် သူသည်သူ့
လက်ထောက်တစ်ဦးဖြစ်သည့်ခိုလ်မှူး ပေါ်လီရီဗီယား 'မွေးနေ့
အတွက် နှုတ်ဆက်သဝဏ်လွှာတစ်စောင်" ကို ရေးသားပြီးလေး
ပို့ခဲ့လေသည်။

သူများအတွက် အလေးအနက်ထားသူ

ခိုလ်ချုပ်ကြီးမတ်ကလပ်သည် အခြားသူများအတွက်အမြဲ
တမ်း အလေးပေး စဉ်းစားဆောင်ရွက်ပေးလေ့ ရှိပေသည်။
ယင်းသို့သော စိတ်သဘောထားမျိုးကို နေရာတိုင်းတွင် ထား
သင့်ကြောင်းသူက ခံယူထားလေသည်။ အလေးအနက်စဉ်းစား
ခြင်းနှင့် ကိုယ်ကျိုးမဖက်မှုသည် မိမိ၏နေအိမ်၌ပင် ထားထိုက်
ကြောင်းကိုလည်း ယူဆထားလေသည်။

သူ့သား ဘေးကလပ်ကသူ့ဖခင်သည် သူ့ မိခင်ကိုမီးဖိုထဲ
ချက်ပြုတ်ခြင်းကို မကြာခဏဖယ်ခိုင်းပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်
လေ့ရှိသည်။ အိုးခွက်ပန်းကန်ဆေး ပန်းကန်သုတ်ရာ၌လည်း
ဤနည်းအတိုင်း ကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်တတ်လေသည်။ သူသည်
တစ်နေ့တွင် ဇနီးဖြစ်လာမည့်မိန်းကလေးနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်
ဦး၏ အောင်သွယ်မှုနှင့် ချိန်းတွေ့ခွင့်ရလေသည်။ ထိုအောင်
သွယ်လူငယ်ချင်းက ဤမိန်းကလေးသည် အခြားတစ်ယောက်
နောက်သို့ပါသွားနိုင်ကြောင်း မတ်ကလပ်ကို ပြောခဲ့ဖူးလေ
သည်။

အချစ်ရေးတွင်

မတ်ကလပ်သည် လွန်ခဲ့သော အနှစ်(၂၀)ခန့်က ဇနီး
သောင်းနှင့် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ရလေသည်။ သူမသည် အိန္ဒိယာနာ

မန်စီမုဖြစ်ပြီး နာမည်မှာ 'မယူရီနိုဒိုရန်' တည်း။ တစ်ရပ် တစ်
ကျေးသူများ မြင်မြင်ချင်း မေတ္တာရှိမိတတ်ကြသည့် ကိစ္စမှာ
မဆန်းပါဇေ။ သို့သော်၊ တစ်ယောက်အပေါ် တစ်ယောက်
ပြင်းပြင်းပြုပြင်တော့ စိတ်ဝင်စားလှမှု မရှိပေ။ သူမသည် မိဘ
များနှင့်အတူ ပန်းမား သို့ခရီးထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အိက္ခေတာတောင်ပိုင်းသို့ စုန်ဆင်းရာခရီးတွင်သူမသည် လူ
ချော လူလှ 'လေသူရဲ' တစ်ဦးနှင့် မေတ္တာမျှပြီး လက်ထပ်ရန်
ကြံရွယ်ခဲ့လေသည်။

အရှုံး မပေးတတ်သူ

သူမသည် နယူးယော့သို့ ပြန်လာသောအခါ သင်္ဘောပေါ်
တွင် သူမနှင့် "မတ်ကလပ်" ဆိုမိကြပြီး မတ်ကလပ် မျော
သတင်းဆိုးတစ်ခုကို မထင်ဘဲကြားရလေသည်။

"မယူရီနို" သည် အခြားတစ်ယောက်နှင့် စေ့စပ်ကြောင်း
လမ်းထားသည်ဆိုသော သတင်းပင်။

"သူက အဲသလို အပြိုင်ကြိုးစားနေရတာကိုသဘောကျတဲ့
လူစားမျိုးပါပဲ၊ မကြာပါဘူး။ သူ ကျွန်မကို လက်တပ်ဖို့ခွင့်
တောင်းခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကလဲ သဘောတူ လက်ခံလိုက်ပါ
တယ်" ဟု မစွစ် မတ်ကလပ်က ပြောပြလေသည်။

မတ်ကလပ်၏ စားပွဲပေါ်တွင် လွန်ခဲ့သော အနှစ်နှစ်ဆယ်
ကျော်က မိန်းကလေး (ယခုလက်ရှိဇနီး) ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် 'ဘေးလီ
နှင့် ပက်သရီစီရာအန်' သားနှစ်ဦး၏ ဓာတ်ပုံများကို အမြဲတင်
ထားလေသည်။

စေ့စပ် သေချာသူ

မတ်ကလပ်သည် အစစအရာ စေ့စပ် သေချာသည်။ ဇနီး ဖြစ်သူသည်လစဉ်အသုံးစရိတ်ကိုစာရင်းပြုစုပေးရသည်။ တစ်ခါ တစ်ရံ စာရင်းထဲ ၆ ပဲနီမျှ စာရင်းမကိုက်ဘဲ တွေ့လျှင် ထိုကွာဟ ချက်ကို တစ်နာရီကြာမျှအချိန်ပေးပြီး ပြန်လည် စိစစ်ဆန့်တတ် ပေသည်။ အမှန်တော့ သူသည် ၆ ပဲနီမျှလောက်ကို မှု၍ကား မဟုတ်၊ စာရင်းမကိုက်သည့်အပေါ် ဘဝင်မကျခြင်းသာ ဖြစ် လေသည်။

သားကို လမ်းညွှန်ပုံ

သူ သားသည် အနောက်စွန်းရှိ စစ်ကျောင်းသို့ ဝင်ခွင့်စာ မေးပွဲကို ဖြေဆိုရန် ပြင်ဆင်နေချိန်တွင် မတ်ကလပ်က မင်း ကျက်မှတ်ထားတာတွေကို သေသေချာချာ ပြန်ပြီကြည့် သား။ မင်းလေ့လာထားတာတွေကို ပြန်ပြီးသုံးသပ်” ဟု အကြိမ်ကြိမ် အခါခါသတိပေးခဲ့လေသည်။ ဆက်လက်၍ ‘မင်းတွက်ထားတဲ့ သင်္ချာပစ္စည်း တွက်ပုံတွက်နည်းတွေကိုလည်း နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် လောက် ပြန်စစ်ကြည့်ဦး။ ပြီးအဖြေနဲ့ ကိုက်ကြည့်ဦး” ဟု သတိ ပေးလေသည်။

သား၏ကျောင်းစာ အဆင့်ပေါ်တွင်

တစ်ခါကသားဖြစ်သူ ဘေးလ်ကလပ်သည် ကျောင်းမှ အစီ ရင်ခံစာကို သူ့ဖခင်၏ လက်ထဲသို့ အပ်လေသည်။ ကျောင်း မှတ်တမ်းကတ်ထဲတွင် ဘေးလ်ကလပ်၏အဆင့်မှာ ၉၉ တည်း။ ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူက “မင်းဒီအဆင့် ရတာကို ကျေနပ် သလားဘေးလ်” ဟု မေးသောအခါ ဘေးလ်က “ဟုတ်ကဲ့

ဖေဖေကော” ဟု ပြန်မေးလေသည်။ ထိုအခါ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ကလပ်က “အဆင့် ၁၀၀ မဖြစ်တာတော်သေးတာပေါ့” ဟု ပြန်ဖြေလေသည်။

“ဖေဖေက ကျွန်တော် အဆင့် ၁၀၀ မဆောက်မချင်းကျေ နပ်နေဦးမှာပဲလား”

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ကလပ်သည် သူ့စစ်ကျောင်းတွင် တက် ရောက်သင်ကြားစဉ်ကလည်း အတန်းထဲမှ ကျေနပ်ဖွယ်အဆင့် နှင့် မအောင်မြင်ခဲ့ဘူးပေ။

“ဖေဖေ ကျောင်းနေဘက်တစ်ဦးက ဖေဖေ အခြေအခန့် ထူးထူးခြားခြားမရှိခဲ့ပုံကိုပြောပြခဲ့ဖူးပါတယ်” ဟု သားဖြစ်သူ က ရှင်းပြခဲ့ဖူးလေသည်။

ကိုယ်နှုတ်ကို စောင့်စည်းသူ

မတ်ကလပ်သည် ကိုယ်နှုတ်ကိုအလွန်စောင့်စည်းသူဖြစ်လေ သည်။ မိမိ၏အစွမ်းအစကို ဖော်ထုတ်ပြီး ကိုယ်ရည်သွေးစကား မျိုးကို ဘယ်တော့မှပြောလေ့မရှိ။ တစ်နေ့တွင်မတ်ကလပ်သည် သူ့အခန်းထဲတွင် အတွင်းခံဘောင်းဘီ လဲလှယ်နေသည်။ ထို အချိန်တွင် သားဖြစ်သူ ဘေးလ်ကလပ်လည်း ရှိနေသည်။ ထိုစဉ် သားဖြစ်သူသည် အရှည်တစ်ပေခန့် ဗြက်တစ်သက်မခန့် ရှိသည့် ဒဏ်ရာအမာရွတ်တစ်ခုကို ဖခင်၏ကျောတွင် မြင်လိုက် ရလေသည်။

သားဖြစ်သူ ဘေးလ်ကလပ်သည် တစ်ခါမှ မြင်တွေ့ကြားသိ ခဲ့ရဖူးခြင်းမရှိသဖြင့် အံ့ဩသွားမိသည်။ ထို့ကြောင့် သား ဖြစ်သူက ထိုဒဏ်ရာအကြောင်းကိုမေးမြန်းစပ်စုသည့်အခါခါ

ကလပ်က အရေးမကြီးလှသလို အမှုအရာနှင့် "ဪ-ဒါလား ပြီးခဲ့တဲ့စစ်ပွဲတုန်းက ဗုံးဆန်မှန်ခဲ့တာပါ" ဟုသာပြောလေသည်။ အသေးစိတ်ပြောမပြောပေ။ စစ်ပွဲတွင် မိမိမည်သို့ ရွတ်ရွတ်ချဲ့ချဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများ မပါပေ။

သားဖြစ်သူ ဘေးလ်သည် ခြောက်လကြာသည့်တိုင်အဖြစ် မှန်ကို မသိဘဲရှိခဲ့လေသည်။

တစ်နေ့ထပ်ခိုးကလေးရှိ စာအုပ်များကို ရေစုစပ်စပ်ပေ နောက်တော့မှပင် သဲလွန်စရရှိခဲ့လေသည်။ စာအုပ်ပဟောင်း တစ်အုပ်ထဲမှ စစ်ပွဲတွင် သတ္တိဗျတ္တိနှင့် စွမ်းစွမ်းတမန် တိုက်ခိုက် ခဲ့သောကြောင့် ချီးမြှင့်သည့် ခရမ်းရောင်အသည်းပုံ ဆုတံဆိပ် တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေသည်။

ယတိပြတ်ဖြတ်သူ

မတ်ကလပ်၏ဆေးလိပ်သောက်ခဲ့သည့်သက်တမ်းမှာ (၁၀) နှစ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဇနီးဖြစ်သူကဆေးလိပ်သောက်ခြင်း၏ အပြစ်များကို ထောက်ပြသဖြင့် တဖြည်းဖြည်းမျဉ်း၍ မဖြတ်ဘဲ ရုတ်တရက်ဖြတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

မတ်ကလပ်သည် ငြိမ်းချမ်းသောကာလအတွင်း တစ်နေ့ နွားနို့သုံးကြိမ် သောက်လေ့ရှိသည်။

အစားပုပ်သူ

အနောက်စွန်း စစ်အကယ်ဒမီမှ သူ့သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို 'စားပုပ်(ဇဘုပ်)ဟုပြောင်၍ခေါ်သည်။ အကြောင်း

မှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ကလပ်သည် မယူသွားရ ဆိုသော အစားအစာများကို မိမိ၏အခန်းထဲသို့ တိတ်တဆိတ်ခိုးသွင်းပြီး စားသောက်လေ့ရှိ၍ပင်၊ ထိုအချိန်က ဗိုလ်လောင်းများသည် မိမိတို့စားရိပ်သာမှ မိမိတို့နေထိုင်ရာ အခန်းဆီသို့ ပုပ်သိုးလွယ် သော အစားအစာများကို ယူဆောင်ပြီး စားသောက်ခြင်းကို တားမြစ်ထားလေသည်။

အရပ်ခြောက်ပေနှစ်လက်ခမ့် လူထွားကြီးမတ်ကလပ်သည် မြင်းနှစ်ကောင်နှင့် လားတစ်ကောင်လောက် အစားကြီးလေ သည်။ စားရိပ်သာတွင် စားလိုက်သော အစားအစာများသည် နောက်နေ့ စားချိန်အထိ ခိုက်ထဲမရှိတော့၊ မဆက်မီတော့၊ ထို့ကြောင့် မြင့်မားလှသော အရပ်ကြီးကို အကြောင်းပြုပြီး ဦးထုပ်ထဲ အသားညှပ်မုန့်များကို တိတ်တဆိတ်ဝှက်၍ အခန်း ထဲသို့ယူဆောင်ကာ အမြဲဟာနေသည့် ဝမ်းခိုက်ကိုဖြည့်ရသည်။ ထို့အတူ အသားများ၊ အခြားမုန့်ပဲသွားရေစာများ ကိုလည်း ခိုးသွင်းတတ်လေသည်။

ဤသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာက အခြေအနေပင်၊ သို့ရာတွင် ယခုလည်း သူ့စားပွဲတွင် ချိုချိုချဉ်ချဉ် စားသောက် ဖွယ်ရာများ အစုံအလင်ထားရှိပေသည်။

သူ့အကြိုက်ဆုံး အစားအစာ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမတ်ကလပ်သည် အလွန်ဆာတတ်သူ ဖြစ်လေ သည်။ ညစာစားပွဲသို့ကြွရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရသည့်တိုင် ညစာစားပွဲသို့ မသွားမီ နှစ်နာရီမတိုင်ခင်တွင် သူသည် အိမ်၌

အဘယျော့သွားလေ့ရှိလေသည်။ ဟင်းချိုရည်၊ အသားညှပ်
နှင့် နားနီနှင့် ရေခဲမုန့် စသည်တို့သည် သူ့ အဆာပြေ စား
သောက်ဖွယ်များပါပင်။

သူ ယင်းသို့ စားသောက်သွားသည်မှာ ညစာမစားရမီအချိန်
နှင့် ဆက်မိစေဖို့ ဖြစ်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ကလပ် အကြိုက်ဆုံး အစားအစာမှာ
အမဲသားကို ပါးပါးကလေး လှီးပြီး အာလူးပြုတ်နှင့် စား
သောက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ သူသည် အစားအသောက် ဝါသနာ
အိုးပီပီ အချက်အပြုတ်တွင် ကျွမ်းကျင်အောင် လေ့ကျင့်ထား
လေသည်။

သူမကြိုက်ဆုံးအရာ

သူ့ သားဘေးလ်ကလပ် ကသူ့ ဖခင်သည်သူတစ်ပါးအပေါ်
ထိခိုက် နစ်နာအောင်ပြုလုပ်ခြင်းနှင့် မုသားပြောဆိုခြင်းမှ လွဲ
လျှင် အရာရာတိုင်းကို ခွင့်လွှတ်နိုင်စွမ်း ရှိလှနီးနီး ဖြစ်ကြောင်း
ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမတ်ကလပ်က သားဖြစ်သူ
အား ဘေးလ် အမှန်အကန်တွေ့အားလုံးကို အမြဲတမ်း ဖွင့်သာ
ပြော၊ အမှန်အကန်တွေ့အားလုံးကို ဖွင့်ပြောလိုက်လို့ ကိုယ့်မှာ
တစ်စုံတစ်ရာထိခိုက်သွားမှာစိုးပြီးဖုံးကွယ်ထားမယ်ဆိုရင်တော့
ဒီလိုဖုံးကွယ်တာဟာ ကိုယ့်ကို တစ်နေ့ နောင်ပြန်ဟပ်လိမ့်မယ်
ဟူ၍ ဆိုဆုံးမခဲ့ဖူးလေသည်။

သူ၏အကြီးမားဆုံးအမှား

မတ်ကလပ်သည် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို စိတ်လွတ်လက်လွတ်
ဖြစ်မိတတ်လေသည်။ သို့သော်ကာယကံမြှောက်ထားမဟုတ်ပေ။

ဧကသာ စိတ်ဆိုးစိတ်မိုက်ဝင်လာလေသည်။ စိတ်ရင်းခံမှာနူးညံ့
ပျော့ပျောင်းလေသည်။ သူသည် စိတ်ကို လွတ်ပေးမိပြီးသည်
နှင့် ကိုယ်အမှား ကိုယ်ပြန်မြင်ကာ တဘက်သားကို ကျေနပ်
အောင် ပြန်လုပ်၍ တောင်းပန်လေ့ရှိသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမတ်ကလပ်သည်ခွေးကိုအလွန်ချစ်တတ်သည်။
ခွေးမျိုးစုံ ငါးကောင် မွေးထားလေသည်။ တစ်ညတာတွင်
သူသည် စိတ်တိုပြီး ခွေးတစ်ကောင်ကိုအပြစ်ပေးထားလေသည်။
ထိုခွေးသည် ညွှေသည်ဖြစ်သူ၏ အဖိုးတန် သိုးမွေးအနွေးထည်
အင်္ကျီကို ကိုက်၍ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ည ညွှေသည်များပြန်သွားကြ
သည့်အခါ သူသည်မီးဖိုထဲသို့သွားကာခွေးကို ရင်ခွင်တွင်း ပွေ့
ပိုက်ပြီး 'သိပ်ပြီ စိတ်ကော ဖြစ်မိတယ်လူကလေး၊ တကယ်
တော့ ဒီလိုအပြစ်ပေးသင့်ပါဘူး။ နောင်ကို ခုလိုဘယ်တော့မှ
မဖြစ်သင့်စေရတော့ပါဘူး၊ ကျေနပ်ပါ' ဟုပြောကာကျောသပ်
ရင်သပ်လုပ်နေလေသည်။

သူ၏ခွေးကိုကြည့်သောအကြည့်သည် သူ့ အပေါ်ယံကြည့်
မှုရှိသွားစေလေပြီ။

ခါကိုလည်း မပေ

သား ဘေးလ်ကလပ်သည် ဖခင်၏ အခန်းထဲသို့သွားရင်း
တစ်နေ့တွင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သတိပြုမိလေသည်။ စာအုပ်၏
အမည်မှာ နေ့စဉ်ဝတ်ရွတ်စဉ် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်သည် သမ္မာ
ကျမ်းစာမှ စိတ်ကို လွှမ်းမိုးစေနိုင်သော စာပိုဒ်များနှင့် ပျို့
လင်္ကာအချို့ဖြစ်သည်။ သားဖြစ်သူသည် အံ့အားသင့်သွားသည်။
ဖခင်ဖြစ်သူသည် ဘာသာရေးနှင့်ပတ်သက်သောစကားတစ်ခါမှ
ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်ကိုမကြားခဲ့ဘူး၍ပင်တည်း။

ထိုကြောင့် သူသည် မိခင်ဖြစ်သူကို ထို့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မေးမြန်းကြည့်သည်။ ထိုအခါ သူမိခင်က 'ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေဟာ သမ္မာကျမ်းစာကို မကြာခဏရွတ်ဆိုလေ့ရှိတယ်' အမေရိကန် အမှတ် (၅) ကြည်း တပ်မတော်သည် အီတလီ နိုင်ငံသို့ ဝင်ရောက်သိမ်းပိုက်စဉ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မတ်ဝိန်ကလောင်သည်နေ့စဉ်ဝတ်ရွတ်စဉ် စာအုပ်မှ အောက်ပါစာပိုဒ်ကို ထိုနေ့ ရွတ်ဆိုရန်အတွက် ရွေးချယ်ခဲ့လေသည်။

“ရန်သူတစ်ထောင် ဝိုင်းဝန်းနေစေကာမူ ဘေးအန္တရာယ် ကင်းရှင်းနေသော သင့်ကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့ရပေလိမ့်မည်” ဟူသော စာပိုဒ်တည်း။



သူသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်တွင် အသက်အငယ်ဆုံး ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။
 သူသည် 'သေရိုကို မကြောက်သူ' ဖြစ်သည်။ ဘဝကို ခင်ဆိုင် နှိန်စား၍ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ထိပ်ဆုံးက နေရာရရှိခြင်း ဖြစ်သည်။
 သူ့အကြောင်း ဖတ်ရှု ဖူးကားကျပြပါတော့ သူ့အကြောင်း သားငယ် သမီးငယ်များအား တစ်ဆင့်ပြောပြပြီး နိုင်ငံ၏ သားကောင်း၊ သမီးကောင်းများ ဖြစ်အောင် မြေတောင်မြှောက်ပေးကြပါတော့။

General Douglas MacArthur

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး

ဒေါက်ဂ် လပ် (စ်) မက်အာသာ

ကမ္ဘာ့ စစ်သမိုင်းတွင် အသေခံ ဗူးကြီး လေယာဉ်ပျံ အသုံးပြုဆဲလ်ဆို လေးနှင့် မြားကို စစ်ထိုက်ရာ၌ အသုံးပြုသည့် တစ်ဦးတည်းသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး။

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်တွင် စစ်တိုက်ရာ၌ လေးနှင့်မြားကို လေယာဉ်ပျံနှင့် ဗူးကဲ့သို့ အသုံးပြုသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦး ရှိသေးသည်။

ထိုဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား မည်သူဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသနည်း။ ထို ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား မည်သူ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသနည်း။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးကား 'ဒေါက်(ဂ်)လပ်(စ်) မက်အာသာ' ပင်ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အင်ဒီယန်းများ၏ မြားစွမ်းထက်ပုံကို ကြားဖူးသလို ဂျပန်အသေခံ လေယာဉ်ပျံကို ဗူးကြီးလေယာဉ်နှင့်အတူ စစ်သင်္ဘောများထဲသို့ ထိုးချတိုက်ခိုက်သည့်လေ့အကြောင်းလည်း ကြားဖူးခဲ့လေသည်။

ပြည်တွင်းစစ် ပြီးဆုံးသောအခါ အမြဲတမ်း ကြည်းတပ်မတော်မှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ၏ ခေင်သည် ယခုအခါ

ဗိုင်းခြားထားသော နယူးမက္ကဆီကို နယ်ကျယ်ကြီးတွင် တပ်စွဲနေရလေသည်။ ထိုနယ်သည် လူဆိုးလူမိုက်များသောင်းကျန်းပြီး ထိန်းသိမ်းရခက်သော နယ်မြေဖြစ်လေသည်။ မက်အာသာ၏ ခေင်နှင့် စစ်သားများသည် ဘိုနယ်မြေတွင် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး တို့ကို တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ရလေသည်။

၁၈၈၄ ခုနှစ်

တစ်နေ့... ခံတပ်လုပ်ထားသည့် စစ်တပ်ဝင်းကို အင်ဒီးယန်းလူမျိုးများဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်ကမက်အာသာသည် လေးနှစ်သားအရွယ်သာ ရှိသေးသည်။ မက်အာသာကလေးသည် အင်ဒီးယန်းအရိုင်း ဘုရင်မ၏ စောင့်ရှောက်ကူညီမှုဖြင့် တိုက်ပွဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ခဲ့ပြီး သစ်တပ်ထဲ ဝင်ခဲ့ပြီးသော အင်ဒီးယန်းတို့၏ မြားတစ်စင်းသည် သူ၏ခေါင်းပေါ် တစ်လက်မခန့်အကွာမှ ပွတ်ထွက်သွားလေသည်။

မက်အာသာငယ်စဉ်က အစောဆုံးဖြစ်ရပ်များထဲတွင် မှတ်မိနေသော အရာတစ်ခုရှိသည်။ ၎င်းမှာ 'စစ်ခရာမှတ်သ' ပင်ဖြစ်လေသည်။ ငယ်စဉ်က သူသည် နှစ်သက်ဖွယ် ပုံပြင် ဝတ္ထုများကို နားမခံထောင်ခဲ့ရပေ။ ထိုအစား သူသည် သေနတ်သံများကို နားထောင်ခဲ့ရသည်။ 'ဂက်တီဇောက်' စစ်ပွဲတွင် စစ်ဗိုလ်မှူးများ စွမ်းဆောင်ခဲ့ပုံများကို ကြားခဲ့ရသည်။ ထို့အတူ သာသနာပြုအဖွဲ့များ မည်သို့ စိုးမိုးခဲ့ပုံများကိုလည်း ကြားခဲ့ရလေသည်။

ဖခင်ကိုအားကျခဲ့

မက်အာသာ ကလေးဘဝက သူ့ ဖခင်၏ရင်ဘတ်ပေါ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားလေ့ရှိသည့် နိုင်ငံတော်အစိုးက ချီးမြှင့်ထားသည့်

ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်များကို ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေတတ် လေသည်။ သူ့ဖခင်သည် ပြည်တွင်းစစ်အတွင်းက စွမ်းစွမ်းတမံတိုက်ခိုက်ခဲ့ သဖြင့် အခမရိကန်ကွန်ကရက်လွတ်တော်က ချီးကျူးဂုဏ်ပြု ကာ တပ်မတော်သားများအနေဖြင့် အမြင့်မားဆုံး ဆုချီးမြှင့် ခြင်း ခံရခြင်းပင်။

မက်အာသာကလေးသည် ထိုဂုဏ်ပြုတံဆိပ်များကိုကြည့်ပြီး မိမိသည် တစ်နေ့သောအခါ ဖခင်ကဲ့သို့ ကွန်ကရက်လွတ်တော် ၏ ချီးကျူးဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ကိုဆုတ်ခူးရရှိလိုမိမ့်မည်ဟုမျှော်မှန်း မိလေသည်။ သူ့မှန်းသလို ဖြစ်လာလေပြီ။ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ် ခန့်ကြာသောအခါ သူသည် 'ဘာတာအင်' နှင့် 'ကော်ရီဂီဒါ' စစ်ပွဲများတွင် သူ့ရဲကောင်းတို့ထိုးဖြင့် မားမားမတ်မတ် ရပ်ခဲ့ သည်။ သူ့တပ်မတော်သည် 'ဘာတာအင်' တွင် ရန်သူ ဆယ် ယောက် မိမိဘက်မှ တစ်ယောက်ဆိုသလို မမျှမတ တိုက်ခိုက်ခဲ့ ကြရသည်။ ထိုတိုက်ပွဲတွင် ဂျပန်တို့သည် ရေပြင်မှာရော ဝေ ဟင်မှာပါ ကြီးစိုးနေချိန် ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင်မက်အာသာသည်စိတ်ဝင်စားဖွယ်အကောင်းဆုံး အခမရိကန် သမိုင်းဝင် အချက်တစ်ရပ်ကို သွေးဖြင့် ရေးခဲ့လေ သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းများသည်သူ၏အရည်အချင်းပြည့်ဝမှုနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို အကြောင်းပြုပြီး လေးလေးစားစားခေါ်ပြော ဆက်ဆံကြသည်။ အချို့က မူလနာမည်ကိုသာ ခေါ်ပြောကြ သည်။ သူ့ဇနီးသည်ပင် သူ့ကို 'ဗိုလ်ချုပ်ကြီး'ဟု ခေါ်ပြီး ဆက်ဆံပြောဆိုလေသည်။

အကြောင်းသိ ဓာတ်သိများ

အနောက်စွန်းတွင် တာဝန်ကျခဲ့သော 'မက်အာသာ' ၏ ကျောင်းနေဘက် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး 'အယ်လ်လင်ပုတ်' သည် မက် အာသာနှင့်အလွန်ရင်းနှီးသည်။ မက်အာသာဟာ လူရိုးလူအေး လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက်ပဲ။ ဘာသာစကားကို ကွက် ကွက်ကွင်းကွင်းပြောနိုင်ဖို့ ပါရမီဉာဏ်လဲ ပါလာပုံရတယ်။ သူ တစ်ပါးစိတ်ညွတ်လားအောင်လဲ ပြောနိုင်စွမ်း ရှိပါပေတယ်။ စကားပြောရာမှာ အကွရာတိုင်းကို ပီပီသသ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နဲ့ ပြောနိုင်စွမ်းရှိတယ်။ သူ့ နှုတ်ဖျားမှာစကားတွေပဒေသာပင် သီးထားသလိုပါပဲ" ဟု ပြောပြသည်။

မက်အာသာသည် စစ်သားကြီးနှင့် စစ်တိုက်သူတစ်ဦးဖြစ် သည်ကားမှန်သည်။ သို့သော်အလွန်နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီးခံစားလွယ် လေသည်။ အနောက်စွန်းတွင် ဗိုလ်လောင်းဘဝက ဖြစ်သည်။ သူနှင့် သူ့ သူငယ်ချင်းပုပ်(ပဲ)တို့သည် The Music Master ပြဇာတ်တွင် ဒေးဗစ်ပေါ့ဖီလ်ကို ကြည့်ပြီး မက်အာသာက ဝိုင်းနေသဖြင့် ပွဲမှခေါ်ထုတ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

မက်အာသာသည် ဖိလစ်ပိုင်သို့သွားပြီး အမှုထမ်းရစဉ်က မူ ပျင်းရိငြီးငွေ့ ဖွယ်အခြေအနေကြောင့်အခြားအပေါင်းအသင်း အရာရှိငယ်များနှင့်အတူ အဆွယ်ကောင်းများဦးဆောင်မှုဖြင့် အရက်သောက်ကပွဲတက်နှင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ နေခဲ့မိဖူးလေသည်။ သို့ရာတွင်နောက်ထပ်အဆွယ်ခံရသည့်အခါ မက်အာသာသည် ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်ကြီးရွှေတွင် သွား၍ ရပ်ပြီး မိမိကိုယ်ကို လေးနက်စွာ ဆင်ခြင်ကာ မိမိကိုယ်မိမိ ပြန်ဆုံးမလေသည်။

စစ်ကျောင်းမှာလည်း ထိပ်က

မက်အာသာသည် အနောက်စွန်းစစ်တက္ကသိုလ်တွင် အနှစ် (၂၀)ကျော်အတွင်း ဘယ်သူမှမရခဲ့ဘူးသေးသော အမြင့်ဆုံး အမှတ်များရရှိကာ သူ့အတန်းတွင် ပထမစွဲပြီး အောင်မြင်ခဲ့သေးသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက သူ့ကျောင်းနေဘက်များက သူသည် တစ်နေရာထူးကြီးအဆင့်သို့ မလွဲရောက်ရှိမည်ဟု တွက်ထားပြီးသားဖြစ်သည်။ မက်အာသာသည် စံပြုလောက်သောလူတစ်ယောက်ပင်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာသည် ဗိုလ်ချုပ်မှူးရာထူးကို ထိုးမြှင့်ခြင်းခံရသူများထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံးဖြစ်သည်။ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများထဲတွင် ကြယ်လေးပွင့်တံဆိပ်ကို နှစ်ကြိမ်တိုင် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသူမှာ သူသည် ပထမဆုံးပင်။ အနောက်စွန်းစစ်ဌာနကို အုပ်ချုပ်ရသူများထဲတွင် အသက်အငယ်ဆုံး အရာရှိကြီး တစ်ဦးပင်။

မက်အာသာသည် အမေရိကန် အခြားစစ်ဘက်အရာရှိများထက် ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးတံဆိပ်များ တပ်ဆင်ရသူလည်းဖြစ်ပြီး တိုင်းတစ်ပါး (ဒီစီခြားတိုင်းပြည်ဆယ်ခု) မှဆုတံဆိပ်များရရှိသူဖြစ်သည်။ အမေရိကန်ကြည်းတပ်မတော်အရာရှိများထဲတွင် ပထမဆုံးစစ်မြေပြင်ကို ဦးစီးကွပ်ကဲခဲ့သော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်ခဲ့ပြီး ဖိလစ်ပိုင်အစိုးရက ဤဂုဏ်ယူဖွယ် ဦးစီးကွပ်ကဲစေမှုကို ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုမျှသာမဟုတ်သေး။ သူသည် ကြည်းရေးလေ မဟာမိတ်နိုင်ငံများ တပ်ပေါင်းစုကို လုံးဝတာဝန်ယူ အုပ်ချုပ်ရသော ပထမဆုံးအမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလည်းဖြစ်သည်။

ထူးခြားမှုတွေကများ

သူသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဂရန်ပြီးလျှင် အမြင့်ဆုံး အဆင့်ရှိ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ဦးအနေဖြင့် ကွန်ဂရက်လွှတ်တော်၏ ပထမဆုံး ဂုဏ်ပြုတံဆိပ်ကို ဆွတ်ခူးရရှိသူဖြစ်သည်။ ဖိလစ်ပိုင်နေသဟာယနိုင်ငံတွင် စစ်ဘက်အကြံပေး အရာရှိအဖြစ် ထမ်းရွက်စဉ်က ကမ္ဘာ့စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အကြံပေး အမှုထမ်းများထဲတွင် လစာအမြင့်ဆုံး ရရှိခံစားခဲ့ရသူလည်း ဖြစ်သည်။ သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကြည်းတပ်မတော်တွင် အသက်အငယ်ဆုံး ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် ရာထူး ရရှိခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ် လေးနှစ်သက်တမ်းစေ့ပြီးနောက် ဒုတိယလေးနှစ် ပြန်လည်ရွေးချယ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသော ပထမဆုံး ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်လည်း ဖြစ်သည်။

“အမေရိကန်စစ်သမိုင်းတွင် ဤမျှထူးခြားမှတ်သား ဂုဏ်ပြုချီးကျူးဖွယ် စစ်မှုထမ်းတစ်ဦး ရှိပါသေးသလော” ဆိုသည့် မေးခွန်းကို ရှိသည်ဟု ဖြေဖို့မလွယ်ပေ။ သူသည် တစ်ခေတ်တွင် တစ်ယောက်ဟု ဆိုရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးပင်။

တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက်

ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အမေရိကန်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ စိန့်မိုင်တီအယ်လ် * ကို ထိုး စစ် ဆင် နေ ချိန် ဖြစ် သည် မက်အာသာသည် ဖျားနေ သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဖျားနေသည် ဖြစ်စေ နေကောင်းနေစဉ်ဖြစ်စေ မက် အာ သာ သည်။

* St. Mihiel

အမှတ် ၈၄ ဘရိဂိတ်တပ်ကြီးနှင့် တရုန်ထိုးဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီးလေပြီ သူစိုးရိမ်သည်မှာ အခြေအနေဆိုးပြီး ရှေ့တန်းသို့သွားဖို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်မည်ကိုပင်။

ထို့ကြောင့် သူ့အစောင့်များကို သူ့အားနည်းပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်ခဲ့လျှင် လူနာထမ်းစင်နှင့် ထမ်းခေါ်၍ ရွှေတန်းသို့ ထိုနေ့မနက်ပိုင်း အရောက် ပို့ပေးရန် မှာ ကြား ထား လေသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဟူးဂါးဂျွန်ဆင်က 'မက်အာသာဟာ တစ်ခြားတစ်နေရာမှာသေဖို့အခွင့်အရေးတစ်ဝက်သာ ရ အိပ်ရာပေါ်မှာတော့ အသေခံမယ့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး' ဟုအပြတ်ဝေဖန်ခဲ့ဖူးလေသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက မက်အာသာသည် သူထွက်သွားသည့် သူ့ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် ဗူးများနေရာမလပ် ပေါက်ကွဲရာ ပုန်းအောင်းဖို့ နေရာမရှိအောင် ကြံခဲ့ရသေးသည်။ သူသည် သူ့တပ်သားများနှင့်အတူ စစ်တိုက်ရာသို့သွားသည့်အခါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့စားရသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို နှစ်သက်နေလေသည်။

သူသည် သူ၏ရဲရင့်မှုကို အများထက် စံပြု ဖြစ်စေသည်။ သူ့တပ်သားများသည် သူ၏ကူညီသိပ်ကြားမှုဖြင့် စက်သေနတ်၏သဘောကို ကောင်းစွာနားလည်နေကြလေပြီ။ "စစ်မြေပြင်မှာ ရဲရင့်မှုဟာ စည်းမျဉ်းပဲ" ဟု သူကအဆိုပြုလေသည်။ သူ၏သတ္တိသည် ထူးခြားပြောင်မြောက်ပါပေသည်။

မက်အာသာသည် စစ်ပွဲတွင် နှစ်ကြိမ်တိုင် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲများကြား၁၃ကြိမ်တိုင်တိုင် အထူးရဲရင့်စွာ စွမ်းဆောင်

မှုကိုမှတ်တမ်းတင်ဖွယ်ပြုခဲ့သည်။ နောက်ထပ်ခုနှစ်ကြိမ်မျှအများအတွက် စံပြုဖြစ်စေရန် ရဲရဲရင့်ရင့် တိုက်ပွဲဝင် စွမ်းဆောင်ပြခဲ့လေသည်။ ထိုသို့စွမ်းဆောင်နိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပေ။ ၁၉၁၈ ခုနှစ်၊ စစ်ပွဲအတွင်း ရှေးဦး နယူ ဘန်ဗီတေကာက မက်အာသာဟာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၏အကြီးဆုံးသော ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ တိုက်ပွဲဝင်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟု အသိအမှတ်ပြုခဲ့လေသည်။

လက်နက်ပမာ

ထိုအချိန်က မက်အာသာသည် သူ့တပ်သားများနှင့် တိုက်ကင်းထွက်သည့်အခါမျိုးတွင်လည်း သေနတ်ယူသွားလေ့ မရှိပေ။ လက်ထဲစားရှည်လည်းမကိုင်၊ ခြောက်လုံးပြူးပင် မဆောင်ဘဲသွားတတ်သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ မြင်းစီးကြားပွတ်တစ်ချောင်းသာ ကိုင်ဆောင်သွားလေသည်။ သူ့တပ်သားများက သူ့ကို **A Hell to Breakfasto Baby** ခဲ့ပြည်ကိဆုံစားမယ်ကလေးဟု ခေါ်ကြသည်။ သူက ယခုလို မိမိသတ္တိရှိရှိ လုပ်ပြခြင်းဖြင့် မိမိ၏ တပ်သားများ ပို၍ ရဲရင့် လာစေသည်ဟု ယူဆသည်။ ဤနည်းမှာ အများအတွက် မိမိသည် စံနမူနာ ဖြစ်စေသည်ဟု ယုံကြည်မှုရှိလေသည်။ သူ့ယူဆချက်မှာ မိမိ၏တပ်သားများကို သူ့ရသတ္တိနှင့် ပြည့်စုံသူများ ဖြစ်စေချင်လျှင် မိမိ ကိုယ်တိုင်က မိမိတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုနှင့် သတ္တိရှိကြောင်းထုတ်ဖော်ပြသရမည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မနီလာမြို့တွင် တပ်ချထားစဉ်က သူ့တပ်ဌာနချုပ် အပေါ်တွင် ဂျပန် လေယာဉ်များ ဝဲလည်ပျံသန်းနေသည့်ကြားမှ အမေရိကန်အလံကို အလံတိုင်မှချရန်

ငြင်းဆန်ခဲ့ခြင်းတည်း။ မိန့်လာကိုဂျပန်များ ဝုံးကြံနေသည့်တိုင် ထူသည် အလံကိုချရန် သဘောမတူခဲ့ချေ။

အလံကိုမြင်လျှင် ဂျပန်တို့သည် အပေါ်မှနေ၍ ပစ်မှတ် ထားပြီး ဝုံးကြံတော့မည်မှာ သေချာလေသည်။ သို့ရာတွင် 'မက်အာသာ' သည် ရုံးထဲတွင် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဆက်၍ အလုပ်လုပ်နေသည်။ သူ့တာဝန်ရပ်များဖြစ်သည့် ညွှန်ကြားခြင်း၊ ကြေးနန်းစာပေးပို့ခြင်း၊ တယ်လီဖုန်းနှင့် အမိန့်ပေးခြင်း များကို သာမန်အချိန်မျိုးကဲ့သို့ ဆက်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ အကယ်၍ အလံတိုင်ထိပ်မှ အလံချလိုက်လျှင်၊ သို့မဟုတ် ပိုမို၍ လိုခြံသည့်နေရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပြီး အလုပ်လုပ်မည် ဆိုပါက သူ့လူများ၏စိတ်ဓာတ်ကိုတစ်မျိုးတစ်ပုံပြောင်းလဲစေနိုင်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီးမက်အာသာသည် ဤသို့ထပ်တလဲလဲ ပြောဖူးလေသည်။ "သေဖို့ကို မကြောက်တဲ့ လူတွေသာ အသက်ရှင်ရပ်တည်ပြီး ကျန်ရစ်ထိုက်တယ်"

မက်အာသာတွင် ထူးခြားသော စွမ်းရည်တစ်ရပ် ရှိသည်။ ထင်းကား စစ်တိုက်ရာသို့ (ဝါ) စစ်ပွဲသို့ သူ့လူများကို ပေးပို့ရာ၌ သူ့လူများက မိမိတို့ ဆန္ဒအတိုင်း စိတ်ပါလက်ပါနှင့် သွားလိုစိတ်ရှိအောင် ပြုနိုင်စွမ်းရှိခြင်းပင်။ မသွားလိုဘဲ အမိန့်အရသွားခြင်းမျိုး မရှိအောင် စွမ်းဆောင်နိုင် လေသည်။ သူ့လက်အောက်ငယ်သားများကလည်း မိမိတို့ ဆိုက်ခိုက်နေကြစေသည်မှာ အမိန့်တိုင်း မိမိတို့၏မိသားစုနှင့် လွတ်မြောက်မှုအတွက် ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းစွာသိရှိထားကြပြီး ဖြစ်သည်။

"I SoW The Fall of The Philippines" စာအုပ်ကို ရေးသားသော၊ စာရေးဆရာမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး" ကား

လော့(စ်)ရိုမြို့လိုဖြစ်သည်။ သူသည် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက်အာသာ၏ ကိုယ်ရံတော်လည်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးကြီးက မက်အာသာဟာ ဘာတာအင် စစ်ပွဲတုန်းက သံခမောက် ဆောင်းထားဖို့ ပြောတာကို ငြင်းခွဲဖူးတယ် ဟု ပြောပြခဲ့လေသည်။

မက်အာသာက သူ့လူများ သံခမောက်ဆောင်းကြသော်လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မသံဆောင်းဘဲနေခြင်းက သူ့လူများကို ပိုပြီး ရဲရင့်လာအောင် နှိုးဆွပေးရာ ကျသည်ဟု ယူဆလေသည်။ တစ်နေ့တွင် လက်နက်များနှင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခြင်းခံရစဉ် သူ့အစောင့်က မိမိ၏ သံခမောက်ကို ချွတ်ပြီး မက်အာသာ၏ ခေါင်းကို ဆောင်းပေးရာ မက်အာသာက သံခမောက်ကို တွန်းဖယ်ပစ်လေသည်။ ပေါက်၍လွင့်စဉ်လာသော ကျည်ဆန်စသည် အစောင့်၏ လက်ကို ဗုံးထိမှန် ဖောက်ထွင်းဝင်သွားလေသည်။

အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်

တစ်ခါကလည်း မက်အာသာ ပန်းခြံထဲ ထိုင်နေစဉ် ဂျပန် ဝုံးကြံလေယာဉ်များသည် သူ့ခေါင်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ သူသည် အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာဖြင့် ဗုံးခိုကျင်းဆီသို့ ထလာလေသည်။ ထိုအခါ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက "မြန်မြန် လျှောက်ရန် လှမ်းပြောလိုက်ရာ မက်အာသာသည် အေးဆေးစွာနှင့် စီးကရက်ကို မီးညှိပြီးနောက် -

"ကျုပ်ကို ရေးကြီးသုတ်ပျာ ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ဂျပန် မမွေးသေးပါဘူး" ဟုလှမ်းပြောလိုက်လေသည်။ 'အာတာအင်' စစ်ပွဲတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး ကားလော့(စ်)ရိုမြို့လိုက ဖိလစ်ပိုင် စစ်သားများအား ဘာကြောင့် စစ်တိုက်ကြကြောင်း မေးမြန်းကြည့်ရာ စစ်သားများက အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုအကြောင်း

တစ်ခွန်း တစ်ပါးမျှ ထည့်မပြောကြပေ။ သို့ရာတွင် သူတို့စစ်
တိုက်နေကြသည်မှာ မက်အာသာ နှင့် ဖိလစ်ပိုင်သမ္မတ ကိုဇွန်
အတွက်ဖြစ်ကြောင်း ဖြေကြားကြလေသည်။ ဖိလစ်ပိုင်စစ်သား
များ၏ အမြင်၌ မက်အာသာသည် အမေရိကန်နိုင်ငံပင် ဖြစ်လေ
တော့သည်။

စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ မက်အာသာသည် သူ့ အလွှာ
တွင် အနိမ့်ပါးဆုံး လူဆင်းရဲများနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ လေသည်။ သူတို့
သည် စစ်ထဲလိုက်ပါသွားကြသည့် မိမိတို့၏သားများသတင်းကို
စိုးရိမ်တကြီး လာရောက်မေးမြန်းကြသော ဖိနပ်မဲ့ လယ်သမား
များ၊ လယ်လုပ်သား လူမွဲများသာ ဖြစ်လေသည်။

'မက်အာသာ'သည် ထိုလယ်သမား ဆင်းရဲသားများ ဝင်
လာသည့်အခါ မတ်တတ်ရပ်၍ ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်၍ထွက်
ခွာသွားလျှင်လည်း တံခါးဝအထိလိုက်ပို့ပေးလေသည်။ ထိုအပြု
အမူကို ဖိလစ်ပိုင်စစ်သားများက ပီတိဖြစ်ကြလေသည်။

တရင်းတနှီး

'ဘာတာအင်' စစ်ပွဲကာလအတွင်းက ဗိုလ်မှူးကြီး ကား
လော့ (၆) ရိုမြို့လိုသည် မက်အာသာ၏ ထူးခြားသော အပြု
အမူတစ်ရပ်ကို သတိထားခဲ့မိလေသည်။ ယင်းကား 'မက်အာ
သာသည် မိမိကိုအလေးပြုကြသည့် စစ်သားများကို သူတို့၏
ငယ်နာမည်ကို တရင်းတနှီးခေါ်၍ ပြန်လည်နှုတ်ဆက်သည်ကို
မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးခြင်းပင်။

မက်အာသာ ကြည်းတပ်မတော် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်
အဖြစ် တာဝန်ယူနေစဉ်က မိမိ၌ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တစ်ဦး၏
ထူးချွန်သော အရည်အချင်းမျိုးလည်း ရှိကြောင်း ပြသနိုင်ခဲ့
လေသည်။

သူ့ တွင် အမြင်ကျယ်၍ ရှေ့ရေးကို လှမ်းမြင်နိုင်စွမ်းလည်း
ရှိလေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမပေဘဲ ပေါက်မိနှစ်အတန်ကြာ
ကတည်းကပင် မကြာမီဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ပထမကမ္ဘာ
စစ်ကြီးထက် ကျယ်ပြန့်ခြားနားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်ဦးမည်ဟု
နိမိတ် ဖတ်ထားခဲ့ဖူးလေသည်။

ဤစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားစဉ်အတွင်း စစ်တိုက်ရာတွင် အားလုံး
မြန်မြန်ဆန်ဆန် ပြုလုပ်ကြရမည်။ သံချပ်ကာ ကားများဆိုလျှင်
တစ်မိနစ် တစ်ခိုင်နှုန်းနှင့် အပြိုင်အဆိုင် ဖြတ်သန်း သွားလာ
မောင်းနှင် ကြရမည်။ လေယာဉ်များသည် ကောင်းကင်တွင်
တစ်နာရီ မိုင်လေးရာနှုန်းဖြင့် မောင်းနှင် ယွှဲသန်းပြီး ပစ်ခတ်
တိုက်ခိုက်ကြရမည် စသည်ဖြင့် တိုက်ရေးခိုက်ရေး ပြဿနာရပ်
များကိုပါ ကြိုတင်ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဂျပန်နှင့် ဂျာမနီနိုင်ငံတို့သည် ကမ္ဘာကိုလှမ်းမိုးရန်ကြိုးပမ်း
နေကြပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း သူသည် အကြိမ်ကြိမ်သတိပေး
ပြောဆိုခဲ့ဖူးသည်။ အကယ်၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည်
မက်အာသာ၏စကားကိုနားထောင်ပြီး အမေရိကန်တပ်မတော်
ကိုသာ ခေတ်မီလက်နက်များတပ်ဆင်၍ ပြင်ဆင်မှု ပြုထားမည်
ဆိုပါလျှင် ဂျပန်သည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကိုဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်နိုင်
စွမ်း ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

မက်အာသာသည် ယင်းသို့ ကြိုတင်ပြီး သတိပေးခဲ့သည့်
အတွက် ချီးကျူးခြင်း ခံရသလော့ မဟုတ်ပေ။ သွေးလန်နေ
သည့် စစ်ဘီလူးအဖြစ်သာ ရှုတ်ချခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

စစ်နိဂုံးချုပ်ကြီးမက်အာသာသည် ဩစတြေးလျရှိ စစ်ဌာနချုပ် နဂိုတွင် မှတ်သားဖွယ်ဆောင်ပုဒ်ကို ဘောင်သွင်းပြီး ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။ ထိုဆောင်ပုဒ်မှာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးအတွင်း 'အိဗရာဟင်လင်ကွန်း'ကို သူ့ သူငယ်ချင်း ပိတ်ဆို့ များက မှတ်သားဖွယ်အဆိုအမိန့် အခဲတူးအခါ ဝေဖန်မှုများပေးရန် တောင်းဆိုကြရာတွင် 'လင်ကွန်း'က ခံအက်ပါအတိုင်း ရေးသားပေးခဲ့လေသည်။

“ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်းပြီး ဝေဖန်တိုက်ခိုက်မှု မှန်သရွေ့ ကိုသာ အကွက်စေ့အောင် လိုက်လံဖြေရှင်းနေရမည်ဆိုပါက ဤဈေးဆိုင်သည် အခြားစီးပွားရေးလုပ်ငန်းများနည်းတူ ပိတ်ပစ်လိုက်ရဖို့သာရှိတော့သည်”

“ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ် သိသရွေ့ တတ်သရွေ့နှင့် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအလုပ်မှ အကျိုးကျေးဇူး ခံစားရဖို့လောက်ကိုသာ စဉ်းစားပေးတော့သည်”

“အကယ်၍ ကျွန်ုပ် မျှော်မှန်းထားသလို အကျိုးကျေးဇူး ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့ပါမူ ဘယ်သူတွေ ဘာပဲပြောပြော၊ ဘယ်သို့ပင် ဝေဖန်ဝေဖန် အခဲရေးမကြီး၊ ဂရုပြုစရာမလိုပေ”

“အကယ်၍ ကျွန်ုပ်၏ကြိုးပမ်းမှုမှန်သရွေ့ သည် အများများ အယွင်းယွင်းနှင့် လိုအပ်ချက်များ ရှိနေမည်ဆိုပါက ဘုရားသခင်၏ စေတမန်ဆယ်ဦးက လာရောက်၍ ကူညီကယ်တင်ခြင်း ပြုသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝအခြေအနေသည် ထူးခြားလာမည် မဟုတ်ချေ” ဟူသတည်း။

မိုလ်ချပ်ကြီးအိုင်စင်ဟောင်ဝါ



ဂျုံခင်းထဲက လူငယ်ကလေး...

အနောက်ဥရောပ လူသား သန်းပေါင်း ၃၀၀ တို့၏ဘဝ အဆုံးအဖြတ်ကို ပေးခဲ့သူ ဖြစ်လာသည်။

ဤဘဝကို လွယ်လွယ်နှင့်တော့ ရသည်မဟုတ်။

ဘဝကို အရှုံးမပေး၊ အခက်အခဲပေါင်းများစွာကို ရင်ဆိုင်ပြီးမှ ရယူပိုင်ဆိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုယ်လက်ရှိအခြေအနေကိုမကျေနပ်သူများ ဤအကြောင်းကိုဖတ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်မျိုး ပြောင်းကောင်းပြောင်းသွားပါလိမ့်မည်။ ဖတ်ကြည့်ပါ။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဒီထီ ခိုင်စင်ဖောင်ဝါ



လိုက်မိလေသည်။

(၂၀)ရာစုစောစောပိုင်းအခါ လောက်ကဖြစ်သည်။ အထက်တန်းကျောင်းသားကလေး တစ်ယောက်က ကင်းဆပ်(စ်)ပြည်နယ် အပတ်စပျာထုတ် သတင်း စာ တိုက် ရုံး ခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ကာ လှည့်လည်ကြည့်ရှုရင်း သတင်းစာအယ်ဒီတာပိုင်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ကောက်ကိုင်

ထိုစာအုပ်မှာခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အားလုံးသော စစ်ဘက်ထိပ်သီး ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၊ စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများထံတွင်နေလို့လလိုထင်ရှားသည့် 'ဟင်နီဘားလ်' ၏အကြောင်းကို ရေးသားထားသော စာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဟင်နီဘားလ်သည်ဆင်စီး၍ဆင်များနှင့်အတူအယ်လီ(ပ်)စ် တောင်တန်းကို ကျော်ဖြတ်ကာ 'အီတာလျှ' လူမျိုးများကို တစ်ဆယ့်လေးနှစ်တိုက်တိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပုံများကို ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရင်း အထက်က ကျောင်းသားကလေးသည် စာအုပ်ထဲ နှစ်မျောနေလေသည်။

ဤကင်းဆပ်(စ်)နယ်သားကလေးသည် စစ်သမိုင်းများကို အထူးစိတ်ပါဝင်စားလှသူပီပီဂစ်(စ်)ဘွန်၏ ရောမအင်ပါယာကြီးကျဆုံးပုံစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး စစ်သမိုင်းထဲ နစ်မြုပ်နေမိလေသည်။ သူသည် လဒေါင်းများစွာပင် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသမိုင်း 'လီ' 'ဂရန့်' 'ဝါရှင်တန်' 'စတုန်းဝေါ့လ်' ဂျက်ဆန်' စသော စစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိများကို စိတ်ပါလက်ပါ လေ့လာဖတ်ရှုလေသည်။

သမိုင်းဆရာဖြစ်မည်

သူသည် သမိုင်းဖြစ်ရပ်များကို အထူးစိတ်ပါဝင်စားလှသူပီပီ အထူးသဖြင့် စစ်သမိုင်းများကို စိတ်ဝင်စားသူပီပီ အေဘီလင်နီ အထက်တန်းကျောင်းမှ သူ့ကို အကဲခတ်၍ နိမိတ်ဖတ်ခြင်းတစ်ခုပြုလေသည်။ ဤလူငယ်သည် တစ်နေ့သောအခါ ယေးလ်တက္ကသိုလ်တွင် သမိုင်း ပါမောက္ခ တစ်ဦးဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟူ၏။

ထိုနိမိတ်ဖတ်မှုသည် နည်းနည်းတော့ လွဲသွားခဲ့လေသည်။ သူသည် ယေးလ်တွင် သမိုင်းပို့ချသူ ဆရာတစ်ဦးတော့ဖြစ်မလာချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသော (ဝါ) သူ့ဖန်တီးသော သမိုင်း အကြောင်းအရာများကိုသာ အခြားအများအား လေ့လာသင်ကြားခဲ့သည်မှာ ယနေ့တိုင်ပင်တည်း။ အမှန်ပင် သူ့ဖန်တီးသောသမိုင်းကြောင်းသည် 'ဟင်နီဘား' ဆင်များနှင့်စစ်တိုက်သည်ထက်မယှဉ်သာအောင်လူသားတို့အပေါ်ထိခရာကိစ္စ အကျိုးသက်ရောက်မှုများ ရရှိခဲ့လေသည်။

ထိုလူကလေး၏ နာမည်မှာ 'ဒီဝိတ်ဒေးဗစ်အိုင်စာ်ဟောဝါ' ဖြစ်သည်။ သူ့ သူငယ်ချင်းများက သူ့ကို 'အိုက်စ်' ဟု လည်း ခေါ်ကြလေသည်။

ဂျုံကွင်းထဲကလူငယ်

အမှန်ပင် ငြိမ်းချမ်းရေးကိုမြတ်နိုး၍ ကင်းဆပ် (ပ) ပြည်နယ် အဘီလင်နီ ဂျုံကွင်းများကြား ကြီးပြင်းလာသူ အိုက် သည် အနောက် ဥရောပတိုက်ရှိ လူ သား သန်း ပေါင်း ၃၀၀ (၃၀၀,၀၀၀,၀၀၀) တို့၏ ဘဝ အဆုံး အဖြတ်ကို ပြုရန် တပ်မတော်ကို သူညွှန်ကြားခြင်းများ ပြုခဲ့လေပြီ။

၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ ၅ ရက်နေ့ နံနက်လေးနာရီ

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုက်စင်ဟောင်ဝါသည် နောက်တစ်နေ့တွင် ဥရောပသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အင်္ဂလန်နိုင်ငံတစ်နေရာရှိ ဧည့်ခန်းတစ်ခုတွင် လူသားတို့ ၏ ဘဝအကောင်းအဆိုးကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးလေပြီ။ ထိုဆုံးဖြတ်မှုကိုမပြုမီ သူသည် သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများ၊ ကြည်းရေးလေမှ စစ်ဘက်အရာရှိများနှင့် နာရီဝက်ခန့် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ခြင်း ပြုခဲ့လေသည်။ ထိုညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲတွင် ရာသီဥတု ကျွမ်းကျင်သူများလည်း ပါဝင်လေသည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုင်စင်ဟောင်ဝါသည် နှစ်ရက်ခန့်ကြိုတင်၍ စတင်ချီတက်တိုက်ခိုက်ရန် ချက်ချင်း အမိန့်ပေးသည်။ အမိန့်ထုတ်ပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် သူ့ အမိန့်ကိုပြန်၍ ရုပ်သိမ်းလိုက်ရလေသည်။ ရာသီဥတုအခြေအနေ ပြောင်းလဲသွားတည်း။ ယခုအခါ အမိန့်ပေးချိန်တွင်မူ ရာသီဥတုသည် ပိုမိုကောင်းမွန်နေလေသည်။ သဲဖျော့ပေါ့မှ စစ်တိုက်ရန် စီစဉ်

အားထက်သန်နေသော စစ်သားများသည် ယခုထက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြရလျှင် စိတ်ဓာတ်ကျပြီး သွေးအေးကုန်ဖွယ်ရာ ရှိနေလေသည်။

ချိန်ချိန်ဆဆ

အားလုံးသော အကြောင်း အချက်အလက်တို့ကို စဉ်းစားတွက်ချက် ချိန်ဆပြီးသည်နှင့် အိုင်စင်ဟောင်ဝါက 'လက်ရှိအခြေအနေအရ ကျွန်ုပ်တို့ကြီးစားကြတာ ပိုကောင်းလိမ့်မယ်' ဟု ပြောပြလိုက်လေသည်။

ထိုစကားတစ်ခွန်းကို လေးနက် တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုပြီးသည်နှင့် စစ်သမိုင်းတွင် မကြုံဘူးအောင် အင်အား ကြီးမားသော ကြည်းရေးလေ တပ်ပေါင်းစုကြီးသည် စတင်ချီတက်ကြလေတော့သည်။

တစ်ခါက၊ ကင်းဆပ်နယ်တွင် ပန်းကန်ဆေး၊ နို့ ညှစ်စသော အလုပ်များလုပ်ခဲ့သော 'အိုက်' သည် ရခဲလှပေသည့် ဩဇာတန်ခိုးအာဏာကို လက်ထဲ ဆုပ်ကိုင်ထားရှိနိုင်ခဲ့လေပြီ။ သူသည် အနောက်စစ်မျက်နှာတွင်ရှိသော မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုကြီး၏ စစ်ဦးစီးချုပ်တည်း။ ခြေလျှင်တပ်၊ အမြောက်တပ်၊ အင်ဂျင်နီယာတပ်၊ ရေတပ်မတော်နှင့် ဝေဟင်တွင် ပျံဝဲနေသော ဗုံးကြဲလေယာဉ်တပ်များအားလုံးကို သူ ဦးစီးရသည်။

'နပိုလီယန်၊ ဂျူလီယက်ဆီဇာ၊ 'ဟန်နီဘားလ်' နှင့် 'ဗျာလီမိန်း' အစရှိသော စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ တပ်ပေါင်းစုထက်လည်း သူ့ တပ်က ကြီးမားများပြားသည်။ ဒါကို သူဦးစီးအုပ်ချုပ်ရသည်။

'နယ်လ်ဆင်'၊ 'ဟော်ကင် စိ'၊ 'ဒိတ်'၊ 'ဂျွန်ပေါလ်'၊ 'ဂျိုး' နှင့် ရေတပ်ဦးစီးချုပ် ဒီဝီ တို့၏ ရေတပ်အစီအစဉ်များပြားသော ရေတပ်တပ်ပေါင်းစုကို သူ့အမိန့်ပေး ဦးစီးအုပ်ချုပ်ရသည်။

ကြီးမားသော လေတပ်သည်လည်း သူ့လက်အောက်တွင် ရှိသည်။ ဤမျှ ကြီးမားများပြားသော တာဝန်ကြီးအား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် နိုင်နိုင်နင်းနင်းနှင့် စီမံကိုင်တွယ် အုပ်ချုပ်နိုင်သည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ရခြင်းအသေးငယ်ဆုံး အကြောင်းရပ်များအထိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခြင်း၊ စစ်နှင့် ပတ်သက်သော ပစ္စည်း ကိရိယာများ အပြည့်အစုံ အလုံအလောက် ထားရှိခြင်းစသော အကြောင်းများ ပါဝင်ပေသည်။

သူ့နည်းသူ့ဟန်

'အိုက်'၏ အောင်မြင်ရေး ပုံသေနည်းမှာ အလွန်အလွန် ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှိလွန်းသည်။

'အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲပြီး ခါကိုပဲ ပုံသေထားတယ်'ဟု အိုက်ကပြောပြသည်။ သူ့အကြံပေး ပါရဂူများက အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် ရေးဆွဲကြသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ရေတပ်မတော်၏တိုက်ခိုက်ရေး အစီအစဉ်ဆိုကြပါစို့၊ စာမျက်နှာရှစ်ရာခန့် အသေးစိတ်အစီအစဉ်ကို လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားလေသည်။ ဤသည်မှာ ရေတပ်မတော်အတွက် အစီအစဉ် အပြည့်အစုံပင်။ ထိုအထဲတွင် မြေပုံများလည်းပါဝင်ပြီး စက္ကူများမှာ အလေးချိန်အားဖြင့် ပေါင်သုံးရာခန့် လေးပေသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်လောက် ကတည်းက(အိုက်)၏ အိုင်စင်ဟော့ဝင် ၀၂၀၂၏နာမည်သည်အနောက်စွန်းစစ်အကယ်ဒမီ တွင် ကြေးပြားပေါ်၌ ရေးထိုးထားခဲ့လေပြီ။ ဤသို့ နာမည်ရေးထိုးခြင်းခံရသည်မှာ နာမည်ကျော် ဘောလုံးသမားတစ်ဦး အဖြစ် ချီးမြှင့်ခြင်းပင်။ သူ့ကို 'ကင်းဆပ်လေမုန်တိုင်း' ဟု ကင်မုန်းတပ်ထားသည်။ သူ့ဘောလုံးကစားပြီ ဆိုလျှင် သူ့လမ်းကြောင်းတစ်လျှောက်တွေ့တွေ့သမျှကိုလေမုန်တိုင်းကဲ့သို့ သယ်ဆောင်သွားလေ့ရှိသည်။

အနောက်စွန်းတွင် အိုက်သည် ခြေသလုံး ကျိုးသွားတော့မှပင် ဘောလုံးသမားအဖြစ်မှ ရပ်စဲသွားလေသည်။ ယခုခုရောပမုစစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဘဝသည်လည်း ဟစ်တလာက ဂျာမနီကို ပြန်လည်မထူထောင်နိုင်ခဲ့လျှင် အဆုံးသတ်ဖွယ်ရှိပေသည်။

(ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီကအခြေအနေ)

အားလုံးက သဘောကျသူ

အိုင်စင်ဟော့ဝင် ၀၂၀၂ ကို တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ပေါင်းစု စစ်ဦးစီးချုပ် ရွေးချယ်မည် ဆိုသောအခါ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု သမ္မတ 'ရုစဘဲ' ၏ စိတ်တိုင်းကျသာမက ငပ်စတန် ချာချီနှင့် စတာလင်တို့ကပါ သဘောတူနှစ်သက်၍ ပထမဆုံးရွေးချယ်ကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

အင်္ဂလန်နိုင်ငံရှိအိုက်စင်ဟော့ဝင် ၀၂၀၂ ထိုင်ရာစားပွဲတွင် သမ္မတ 'ရုစဘဲ' လက်ရေးနှင့် စာတစ်စောင် ရှိလေသည်။ ထိုစာကား 'အိုက်' ကို အမေရိကန်တိုက်ခိုက်ရေးတပ်ပေါင်းစုတွင် ဦးစီးချုပ်အဖြစ် ရွေးချယ်လျှင် သင့်မသင့် ဆိုသည်ကို ဆန္ဒ ယူရန် စတာလင်ထံမှားပို့ တီးခေါက် ကြည့်သည့် စာပင်ဖြစ်သည်။

မိဘပျားက သဘောမကျ

အိုက်က ပထမအနောက်စွန်းစစ်ကျောင်းသို့ သွားရောက် သင်ကြားလိုကြောင်း ပြောဆိုသည့်အခါ သူ့မိသားစုသည် တုန်လှုပ်သွားကြလေသည်။ ယင်းသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ဘာသာရေး အရ စစ်ကိုဆန့်ကျင်သော အမြင်ရှိ၍တည်း။ အိုက်၏ ဘိုးအေသည် တရားဓမ္မဆရာတစ်ဦးဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အိုက်သည် စိတ်ကို ဆုံးဖြတ် ထားလေပြီ။ ဘယ်လိုပင် နားချ နားချ မရထော့။

ပထမတော့ သူသည် အင်နာပိုးလစ်(စ်)သို့ သွားပြီး ရေတပ် အရာရှိ(ဝါ) ရေတပ်မှူးလုပ်ဖို့ စိတ်ကူ သေးသည်။ သူ့ ငယ်သူငယ်ချင်း 'အဲဗရက်ဟက်(ဇ)လက်(ထ)' က ထိုနေရာတွင် ရေတပ်မှူးဖြစ်နေ၍ပင်။ သို့ရာတွင် စာမေးပွဲဝင်ရန် ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်နေမိသဖြင့် အသက်လွန်သွားလေတော့သည်။ အသက် (၂၀) ပြည့်သွားသည်။ ထိုစဉ်က စဉ်းမျဉ်းအရ အသက်ကြီး သွားပေပြီ။

လူတိုင်းက သဘောကျ

ပညာဗဟုသုတ သင်ကြားလေ့လာထားမှု ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် အရည်အချင်း၊ အကျင့်စာရိတ္တအရာရာကို ပြီးမြောက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းရှိမှုနှင့် အခြားသော အရည်အချင်း အရပ်ရပ်က သူ့ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် တပ်မတော်တွင် လျှင်လျှင်မြန်မြန်နှင့် ထိပ်တန်းရာထူးကြီးဘဝ သို့ ပို့ပေးခဲ့ သည်။ ခေါင်းဆောင်ကောင်း တစ်ဦး ဖြစ် လေသည်။

အပြစ်နှင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်းလည်းမပြု။ ဆုလာဘ်နှင့်မျှော်လင့်ချက်လည်း မပေးဘဲ အခြားသူများကို စေခိုင်းနိုင်သူသည် အများကို ဦးစီးခေါင်းဆောင်ပြုရစေမည် ခိုလှုံချုပ်ကြီး အိုင်စင်ဟောင်ဝါတွင် ထိုအရည် အချင်းသည် ထူးထူးကဲကဲ ကိန်းအောင်းနေပေသည်။ သူ့အပေါ် လူတိုင်းနှစ်သက်သည်။

“တပ်မတော်၏အချစ်တော် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး” ဟု သတ်မှတ်ထားကြသည်။

“အကန့်အသတ် မရှိသော အရည် အချင်း ရှိမှုသည် လူတစ်ယောက်၏ စိတ်ဓာတ်ကို တိုးတက် မြင့်မားစေသည်” ဟု သူက ထောက်ပြထားသည်။

သူ့ဇနီးက အိုက်မှာလူတစ်ဘက်သားကိုဖမ်းစားနိုင်တဲ့ ပြုံးရွှင်မှု မျက်နှာပေးရှိတယ်။ စကားလဲ အပြောကောင်းတယ်။ အစစအရာရာ နှစ်စပ်လဲရှိတယ်။ သူ့ပြောတာကို နားထောင်ရတာငြီးငွေ့တယ်လို့မရှိဘူး။ သူ့နှုတ်ပေါင်း များစွာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်ခဲ့ရပြီးပေမယ့် သူ့အပေါ် ငြီးငွေ့သွားတယ်ရယ်လို့လဲ မရှိခဲ့ပါဘူး” ဟု ပြောပြလေသည်။

ဤသို့ဇနီးသည်တစ်ဦးထံမှ ထွက်ပေါ်လာလော့ ထောက်ခံချက်တစ်ရပ်သည် အလွန်ရှားပါးလှပါသည် ဆိုသည့် ခိုသွေးရောင် ပတ္တမြားထက်ပင် ရှားပါးလှချေသည်။

ရွှေဘုံပေါ်မှာ ဝံ့ဖို့အရေးကို မတွေး

ဝင်စတန်ချာချီသည် တစ်ခါက အိုင်စင်ဟောင်ဝါအား “ခင်ဗျားဟာ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို မျှော်လင့်နေတဲ့လူစားမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်သဘောကျတာ” ဟု ပြောဖူးလေသည်။

ဤသည်တို့မှာ ချာချီ၏စကားလုံး အတိအကျပင်။
 မြောက်အာဖရိကတွင်လူတစ်ယောက်ကို အိုင်စင်ဟောင်ဝါ
 ကင်ခင်ဗျားဟာ ဂုဏ်ဒြပ်တွေကို မျှော်လင့်နေတဲ့ လူစားမဟုတ်
 ဘူး၊ ဒါ့ကြောင့် ကျုပ်သဘောကျတာ ဟု ပြောဖူးသည်ကို
 ရေတပ်ဦးစီးချုပ် 'ကမ်းနင်းဟင်(မ်)' က တစ်ခါကြားခဲ့ရ
 ဖူးလေသည်။ မကြာမီတွင် ချာချီသည် အိုင်စင်ဟောင်ဝါ၏
 ကိုယ်ပိုင် စကားလုံးများနှင့်ပင် အိုင်စင်ဟောင်ဝါအား ပြန်
 ချီးကျူးလေသည်။

တကယ်လည်း 'အိုက်' သည် ရှေ့ဘုံစံရေးကိုတွေးပြီး အလုပ်
 လုပ်သူမဟုတ်ခဲချ။ သူ့ကိုယ်ရေးခံစားခွင့်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင်
 စွန့်လွှတ်မှုရှိသည်မှာ အိမ်ရာဟင်လင်ကွန်း' လိုပင်တည်း။ သူ
 အတွက် နည်းနည်းကလေးပဲ စဉ်းစားလေသည်။ 'အိုက်' သည်
 ဆုတ်ဆိပ်တွေ၊ ဂုဏ်ထူးဆောင်တံဆိပ်တွေ တပ်ဆင်ဖို့ကို အမြဲ
 ငြင်းဆိုလေ့ ရှိသည်။ စစ်ထုထူး အဆင့် အတန်း များကိုသာ
 တပ်ဆင်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလန်တွင် နေစဉ်ကလည်း ဤအတိုင်းပင်။ အရေးကြီး
 သော ညစာစားပွဲများကိုပင်ရှောင်နေတတ်သည်။ သူ့ရုံးစိုက်ရာ
 နေရာကို "အိုင်စင်ဟောင်ဝါဌာနချုပ်" ဟူ၍ မသတ်မှတ်ပေ။
 "မဟာမိတ်တပ်ပေါင်းစုဌာနချုပ်" ဟူ၍သာ သတ်မှတ်ခဲ့လေ
 သည်။

အရက်လည်းရှောင်

'အိုက်' သည် အရက်မသောက်ပေ။ သူ့ ခေါင်းထဲတွင် အလွန်
 အရေးကြီးသောသတင်းများ အများအပြား ရှိနေသည်။ ဒါကို

သူထိန်းသိမ်းနေရသည်။ အရက်သောက်ပြီးသောအခါ သူ၏လျှာ
 (ပါးစပ်) ကို အရက်က လွှမ်းမိုးသွားနိုင်သည်ဟု ယူဆသည်။

ငြိမ်းချမ်းသော ကာလတွင် သူသည် 'ပိုကာ' ကစားလေ့ ရှိ
 သည်။ နိုင်လည်းနိုင်တတ်သည်။ ပိုကာ၏အကြောကို သူ့ကောင်း
 စွာသိသည်။ ထိုအတူပင် လူ့ သဘာဝတရားကိုလည်း ကျွမ်းလေ
 သည်။ စစ်သမိုင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဗဟုသုတကား သူ့တွင်
 ထူးထူးကဲကဲရှိသည်။ မြောက်အာဖရိကကို စစ်ဆင်စဉ်က ဖြစ်
 သည်။ လူ့အချို့က သူ့ကို အိတ်တလီတွင် စစ်ဆင်ရေးပြုလုပ်ခဲ့ကြ
 လော့ ဟန်နီဘောလ်၏စစ်ဆင်ရေးအကြောင်းများကို မေးမြန်း
 ကြလေသည်။

ထိုအကြောင်းကို အိုင်စင်ဟောင်ဝါက မိနစ် လေးဆယ်
 ကြာမျှ အသေးစိတ် ပြောပြလေရာ၊ နားထောင်ကြသူများ
 အံ့ဩသွားကြလေသတည်း။

ခရစ်တော်မတိုင်မီက အကြောင်းလည်းသိ

'အိုက်' သည် ခရစ်တော်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း နှစ်ရာခန့်က
 စစ်ပွဲများအကြောင်းကို အသေးစိတ်သိလိမ့်မည်မဟုတ်ဟု သူ
 အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက အထင်ရှိခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် 'အိုက်' ကို
 မေးမြန်းထောက်လှမ်းကြည့်ရာ၊ အချက်အလက်အားလုံးမှန်ကန်
 စွာ ပြောပြနိုင်သည်ကိုတွေ့ရပြန်လေသည်။ အိုင်စင်ဟောင်ဝါ
 သည် အားလပ်ချိန် အတော် များများ၌ အနောက်စွန်းသို့
 သွားပြီး စစ်သမိုင်းနှင့် စစ်ရေးရာ ဖြစ်ရပ်များကို လေ့လာလေ့
 ရှိသည်။

သူသည် စာဖတ်မြန်သူလည်းဖြစ်သည်။ သူ့ သားက သူ့ ဖခင်သည် စစ်မှုကာလတွင် အနောက်တိုင်းဝတ္ထုမဂ္ဂဇင်း တစ်ထပ်ကြီးကို တစ်ညတည်းနှင့် ကုန်အောင် ဖတ်ခဲ့သည်ဟု ပြောပြခဲ့ဖူးလေသည်။

ဥရောပ တပ်ပေါင်းစုကြီးကို ကွပ်ကဲရန် အင်္ဂလန်သို့ သွားသောအခါ အိုက်နှင့်အတူ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပါသွားသော စာအုပ်တစ်အုပ် ရှိသည်။ ထိုစာအုပ်ကား 'သမ္မာကျမ်းစာ' စာအုပ်ပင် ဖြစ်လေသည်။

အချက်အပြုတ်ကောင်း

သူသည် တစ်နေ့တွင် ၁၆ နာရီမှ ၁၈ နာရီအထိ အလုပ်လုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တာအဖို့ အိပ်စက်ရန် ၅ နာရီရလျှင် လိုလောက်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောဖူးသည်။ ယခုအချိန်အထိ နေမြင့်အောင် အိပ်လေ့မရှိ။ ကင်းဆပ်နယ်တွင် နေစဉ် လူငယ်ဘဝကတည်းက မနက်စောစော အိပ်ရာ ထဲသို့ အလေ့အကျင့်ကို ရခဲ့လေသည်။

ထိုနယ်၏ဆောင်းဥတုသည် သူညီအောက် ၂၀ ဒီဂရီအထိ အေးစက်နေတတ်သည်။ ဘယ်လိုပင်အေးအေး နံနက်လေးနာရီခွဲဆိုလျှင် 'အိုက်' သည်အိပ်ရာမှထစပြုတည်း။ ထပြီး မိသားစု မှုနက်စာစားဖို့ ချက်ပြုတ်ရသည်။ အိုက် ကိုယ်တိုင်သည်လည်း အစားကောင်း အသောက်ကောင်း ကြိုက်သည်။ သူတို့သည် ညီအစ်ကိုချည်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အိုက်သည် မိခင်ကိုဝိုင်း၍ ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

အိုက်သည် အာလူးကို အထူး စားကောင်းသော အသုပ်သဘောမျိုးပြုလုပ်တတ်သည်။ ဟင်းသီး ဟင်းရွက် ဟင်းချိုရည်လည်း အစီအမံ အချက်အပြုတ်ကောင်းသည်။ သူသည် အချက်

အပြုတ် အဆေးအကြော အလုပ်များကိုလည်း အိမ်ရှင်မဲ့အားဝိုင်းကူလေ့ ရှိသည်။ အိမ်ရှင်မကိုလည်း အမိလိုက်နိုင်သည်။

ကြိုတင်သိမြင်သူ

သူသည် အနောက်စွန်း စစ်ကျောင်းဟွင် တက်ထောက် သင်းကြားစဉ်က ထူးချွန်ခြင်း မရှိခဲ့။ အတန်းသားပေါင်း ၁၆၄ ဦးထဲတွင် သူ့အဆင့်မှာ ၆၁ သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် အဆင့်မြင့်ကျောင်းသားများထက် အခြားအရေးကြီးသော ဘာသာရပ် အရည်အချင်း တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်။ သူ တွင် ကြီးမားသောမြော်မြင်မှု ရှိသည်။ ရှေ့ရေးကို ကြိုတင်မြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိသည်။ မကြာမီ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာမည်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုတင်၍ ဟောကိန်းထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို အများက 'ပါးစပ်ပုပ်ကြီး'

ဟု ပြောင်လှောင်၍ ခေါ်ခဲ့လေသည်။ လေယာဉ်နှင့်သံချပ်ကာ ကားများသည် စစ်ပွဲတွင် တစ်စခန်း ထလာကြဦးမည်ကို ပါ ကြိုမြင်ခဲ့လေသည်။ ထိုစဉ်က သူသည် လေတပ်မတော်သို့ ကူးဖို့ စဉ်းစားသေးသည်။ အိမ်သူသက်ထားက တား၍ မကူးဖြစ်ခဲ့။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တပ်မတော်တွင် ပထမဆုံးသံချပ်ကာကားတပ်ကိုဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့လေသည်။

သူသည် (၂၀)နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ သံချပ်ကာကားတပ်တွင် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ (၁၁)ရက်နေ့တွင် သူနှင့်သူ့ သံချပ်ကာ ကားတပ်သည် ဥရောပသို့ပြောင်းရွှေ့ကာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရန်အသင့်ရှိနေချိန်တွင် စစ်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

သူ့စစ်ရေးကျွမ်းကျင်မှု

ကြီးမားများပြားလှသော 'ကြည်း' ရေ လေ' တပ်ပေါင်းစုကြီးတစ်ခုလုံးကို ဦးစီးကွပ်ကဲမည့်သူ၊ ဦးစီးကွပ်ကဲရသော်လည်း အိုင်စင်ဟောင်ဝါသည် ထိုမတိုင်မီက တပ်ခွဲတစ်ခွဲမျှကိုပင် ဦးစီးပြီး စစ်ပွဲမဆင်နွှဲခဲ့ဖူးချေ။ ထောင်ပေါင်းများစွာသော စစ်သားများသည် သူ့ထက် စစ်ပွဲအတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်ကြလေသည်။ သူ့အလုပ်မှာ ဗုံးဆန်များ ပေါက်ကွဲ ပြန်ကြဲနေသည့် နေရာဆီသို့ ကိုယ်တိုင်သွားရဖို့ မရှိပေ။ သူ့တာဝန်ကား ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၊ ရေတပ် ဦးစီးချုပ်များနှင့် နှိုးနှော တိုင်ပင်ပြီး ၎င်းတို့ကို ညွှန်ကြားဖို့သာ ဖြစ်လေသည်။ စစ်ဆင်ရေးကို ဦးစီးသူများ လုပ်ကိုင်ပုံကို တည့်မတ်စောင့်ကြည့်ဖို့သာဘည်း။

"အိုက်"

'အိုက်' ၏နာမည်အပြည့်အစုံမှာ 'ဒီဝိတ်ဒေးဗစ် အိုင်စင်ဟောင်ဝါ' သာ ဖြစ်သည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့ကို 'အိုက်' ဟုခေါ်ခြင်းကို အထူးတားမြစ်လေသည်။ အဝင်မကျချေ။ တစ်ခါက 'အိုက်' ၏ ဇနီးသည် မိမိ၏ ယောက္ခမအမတ် စာတစ်စောင် ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သည်။ အကြောင်းမှာ မိမိနှင့် 'အိုက်' သည် ခရီးထွက်ကြရာတွင် အပီလီနီ၌ တစ်ထောက်နားရဖို့ရှိကြောင်း ပါရှိလေသည်။

မိခင် အိုက်စင်ဟောင်ဝါက လာမည်ကို မျှော်နေကြောင်း စာပြန်ရေးသည်။ သို့ရာတွင် စာထဲပါသည့် ခရီးအတူထွက်သော 'အိုက်' ဆိုသည်မှာ မည်သူဖြစ်သည်ကို သိလိုကြောင်း ပါရှိလေသည်။ ထိုစဉ်က အိုင်စင်ဟောင်ဝါ၏ မိခင်သည် ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် အပီလီနီတွင် နေထိုင်လျက်ရှိသည့် ကာလဖြစ်သည်။

လော့ဒ် သီမာဘရွတ် (၆)



တစ်လန်နိုင်ငံ၏ စကုပ်စတည်း ဘေးဆိုးကြီးကို တယ်တင်ခဲ့သူ၊ တစ်လန်ပြည်စတုတ် တက္ကသိုလ်မင်း လမ်းကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်မျှ တည်ထံ့စေခဲ့သူဖြစ်သည်။

သို့သော် သူသည် ကျောင်းစာကို မည်မည်ရရမသင်ခဲ့ရ။

သို့သော်သူသည် ဝန်ကြီးလေးနေရာကို သုံးနှစ်ခွဲအတွင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီး ဘုရင့်အကြံပေး အထက်လွှတ်တော် ပရီမီ ကောင်စီဝင်ပင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

သူ့ဘာကြောင့်တော်သနည်း။

သူ့အကြောင်း ကိုရှုကြပါဦး။

လော့ခ် ဘီဗာဘရုတ်(၆) Lord Beaver Brook

သစ်တောကြီးထဲမှ လူတစ်ယောက်

ကမ္ဘာမြေပေါ်မှ လူသား တစ်ဦးသည် မိမိ၏စွမ်းပကားဖြင့် အင်္ဂလန် နိုင်ငံကို လျှို့ဝှက်စေပြီး အခေရီကန် နိုင်ငံကို ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ပြင်ဆင်ချိန်ရ အောင်လုပ်ပေးခဲ့လေသည်။

ထိုသူသည် က နေ ဒါပြည် မည်မှောင်ချောင်ကျသော သစ်တောကြီးထဲတွင် မွေးဖွားပြီး အသက် (၃၀) နှစ်အထိ သူ့ အမည်ကို "မာက်အစ်ကင်" ဟူ၍ သိကြသည်။ ယနေ့တွင်မူ 'လော့ခ်ဘီဗာဘရုတ်(၆)' ဟူ၍ သိကြသည်။



လေယာဉ်ပျံများ အရေးကြီးနေချိန်

လော့ခ်ဘီဗာဘရုတ် (၆) သည် ၁၉၄၀ ခုနှစ်က အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို အဘယ်ပုံအဘယ်နည်းဖြင့် ကယ်တင်ခဲ့သနည်း။ သင်တို့ သတိရကြပါဦးမည်။ ဗြိတိသျှတို့၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ဒန်းကပ်တိုက်ပွဲ ကို သင်တို့ သတိရကြသေးလျှင် ထိုရက်များက လန်ဒန် လီဗာပူနှင့် ကွန်ဗင်ဗာရီမြို့များတွင် ဂျာမန်တို့၏ ဗုံးမိုးများရွာ

ချနေပြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်နေချိန် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ တစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေသည် အနိစ္စရှုံးများနှင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေချိန် မဟုတ်ပါလား။

ဒန်းကပ်တိုက်ပွဲမတိုင်မီကလေးတွင် ဝင်စတန်ချာချီက တွက်ထားမိသည်။

"အကယ်၍သာ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ လေယာဉ်ပျံများ ထုတ်လုပ်မှုသည် လအနည်းငယ်အတွင်း နှစ်ဆတိုး၍ မထုတ်လုပ်နိုင်ပါက အင်္ဂလန်ပြည်ကြီးသည် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်ရ ပေတော့မည်။ ဤသို့လေယာဉ်ပျံများ နှစ်ဆတိုး၍ ထုတ်လုပ်နိုင်မှုမှာလည်း နတ်သိကြားများ ကယ်မပါမှ ဖြစ်နိုင်ပေတော့မည်" ဟု တွက်ဆထားကြသည်။

သိကြားမင်းလိုလူ

ထို့ကြောင့် ချာချီသည် သိကြားတစ်ဦးကို ရွေးထုတ်၍ တာဝန်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူကား လော့ခ်ဘီဗာဘရုတ်ပင်ဖြစ်သည်။ ချာချီခေါင်းဆောင်သော အစိုးရအဖွဲ့သည် ဘီဗာဘရုတ်အား လေယာဉ်ပျံထုတ်လုပ်ရေး ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်လိုက်သည်။

လော့ခ်ဘီဗာဘရုတ်သည် အင်္ဂလန်ပြည်၏ လေယာဉ်ပျံထုတ်လုပ်မှု လုပ်ငန်းကို တစ်ဟုန်ထိုးတိုးတက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခု မေလတွင် တစ်လလျှင် လေယာဉ်အစင်းပေါင်း ၉၀၀ ထုတ်လုပ်မှုစံချိန်မှ သြဂုတ်လမှစ၍ တစ်လလျှင် ၁၀၀၀ အထိ ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံကို ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်သူတို့၏ ဘေးမှ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ သူ၏ကြီးပမ်းမှုသည်နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်မျှအင်္ဂလန် ပြည်အတွက် ကမ္ဘာ့သမိုင်း လမ်းကြောင်းကို တည်တံ့သွားအောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည်။

ကျောင်း နေဖူးသည်ဆိုရုံကလေး

ခလားဒ်ဘီဗာတရုတ်သည် စာတတ်ရုံကလေးသာ ရှိသည်။ ကျောင်းတွင် ကြာကြာခနဲနေရပေ။ သူသည် ကျောင်းနေစဉ်တွင် စာသင်ကြားဖို့ထက် အခြားကလေးများနှင့် ရန်ဖြစ်၍သာ ခနဲခဲ့သည်။

သူ့ဘဝ၏ ပထမအစတွင် သူ့လုပ်သမျှ တစ်ခုမှ အပေါက် အလမ်းမတည့်ခဲ့ပေ။ အသက်အာမခံ ရောင်းချမှုလုပ်ငန်း၊ အပ်ချုပ်စက်အရောင်းသမားလုပ်ငန်းများ လုပ်ရာတွင်လည်း ဆုံးရှုံးမှုနှင့်သာရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။ သတင်းစာလုပ်ငန်းတွင်လည်း ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။ ဥပဒေပညာသင်ကြားရာတွင်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။

သူ့အသက်နှစ်ဆယ်အရွယ်အထိ သူ့တွင် ငွေတစ်ပြားမှ မကပ်။ သို့သော် သူ့အသက် ၃၀ အရွယ်တွင် ပေါင်တစ်သန်းခန့် လက်ဝယ်ပိုက်မိတော့သည်။

သူ့ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့သနည်း

ပထမ သူသည် ကနေဒါနိုင်ငံ ဟာလီဖက်တွင် ဘဏ်သူဌေးတစ်ဦး၏ အတွင်းရေးမှူးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ၏အလုပ်နှင့်လက်နှင် မပြတ်အောင် လုပ်ကိုင်မှု၊ အလုပ်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုင်လိုသောဆန္ဒ၊ သူ၏ ဇွဲလုံ့လဝီရိယတို့ကြောင့် ဘဏ်တိုက်တွင်

ခွေစုဆောင်း၍ အစုရှယ်ယာဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သံမဏိကုမ္ပဏီများ၊ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီများတွင် အစုရှယ်ယာဝင်ခဲ့သည်။ သူ၏ ကြီးပမ်းမှုကြောင့် သူ့အစုရှယ်ယာပါသောဘဏ်တိုက်၊ သံမဏိကုမ္ပဏီများ၊ လျှပ်စစ်ကုမ္ပဏီများသည် ကြီးပွားအောင် မြင်လာသည်နှင့်အမျှ သူသည် ၁၀ နှစ်တာ ကာလအတွင်း ကနေဒါနိုင်ငံတွင်အတော်ကလေး စီးပွားဖြစ်လာသည်။

ကြီးပွားချင်လျှင် ရပ်မနေနှင့်

လူသည် ဤမျှစီးပွားဖြစ်ရုံနှင့် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေသူမဟုတ်၊ အလုပ်ကို အဆက်မပြတ်လုပ်ချင်နေသူဖြစ်သည်။ သူ့ရည်မှန်းချက်မှာ သည်မျှနှင့်မပြီးသေးချေ။ သည့်ထက် ကြီးကြီး ကျယ်ကျယ်ဖြစ်ရမည်ဟု သတ်မှတ်ထားသည်။

ထိုကြောင့်ကနေဒါမှ အင်္ဂလန်သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူသည် နိုင်ငံရေးနယ်ပယ်တွင် အထူးစိတ်ပါဝင်စားခဲ့သည်။ ထိုနောက်ရွေးကောက်ပွဲတွင် ဝင်ရောက်အရွေးခံတော့သည်။ အင်္ဂလန်ပြည်၏ ပါလီမန်အမတ် ဖြစ်လာသည်။

သတင်းစာတိုက် ပိုင်ရှင်ကြီး

သူ ပါလီမန်အမတ် ဖြစ်လာသောအခါ နိုင်ငံရေးဩဇာကို ရရှိရန်အတွက် ဒေလီအိပ်စ်စပရက် သတင်းစာတိုက်ကို ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ပထမနှစ်တွင် ပေါင်နှစ်သိန်းခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ စုတိယနှစ်တွင် အနည်းငယ်တော်လာသည်။ သုံးပုံတစ်ပုံခန့်သာ

ဆုံးရှုံးတော့သည်။ နောက်ဆုံးတွင်တစ်နှစ်လျှင်ပေါင်နှစ်သိန်းခန့် ဝင်ငွေရှိလာသည်။

သူသည် သတင်းစာမှနေ၍ ထိမိလေးနက်သော ဇာတ်လမ်းများဖြင့် အစိုးရအဖွဲ့အားလှောင်ပြောင်သရော်ခဲ့သည်။ သတင်းစာဖတ်ပရိသတ်အား လက်ဆေခင်များ ပေးခြင်း၊ မြင်းပွဲထစ်များပေးခြင်း၊ အသက်အာမခံစာချုပ်များ အခမဲ့ပေးခြင်းတို့ကို ပြုသည်။

ဒေလီအိပ်စ်စပရက် သတင်းစာသည် ကြောက်မနန်းလိလိ နှင့် တက်လာလေသည်။ ရာခိုင်နှုန်းရှစ်ရာမျှခန့်၍ တက်ခဲ့သည်။ နေ့စဉ်စောင်ရေ သုံးသိန်းမှ နှစ်သန်းဝါးသိန်းသို့ ထိုးတက်သွားသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် စောင်ရေအများဆုံး အကြီးဆုံးသတင်းစာအဖြစ် သို့ရောက်လာသည်။

ပို၍အောင်မြင်အောင် လော့ဒ်ဘီဗာတရွတ်သည် "အိဗနင်းစတင်းဒတ်" သတင်းစာကို ထပ်မံဝယ်ယူ၍ 'ဆန်းဒေးအိပ်စ်စပရက်' အမည်ဖြင့် သတင်းစာတစ်စောင်ကို တည်ထောင်ပြန်သည်။

ဘီဗာတရွတ်သည် ယခုအချိန်တွင် မြိတီသျှကဲဘီနက်အဖွဲ့ကို ကူညီခြင်းပြုသလို၊ တိုက်ခိုက်ခြင်းလည်း ပြုလေသည်။ ထိုအတူ ဝန်ကြီးချုပ် 'လွိုက်ဂျော့' ကို အကြီးအကျယ် အကူအညီပေးလေသည်။

ဝေဖန်ရေးကို ကြိုက်သူ

သူသည် သူ့ အပေါ် အပြစ်ရှာကြံ၍ ရေးသားမှုပြောဆိုမှုတို့ အလွန်နှစ်သက်သည်။ သူ့ အားအပြတ်ဝေဖန်ရေးသားသူများ

နှင့် အပြတ်ဝေဖန်သော တိုက်သားများအား ဆုငွေများ ပေးလေ့ရှိသည်။ သူတကယ် မှားနေသလားဆိုသည်ကို သူ့ကိုယ်သူ သိချင်၍ ဖြစ်သည်။

ကာတွန်းဆရာကို ရေးခိုင်းပုံ

သူ၏ပြိုင်ဘက် သတင်းစာ တစ်စောင်တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၏ နာမည်ကြီး ကာတွန်းဆရာ 'ဒေးဗစ်လော့' က သူ့အားဆန့်ကျင်ဘက်သတင်းစာမှနေ၍ ကာတွန်းဖြင့် အမြဲတမ်း သရော်ပြောင်လှောင် ရေးခဲ့သည်။ သူသည် ကာတွန်းဆရာ ဒေးဗစ်လော့ကို ခေါ်၍ သူ့ သတင်းစာမှနေပြီး သူ့တို့ ကာတွန်းဖြင့် ရေးချင်သလို ရေးပေးပါ။ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်တစ်သောင်း ပေးမည်ဟု ဆိုသည်။ ဒေးဗစ်လော့သည် သဘောတူ၍ သူ၏သတင်းစာမှ နေပြီး သူ့ကိုပင် ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်အသွင်နှင့် လည်းကောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါး ပုံသဏ္ဍာန်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကာတွန်းဆွဲပြီး မကြာခဏ လှောင်ပြောင်သရော်ခဲ့လေသည်။ ထိုလှောင်ပြောင်သရော်မှုကိုပင် သူက အားရကျေနပ်စွာ တစ်နှစ်လျှင် ပေါင်တစ်သောင်းပေးခဲ့လေသည်။

ဝန်ကြီး ၅ နေရာရသူ

လော့ဒ်ဘီဗာတရွတ်သည် ၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် ချာချီအစိုးရ အဖွဲ့တွင် သုံးနှစ်ခွဲတိုင်တိုင် ဝန်ကြီးအဖြစ် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
(၁) လေယာဉ်ထုတ်လုပ်ရေးဝန်ကြီး၊ (၂) ပြည်နယ်ဝန်ကြီး၊
(၃) ထောက်ပံ့ရေးဝန်ကြီးနှင့် (၄) ကုန်စည်ထုတ်လုပ်ရေးဝန်

ဦးအိမ် ဖြစ်လေသည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးရာထူးမှာ ဘုရင့်အထံ
ပေး ကော်မတီဝင် အထက်လွှတ်တော်အမတ်ဖြစ်သည်။

သံဝေဂယူတတ်ပုံ

သူသည် နေအိမ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ကွက်လပ်၌ လက်
ဝါးတပ်တိုင်ကြီးကြီးတစ်ခု စိုက်ထူထားသည်။ ထိုလက်ဝါးကပ်
တိုင်ကို ညအခါ ထိန်လင်းစွာ မီးထွန်းထားသည်။ သူသည် ဤ
လက်ဝါးကပ်တိုင်ကို အမြဲ မြင်နေရခြင်းဖြင့် သေခြင်း တရား
သည် အချိန်မရွေး စောင့်နေသည်ဟူသော အသိတရားကို အမြဲ
တမ်း ရရှိစေအောင် သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးသည့် အနေဖြင့်
စိုက်ထူထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

GLENN L. MARTIN

ဂလင်း အယ်လ် မာတင်

သူသည် စွန့်လွှတ်ပြိုင်ပွဲအတွက် သူ့ မိခင်၏မီးဖို
ချောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ညစွန့်သုံးကောင်ပြီး
အောင်လုပ်ပြီး ရောင်းချရာ တစ်ကောင်လျှင် တစ်သျှိ
လင်ရလေသည်။

နောက်နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကြာသော အခါတွင်သူ
သည် မီးဖိုချောင်ထဲ စွန့်လုပ်ရောင်းသော လူငယ်ကလေး
တစ်ဦးသည် ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံးလေယာဉ်ပျံများ ထုတ်
လုပ်ရောင်းချသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအဖြစ် သို့ရောက်ရှိခဲ့
လေသည်။

သူကား တကယ်၌ သမားပင်ဖြစ်သည်။

ဂလင်း အယ်လ်မာတင်

၁၈၈၆ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၅ ရက်၊ မစ္စစ်မင်ကာမာတင်သည် အိမ်ရှင်မဘဝနှင့် အိမ်မက်တခုကို မြင်မက်သည်။ သူမသည် ကောင်းကင်တွင် စက်ဘယ်ယာဉ်ပျံတစ်ခု စီးနင်း၍ ပျံသန်းရသည်ဟူ၏။ ထိုစဉ်က သူတို့သည် မက်(ခ်)ဘတ်(ဂ်) အိုဝါတွင် နေထိုင်ကြသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူမသည် ယာဉ်ပျံစီးကာ မိမိ၏ မြို့ပေါ်အနွံအပြား လမ်းများ၏ အထက်မှ နေ၍ မိမိမိတ်ဆွဲများကို လက်ဝှေ့ရမ်းပြခဲ့သည်။ စိတ်ဆဲမှလည်း အခြားသူများ မိမိကဲ့သို့ပျံသန်းစီးနင်းခြင်း မပြုနိုင်သည့်အတွက် ဝမ်းနည်းနေလေသည်။

ထိုအိပ်မက်သည် 'ရိုက်' ညီနောင် လေယာဉ်ဖြင့် စီးနင်းပြသခြင်းမပြုမီ ၁၇ နှစ်စော၍ မြင်မက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သာမန်အခြေအနေအရဆိုမူ သူမသည် ယင်းအိပ်မက်ဆိုးကို မက်ပြီး မွေ့မွေ့ပျောက်ပျောက်သာ ဖြစ်သွားဖို့ရှိလေသည်။ ယခုမူ သူမသည် လူအများက အိပ်မက်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ပြောကြဆိုကြသည်များကို ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သဖြင့် ယင်းအိပ်မက်ကို စိတ်ဝင်စားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမသည် "ဂလင်းမာတင်" ကို မွေးဖွားပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် အိပ်မက်ကို အတိတ်ကောက်လေသည်။ သူ့သားသည် တစ်နေ့သောအခါ သူအိပ်မက်သလို ကောင်းကင်တွင် ပျံသန်း

ရလိမ့်မည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ မာတင်သည် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆိုသလိုပင် လေယာဉ်ဖြင့် စီးနင်းပျံသန်းခြင်းကို စိတ်ဝင်စားပြီး အရွယ်ကလေးရလာသည်နှင့် ယင်းကိစ္စအတွက် ကြိုးပမ်းနေလေတော့သည်။ ရိုက်ညီနောင်လေယာဉ်ဖြင့်ပျံသန်းမှုပြုပြီးချိန်တွင် မာတင်သည်လည်း စာတွေ့ကိုယ်တွေ့များ အတော်အတန် ရှိနေလေပြီ။ မာတင်သည် မိမိ၏ လေယာဉ်ကို မိမိဘာသာတီထွင်ပြီး ကိုယ်တိုင်စီးနင်း ပျံသန်းသော အမေရိကန် လူမျိုးထဲတွင် တတိယမြောက်ဖြစ်လေသည်။

သမိုင်းတွင်ခွဲပြီ

မာတင်သည် လေယာဉ်ထုတ်လုပ်သော စက်မှုလုပ်ငန်းတွင် ဦးစွာလုပ်ကိုင်သူဖြစ်သကဲ့သို့ လေကြောင်းပျံသန်းမှု သမိုင်းတွင်လည်း စာတင်လောက်အောင် အခြေအနေထူးများ ပြည့်နွက်နေလေသည်။ သူ့လေယာဉ်ထုတ်လုပ်သော စက်ရုံသည် ဘာလ်တီမိုးအနီး မေရီလင်းတွင်ရှိပြီး အမေရိကန်ရှိ အကြီးဆုံး စက်ရုံကြီး သုံးခုအနက် တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်သည်။ သူ့စက်ရုံမှ ကြည်း၊ ရေလေသုံး ဖုန်းကြွလေယာဉ်များ ထုတ်လုပ်ခဲ့သည်။ ပင်လယ်ထဲသွားလာသည့် 'ရေယာဉ်ပျံ' များကိုလည်း အကြီးအကျယ် ထုတ်လုပ်သည်။

အကယ်၍များ ဣ မိခင်က သူ့ အိပ်မက်သည် သားမာတင်ကို လေယာဉ်စီးနင်းပျံသန်းစေလိုခြင်းမရှိဟု ပြောဆိုမိပါက မာတင်သည် ယခုလို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဖြစ်လာချင်မှဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဆက်စပ်စဉ်းစားကြည့်ပါက ထိုအချက်သည် ပေါ်လွင်လာလေမည်။

မာတင်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ သူ့မိခင်သည် အိမ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုရှိလာစေရန် စိတ်ဓာတ်သွင်းပေးသည်။ လေယာဉ်ပျံသန်းမှုအတွက် အမြင်ကျယ်စေရန် လမ်းညွှန်သည်။ လေကြောင်း၏သဘောကို ပြောပြသည်။ မာတင်၏ ငယ်စဉ် ဘဝ အချိန် အတော်များများသည် ကင်းဆင်းစပ်စပ် အနောက်တောင်ဘက် ကွင်းပြင်ထဲ အချိန်ကုန်ခဲ့သည်။ သူသည် ထိုကွင်းပြင်တွင် အဆက်မပြတ် တိုက်ခိုက်နေသောလေပြင်းများကို လေ့လာခဲ့သည်။

သူငယ်စဉ်ဘဝက ထိုကွင်းပြင်ရှိ လေကြောင်းလေ့လာမှုက လေးသည် သူ့အသက်အရွယ်နှင့် တိုင်းဆပြီး အရေးကြီးသော အတွေ့အကြုံတစ်ရပ်ဖြစ်လာသည်။ သူ့အသက် (၆) နှစ်အရွယ်ကဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့မိခင်အိမ်ရှာခင်းတစ်ခုကိုယူပြီး ရွက်ထည်အဖြစ်သုံးသည်။ ထိုအိမ်ရှာခင်းကို သူ့ကစားစရာ ယာဉ်ကလေးတွင်ချည့်ပြီး လေထဲရွက်တိုက်သွားကြည့်သည်။ ယင်းရွက်တိုက်ယာဉ်ကလေးသည် လေအဟုန်ဖြင့် လမ်းမပေါ်တွင် ပြေးလွှားနေလေသည်။

မာတင်သည် ရေခဲပြင်ပေါ်တွင် 'စက်တီ' စီးပြန်သည်။ ရိုးရိုးစီးခြင်းကား မဟုတ်။ အိမ်ကိုင်ပြုလုပ်သော ရွက်နှစ်ခုကို လက်တွင်ကိုင်ပြီး စက်တီရွက်တိုက်ကို စီးခြင်းဖြစ်သည်။

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဝမ်းသပ်ပြု

မာတင်သည် ငယ်ငယ်ကတည်းက အငြိမ်မနေပေ။ ဆော့ကစားရင်း လေ့လာကာ ပညာယူခဲ့သည်။ စက်ဘီးကိုလည်းရွက်ထိုက်၍ စီးသည်။ သူသည် ငယ်စဉ်ကလေးက ယင်းသို့ရွက်တိုက်၍

ဆော့ကစားခြင်းလောက် ဘယ်အရာကိုမျှ မှတ်မှတ်ရရ မရှိခဲ့ဟု မာတင်က ပြောပြသည်။

မာတင်၏မိခင်သည် ထိုခေတ်ထိုအခါ အခြေအခံအရစိတ်ပညာကို သတိမူပုံမရဟု ထင်ရလေသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ မဟုတ်ပေ။ မာတင်၏မိခင်သည် သားဖြစ်သူကို စိတ်ဓာတ်ဖြင့် တင်ပေးဖို့ မမေ့ခဲ့ချေ။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်မှု အပြည့်အဝ ထားရန် အမြဲတမ်း သင်ကြားပေးသည်။ ခေတ်စိတ်ပညာရှင်များ၏နည်းအသုံးပြုသည်။ သူ့သားစွမ်းဆောင်နိုင်သရွေ့ အလုပ်တာဝန်များသို့ ပေးအပ်ပြီး လုပ်ဆောင်စေခဲ့သည်။ ဖြစ်နိုင်သလောက် ငယ်ငယ်ကတည်းက ဤနည်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုးတတ်အောင် စွမ်းဆောင်ခဲ့လေသည်။

မာတင်က 'စက်တီ' တစ်စုံလိုချင်သည်ဟု ပူဆာလျှင် မိခင်ဖြစ်သူက "ရော့ပိုက်ဆံ သွားဝယ်ချေ" ဟု ပိုက်ဆံ ထုတ်မပေးပေ။ ပန်းပဲဖိုသို့ သွားစေပြီး သားဖြစ်သူ ပန်းပဲဖိုတွင် စက်တီကို ကိုယ်တိုင်လုပ်စေသည်။ သားက စွန့်လွှတ်ချင်သည်ဟု ပြောလျှင်လည်း စွန့်ကို ကိုယ်တိုင်လုပ်စေသည်။ ထိုအခါ မာတင်သည် လူငယ်မဂ္ဂဇင်းထဲ စွန့်လုပ်နည်းအမျိုးမျိုး ဆောင်းပါးကို ဖတ်ရှုပြီးခဲ့သဖြင့် ထိုနည်းများအတိုင်း စွန့်လုပ်ပြီး ကစားခဲ့လေသည်။ ကင်းဆင်းစပ်စပ် မာတင်ကိုယ်တိုင်လုပ်ပြီး လွတ်သော စွန့်လောက် အခြားစွန့်များသည် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မြင့်မြင့် မားမားမတက်ပေ။

'မာတင်' သည် စွန့်လွှတ်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို မိမိကိုယ်တိုင် ကမကထပြု၍ ကျင်းပနိုင်သည့်အတွက် ဂုဏ်ယူမဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရူးသည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ အခြားမြို့များမှ လူငယ်များသည်

သုတေသနများကို ဝယ်ယူလိုကြောင်း ပြောကြသည်။ သူ
 သည် သူ့မိခင်၏ မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တစ်ည စွန့်သုံး
 ကောင်း ပြီးအောင်လုပ်ပြီး ရောင်းချရာ၊ တစ်ကောင်လျှင်တစ်
 ဆူ လင်ရလေသည်။ ကျန်သုံးမြင့် နောင်နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ခန့်
 အကြာတွင် သူသည် မီးဖိုချောင်ထဲ စွန့်လုပ်ရောင်းသောလူငယ်
 ကလေးမှသည် ကမ္ဘာ့ အကြီးဆုံး လေယာဉ်များ ထုတ်လုပ်
 ရောင်းချသည့် လုပ်ငန်းရှင်ကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။

သူသည် သူ့ ကိုယ်သူ့စက်မှုသိပ္ပံပါရမီပါသူဟုယုံကြည်ထား
 သည်။ ထိုယုံကြည်ချက်အတိုင်း အခြားလူငယ်များမစွမ်းဆောင်
 နိုင်သော အလုပ်များကို သူလုပ်ကိုင်နိုင်သည်ဟု ဆက်၍ယုံကြည်
 လေသည်။ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လာသည့်အခါ ဤစိတ်
 ကူးကို မည်သို့မည်ပုံရအကြောင်းကို သတင်းထောက်များက မေး
 ခန်းထုတ်ကြသည့်အခါ မာတင် က....

ကျွန်တော်တို့မိခင်ရဲ့ဩဇာ အာဏာဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်
 အများဆုံး လွှမ်းမိုးခဲ့ပါတယ်။ ငယ်စဉ်က ကိုယ်တိုင်စွန့်လုပ်ပြီး
 ကစား ဖို့က အစ မိမိရဲ့ ကိုယ်စွမ်း ကိုယ်စကို လုံးဝယုံ ကြည်ပြီး
 အလုပ်လုပ်ဖို့က အဆုံး ဩဝါဒပေးခဲ့ပါတယ် ဟု ဘဝအခြေခံ
 အကြောင်းတရားများကို ရှိသားပွင့်လင်းစွာ ပြောပြလေသည်။

မြင်းပဲ ယာဉ်ကိုစိတ်ဝင်စား

သူ့နေထိုင်သော 'ကင်းဆပ်' သို့ပထမဆုံးကား ရောက်လာ
 သည်။ 'မာတင်' မှုနှင့် မြင်းမပါသော ယာဉ်ကို စိတ်ဝင်စား
 သွားသည်။ သူသည် ထိုယာဉ်ကိုတည်ဆောက်ရာ၌ ဆရာတစ်ဆူ
 ဖြစ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ မကြာမီကားရုံတစ်ရုံတွင် အလုပ်

ရလာသည်။ နောက်တော့ သူတို့မိသားစုသည် 'ဆန်ဘာအင်နာ'
 ကာလီဖိုးနီးယားသို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်။ ထိုနယ်တွင်
 သူသည် ဖွံ့ဖြိုးကားနှင့် မက်(စ်)ဝဲလီ ကားကို မွေးထုတ်၏ အထောင်း
 ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ကိုယ်ပိုင်ကားအထောင်းဌာနတစ်ခုဖွင့်လှစ်
 လိုက်သည်။

ထိုအချိန်က သူသည် အသက် ၂၁ နှစ်သာရှိသေးပြီး ကား
 ရောင်းပေးခြင်း ပြင်ဆင်ခြင်းအလုပ်များမှ တစ်နှစ် ပေါင် ၆၀၀
 မှ ၈၀၀ ရရှိလေသည်။ ယင်းသို့ အလုပ်လုပ်နေစဉ် သူ့ဘဝ
 တစ်ခုလုံး ကို လုံးပပြောင်းလဲသွားစေမည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်
 ပေါက်လာလေသည်။ ၁၉၀၅ခု တစ်နေ့နေ့တွင် သတင်းစာထဲ
 သတင်းတစ်ပုဒ်ကို သူဖတ်လိုက်ရသည်။ ထိုသတင်းကား ရိုက်ညီ
 ဇနောင်သည် မြောက် ကာလီဖိုးနီးယား ကစ်တီဟော့(စ်)တွင်
 လေထဲ၌စက္ကန့်(၁၀၀)ခန့် ကြာမြင့်အောင်လေထဲပျံသန်းသည့်
 စက်(လေယာဉ်ပျံ)ဖြင့် ပျံသန်းကြောင်းပင်။

'မာတင်'သည် ထိုသတင်းစာကိုဖတ်ပြီး အတော်ပင် စိတ်
 လှုပ်ရှားသွားသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လေထဲစက်ဖြင့်
 ပထမဆုံး ပျံသန်းသည်ဆိုသော သတင်းသည် မိုးချုံးသံပမာ
 ကမ္ဘာသို့ ထိုးဖောက်၍ ကျော်ကြားသွားသောကြောင့်တည်း။
 ရိုက်ညီဇနောင်သည် လေထဲစက္ကန့်တစ်ရာကြာအောင် ပျံသန်းနိုင်
 သည်မှာ တကယ်လော။

မာတင်သည် သူ့လက်ပတ်နာရီကိုကြည့်ပြီး စက္ကန့်တစ်ရာ
 ကြာအောင် ရေတွက်ကြည့်သည်။

“ဘုကြောင့်စက္ကန့်တစ်ရာသာကြာအောင်နေနိုင်ရတာလဲ”
 “မာတင် သည် သူ့ဟာသူ မေးခွန်းထုတ်သည်။ ‘လေထဲတွင်
 တစ်နာရီ၊ ငါးနာရီ၊ ဆယ်နာရီစသည်ဖြင့် ကြာအောင်ပျံသန်း
 ပြီးနေနိုင်သည့် အချိန်သို့ တစ်နေ့ရောက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်မှန်း
 ကြည့်သည်။ ‘မဖြစ်ဖူးလို့ကော ဘယ်သူက ပြောနိုင်မလဲ’
 မကြာမီ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအဖြစ်ကို ကြုံရပြန်သည်။ သိပ္ပံမဂ္ဂဇင်း
 ထဲတွင် ရိုက်ညီနှောင်ပျံသန်းသောလေယာဉ်ပုံ ပါလာသည်။
 ထိုပုံကိုကြည့်ပြီး သူသည် သူမိခင်အား “ဘာများထူးဆန်းလို့လဲ၊
 ဒါဟာ စက်တပ်ထားတဲ့ စွန့်အကြံ စားပဲ၊ ကျွန်တော် စွန့်လုပ်
 တတ်သားပဲ၊ ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် လေယာဉ်ကိုဆောက်လုပ်ပြီး
 ကိုယ်တိုင်စီးမယ်” ဟု ပြောလေသည်။

သူ့ မိခင်က သူ့ကိုမခမူးခင်နှစ်ရက်အလိုတွင် မြင်မက်ခဲ့သည့်
 အိပ်မက်အကြောင်းကိုပြောပြပြီး ‘ဟုတ်ပါတယ်သား၊ သား
 ဒါတွေကို လုပ်နိုင်မှာပါ’ ဟု အားပေးစကား ပြောကြားလေ
 သည်။ သူသည်နေ့တွင် ဝမ်းရေအတွက် အလုပ်လုပ်ပြီး ညဘတ်
 တွင် သူ့ ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်သည်။ စက်မဲ့လေယာဉ်
 တစ်စီးကို တည်ဆောက်သည်။ စွန့်အကြီးစားပုံစံမျိုးဖြစ်သည်။
 လူပါစီးနင်းနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားသည်။ စက်တော့မပါ
 ပေ။ လပေါင်း အတော်ကြာသောအခါ သူသည် ဓာတ်ဆီသုံး
 လေယာဉ်ကိုတည်ဆောက်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြလာသည်။ လုပ်နိုင်ပါ
 မလား’ လေယာဉ်နှင့် ပတ်သက်သော သိပ္ပံပညာကိုလည်း
 ဘယ်ကျောင်းတွင်မှ မသင်ခဲ့ဘူးပေ။ နည်းနည်းပဲ နားလည်
 ခဲ့သည်။ တိကျစွာပြောရလျှင်မူ ဘာမှနားလည်သေးသည်မဟုတ်။

တကယ့်ဦးဆုံးမား

လေယာဉ် တည်ဆောက် ရာတွင် စာအုပ် စာတမ်း ပတ်ပြု
 နည်းလမ်း ယူစရာလည်းမရှိ။ ဆရာဟူ၍လည်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့်
 ပြည်သူ့ စာကြည့်တိုက်သို့ သွားပြီး စာအုပ်များ ရှာဖွေဖတ်ရှု
 သည်။ လေယာဉ်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာအုပ်မရှိသဖြင့် တံတား
 တည်ဆောက်ရေးစာအုပ်ကိုသာရှာဖွေပြီးဖတ်ရှုသည်။ ထိုအထဲမှ
 လိုအပ်သော အချက်အလက်ကို မှတ်သားသည်။ တံတားတည်
 ဆောက်ရာတွင် အဓိကအရေးကြီးသောဆန်အားနှင့် ခံနိုင်ရည်
 အခြေအနေတို့ကို လေ့လာသည်။

လေယာဉ်တည်ဆောက်ရာတွင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနှင့် လူပါ
 လိုက်ပါနိုင်ရန် နည်းရှာသည် ၁၉၀၈ - ခုနှစ်တွင် “မာတင်”
 သည် ‘ကာလီဖိုးနီးယား’ ‘ဆန်တာအင်နာ’ ရှိလူသူမလာတော့
 သည့် တောင်ပိုင်း မက်သဒစ်ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲတွင် ‘ထမ
 ဆုံးလေယာဉ်ကိုတည်ဆောက်သည်။ ထိုကျောင်းကိုသုံးခအဖြစ်
 တစ်လ ၂-ပေါင် ၁၀-သျှီလင် ပေးရသည်။ သူ့ ဖခင်သည်
 ‘မာတင်’ ထိုသို့ကြိုးပမ်းနေခြင်းကို ဦးနှောက်ချောင်းပြီး အရှူးထ
 သည်ဟုဆိုကာ မျက်နှာမထားတတ်အောင် ဖြစ်နေသည်။

လက်ရှိ ကားအရောင်းအဝယ်လုပ်လျှင် ငွေရနိုင်လျက်သား
 နှင့် ထိုအလုပ်ကိုပစ်ပြီး လေယာဉ် တည်ဆောက် နေသည်ကို
 အလကားအချိန်ဖြုန်းနေသည်ဟု မြင်သည်။

လူငယ်များကမူ ညညသာမက အားလပ်ရက်များတွင်ပါ
 သူ့ အလုပ်ထဲ နစ်နာမှုများနေသည့် ‘မာတင်’ ကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်း

ရွံ့ကြသည်။ သက်ကြီး ရွယ်အို တစ်ယောက်ကမူ 'မာတင်'၏ မိခင်အား ယခုလို မကြံအပ် မစည်အပ်ကိစ္စကို ရပ်တန်းက ရပ်ရန် သားကိုဆုံးမဖို့ ပြောကြားသည်။

“ဘုရားသခင်ကလူတွေကိုပျံ့ သန်းစေချင်ရင် အစကတည်းက အတောင်တပ်ပေးလိုက်မှာပေါ့၊’ ဟုထိုအမျိုးသမီးအိုကြီးက ဆင်ခြေဘက်သေးသည်။ ‘မာတင်’ အား အစစ အရာရာ အားပေးအားမြှောက်ပြုသူတစ်ယောက်သာရှိလေသည်။ ထိုသူကား သူ့ မိခင်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ မိခင်သည် သားနှင့်အတူ ညဘက် အဖော် လိုက်ပေး သည်။ မီးအိမ် လိုက်ပြ ပေးသည်။ လူများသည် ပြတင်း ပေါက် များမှ နေ၍ ဝေကြောင် ကြောင်လုပ်သော “မာတင်” ထို့ သားအမိကို ချောင်း ကြည့် ကြသည်။ တံခါးများကိုပိတ်ထားသည့်ကြားမှ လာပြီးချောင်းကော ဖားတိုက်ကြသည်။ နောက်တော့ အစောင့်ထားပြီး အလုပ်လုပ်ရလေသည်။

သားအမိနှစ်ယောက်တကယ်ပင်ကြီးပမ်းကြသည်။ တစ်ချက်မှ မနားကြရပေ။ ဘယ်သူတွေက ဘာပဲပြောပြော စိတ်မပျက်ချေ။ သူသည် လေယာဉ်ကို တည်ဆောက်ရုံသာမက လေကြောင်းကိုပါ နားလည် ကျွမ်းကျင်လာသည်။ အိပ်မက်သည် တကယ်မှန်လာလေပြီ။ ၁၃-လကျော်ကြီးပမီးစဉ်ကာလသည် သူ့ အဖို့သူ့ တစ်သက်တွင် အကျေနပ်ဆုံးအချိန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသော “မာတင်” သည် မြင်း ၁၂-ကောင် အား မော်တော်ကားအင်ဂျင်ကို သူ့ လေယာဉ်တွင် တပ်ဆင်သည်။ လေယာဉ် ပေါ့ပါးစေရန် စက်ကိုသံရည်ကျို၍ သွန်းလုပ်မည့် အစား ပေါ့ပါးသော ကြေးနီကို အသုံးပြုသည်။ လေယာဉ်

တွင် တပ်ဆင်ရန် ပန်ကာ ၆-ခုကို ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး အဆုံးတွင် အကောင်းဆုံးတစ်ခုကို ရွေးချယ်သည်။ နောက်ဆုံးလေယာဉ် ပြီးစီးသွားသည်။ ၁၉၀၉ ခုဇူလိုင်လကုန် ညဉ့်သန်းခေါင်ယံ အချိန်တွင် လေယာဉ်သည် လေယာဉ်ကို ဘီးများတပ်ပြီး လူနှစ်ဦး၏အတူအညီဖြင့် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှ တွန်း၍ ဆွဲထုတ်သည်။ သုံးမိုင်ခန့်ရှည်လျှားသောလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ကင်းပြင်ဆီသို့ဆွဲ၍ တွန်းထုတ်ခြင်းဖြစ်ရာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးသည် ပြုလဲစုတ်ပြတ်ကုန်တော့သည်။

အချိန်မတော်ကြီး ပြုလုပ်၍သာ လမ်းပေါ်ရှိ မြင်းများ မလန့်မဖျပ်ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။ ၁၉၀၉ ခု၊ ဩဂုတ်လ (၁)ရက်နေ့တွင် “မာတင်” သည် ထိုလေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ပြီးစက်နှိုးလေသည်။ သူသည်အရှိန်ကိုမြှင့်လိုက်သည်။ စက်သံသည် ဆူညံသွားသည်။ ပါးပါးလျှားလျှားလေယာဉ်ကိုယ်ထည်ကလေးသည် လုပ်ခါသွားပြီး တစ်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားသည်။ ထိုနောက် ကမ္ဘာတွင် သမိုင်းတွင်ရစ်မည့် အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲသွားသည်။ လေယာဉ်သည် မြေပြင်မှ ကြွလေပြီ။ တချိန်က မီးဖိုချောင်ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် စွန်လုပ်ခဲ့သောလူငယ်တစ်ယောက်သည် လေယာဉ်နှင့်အကယ်ပင် စီးနင်းပျံသန်းနိုင်ပါပြီကော။





မဒမ်ကျူရီ

MADAME CURIE

မဒမ်ကျူရီ

ကမ္ဘာကျော် အမျိုးသမီး သိပ္ပံပညာကျော်

သူမကို ယောက္ခမလောင်းကြီးကသာ ရက်ရက် စက်စက် မပြောလိုက်လျှင် ကမ္ဘာတွင် 'ရေဒီယံ' ဓာတ်ကို သိကြရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မျက်နှာမဲ့ မျက်နှာငယ်ဘဝတွင် သူမသည် ဘဝကို အရှုံးမပေး။ သူ့ဘဝကို စိန်ခေါ်ရင်း ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

ပညာသင်ကြားနေရင်း ဆောင်းရာသီမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင် ရာသီဥတုဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသည်။ အစားအစာလုံလောက်စွာမစားရ၍ အာဟာရပြတ်ကာ အိပ်ရာထဲ သတိသစ် မေ့နေခြင်းများပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက် (၁၀) နှစ်ကြာလျှင် ကမ္ဘာကျော် ဖြစ်လာသည်။ နိုဘယ်လီဆု နှစ်ကြိမ်တိုင် ပေးအပ်ခြင်း ခံရသည်။

ပျံ့သာပျံ့ပါထက်အာဏာဟု ထင်ရှားစွာ နေထိုင်ခဲ့ရင်း ပညာရှာမှီးနေကြသော အမျိုးသမီးကလေးများအား ဆေးတစ်ခွက်သည်ကား မဒမ်ကျူရီ၏အကြောင်း ဖြစ်ရန် များပင်တည်း။

မဒမ်ကျူရီ

သူမကို ကမ္ဘာက တော်ရုံနှင့် မေ့ကြဉ်းမည် မဟုတ်ပေ။ သူမလိုအမျိုးသမီးမျိုးကား ရှာမှရှားလေသည်။ သိပ်ပြီး ရှက်တတ်ကြောက်တတ်သော ပိုလန်သူလေး၊ သူမ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသော အရာကား သိပ္ပံပညာရှင်များ တွေးခေါ်စဉ်းစား ကြံဆ၍ မရနိုင် မဖြစ်နိုင်သော အရာသာဖြစ်လေသည်။ သူမ၏ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်သည် အများနှင့် မတူပေ။ ရှေးကလည်း မရှိခဲ့ဖူးချေ။ ယင်းအရာဝတ္ထုသည် ဓာတ်ထောင်ခြည်အားများ အဆက်မပြတ် စီးဆင်းနေသည်။ ထိုအရာဝတ္ထုကို သူမက* 'ရေဒီယံ' ဟု အမည်ပေးခဲ့လေသည်။

အကျိုးရှိခဲ့

စစ်အတွင်းကာလ ဖြစ်သည်။ ရေဒီယံဓာတ်ဖြင့် 'ကင်ဆာ' ရောဂါကို တိုက်ဖျက်ကုသရာတွင် အောင်မြင်မှုများ ရခဲ့လေသည်။ အချို့ ကင်ဆာရောဂါများ အမြစ်ပြတ်သွားသည်။ မရှုသာ၊ မကယ်သာ ရောဂါ အခြေအနေရှိသူများလည်း သက်သာလာကြလေသည်။ လူ့ လောကတွင် ပို၍အသက်ရှင် နေထိုင်ခွင့် ရရှိခဲ့ကြလေသည်။

* Radium.

ထိုစဉ်က 'မဒမ်ကျူရီ' သည် ပဲရစ်တက္ကသိုလ်တွင် 'သင်္ချာနှင့် ရူပဗေဒ' ပညာရပ်များကို ဆည်းပူး လေ့လာနေလေသည်။ ထိုအချိန်က သူမ၏ ဘဝအခြေအနေကား ဆိုးရွားလှသည်။ တစ်ခါက ဆာလောင်မွတ်သိပ်ပြီး မေ့မြောသွားသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့ရဖူးလေသည်။

နောင် နှစ်ပေါင်း (၂၅)နှစ်ကြာမြင့်သည့်အခါ မိမိ၏ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်သူများကပေါင်နှစ်သိန်းကျော်အကုန်အကျခံပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ကို ထိုစဉ်က သူမ မသိရှာချေ။ သူမသည် သိပ္ပံပညာရှာဖွေတွေ့ရှိမှုကြောင့် နိုဘယ်လ်ဆုကို နှစ်ကြိမ်တိုင် ချီးမြှင့်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယင်းသို့နိုဘယ်လ်ဆုကို နှစ်ကြိမ် ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့သူဟူ၍ ထိုအချိန်က သူမ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိလေသည်။ ၁၉၀၃ ခုနှစ်က ရူပဗေဒပညာရပ်တွင် ထူးချွန်စွာ စူးစမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် နိုဘယ်လ်ဆု ရရှိသည်။ တစ်ဖန် ဓာတုဗေဒပညာရပ်တွင် ထူးထူးခြားခြား စူးစမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြန်သဖြင့် ၁၉၀၅ ခုနှစ်တွင် နိုဘယ်လ်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရပြန်လေသည်။

အကယ်၍သာ

မဒမ်ကျူရီသည် အကယ်၍သာ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စော်ကား မော်ကား ပြောဆိုမှုကို မခံခဲ့ရဘူးဆိုလျှင် မိမိ၏ နှုတ်စာရေးဒေသဖြစ်သည့် ပိုလန်နိုင်ငံတွင်သာ တွယ်ကပ်နေထိုင်ဆိုလျှင် ယခုလို သိပ္ပံပညာကျော် မဖြစ်ရုံသာမက ရေဒီယံကိုလည်း ရှာဖွေတွေ့ထု အကြောင်းမရှိပေ။

ဖြစ်ရပ်ဇာတ်ကြောင်းမှာ ဤသို့တည်း။ သူမ အသက် (၁၉) နှစ်အရွယ်ကဖြစ်သည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော မိသားစုတစ်စုက သူမကို (၁၀) နှစ်သမီးကလေးအားစာပြုံးပေးဖို့နှင့် အစစအရာရာ ထိန်းကျောင်းကြည့်ရှုပေးဖို့ လခနှင့် ငှားရမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုနေ့ကား ခရစ်စမတ်နေ့ ကျောင်းအားရက်ဖြစ်သည်။ ထိုမိသားစုမှ သားကြီးဖြစ်သူသည် ကျောင်းပိတ်သဖြင့် အိမ်သို့ပြန်လာသည်။

ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုလူချောသည် အဝတ်အစား သစ်များဝတ်ပြီး အိမ်တွင်ကုသည်။ စက်တိစီးပြီး ပျော်ရွှင်ချင် တိုင်း ပျော်နေလေသည်။ သူသည် ယင်းပျော်မြူးမှုနှင့်အတူ ပိုလန်သူ ကဗျာဆန်လှသော မိန်းကလေး၏အမူအရာ ပြောဟန် ဆိုဟန် စသည်တို့ကို မျက်စိကျလေးစားစွာသည်။ ထို့ကြောင့် မေတ္တာသက်ဝင်ပြီး လက်ထပ်ဖို့ ကြံစည်လေသည်။ ဤတွင် သူ မိခင်သည် ထိုအဖြစ်ကိုသိပြီး မေ့မြောမတတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဖခင်ကမူ ဒေါသပူပန်ထလေတော့သည်။

"သား...ငါ့သားက မွေးမကို ယူမလိုတဲ့လား၊ အခြေအမြစ် မရှိတဲ့ မိန်းကလေး၊ သူများအိမ်တွေမှာ အစေအပါးလိုက်လုပ် နေတဲ့ ဟာမျိုးကိုမှ စဉ်းစားရပေလေ"

မခပ်ကျူရီသည် ထိုသို့ရက်စက်စွာစော်ကားခံလိုက်ရသဖြင့် ရပ်ထဲ ဤကြီးအကျယ် ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် လက်ထပ်ရေ ကိစ္စမျှင့်ဖြောင့်လုံး မေ့ထားလိုက်လေတော့သည်။ ထိုနေ့က သူမသည် ပြင်သစ်သို့သွားပြီး သိပ္ပံပညာရပ်များကို သင်ကြား လေ့လာမှု အလုပ်ထဲ၌သာ ဘဝကို နစ်မြုပ်ထားခဲ့လေတော့ သည်။

အဝသစ်

၁၈၉၁-ခုနှစ်၊ ပိုလန်သူမိန်းကလေး "မင်ယာစကဲလ် လိုဒေါ့စကာ" ပဲရစ်တက္ကသိုလ်တွင် သိပ္ပံသင်ယူရန် စာရင်း သွင်းထားလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် သူမသည် အပေါင်းအသင်း လုပ်ရန် ရှက်ကြောက်မှုက ဟန်တားနေလေသည်။ ပြီးတော့ ပညာဆည်းပူးလိုစိတ် ပြင်းထန်လွန်းသဖြင့် အပေါင်းအသင်း များထားဖို့လည်း အချိန်မပေးနိုင်သလိုရှိခဲ့လေသည်။ ပြောသာ ပြောရသည် သူမသည် ပညာဆည်းပူးဖို့ကိုချည်း လုံးပမ်းရသည် မဟုတ်၊ အစစအရာရာ ကိုယ့်ဒေသထက်ပင် ရပ်တည်ရေး အတွက်ကိုပါ စဉ်းစားရသည်။ သူမတက္ကသိုလ်ရောက်ပြီး လေး နှစ်ကြာမှ ငွေကလေးဘာလေး သုံးစွဲဖို့ရလာသည်။ အိမ်တွင် ကျူရှင်လိုက်ပြပေး၍ရသော ငွေကလေးဖြစ်သည်။ ပိုလန်တွင် သင်္ချာဆရာလုပ်နေသော ဖခင်က ငွေကလေးပို့ပေးသည်။ ထို ငွေကလေးကသည် ဖခင်ဖြစ်သူက ပထမဆုံးပေးပို့နိုင်သောငွေ ဖြစ်လေသည်။

ဆင်းရဲလှသည့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ

သူမသည် တက္ကသိုလ်တွင် အခန်းခ အပါအဝင် အခတ် အတွက်ရော အစားအတွက်ပါ အနှေးဓာတ်ရရှိရေး အတွက် ပါ တစ်နေ့ သုံးသျှလင်သာ သုံးနိုင်လေသည်။ သူမ၏ အခန်း သည် ပြတင်းပေါက်တစ်ပေ ကသာရှိပြီး ထိုအခါက မှကြယ် ရောင် လရောင် နေရောင်တို့ကို အားထားပြီးနေခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ အခန်းထဲတွင် လျှပ်စစ် သာကြောင့် တည်း။ အပူဓာတ်ငွေ့လည်းမရှိ၊ အပူဓာတ်ငွေ့ မရှိသည်ထက် မီးမရှိခြင်းက အဆပေါင်း ထောင်စသောင်းမက ဆိုးလေသည်။

သူမသည် ဆောင်းရာသီတစ်လျှောက်လုံး အနှေးခတ်ရရှိ
 ရေးအတွက် မီးသွေးနှစ်အိတ်ပဲဝယ်၍ သုံးနိုင်ခဲ့လေသည်။ ခိုက်
 ခိုက်တုန်အောင်ချမ်းသော ဆောင်းညများတွင်လည်း သူမ
 သည် မီးလင်းဖို သိပ်မသုံးရဲပေ။ မီးသွေးအ ကုန်အကျများမည်
 စိုး၍ ဖြစ်လေသည်။ အအေးခတ်လွန်ကဲမှုကြောင့် သင်္ချာ
 တွက်သော လက်ချောင်းများသည် လှုပ်ရှား၍မရအောင် ထုံ
 ကျဉ်နေသလို တကိုယ်လုံးသည်လည်း ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်ချမ်း
 နေလေသည်။

အိပ်ရာသို့ဝင်သည့်အခါတွင် တစ်ချိန်တွင် 'မဒမ်ကျူရီ' ဖြစ်
 လာမည့် မိန်းကလေးသည် မျက်နှာသုတ်ပဝါ၊ စောင်းခေါင်း
 အုံးစွပ်၊ အင်္ကျီအဝတ်အစား အပိုအားလုံးကိုစုပြီး သူ့အိပ်ရာ
 ပေါ်တွင်ထားကာ နွေးထွေးမှုရအောင် ကြံဆရ လေသည်။
 သို့သော်လူကား ခိုက်ခိုက်တုန်နေဆဲပင်။ တစ်ခါတစ်ရံကုလား
 ထိုင်ကို အိပ်ရာပေါ်သို့ဆွဲယူပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော မိမိ
 ကိုယ်ကို နွေးပြီး ငြိမ်သက်စွာနေရန် ကုလားထိုင်ကိုပါ အ
 ထောက်အကူပစ္စည်းအဖြစ် သုံးခဲ့ရလေသည်။

အားပြတ်၍လဲလှလှပင်

သူမတွင် စားသောက်စရာဟူ၍မည်မည်ရမရှိသလို ပညာ
 ဆည်းပူး ကျက်မှတ်ရာတွင် အချိန်ရစေရန် ချက်ပြုတ်စား
 သောက်မှုကိုပါ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် စီစဉ်သည်။ အများ
 အားဖြင့် ဝေဖန်လေး၊ ထောပတ်ကလေး ခပ်ညံ့ညံ့၊
 လက်ဖက်ရည် ကလေးနှင့် အချိန်ကုန် အသက်ဆက်ခဲ့ရသည်
 ကများသည်။ ထို့ကြောင့် အားပြတ်ပြီးမှဝေကာ အိပ်ရာထဲ

သတိလစ်ကာ မေ့နေခြင်းများ မကြာခဏ ဖြစ်ရလေသည်။
 သတိပြန်ရလာသည်အခါ သူ့ကိုယ်သူ မေးခွန်း ထုတ်မိသည်။
 “ငါဘာကြောင့် မေ့မြောသွားရတာပါလိမ့်”

သူမသည် မိမိကိုယ်ကို ဝန်ခံပို့စိတ်မပါဘဲရှိနေသော အချက်
 တစ်ခုရှိလေသည်။ ဖင်းကား သူ့ ရောဂါသည် အခြားမဟုတ်။
 တဖြည်းဖြည်း အစာဝတ်ခံရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ရောဂါဟူ
 သည် ဆိုသောအချက်ပင်။ တစ်ခါက သူမသည်တက္ကသိုလ် စာ
 သင်ခန်းထဲတွင် စာသင်ရင်း မူးမေ့သွားခဲ့သည်။ ပြန်၍ သတိရ
 လာသည့်အခါ ဆရာဝန်ကို အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောလိုက်ရလေ
 သည်။ သူမသည် ရက်ပေါင်း အခက်ကြာကြာ ချယ်ရီသီး
 အနည်းငယ်နှင့် ဥစားမုန့်လာ တစ်တွဲတလေလောက်နှင့် ပြီးခဲ့
 ရကြောင်းဆိုသည်ပင်။

ပဲရစ်မြို့တွင် ဤသို့သော ခုက္ခများအကြားမှ နောင်ဆယ်နှစ်
 ကြာလျှင် ကမ္ဘာကျော် အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်လာမည့် ယင်း
 ကျောင်းသားအတွက် အလွန်အမင်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာမလို
 ပေ။ သူမသည် အလုပ်ကို သဲကြီးမည်းကြီးလုပ်ခဲ့သည်။ ပညာ
 ဗဟုသုတကို ရေငတ်သလို အငမ်းမရ စူးစမ်း လေ့လာခဲ့သည်။
 ငတ်မှုတ်မှုဒဏ်ကြောင့် ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းမသွားသလို
 အအေးဒဏ်ကိုခံစားရခြင်းကလည်း သူ့ ကိုယ်တွင်းရှိလိုအင်ဆန္ဒ
 မီးကို အရှိန်သေမသွားစေနိုင်ခဲ့ချေ။

သူ့လိပင် ဖူးခာရှင်

ပဲရစ်သို့ရောက်ပြီးသုံးနှစ်ခန့်အကြာတွင် နှစ်ကြပ်ကြပ်
 နာနာနှင့် အမြဲတမ်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားရမည့်
 ယောက်ျားတစ်ဦးနှင့် လက်ဆက်ခဲ့လေသည်။ ထိုသူသည် သူမ

အပေါ် ချစ်ကြင်နာသလို သိပ္ပံပညာရပ်များထဲ မိမိကိုယ်ကို
 လုံးဝ မြှုပ်နှံ ထားသူလည်း ဖြစ်လေသည်။ သူ့နာမည်မှာ
 'မိတ်ကျူးရီး' * ဖြစ်လေသည်။ အသက် ၃၅-နှစ်သာရှိသေးပြီး
 ပြင်သစ်တွင် သိပ္ပံပညာရှင် တစ်ဦးအဖြစ် အလွန်ထင်ရှားသူ
 ဖြစ်လေသည်။

အိမ်ထောင်ကျချိန်တွင် သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းဆိုင်၍ ဘိုင်စကယ်
 နှစ်စီးသာ ရှိလေသည်။ ထိုစက်ဘီးဖြင့် သူတို့သည် ပြင်သစ်
 ကျေးလက် တောရွာ များဆီသို့ အနှံ့လည်ပတ် ခဲ့ကြ သည်။
 ပျားရည်ဆမ်းခရီးအတွင်း ကျေးလက် ထမင်းဆိုင်များတွင် ည
 အိပ်တည်းခဲ့ကြသည်။ တောထမင်းဆိုင်များသည် ဖယောင်း
 တိုင် အလင်းရောင် ဖျော့ဖျော့ကလေးသာလင်းပြီး၊ ထိုအလင်း
 ဖြင့် ထမင်းဆိုင်နံရံပေါ်မှ ကြော်ငြာများကို ခပ်မှိန်မှိန်ကလေး
 မြင်နေရလေသည်။

ဒေါက်တာ

သုံးနှစ်တာကြာလေပြီ။ 'မဒမ်ကျူးရီ' သည် ဒေါက်တာဘွဲ့
 လျှောက် ပြင်ဆင်မှုများ ပြုလုပ်လေသည်။ ထိုဘွဲ့အတွက်မူရင်း
 သိပ္ပံပညာ စူးစမ်း လေ့လာမှုများ ပြုလုပ်ရန် ရှိနေလေ သည်။
 တစ်ချိန်တည်းမှာပင် စာတမ်းတစ်စောင်တင်သွင်းရပေဦးမည်။
 သူမသည် ထိုအတွက် မကြာမီကရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော အရာဝတ္ထု
 (ဘာမှန်းမသိရသေးသည့်အရာ ကို ဘာကြောင့် 'ရေဒီယံ' ဟု
 သတ်မှတ်ရမည်။ ဘာကြောင့်ရောင်ခြည် အလင်း ဓာတ်ကို
 လွှတ် ထုတ်ကြောင်း စသည် တို့ကို ရေးသား တင် သွင်း ဖွဲ့

* Pierre Curie

ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ၎င်းသည် ကြီးကျယ်သော သိပ္ပံဆိုင်ရာ
 စွန့်စားမှုတစ်ရပ်ဖြစ်သလို ဓာတုဗေဒပညာရပ်များ၏ လျှို့ဝှက်
 ချက်ကို သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပိုင်းခြားသိမြင်ရန် ခရီးအစပင်ဖြစ်
 လေသည်။

အားလုံးကို စမ်းသပ်လေပြီ

မဒမ်ကျူးရီသည် သိပ္ပံသိပ္ပံသိပ္ပံသော ဓာတုဗေဒ ဆိုင်ရာ
 ပစ္စည်းများကို စမ်းသပ်၍ ဓာတ်ဝတ္ထု အမြောက်အမြားကို
 လည်း စမ်းသပ်မှုပြုလေသည်။ ယင်းသို့စမ်းသပ်သည်မှာ သိရန်
 ခက်သော ရောင်ခြည်ဓာတ်သည် သူတို့ဆီမှ ပေးလွှတ်ရရှိနိုင်
 သလောဆိုသည်ကို ရှာဖွေစူးစမ်းခြင်းဖြစ်လေသည်။ အဆုံး၌
 သူမသည် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ပြုနိုင်ခဲ့ပေသည်။ ထိုအဆုံး
 အဖြတ်ကား ယင်းအစွမ်းထက်သော ရောင်ခြည်များသည်
 အမည်မဖော်နိုင်သည့် အရာဝတ္ထုမှအာကာသထဲ ဖြစ်ပေါ်လာ
 ပြီး ရရှိခြင်း ဖြစ်မည်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။ သူ့ ခင်ပွန်းက
 လည်း သူ့အတွေ့အကြုံများကို ပူးပေါင်းကာ ထိုမသိသေး
 သော အရာဝတ္ထုကို စူးစမ်းခဲ့လေသည်။

တွေ့ပြီ

လများမကြာမီ မဒမ်ကျူးရီနှင့် ခင်ပွန်းတို့သည် သိပ္ပံ
 လောကအား တုန်လှုပ်စေသော စွမ်းဆောင်မှုတစ်ရပ်ကို ပြု
 လုပ်လိုက်ကြလေပြီ။ သူတို့သည် ဓာတ်အားသည် အကျိုးကို ရှာ
 ဇွေ တွေ့ရှိကြပြီ။ ထိုဓာတ်ရောင်ခြည်သည် ရေဒီယံမှ ထုတ်
 လွှတ်သည့် ရောင်ခြည်ထက် အဆပေါင်း ၂ သန်းခန့် ပြင်းထန်
 သည့် ရောင်ခြည်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုသတ္တုမှရောင်ခြည်သည်

သစ်သားကျောက်တုံး၊ ကြေး၊ သံမဏိစသည်တို့ကို ထိုးဖောက်
 သွားနိုင်သောအစွမ်းသတ္တိထူးရှိသည်။ ယင်းရောင်ခြည်ကိုခဲပြား
 အထူမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်ပစ္စည်းကမူမလွတ်ဘဲနေအောင်
 ကာဆီးနိုင်စွမ်း မရှိဟု ကြေညာလေသည်။ ယင်းသို့သော
 အကြောင်းအချက်များကို ထုတ်ဖော်ပြောကြား လိုက်သည့်
 အခါ နှစ်ပေါင်းများစွာ သိပ္ပံပညာရှင်များ လက်ခံယုံကြည်
 ခဲ့ကြသောသိပ္ပံဆိုင်ရာ အခြေခံသဘောတရားများသည် အား
 လုံးကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်ကြလေတော့သည်။

ရေဒီယံ

သူတို့မောင်နှံသည် သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိသော အရာဝတ္ထု၏
 အမည်ကို 'ရေဒီယံ' ဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြလေသည်။ ရေဒီယံနှင့်
 ပတ်သက်ပြီး ရှေးအခါက ကြံ့ခိုင်စိတ်ကူးမှုများ မရှိခဲ့ကြပေ။
 အခြားအခြားသော ဓာတ်သတ္တုများထက် ထူးထူးခြားခြား
 ခြားခြားနားနား၊ အစွမ်းထက်သော ထိုရေဒီယံကို အတော့
 အခေါ်ကောင်းသည့် သိပ္ပံပညာရှင်ကြီးများကပင် တကယ်
 ပင် ရှိသလောဆိုသည်ကို သံသယရှိကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် သူတို့က တကယ်ရှိကြောင်း သက်သေပြနိုင်
 ကြသည်။

“ရေဒီယံအစစ်ကို ကျွန်တော်တို့မြင်ချင်ပါတယ်။ စမ်းလဲ
 စမ်းကြည့်ချင်တယ်။ သူ့ရဲ့ အဏုမြူ (မြူမုန်အလေးချိန်) *ကို
 သဲ ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ဖူး” ဟု တောင်းဆိုကြလေသည်။

* Decigram.

သက်သေထူနိုင်ဖို့

(၁၈၉၈-၁၉၀၂)ခုနှစ်၊ လေးနှစ်တာကာလအတွင်း မဒမ်
 ကျူရီနှင့်ခင်ပွန်းသည်တို့သည် ရေဒီယံ တကယ် ရှိကြောင်းကို
 ပြသနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြလေသည်။ သူတို့ မောင်နှံသည်
 (ဆယ်ပုံတစ်ပုံ) ဂရမ်ရှိ ရေဒီယံကိုထုတ်ပြုနိုင်ခဲ့ကြသည်။ အရွယ်
 ပမာဏမှာ ပဲခေ့တစ်ဝက်ထက်မနည်းပေ။

သူတို့ ဘယ်လိုထုတ်ပြုနိုင်ကြသနည်း။ ပထမသတ္တုရိုင်း ရှစ်
 တန်ကိုအရည်ကျိုပြီးပြန်၍ သန့်စင်လိုက်သည်။ သူတို့မောင်နှံအဖို့
 ဓာတ်ခွဲခန်းဟူ၍ သီးသီးသန့်သန့်မရှိပေ။ ဆေးကျောင်းသား
 များ ခွဲစိတ်အဆောက်အဦအဟောင်းကြီးဖြစ်ပြီး မသုံးတော့၍
 ပစ်ထားသောအခန်းလည်းဖြစ်သည်။ သာမန် အလုပ်လုပ်ဖို့ပင်
 မသင့်တော့သည့်နေရာမျိုးဖြစ်လေသည်။ ကြမ်းခင်းများပင်မရှိ
 တော့။ အမိုးများလည်းပေါက်ပြဲနေသည်။ မီးလင်းဖို့ ကောင်း
 ကောင်းမရှိပေ။ ဆောင်းရာသီဆိုလျှင် ဟင်းလင်းပြင်ထဲထွက်ပြီး
 နေရသကဲ့သို့ အအေးဒဏ်ကို ခံကြရလေသည်။

သတ္တုရိုင်းကိုကျိုချက်သည့်နေရာမှ ညစ်ထေးသောမီးခိုးနှင့်
 ဓာတုဗေဒ အနံ့အသက် တို့သည် မဒမ်ကျူရီ၏ မျက်လုံးကို
 မခံသာအောင်ဒုက္ခပေးသကဲ့သို့ လည်ချောင်း ဝင်လည်းဆို နှစ်
 အောင် ဖြစ်စေလေသည်။ ဤမနုဿိဗျူဟာ နှစ်ပျက်ကြီးထဲ
 တွင် သူတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် လေးနှစ်တာကြာပင် အခြေ
 လေသည်။ သူမ၏ခင်ပွန်းကမူ ယင်းသို့ ရုန်းကန်ရလွန်းသော
 ကြောင့် စိတ်အားလျော့ပြီး အခြေအနေကောင်းသို့ ရောက်ဖို့

သည်အထိ စောင့်ရှုလုပ်ကိုင်လိုသည်။ မဒမ်ကျူရီကမူ ယင်းအစီအစဉ်ကို လက်မခံဘဲ ဆက်လက်၍ ကြိုးပမ်းနေရာ 'ရေဒီယံ'ကို ထုတ်ယူပြသနိုင်သည့်အဆင့်သို့ ရောက်လေတော့သည်။

ထိုသို့ 'မဒမ်ကျူရီ'သည် 'ရေဒီယံ'ကို ထုတ်ပြနိုင်ခဲ့သောကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထင်ရှားဆုံးနှင့် ဂုဏ်သတင်းအမွှေးဆုံး အမျိုးသမီး တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ပင်အောင်ပန်း ဆွတ်ခူးစေကာမူ မဒမ်ကျူရီသည် ယင်းဘဝကို ခံမင်္ဂလာခြင်းမရှိချေ။

အဆောက်အအုံပျက်ကြီးထဲ ပေရေနေသောကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အအေးဒဏ်ကို ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ခံစားပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့ကြိုးပမ်းခဲ့ ရုန်းကန်၍ ဒုက္ခခံခဲ့ရသော အချိန်ပိုင်းများသည်သာ ဘဝ၏တကယ်အရသာဟု သူမကထုတ်ဖော်ပြောဆိုလေသည်။

ဘယ်လမ်းလိုက်လဲ

၁၉၀၂ ခုနှစ်တွင် မဒမ်ကျူရီနှင့် ခင်ပွန်း ဖြစ်သူတို့သည် မိမိတို့ကိုယ်ကိုစစ်တမ်းတစ်ခု ထုတ်လေသည်။ ချမ်းသာအောင် စီးပွားရှာကြမလော့၊ သို့မဟုတ် သိပ္ပံပညာ စူးစမ်းလေ့လာရှာဖွေထုတ်လုပ်ရေးကို ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ သစ္စာ စောင့်သိမှုဖြင့် လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်သွားမည်လော။ ထိုအချိန်တွင် ရေဒီယံသည် ကင်ဆင်ရောဂါ ကုသရန်အတွက် သိပ်ပြီးအဖိုးမတန်အသုံးမကျလှတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ရေဒီယံကို မူလိုချင်သူတွေများလာသည်။

အသုံးချမှု တွင်ကျယ်လာသည်။ မဒမ်ကျူရီတို့ မောင်နှံမှအပ မည်သူကမျှ ယင်းကို ထုတ်လုပ်ပေးနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

သူတို့မောင်နှံသည် ရေဒီယံ ထုတ်လုပ်နည်းကို မှပိုင်လုပ်ပြီး ရေဒီယံကို ထုတ်လုပ်သူများထံမှ မှပိုင်အကျိုးခံစားခွင့်ငွေကြေးကို ရယူနိုင်လေသည်။ အကယ်၍ အကျိုးအမြတ်ရရှိရေးအတွက် ထုတ်လုပ်သည့်တိုင် ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုများ အနည်းအကျဉ်း ရှိကောင်း ရှိနိုင်ပေသည်။ သူ့ခင်ပွန်းက စီးပွားရေးအရ ထုတ်လုပ်သူများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး အကျိုးခံစားခွင့်ကို ယူမည်ဆိုလျှင် ယူနိုင်သည်သာ။ ထိုသို့လုပ်မည်ဆိုလျှင် မဒမ်ကျူရီတို့မိသားစုအဖို့ ဘဝအာမခံချက် အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်လေသည်။ မပင်မပန်း ရပ်တည်နိုင်မည့်အပြင် အခြားသော စမ်းသပ် ရှာဖွေမှုများပြုလုပ်ရန် လှပခန့်ညားသော ဓာတ်ခွဲခန်းကြီး တစ်ခုကိုလည်း ဖန်တီး တည်ဆောက်နိုင်မည်တည်း။

သို့ရာတွင် မဒမ်ကျူရီသည် ငွေကြေးနှင့် အခြေအနေ တင့်တယ်ကောင်းမွန်မှုကို ရယူပြီး လူသားတို့၏အကျိုးကို ဒုတိယထားသည့် အစဉ်အလာများကို မလိုလားသူပီပီမိမိတီထွင်မှုဖြင့် မည်သည့်အကျိုးအမြတ်ကို ရယူရန် စိတ်မကူးခဲ့ချေ။ ဤအစဉ်အလာခကောင်းကို လူသားတို့၏ နှလုံးသားထဲတွင် ထင်ကျန်ရစ်ခဲ့စေချင်သည်။



“ဒီလိုအမြတ်ထုတ်နည်းကိုတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့လက်မခံနိုင်ပါဘူး၊ ဒါဟာ သိပ္ပံပညာရှင်တွေထားလေ့ထားထရှိတဲ့စိတ်ဓာတ်မျိုးလဲ မဟုတ်ပါဘူး။ ရေဒီယံကို အနာရောဂါတွေ သက်သာ

ပျောက်ကင်းအောင် ကုသတဲ့နေရာမှာ ဆက်ပြီး အသုံးချနေ
သေးတယ်ဆိုရင်လဲ ဒီအထဲက အမြတ်ထုတ်ဖို့ သာပြီးတောင်
စဉ်းစားလို့ မရသေးတယ်”ဟု မဒမ်ကျူရီက ထုတ်ဖော် ပြော
ကြားခဲ့လေသည်။

မဒမ်ကျူရီသည် ဘုရားကြိုက်၊ သူတော်ကောင်းကြိုက်၊
ကိုယ်ကျိုးစွန့်မှုနှင့်အတူ ချမ်းသာခြင်းနှင့် ဆင်းရဲမှု၊ ရေသာခိုမှု
နှင့် ခါးချိုးပြီး လက်ကြောတင်းအောင် အလုပ်လုပ် ကြိုးပမ်းမှု
စသည်တို့အကြား နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် လိပ်လိမ်မာမာနှင့် နေထိုင်
ခဲ့လေသည်။



ရိုက်ညီနောင်



ခင်ဗျားတို့အိမ်ထောင်စုမှာ ယောကျ်ားကလေးတစ်ယောက်
မပါပေဘူးလား၊ ပါများပါခဲ့ရင် တချို့ကစားစရာပစ္စည်း၊
သို့မဟုတ် စားအုပ်များကိုပေးလိုက်ရုံနဲ့ သူ့ဘဝ လမ်းကြောင်း
တစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ် ဆိုတာကိုကောသတိပြုမိပါ
ရဲ့လား။

ကြည့်စမ်းပါ၊
ရိုက်ညီနောင်အကြောင်း၊

ရိုက်ညီနောင်

သမိုင်းကြောင်း၊ တစ်ခုကို

၁၂ စက္ကန့်နှင့် ထွင်ခဲ့သည်

“ခင်ဗျားတို့အိမ်ထောင်စုမှာယောက်ျားကလေးတစ်ယောက် မပါပေဘူးလား။ ပါများပါခဲ့ရင် အချို့ ကစားစရာပစ္စည်း၊ သို့မဟုတ် စာအုပ်များကို ပေးလိုက်ရုံနဲ့ သူ့ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်ခုလုံးပါ ပြောင်းလဲသွားနိုင်တယ်ဆိုတာကိုကော သတိပြုမိ ပါရဲ့လား။”

ကစားစရာ တစ်ခု

၁၈၇၈ခု၊ သာသနာပိုင်တစ်ဦးရှိလေသည်။ သူသည် “စီဒါ ဧပစ်(စ်)အိုင်ဝင်ဝါ” တွင် နေထိုင်သည်။ တစ်နေ့သာသနာရေး ကိစ္စနှင့်ခရီးထွက်ပြီးပြန်အလာ သားနှစ်ယောက်အတွက်သံပတ် ပေးကစားစရာစက်ရုပ်တစ်ခုဝယ်လာပေးသည်နှင့်လထဲတွင်ဖြစ် သည်။ သားနှစ်ယောက်ကခရီးဦးကြိုဆိုကြသည်အခါ သူက...

“သားတို့ခေ... မင်းတို့အတွက်ကစားစရာတွေ ပါလာတယ် ဟေ့၊ လိုက်ဖမ်းကြပေတော့”

ဖခင်သည် သားနှစ်ယောက်လေးကို သား နှစ်ယောက်ဘက်ဆီသို့ ထိုးပေးလိုက်သည်။ အမှန်တော့ထိုစက်ရုပ်ကလေးသည် ထိုးပေး လိုက်သည်ဘက်သို့ ဦးတည်၍ သွားရမည့်အစား အံ့ဖွယ်ပြုလိုက် လေသည်။ ထိုအရုပ်ကလေးသည် အိမ်အနီးမျက်နှာကြက်ဆီသို့

ပျံတက်သွားပြီး စက္ကန့်ပိုင်းမျှပျံသန်းကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျလာလေသည်။

ချာတိတ်နှစ်ကောင်သည် ပါးစပ်မှအားရဝမ်းသာ အော် တစ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ထိုအရုပ်ကလေးကို ပြေးကောက် လိုက်ကြလေသည်။ ထိုအရုပ်ကလေးကား ဖော့ ဝါး စက္ကူ တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခြောက်လက်မအရွယ်ခန့်ရှိ လေယာဉ် ပျံကလေးဖြစ်လေသည်။ ထိပ်တွင် ပန်ကာကလေးနှစ်လက်ပါ သည်။ ပန်ကာကလေးများသည် တစ်ခုနှင့်တစ်ခုဆန့်ကျင်ဘက် များဆီသို့ မူတည်၍ လည်ပတ်နေလေသည်။ ယင်းသေးငယ် သော စက္ကူပန်ကာကလေးများသည် ရာဘာကြိုးနှစ်ချောင်း ကို လိမ်၍ချည်နှောင်ထားပြီး လည်ပတ်စေခြင်းဖြစ်သည်။

ကစားစရာသည် နမူနာ

ထိုကစားစရာကလေးသည် ထိုအချိန်က လူငယ်ကလေးများ ကို အာကာသထဲ ပျံသန်းရန် နှိုးဆွပေးခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး လေယာဉ်ပျံများကဲ့သို့သော အာကာသပျံများကို တီထွင်လို စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာစေသည်အထိ အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိခဲ့လေ သည်။

ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ယမ်းမှုန်ကိုတီထွ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပြီး နှစ် ပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သည့်တိုင် လူ့သမိုင်းကို ပြောင်းလဲစေ နိုင်သော အခြားတီထွင်ကြံဆမှုဟူ၍မပေါ်ပေးသေးချေ။

ရိုက် စိမ်တာနှင့် အော်ဗေ

ရိုက်ညီနောင်သည်ဖခင်ဝယ်လာပေးသော ထိုအရုပ်ကလေး ကို တစ်စီဖြစ်သွားသည်အထိ ဆော့ကစားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ်ကစားစရာမရှိတော့၊ လုပ်ငန်းထိုး
 လည်း ပိုက်ဆံမရှိသဖြင့် သူတို့ကလေးတွေကိုယ်တိုင် လုပ်ကြည့်
 ကြသည်။ မကြာမီ သူတို့ကလေးတွေသည် လေယာဉ်အရုပ်
 ကလေးများနှင့် စွန်များကို ပြုလုပ်ကြလေသည်။ ထိုကစား
 စရာများကို အခြားမြို့များမှ လူငယ်ကလေးများကပင် သူတို့
 ထံမှ ဝယ်ယူကစားကြသည်အထိ တွင်ကျယ်လာသည်။ ထို
 အချိန်မှစ၍ ရိုက်ညီနောင်သည် အာကာသထဲ ပျံသန်းလိုသော
 ချင်ခြင်းသည် မပြတ်ဖြစ်ပေါ်နေလေသည်။

သူတို့ညီနောင်သည် မြေပြင်ပေါ်တွင် လွဲချပြီး လေထဲတွင်
 စက္ကူစွန်များ တဖျပ်ဖျပ်ပျံသန်းနေပုံကိုလည်းကောင်း၊ လင်း
 နို့ ကလေးများ၊ စာကလေးများ၊ ခိုများနှင့်အတောင်ကို မခတ်ပဲ
 နာရီအတန်ကြာ ပျံသန်းနိုင်သည့်စွန်ငှက်များကို စောင့်ကြည့်
 အကဲခတ် လေ့လာကြသည်။

အတောင်တပ်၍ပျံသန်းသူ

တစ်နေ့တွင် သူတို့အဖို့ အလေးထားစဉ်းစားစရာ သတင်း
 တစ်ရပ်သည် ဒေးတွန်အိုဟိုရီ သတင်းစာထဲ ပါလာလေသည်။
 သတင်းဆန်းပင်၊ သူ့နာမည်ကား 'အော့တိုလေလီယံသာလ်'
 သူသည် အာကာသထဲပျံဖို့ ကြိုးစားရင်း သေဆုံးသွားရသည်
 ဆိုသော သတင်းပင်။ သူသည် ကြီးမားသော အတောင်ကြီး
 နှစ်ခုကို ပသုံးသည်။ အမြီးတစ်ခုကိုလည်း သူ့ကိုယ်တိုင်
 တပ်သည်။ ပြီးမှ နှစ်အတော်ကြာကြာပျံသန်းခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့
 သည်။ သူသည် တောင်ဆင်းခရီးတွင်သာ ပျံသန်းနိုင်ပြီး
 အခြားသူများထက်တော့ ပျံသန်းနိုင်ဖို့ နီးစပ်လာလေသည်။

ထိုညီအစ်ကိုသည် ယင်းဆောင်းပါးကိုဖတ်ပြီးအလေးထား
 စဉ်းစားကြလေပြီ။ 'ဘယ်လိုပဲ၊ လိမ့်' 'လီလီယံသာလ်' က လူတို့
 သည် စွန်ငှက်များကဲ့သို့ အတောင်တပ်ပြီး လေထဲပျံသန်းလျှင်
 ဖြစ်နိုင်ကြောင်း နမူနာပြုခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

ဆန္ဒကြီးမားလာ

ရိုက်ညီနောင်သည် ထိုဖြစ်ရပ်ကို သုံးသပ်ပြီး အကြံတစ်ခုရ
 လာသည်။ ဆန္ဒကြီးမားကာ ကြံဆဖို့အတွက် အဆက်မပြတ်ခံ
 စားနေမိကြသည်။ သူတို့သည် ဝါရှင်တန်ရှိ* ဆမ်ဆီနီယံ ဌာန
 သို့ စာရေးသည်။ စာထဲတွင် လူသားတို့ အာကာသထဲ ပျံသန်း
 ခြင်းအကြောင်းများကို ရေးသားထားသည့် သိပ္ပံဆောင်းပါး
 များ အားလုံးကို သူတို့ထံ ပို့ပေးဖို့တည်း။ ပေးပို့သော ဆောင်း
 ပါးများကို သူတို့သည် စိတ်ပါဝင်စားဖွယ် ဖတ်ရှုလေ့လာကြ
 သည်။ လေးနှစ်ခန့် လေ့လာကြပြီးနောက် သူတို့သည် ဆုံးဖြတ်
 ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်လေသည်။ စက်မဲ့လေယာဉ် တစ်ခုကို
 အပျော်သက်သက်အဖြစ် ဆောက်လုပ်ရန် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ယခုခေတ် ခံယူချက်၊ ခရီး အကွာအဝေးနှင့်
 ကမ္ဘာ့ပထဝီအနေအထားကို အကြီးအကျယ် တော်လှန်ပြောင်း
 လဲစေသော စက် (လေယာဉ်) ကို တီထွင်ဖို့အထိ စိတ်မကူးခဲ့ကြ
 ချေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ သူတို့၏ လုပ်ဆောင်မှုများသည်
 ယခုခေတ်လေယာဉ် ပေါ်ပေါက်လာစေရန် ပထမဦးဆုံးဖြစ်
 ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ နေရာအနှံ့ နာရီပိုင်းအတိုင်း ဖြစ်နိုင်စေရန်
 အစပျိုးခြင်းပင်။

* Smithsonian.

သူတို့ညီနောင်သည် မိမိတို့ကိုယ်ကို မိမိတို့သိပ္ပံပညာရှင်များ။ သို့မဟုတ် တီထွင်သူများဟူ၍ မှတ်ယူခဲ့သလော။ ထိုသို့ မထင်ကြပေ။ အားလပ်ချိန်တွင် လေထဲပျံသန်းပြီး ကစားခြင်း ဟူ၍သာ ယူဆသည်။ အခြားသူများ အားလပ်ချိန်၌ ရေခဲပြင်တွင် လျှောစီးခြင်း၊ တောင်တက်ခြင်းများ ပြုလုပ်သလိုသာ သဘောထားလေသည်။ သူတို့သည် အသက်ရှင် ရပ်တည်မှုအတွက် 'ဒေတုန် အော်ဗီလီ' တွင် ဘိုင်စကယ် ပြင်ဆိုင်ကလေးတစ်ခု ဖွင့်ထားလေသည်။ ဘိုင်စကယ်လည်း ရောင်းသည်။ သူတို့သည် ဆိုင်ပိတ်ချိန် ညဘက်တွင်သာ သူတို့၏စိတ်ကူးယဉ် အတွေ့အကြုံကို စမ်းသပ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး ကော်မဲ့ လေယာဉ်

ပထမဆုံး တည်ဆောက်သော စက်မဲ့လေယာဉ်အတွက် စုစုပေါင်း သုံးပေါင်သာ ကုန်လေသည်။ တစ်ဘက် တစ်ချက်စီတွင် အတောင်ပံ တစ်ခုစီသာပါသည့် ယာဉ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထည်မပါပေ။ အမြီးလည်း မပါချေ။ အရွှေ့ပိုင်းတွင် ပဲ့ထိန်းရန် ကိရိယာပါသဖြင့် တစ်မျိုး ဖြစ်နေပြန်လေသည်။ စက်ဟူ၍တော့ မပါချေ။ သူတို့ညီနောင်၏ စိတ်ကူးမှာ အားလပ်ချိန်များတွင် စက်မဲ့ယာဉ်စီးပြီး အပန်းဖြေကြဖို့သာဖြစ်သည်။ သူတို့ညီနောင်သည် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ရာသီဥတု မြူရီမှ သိလိုဖွယ်များကို လေ့လာခဲ့သည်။ 'ကေးလ်ဒင်ဘဲလ်' တောင်ကုန်း၊ မြောက်ပိုင်း ကာလီဖိုးနီးယားရှိ ကစ်တီဟော့ (ခ) ဒေသများရှိ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုဒေသများတွင် ပင်လယ်ဘက်မှ လေပြင်းသည် အမြဲတမ်း ထိုက်ခတ်နေသည်။ မြေပြင်သည် အမြဲနူးညံ့ ပျော့ပျောင်းပြီး သဲလှိုင်းများ ထလေ့ရှိလေသည်။

ရိုက်-ညီနောင်သည် ကစ်တီဟော့(ခ)တွင် စက်မဲ့ယာဉ်ကို စီးပြီး စမ်းသပ်ကြသည်။ ၎င်းအလုပ်သည် ဖက်ရှင်ထွင်သလိုဖြစ်လာသည်။ ထိုယာဉ်သည် တစ်ခါက တောင်ဆင်း ခရီးတွင် ပျံသန်းရာ၊ လေထဲစက္ကန့်ပိုင်းမျှ ကြာနေ၍ရလေသည်။ နောက်နှစ်တွင် သူတို့သည် ထိုထက်ကြီးမား ကောင်းမွန်သော စက်မဲ့ယာဉ်ကို တည်ဆောက်ကြ ပြန်လေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အကြောင်း မထူးပေ။ အားပေးမှုလည်းကင်းမဲ့နေသည်။ "ဒီလိုသာ အားပေးမှုမရှိဘူး ဆိုရင် လူတွေဟာ နောင်အနှစ် တစ်ထောင်ကြာတာတောင် လေထဲပျံသန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး" ဟု ရိုက်-ညီနောင်က ထုတ်ဖော် ပြောကြားလေသည်။


ရိုက်-ညီနောင်သည် မိမိတို့ဆက်လက်ကြိုးပမ်းမည့် အစီအစဉ် အားလုံးကို လက်လျှော့လိုက်ကြပြီး တကယ်ပညာရှင် တစ်စုံတစ်ယောက်က အားပေးမှုမရှိမချင်း လေယာဉ်ပျံတီထွင်ဖို့ကို စိတ်မကူးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆော့ဘော့ (ဗ) ချင်းနတ်(ထ) ဆိုသူကစာအုပ်တစ်အုပ်ရေးလေသည်။ ပျံနိုင်သောစက်၏ ထိုးတက်မှုများ ဖြစ်လေသည်။

ထိုစာအုပ်ပြုစုမှုကြောင့်ပင် သူသည် ပျံသန်းခြင်းနှင့် ပတ်သက်သည့် အထူး ဗဟုသုတများ ရလာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရိုက်-ညီနောင် ကစ်တီဟော့(ခ)တွင် စက်မဲ့ယာဉ် စီးနင်းပျံသန်းပုံကိုကြည့်ပြီး မှတ်ချက်တစ်ခုချသည်။ ရိုက်-ညီနောင်၏ပျံသန်းမှု အဝေး စံချိန်သည် ယခင်လူပျံပျံပမ်းချက် အားလုံးကို ကျော်လွှားနိုင်သည်။ မည်သည့်အရာမှ မှုန်နှင့် မည်သို့ပင် အားနည်းချက်ရှိစေကာမူ အောင်မြင်သော စမ်းသပ်မှု တစ်ရပ်ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

အားတက်ရလေပြီ

သူတို့ညီနောင်သည် ထိုသို့သောပုဂ္ဂိုလ်က ယင်းသို့ချီးကျူးခြင်းအားပေးခြင်းပြုသဖြင့် အားတက်သွားသည်။ အားတက်ရသည်မှာ ဤပညာရပ်များကိုဘယ်ကောလိပ်၊ ဘယ်စက်မှုသိပ္ပံတွင်မှ မသင်ကြားဘူးပါဘဲလျက် ဤမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်သည်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝိသိဘာသည် ဒုတိယအကြိမ် ဝမ်းသာ၍ အံ့အားသင့်စရာ အကြောင်း တစ်ရပ်နှင့် ကြုံရပြန်သည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ချီကာဂိုမြို့အနောက်တိုင်းစက်မှုအင်ဂျင်နီယာများ အသင်းတွင် မိမိ ပျံသန်းမှု အတွေ့အကြုံအကြောင်းဟောပြောပွဲတစ်ရပ် ကျင်းပသည်။ ထိုဟောပြောပွဲသို့တက်ရောက်ရန် "ဝိသိဘာ" ကိုဖိတ်ကြား၍ဖြစ်သည်။ ထိုဟောပြောပွဲတွင် ဝိသိဘာရိုက်သည် အဆိုတစ်ခုတင်ပြရန် ကြံသည်။ ထိုအဆိုကားသိပ္ပံပညာရှင်များတွက်ချက်ရေးသားထားသော လေကြောင်း ဇယားသည် လုံးဝ မှားကြောင်း ထောက်ပြဖို့ ဖြစ်သည်။

သိပ္ပံပညာရှင်များက လေယာဉ် တောင်ပံများကို တွန်းအားပေးစော လေတိုက်ခတ်မှု တောင်ပံများအပေါ် လေ၏ အကျိုးသက်ရောက်မှု) အတွက်အချက်များသည် မှားကြောင်း လုံးဝ ငြင်းဆိုရန်ဖြစ်သည်။

 လက်တွေ့စမ်းကြခြင်း

"အဲဒါက ဤမျှပြတ်သားသော ဝေဖန်ခြင်းမျိုးကို ပြုလုပ်ရန်ကြောက်ရွံ့ပြီး ဦးစွာပြန်စမ်းကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။ သူသည် ၁၈-လက်မခန့် အရှည်ရှိသည့် ကော်ကပ်သစ်

သား သေတ္တာတစ်လုံးကို ယူသည်။ ထို့နောက် အစွန်းနှစ်ဘက်စလုံးမှလေကိုထုတ်ပြီး တစ်ဘက်တစ်ချက်စီသွင် စက်ပန်ကာ တစ်ခုစီကို တပ်ဆင်သည်။ ထိုပန်ကာက လေအားကိုဖန်တီးရန် ဖြစ်သည်။ သစ်သားသေတ္တာ၏ထိပ်တွင် မှန်တစ်ခုကို တပ်ဆင်သည်။ ထိုမှန်မှန်၍ ပါးလျားလေယာဉ်တပ် ပန်ကာများကို လေက အရွယ်အစားနှင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကိုလိုက်ပြီး မည်သို့ဖန်တီးသည်ကို ကြည့်ရန် ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး လေကြောင်းပြကိရိယာ

ယင်းစမ်းသပ်မှုကလေးသည် သာမန်သာဖြစ်သည်ဟု ဆိုစရာရှိသော်လည်း စင်စစ်သူသည်ကမ္ဘာ့ပထမဆုံးလေကြောင်းပြကိရိယာကို တည်ဆောက်သူဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ သူသည် သူ့ကိုယ်သူ အတွေ့အကြုံပေါ် မူတည်ပြီး ဘိုင်စကယ် ပြင်ဘတ်လာသူ တစ်ယောက်ဟုသာ ထင်ခဲ့သော်လည်း သိပ္ပံပညာရှင်များ လေဖိနှိပ်အား စနစ်ဇယား ရေးဆွဲထားချက်များ အားလုံး မှားကြောင်းကို ထောက်ပြနိုင်သူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ မည်သို့ပင်ဆိုစေသူရော အခြားမည်သူမျှ ထိုအချိန်က လေယာဉ်တစ်စီးကို ဖြစ်မြောက်အောင် တီထွင်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိချေ။ ယင်းသို့သောရိုက်ညီနှောင်၏ စမ်းသပ်မှုသည် ခေတ်မီလေကြောင်းပျံသန်းမှုတွင်ယင်းထောက်ပြချက်သည် အရေးပါခဲ့လေသည်။

အကြိမ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်

ရိုက်ညီနှောင်သည် မိမိတို့ ဆောင်ရွက်ခဲ့သော နောက်ဆုံး စက်မဲ့လေယာဉ်ဖြင့် အကြိမ်ပေါင်းတစ်ထောင်ကျော် အောင်မြင်စွာ ပျံသန်းနိုင်ခဲ့သည်ကား မှန်၏။ သို့ရာတွင် စိတ်ကျေနပ်စရာကောင်းအောင် ပျံသန်းရန် လုံလောက်သည့်လေကြောင်း

သင့်မှူးကို များများစားစား မကြုံခဲ့ရပေ။ အများအားဖြင့် လေသည် ပေါ့ပေါ့ကလေး တိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးတိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံခဲတော့လည်းဟိုတို က်သည်တိုက် လေရွေးထဲ၌ ပျံသန်းရသည်။

လေယာဉ်တစ်စင်း ပေါင် ၀၆၀

စိတ်ဓာတ် ကျစရာများ ရှိခဲ့သော်လည်း အာကာသတွင် လူသားတို့ပျံသန်းနိုင်သောတော်လှန်ရေးတစ်ရပ်သည်ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုမှတ်ချက်အရ သူတို့သည် သဘာဝလေကို အားမကိုးဘဲ ကိုယ်ပိုင်လေပြုလုပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အယ်သို့လုပ်မည်နည်း။ လေယာဉ်တွင် ပန်ကာနှင့် ဆတ်ပြိုး ဓာတ်ဆီသုံးစက်တပ်ဆင်ဖို့ဖြစ်သည်။ ဆီချိန်က ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ယင်းအင်ဂျင်စက်မျိုးကို မည်သူမျှလုပ်နိုင်ခြင်း မရှိသဖြင့် သူတို့သည် ဆိုင်ပိတ်ချိန် ညဘက် တည်ဆောက်ကြလေသည်။

မော်တာအပါအဝင် စုစုပေါင်း ကုန်ကျစရိတ်မှာ ပေါင် ၀၆၀ ခန့်ဖြစ်သည်။

တကယ်ပျံသန်းလေပြီ

၁၉၀၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (၁၇) ရက်၊ ရိုက်ညီနောင်သည် 'ကေးလ်စ် ဗီးလီ' တောင်ကုန်းမှ မြောက်ကာလီဖိုးနီးယား 'ကစ်တီဟော့စ်' မထမဆုံး သမိုင်းမှတ်တမ်းဝင် ပျံသန်းခဲ့ကြလေသည်။ ထိုနေ့ကား အလွန်အေးသောနေ့ပင်။ လူနှစ်ယောက်သည်လေယာဉ်အကြောင်းကောင်းကောင်းမသိသေးပဲ ကြီးစားမှုကိုရွှေ့တန်းတင်ကာအသင့်ရှိနေကြသည်။ အေးလွန်းလှ

သဖြင့် သူတို့ညီနောင်သည် လက်များကို အနှူးဓာတ်ရစေရန် တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် ရိုက်နေကြရသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတို့ညီနောင်သည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်ကြစဉ် အနှူးထည်များကိုမဝတ်ဘဲ ချွတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ အနှူးထည်ကြောင့် ပျံသန်းရာ၌ အလေးချိန် ပိုလာမည်စိုး၍ ဖြစ်ပေသည်။

တကယ် ပျံသန်း၍ ရပါပြီ

မနက် ၁၀ နာရီ ၅ မိနစ်တိတိ၊ 'အော်ဗီလီ' သည် မိုးခြိမ်းသံ ပမာ မြည်ဟိန်းနေသော လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ထိုနောက် ခလုတ်ကိုအားကုန် ဆွဲလိုက်သည်။ လေယာဉ်သည် အိပ်စောမှ မီးခိုးများကိုမှုတ်ထုတ်ပြီးကောင်းကင်သို့တစ်ချိန်ထိုး တက်သွားလေတော့သည်။ လေထက်လေးသောစက်တင်ခသည် လေထဲပျံဖို့မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်ကြသည်။ ယခုတကယ်ပျံသန်းနိုင်ပေပြီ။ လေယာဉ်သည်အမြင့်ပေ ၁၂၀ သို့ တက်သွားလေသည်။

မောင်းကာ လူ့သမိုင်းတွင် အထူးခြားဆုံးသောသမိုင်းမှတ်တိုင်ပေတည်း။ သို့ရာတွင် 'အော်ဗီလီ' ကမူ ဤသို့သော သမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်အပေါ် ဘယ်လိုမှမခံစားရကြောင်း ထုတ်ပြောခဲ့လေသည်။ 'ပြီး ပြီးရော' သဘောထားလေသည်။

အယ်သူကမှအရေးမလျော်

ရိုက်ညီနောင်သည် ယင်းသို့သောသမိုင်းဝင်ဖြစ်ရပ်ထူးကို ပြုလုပ်ပြီးအိမ်သို့ပြန်လာကြသောအခါဘာများ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်သေးသလဲဟူ၍ မေးစရာရှိလေတည်း။ သူတို့ကိုကြိုဆိုညှိခံရေး

ကော်မတီတွေ ဘာတွေကကော ကြိုဆိုပြီးညှပ်ဖျော်ဖြေခြင်း
 မပြုပေဘူးလား၊ မကြိုကြပေ၊ ထင်သလို မဟုတ်ချေ။ သူတို့ကို
 ဘယ်သူမှအရေးလုပ်ပြီးလာမတွေ့ကြ၊ တစ်ခုတော့ရှိသည် သူတို့
 နေရင်းဒေသထုတ် သတင်းစာကမူ ထိုသတင်းကို ရေးသား
 ဖော်ပြသည်။ အရေးမကြီးလှသော ကိစ္စတစ်ခုကဲ့သို့ သာမန်မျှ
 သာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့လေသည်။ နောက်တစ်နှစ် အကြာတွင်
 ရိုက်ညီနောင်သည်နေ့စဉ်လိုလိုပင် ဒေသတိုက်အိုတီအို အနီးရှိနွား
 စားကျက်ကိုဖြတ်ပြီး ၂၅မိုင်ခန့်ပျံသန်းသည်။ သို့သော် သထင်း
 စာကမူ ဤမျှတူးခြားစွာစွမ်းဆောင်ချက်ကို ဆေးဖော် ကြော
 ဖက်လုပ်ပြီး ဖော်ပြခြင်းမပြု။ သို့ရာတွင် အခြားအရေးမဟုတ်
 သောနွားစားချောင်းဆိုးသတင်းများကိုကားဖော်ပြလေသည်။

ထို့အတူ သိပ္ပံပညာမဂ္ဂဇင်းကလည်း ထိုသတင်းကို ထည့်
 သွင်းဖော်ပြရေးသားရန် အချိန်ကာလ အတော်ကြာသည့်တိုင်
 ငြင်းဆိုပစ်ပယ်ထားခဲ့လေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဟူမူဤသတင်း
 သည်မှန်ချင်မှ မှန်မည်။ သို့မဟုတ် မှန်စေဦး အရေးမကြီးဟု
 ယူဆချိတ်ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းကို ပထမဆုံး ရေးသားဖော်ပြ
 သော မဂ္ဂဇင်းမှာ ပျားရည်ထုတ်လုပ်သော လုပ်ငန်းကြော်ငြာ
 မဂ္ဂဇင်းဖြစ်သည်။

ယုံတမ်းစကားပမာ

သုံးနှစ်ခန့်ကြာတွင်ရိုက်ညီနောင်သည်စစ်ဘက်ဌာနသို့ပန်
 ကြားသည်။ ဘက်လွတ်ပြီး မိမိတို့လေယာဉ်ကိုလိုအပ်
 သလိုဆောင်ရွက်ရေးအတွက်စီစဉ်ပါရန်ဖြစ်သည်။ စစ်ဘက်
 ဌာနကမူ ဤလေယာဉ်သည်စစ်ကာလအတွင်းကမ်းထောက်ရန်
 သာ အသုံးကျလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ သို့ရာတွင် ဝါရှင်တန်ရှိ

အသိခေါင်းပါးသော အရာရှိများက ယုံတမ်းစကားပမာယူဆ
 ပြီး လေယာဉ်ပျံ တကယ်ပျံသန်းပြီ ဆိုသည်ကို မယုံကြပေ။
 နောက်ဆုံး လေးနှစ်ခန့်ကြာပြီး ပထမဆုံးပျံသန်းပြီးမှ စစ်
 ဘက်ဌာနက လေယာဉ်တစ်စီးကိုဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လေသည်။
 ဝယ်ယူသည်မှာလည်း ရောင်းချရေး ဈေးခေါ်အဖြစ်တည်း။

စိတ်ကူးရ၍ ကြော်ငြာသော်လည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ကား
 လေယာဉ် တည်ဆောက်ဖြစ်ပြီပဲထား၊ တကယ်ပျံသန်းနိုင်ပါ
 မည်လောဟု ယူဆကြပြန်လေသည်။

ကွယ်လွန်ရှုပြီ

၁၉၁၂ ခုနှစ်၊ 'ဝိလ်ဘာရိုက်' သည် အူရောငံ နှေးဖျား
 ရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားရှာသည်။ သို့သော် အော်ဗီလီရိုက်က
 မူ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အထိ အိုတီအိုတွင် နေထိုင်သွားလေသည်။
 သူသည် လူပျိုကြီးဘဝနှင့် နေသွားပြီး ဂုဏ်ထူးဘွဲ့ထူးများကို
 လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ စိတ်ဝင်စားခြင်းလည်း မရှိပေ။ ငွေကိုလည်း
 အရေးမထား၊ လူသိများမှာကိုလည်း ရှောင်သည်။ သတင်း
 ထောက်များက တွေ့လျှင် ငြင်းလွှတ်လေ့ရှိသည်။

စစ်စစ်တော့ ရိုက်ညီနောင်လေထဲလေယာဉ်ဖြင့်ပျံသန်းနိုင်
 သည်မှာ ၁၂ စက္ကန့်သာ ကြာသည်။ သို့သော် ယင်း ၁၂စက္ကန့်
 မျှသော အချိန်ကလေးသည် လူ့သမိုင်းတွင် မိုးခြင်းကဲ့သို့



ALFRED E. SMITH
အယ်ဖရက်(ဒ)ဒီး စမစ်(သ)

(နယူးယောက်မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ)
ဆင်ပေါ့ယာစတိတ်ကို ကြီးကြပ် တည်ဆောက်ခဲ့သူ
ထိပ်ဆုံးဆုကို ကမ္ဘာကျော်တစ်ဦး

သို့သော်....

သူ့ဘဝသည် အဖေ့ သားငယ်ဘဝ၊ အဖေ
အလောင်းကို လူတကာ ဝိုင်းငန်းသပြိုက်ရသော ဘဝ၊
အမေသည် ရင်သွေးများအတွက် ထီးချုပ်၍ တစ်နေ့
၁၄နာရီ၅၅နာရီ အလုပ်လုပ်ရသည်။

သူ၏ ပညာရေးသည် ၇ နှစ် ၈ နှစ် လောက်သာ
ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသည်။

သို့သော်....

ကိုလံဘီယာတက္ကသိုလ်၊ ဟားဘတ်တက္ကသိုလ် စသော
တက္ကသိုလ်(၆)ခုက သူ့ကိုဂုဏ်ထူးဆောင် ညွှန်ကြားမှု
များ ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

မိတ်ဆွေ

သင် ဘာများစိတ်ပျက်နေသလဲ။

သူငယ်စဉ်က ရုန်းကန်မှုများသည်။

သင်ကနေ့ ရင်ဆိုင်နေရသည်ထက် များစွာ
ပိုမိုပါလိမ့်မည် ဖတ်ကြည့်ပါလေ။ သူ့အကြောင်း...
သင့်အတွက် အားတက်စရာ ကျွဲပါလိမ့်မည်။

အယ်ဖရက်(ဒ)အီး စမစ်(သ)

လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၆၀ခန့်က အိုင်းရစ်လူမျိုး၊ ထရပ်ကားမောင်းသမားတစ်ယောက်သည် 'နယူးယောက်မြို့' တွင် သေဆုံးခဲ့လေသည်။ သူမသေဆုံးမီ နာတာရှည်ရောဂါဖြင့်အိပ်ရာထဲ လဲနေခဲ့သည်။ ထိုကြောင့်သူသည် ကားမောင်းသမားဘဝကို နှုတ်လွှတ်ကာ ညစောင့်အလုပ်သို့ပြောင်း၍ လုပ်ကိုင်လေသည်။ သူ့သေတော့ ဘွဲ့မပေးပေးဘဲ သူ့အလောင်း မြေကျွတ်ပို့ကိုင်မိတ်ဆွေအပေါင်းသင်းများက ဝိုင်းဝန်းကူညီ ခဲ့ရလေသည်။ သူသည် ဇနီးသည်နှင့်ကလေး နှစ်ယောက်ကိုချန်ထားခဲ့လေသည်။

အမြင်ကျယ်တဲ့ဇနီး

သူ့ဇနီးသည် အဖမဲကလေးနှစ်ဦးကိုဖြစ်နိုင်သလောက်ပညာသင်ပေးခဲ့လေသည်။ သူမ၏ဦးခေါင်းထဲတွင် ရင်သွေးနှစ်ဦးသည် တနေ့သောအခါ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်ရမည်ဟုစွဲမှတ်ထားသည်။ သူမသည် ထီးစက်ရုံတစ်ခုတွင် အလုပ်ရသည်။ တစ်နေ့ဆယ်နာရီအလုပ်လုပ်ရသည်။ ရသည့်လခဖြင့်မလောက်၍ အလုပ်ကိုအိမ်သို့ယူလာပြီး ညဆယ်နာရီ ဆယ်တစ်နာရီ အထိ အလုပ်လုပ်စေရ၏။ ဤမိခင်သည်မိမိ၏ ရင်သွေးများအတွက် ၁၄နာရီ ၁၅နာရီ ရှမ်းကန်ရှာလေသည်။

သနားစဖွယ်မိခင်ပါပေ။ သူမသည်ရှေ့ဘဝခရီးကိုမြော်၍ ကြည့်သည်။ မိမိ၏သားများသည်တစ်နေ့တွင် နယူးယောက်မြို့၏ဘုရင်ခံဖြစ်ရမည်။ သက်တမ်းတစ်ကြိမ်ပဲဟုတ်ပေလေးကြိမ်

အရှေးခံရသည်။ တစ်ခြားလူတွေထက် သက်တမ်းရှည်စေရမည်ဟု ကျိတ်၍ ယုံကြည်နေရှာလေသည်။

၁၉၂၈-ခု၊ သနားစဖွယ် မိခင်ခမျာ မမြင်သွားရှာ။ သားကို ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီမှ မြို့တော်ဥက္ကဋ္ဌလောင်း အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပေပြီ။ ၁၉၄၄-ခု၊ မေလ ၅-ရက်နေ့ထုတ် သတင်းစာက သူ့သားကို နယူးယောက်မြို့တော်၏ အကောင်းဆုံးသော "မြို့တော်ချစ်သား" ဟူ၍ တင်စားဖော်ပြခဲ့လေသည်။

သူ့အစီအမံ

အနောက်ကမ္ဘာတွင် အကြီးဆုံးမြို့တော်၏လူတိုင်းချစ်သည့် မြို့တော်သားပါပေ။ နယူးယောက်မြို့တော်၏ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် အင်ပါယာစတိတ် အဆောက်အအုံကြီးများကို တည်ဆောက်သူဖြစ်လေသည်။ ကမ္ဘာ့အဆောက်အအုံကြီးများထဲတွင် အမြင့်ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။

သူ့ကို မိတ်ဆွေ တစ်ဦးက ကျောင်းတယ်နှစ်နှစ် နေခဲ့ဖူးကြောင်း မေးမြန်းသည်။ ထိုအခါ "စမစ်" က "အို... နေပါဦး။ စဉ်းစားပါရစေဦး။ ကျွန်တော်ထိတိကျကျတော့မမှတ်မိပါဘူး။ ၁၈၇၃-ခုနှစ်မှာ မွေးဖွားခဲ့တယ်။ ဩော်-မှန်းပြောမယ်။ ၇-နှစ် ၈-နှစ်လောက်နေခဲ့ဖူးတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့်အထောက်အထားရယ်လို့လဲ မရှိပါဘူး။"

"ကျောင်းနေခဲ့ပါတယ် ဆိုပြီး ပြစရာ အထောက်အထား ကျေးဇူးထွက်လက်မှတ်တွေ ဘာမှလဲ ဘာမှလဲ ဘာမှလဲ ဘာမှလဲ ကမှလဲ ဘာဘွဲ့ ညာဘွဲ့တွေ မရခဲ့ပါဘူး" ဟု ပြောကြားလေသည်။

မည်သို့ပင် ပြစရာမရှိခဲ့စေကာမူ “ကိုလံဘီယာ တက္ကသိုလ်၊ ဘားဘတ်တက္ကသိုလ်” စသည်တို့အပါအဝင်တက္ကသိုလ် ၆-ခုမှ သူ့ကို ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့များ ပေးအပ်ခဲ့သည့် ဘွဲ့လက်မှတ် များတော့ရှိလေသည်။ ယင်းသို့ နေအပ်ခဲ့သည်မှာ “စမစ်” သည် လူသားတို့အကျိုးငှာကိုယ်ကျိုးမဘက်ဘဲလုပ်ဆောင်ခဲ့မှု၊ နိုင်ငံဝန်ထမ်းတစ်ဦးအနေဖြင့် ထူးထူးခြားခြားစွမ်းဆောင်နိုင် မှုစသော သူ့ အရည်အသွေးကို မှတ်တမ်းတင်သည့်သဘောပင်။

“ကောလိပ်မရောက်ဘူးသဖြင့်ဝမ်းနည်းသလား” ဟူသော အမေးကို “စမစ်” က “ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ပါဘူး။ ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ပါပဲ” ဟု ဖြေခလေသည်။ သူသည် မိမိ၏ ခံယူချက်ကို ထုတ်ဖော် ပြောဆိုသည်။ လူတစ်ယောက်သည် နိုင်ငံရေးတွင် အကြီးအကဲဖြစ်လိုပါက လူတိုင်းနှင့် သင့်မြတ်အောင် ပေါင်း သင်းနိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိရမည်။ လူ့သဘာဝနှင့်ထိတွေ့မှု ရှိဖို့လိုအပ်သည်။ သူသည် ဗုဒ္ဓဘာသာလမ်း ငါးဈေးတွင် စီစဉ်ရေးမှူး အဖြစ် ရှစ်နှစ်ခန့် အလုပ်လုပ်ခဲ့စဉ်က ယင်းသဘော သဘာဝ များကိုရရှိခဲ့သည်။ ထိုအခါ အကြံပညာရပ်များအားကောလိပ် မှ မရနိုင်ဟု ပြောကြားလေသည်။

ကပ္ပိယကလေး

သူ့ဘဝအတွက် ဘေးအန္တရာယ်က ဖြစ်သည်။ ‘ရိုမန်ကက်သလစ်’ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် အလုပ်ဝင် လုပ်သည်။ အလုပ်မှ ဘုရား ကို ပူဇော်ရန်အတွက် ဖယောင်းတိုင်၊ သစ်သီးဝလံများ တင် ရှာစားပွဲကြီးအနီးတွင် လိုအပ်သလို လုပ်ကိုင်ပေးရခြင်း ဖြစ် သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုသူများအမိ မနှိုက် ၆-နာရီထိုး အရောင်

သွားရသဖြင့် ချမ်းချမ်းစီးစီး မနက် ၅ နာရီတွင် အိပ်ရာမှထရ လေသည်။

အသက်(၁၂)နှစ် အရွယ်တွင် မြစ်ကမ်းနဖူးရှိအိမ်များသို့ သတင်းစာ လိုက်ပို့ရသည်။ အားလပ် ချိန်များတွင် ‘ဗရွတ် လင်း’ တံတားကြီးအောက်တွင် ဗေ (၆)ဘော ကစားသည်။ ထိုတံတားတည်ဆောက်စဉ်က သူမိလိုက်လေသည်။

မီးသတ်ရဲဘော် ဖြစ်ချင်သူ

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ သူ့ရင်ထဲမှ ဆန္ဒပြင်းပြနေသည် မှာ မီးသတ်ကားစီးချင်နေခြင်းပင်။ သူသည် အချိန်အတော် များများ မီးသတ်ဝင်းထဲတွင် မီးသတ်သံချင်းများ သီဆိုပြီး ကခုန်ရင်းအချိန်ဖြုန်းခဲ့သည်။ တစ်နေ့ မီးသတ်သံ မားတစ်ဦး ဖြစ်ရေးကို မျှော်မှန်းထားလေသည်။ မီးလန့် ခေါင်လေစင်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည့်အခါ သူသည် မီးသတ်အဆောက်အအုံ တံခါးပေါက်ဝ အနီးတွင် အမြဲတမ်း အသင့်ထားလေ့ရှိသည့် ကော်ဖီဘူးနှင့် အသားညှပ် မုန့်သေတ္တာတို့ကို အမိအရဆွဲပြီး မီးသတ်ကားပေါ်သို့ ဂုဏ်ယူဝင်ကြွားစွာ ဘက်လိုက်သွားလေ တော့သည်။

‘စမစ်’ နေသောလမ်းသည် ကျောက်ခဲများ စီထားသည့် လမ်းဆိုးလမ်းပျက်ကြီးဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သာယာသောကင်း ပြင်ဘက်ဆီသို့ တည့်တည့်ကြီး လမ်းပေါ်၌ ထိုအတူ အချို့ဘက် မြစ်ပြင်ကျယ်ကြီးကိုလည်း အဖွဲ့အစည်း မြင်နေရ သည်။ ထိုနေရာသည် ရှေးခေတ်လှေသင်္ဘောများ ဆိုက်ကပ် ချည်နှောင်ရာ ဆိပ်ကမ်းဖြစ်ပြီး ယင်းသရုပ်သဏ္ဍာန်တို့ကို ပီပီ ပြင်ပြင် မြင်နေရလေသည်။ စမစ်သည် ကလေးပီပီ မျောက်လို့

ဆော့သည်။ ဆိုက်ကပ်ထားသော ရွက်သင်္ဘော အလံတိုင်ထိပ်ဆီ
သို့ တွယ်တက်သည်။ ပြန်ဆင်းသည်။ အရှေ့မြစ်ပြင်သည် သူကိုယ်
တုံးလုံးနှင့် ရေဆင်းကူးသော သူ့ ရေကူးကန်ပမာပင်။ ရေထဲ
တွင်လည်း အငြိမ်မနေပေ။ မျောနေသော သစ်တုံးပေါ် တက်
ဆော့သည်။ ကုန်တင် သစ်သားလှေများပေါ်လည်း ရောက်
သည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက 'စမစ်' တို့ လူငယ် ကလေးများတွင်
ရောဂါပိုးတစ်ရပ် ထကြသည်။ ထိုပိုးကား သူတို့တွင် ကိုယ်ပိုင်
တိရစ္ဆာန်ရုံကလေးများ ထားလိုကြခြင်းပင်။ သူတို့ မွေးသော
ကြက်တူရွေးနှင့် ဆူဆူညီညီအော်နေတတ်သည့် မျောက်များပါ
ဝင်သည်။ သင်္ဘောသားများသည် ထိုတိရစ္ဆာန်များကို အမေ
ဇွန်မှ သယ်ဆောင်လာပြီး ပြန်ရောင်းကြလေ့ရှိသည်။

“သင်္ဘောသားတစ်ယောက်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ဘိုင်ကျလာ
ပြီး သင်္ဘောကလည်း ပြန်ထွက်ဖို့ နီးလာပြီဆိုရင် သူ့မွေးထားတဲ့
မျောက်ကို ဈေးချိုချိုနဲ့ရဖို့ သိင်မခက်တော့ဘူး” ဟု စမစ်က
သူ့အဘတို့အကြံကို ပြောပြလေသည်။

“ကျွန်တော်ဆီမှာဆိုရင် တော်တော်ကြာအောင်ပဲ အိန္ဒိယ
နောက်ပိုင်းဆိတ်မျိုးတစ်ကောင်၊ ခွေးလေးကောင်၊ ကြက်တူ
ရွေးတစ်ကောင်နဲ့ မျောက်လင်မယား တစ်စုံကို အိမ်မှာ ရုံနဲ့
မွေးထားပါ။ သူတို့တော့ အေးအေးချမ်းချမ်း ညီညီညွတ်
ညွတ်လဲ ခြေထောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အမေက ဆိတ်နဲ့နဲ့ဆိတ်
အော်သံတွေကို သည်းမခံနိုင်တာနဲ့ ဆိတ်ကို ဆက်မမွေး
တော့ဘူး”

'စမစ်' သည် နောင်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ကြာ၍ နယူးယောက်
တွင် ဘုရင်ခံ ဖြစ်သောအခါတွင် ဖမ်းဝါသနာကို ဆက်ပြန်

လေသည်။ သူသည် မိမိနေထိုင်ရာ အဆောက်အအုံ တည်တည်
တွင်ပင် သီးခြား တိရစ္ဆာန်ရုံကလေးကို တခမ်းတနား ဆောက်
လုပ်ထားသည်။ ရုံထဲတွင် ဝက်ဝံ သမင်၊ မြေခွေး၊ မြွေ၊
မိကျောင်းစသော တွားသွားတတ်သည့် သတ္တဝါများ၊ ရစ်စ
သည်တို့ကို မွေးထားလေသည်။

မျောက် အရေးအခင်း

တစ်ည ဘယ်သူလက်ဆော့သွားသည် မသိ၊ မျောက်လှောင်
အိမ်တံခါး ပွင့်ထွက်သွားပြီး မျောက်လွတ်ထွက်သွားသည်။
'စမစ်' သည် တိုင်းရေး၊ ပြည်ရေး ကိစ္စရပ်များကို အသာရပ်ပြီး
မျောက်ဖမ်း ထွက်ရလေသည်။ သူသည် ငှက်ပျောသီးမှည့်မှည့်
နှစ်လုံးကို အပြေးအလွှားဖြုတ်ယူပြီး သစ်ပင်ထိပ်ဖျားမှမျောက်
ကို အောက်သို့ဆင်းလာရန် များခေါ်ရသည်မှာ တစ်နာရီခွဲခန့်
ကြာသွားသည်။ ဘုရင်ခံက ငှက်ပျောသီးက မျောက်မြင်အောင်
ထောင်ပြရာ မျောက်က တစ်ချက်သာလျှင်ကြည့်ပြီး ဆင်းမလာ
ပေ။ ညဉ့်အတော်နက်မှပင် မျောက်သည် ဆားလောင်ပြီး
အိပ်ငိုက်သဖြင့် လှောင်အိမ်ထဲ အလိုအလျောက် ပြန်ဝင်လေ
သည်။

အသက် ၁၄ နှစ်က အတွေ့အကြုံတစ်ခု

သူသည် ကျောင်းစကားစစ်ထိုးပွဲ တစ်ကောင် အနိုင်ရ
သည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကလေးသည် သူ့ဘဝကို အ
သည်။ ယင်း စွမ်းဆောင်ချက်ကလေးကြောင့်
တိုး၍ ကိုယ်ကိုယ်ကို ယုံကြည်လာသည်။ သူသည် ဆေး
မှတ်သော အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ရှိသည်။

အပျော်ထမ်း စိန်ဂျိန်းကပဲ့သတင်အဖွဲ့ ၊ သူတို့သည် အရေးအခင်းပြဇာတ်အဖွဲ့နှင့်တူဖက်ပြီး ဗရွတ်လင်း နှင့် နယူးယော့ကြား ရွှေဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခန်းမများတွင် ကပြ တင်ဆက်လေ့ရှိသည်။ ကပဲ့မှဝင်ငွေများကိုမူ မိဘမဲ့ ဂေဟာသို့ ပေးလှူကြသည်။

စမစ်သည် အပျော်ထမ်း ပြဇာတ်မင်းသား တစ်ယောက်အဖြစ် အောင်မြင်ပြန်သည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်သည် သူ၏ ကရုဏာ မျက်နှာကလေးကို မေတ္တာတုံ့ပြန် ချစ်ခင် အားပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် ထိုကပဲ့သတင် အဖွဲ့တွင် ထင်ရှားသည့် ဇာတ်လိုက်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ဤအလုပ်ကို အလွန်ခိုင်ခန့်လေ့ရှိပြီး နေ့ခင်း တစ်နေ့ခင်းလုံး ၁၂ နာရီကြာအလုပ်လုပ်ပြီး တစ်ပတ်လျှင် ၂ ပေါင် ၁၀ သျှလင်ရဖို့ ရှာသည်။ ညဘက်ကျလျှင် မိတ်ကပ်လိမ်းပြီး ဇာတ်လိုက်လုပ်သည်။ မီးရောင်အောက်တွင် အသုံးတော်ခံရင်း ပရိသတ်၏ ဩဘာပေးသံများသည် သူ့ရင်ထဲ ပြည့်လျှံနေသည်။

ယင်းပြဇာတ်အတွေ့အကြုံများကြောင့် 'စမစ်' အဖွဲ့ လူ့ဘဝ သူ့ဘဝထဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လွယ်လွယ်ကူကူ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တိုးလာနိုင်သည်။ ပရိသတ်ကို လွှမ်းမိုးနိုင်သည့် အရည်အချင်းများ ရခဲ့လေသည်။

သူသည် များမကြာမီ ထရပ်ကား နောက်ပိုင်းပိုင်း မှနေ၍ လမ်းဆင်္ဘာရှိ ပရိသတ်များကို နိုင်ငံရေး တရားမျှား ပြောကြားလေသည်။ ထိုအချိန်က စမစ်သည် 'ဗရွတ်လင်း' ရှိ ရေစုပ်စက် စက်ရုံတွင် လက်လှုပ်မှ ဝမ်းဝသည့် အလုပ်သမား ရိုးရိုးတစ်ယောက်ဘဝပဲ ရှိသေးသည်။ စက်ရုံတွင် နေ့ခင်းစာ

စားရန်အတွက် သူ့မိခင်သည် သံဘူးကလေးနှင့် အသားညှပ် မုန့်များ ထည့်ပေးလိုက်လေ့ရှိလေသည်။ သူသည် ထိုမုန့်များကို မြေကြီးပေါ် ထိုင်စားရင်း တစ်နေ့ နယူးယော့ပြည်နယ်၌ ဝင်ရောက်အခင်းခံရန် စိတ်ကူး ယဉ်နေမိခဲ့ ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်ကတည်းက သူသည် အလုပ်သမားဆိုသော်လည်း စက်ရုံတွင် နိုင်ငံရေးအရ စိစဉ်ရေးမှူးအဖြစ် ခန့်ထားခြင်းခံရလေသည်။ သူသည် ရှစ်နှစ်ခန့်အတွင်း တရားရုံးများတွင်သင်္ကာရှင်းခဲ့ရဖူးသည်။ သူနှင့် တရားဆိုင်သူများကား သားသတ် ကုန်သည် မုန့်လုပ်ငန်းရှင်နှင့် ဝေါလ်လမ်းမမှ ငွေရှင်ကြေးရှင် တို့ဖြစ်ကြသည်။

အရှုံးမရှိခဲ့

ယင်းသို့တွေ့ကြုံရသည့်အတွက် သူသည် လူ့သဘော၊ လူ့သဘာဝအကြောင်းကို အများကြီးနားလည်ခွင့် ရလိုက်သည်။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရန် သွန်သင်လိုက်သည်။

သူ့အပေါ် တရားစွဲဆိုသူများအနက် ၂၀-ရာခိုင်နှုန်းသည် သူ့ဘဝကို ရေစုန်မျောအောင် လုပ်ရန် ကြံသူများ ဖြစ်သည်။ ၁၉၀၄-ခုနှစ်တွင် 'စမစ်' သည် "အယ်ဘေးနီ" သို့ပြည်နယ် ဥပဒေပြုအဖွဲ့အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးအဖြစ်ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က သက် (၃၀) သာရှိသေးသည်။ လူဖြစ်လာသည့်မှာ အနှစ် သုံးဆယ်သာရှိခဲ့သည်။ တစ်ခါမှ တစ်ညမျှသာ ဝယ်တက်ပြီး အချိန်မဖြုန်းခဲ့ဘူးချေ။ ခုတော့-တိုတယ်တွင် တည်းခိုနေရပြီ။

'အယ်ဘေးနီ' တွင် ရောက်စနစ်များအတွက် သူသည် ပြည်နယ်ဥပဒေပြုအဖွဲ့တွင် ကျင်လည်နေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်သူသည်

အတည်မပြုသေးမီကပင် ဥပဒေကြမ်းကို လေ့လာခွင့်ရရှိသည်။ သူသည် ထိုဥပဒေများအကြောင်းကို စုံစုံစစ်စစ်မသိပေ။ မသိသည်မှာဥပဒေများသည် ရှည်လျားပြီး ရှုပ်ထွေးနေ၍ဖြစ်သည်။ တိကျပြတ်သားမှုလည်း မရှိဘဲဖြစ်နေသည်။

တက်သုတ် နှင်ရပြီ

ဘာမျှမပြင်ဆင်ရသေးမီအခါကြီးသော တာဝန်များပေးအပ်ခဲ့သဖြင့် အခက်အခဲတွေ့ရသည်။ ဘဏ်ကော်မရှင်ဝင်သဖြင့်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အတွေ့အကြုံဆို၍ တရားရင်ဆိုင်စဉ်က ဘဏ်သူဌေးများနှင့် ပြောခဲ့ ဆိုခဲ့ရ တာတွေသာ ရှိသည်။ ထိုအတူ သစ်တောဟက်ဆိုင်ရာ ကော်မတီ၌ ပါရပြန်တော့လည်း သစ်တောထဲ ခြေတစ်လှမ်းမျှပင် မချခဲ့ရဘူးပေ။ ထို့ကြောင့် ဥပဒေအဖွဲ့တွင်ပါဝင်ရသည့် ပထမ ၁၅-လအတွင်းစိတ်ဓာတ်ကျပြီး နုတ်ထွက်ဖို့ပင် စဉ်းစားခဲ့သည်။

အကယ်၍ ဤတစ်ပွဲတွင် အရှုံးပေးပြီး နုတ်ထွက်ခဲ့ကြောင်း ရှက်စရာသဘင်းကို မိခင်နှင့် သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းများ သာမသိနိုင်လျှင် နုတ်ထွက်ဖြစ် ပေလိမ့်မည်။ နောက်တော့ သူ ဟာသူ ပညာပေးရသည်။ တစ်ခြားပြဿနာတွေ ကိုတောင် ငါ့ရင်ဆိုင်ခံပြုရင်း နိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။ ဒါကိုလဲ ငါ့နိုင်နင်းအောင် လုပ်မယ်' တို့မှစ၍ သူသည် တစ်နေ့ ၁၆-နာရီ သူတို့ လုပ်ပြီး ဥပဒေများကို လေ့လာသည်။ ဥပဒေပြန်လဲညှိရေးဆွဲပြုခြင်းသည်။ ဥပဒေပြုစာဖွဲ့ကို စီမံခန့်ခွဲသည်။

အများက သို့သုံးစားဥပဒေကြမ်းတစ်ရပ်ကို တင်သွင်းသည်။ စကားလုံးပေါင်း မြောက်များစွာပါဝင်သည်။ သူသည်

ဥပဒေကြမ်းကိုအတည်ပြုရန်မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး သေချာစွာ ဖတ်ရှုလေ့လာပြီးမှ ကန့်ကွက်ခြင်း မျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ နားလည်သဘောပေါက်ပြီး တင်းခံ ခြင်းမျိုးလည်း မဟုတ်ပေ။ ထိုအဖြစ်သည် သမိုင်းတွင်ပြောစရာ တွင်ရစ်ခဲ့လေသည်။ သူသည် ကောက်ခံ၍ ရရှိသည့် အခွန်ငွေများကို မိမိ၏ ကိုယ်ပိုင်ငွေပမာ စေ့စေ့စပ်စပ် ချွေချွေတာတာ ချင့်ချင်ချိန်ချိန်သုံးသည်။

အကယ်၍ ဌာနဘစ်ခုမှ အထက်တန်းစာရေး (၈)ဦးလို ကြောင်း တင်ပြလျှင် ဘယ်သူတွေဖြစ်သင့်သည်။ သူတို့ဘာတွေ လုပ်နေကြသည်။ တခုကြောင်လူလို ယည် စသည်ဖြင့် မသိမချင်း အမိန့် မချပေ။ ထို့ကြောင့်ပင် သက်တမ်း ရှစ်နှစ်အတွင်း သူသည် သူ့အလျင် ရောက်နေကြသူများကို ကျော်ပြီး အစစအရာရာ သိရှိပြည့်စုံသူ ဖြစ်လာလေသည်။

ဆယ်နှစ်ကျော်တွင်းသို့ ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်ချိန်တွင်သူသည် အလုပ်မှနှုတ်ထွက်ဖို့ စဉ်းစားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သူသည် နယူးယောက်ပြည်နယ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပြု ညီလာခံမှ ချမှတ်ချက်နှင့် သူ့လက်ရှိလုပ်ကိုင် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော စာတွေ့လက်တွေ့ ပြဿနာရပ်တို့သည် ရှုပ်ထွေးပြီး နားမလည်နိုင်စရာ ဖြစ်လာခဲ့၍တည်း။ ညီလာခံဥက္ကဋ္ဌ 'အယ်လီဟုတ်' ကစမစ်အား ရဲမင်းပြတ်သား၍ဦးနှောက် အကောင်းဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ဟူ၍ ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့လေသည်။

၁၉၁၁ ခုတွင် နယူးယောက်တွင် စကော့ဘစ်ရုံမီးလောင်ရာ အလုပ်သမား ၁၄၈ ဦးမီးလောင်သေဆုံးခဲ့သည်။ ထိုအထဲတွင် မိန်းမနှင့် ကလေးများအများဆုံးပါဝင်သည်။ ကမ္ဘာ့အပြားမှာ

၆ ထပ်မံမှန်ချကြရာ လမ်းမပေါ်တွင် သေဆုံးကြရပြန်သည်။ မေ့မိသည် ထိုအဖြစ်ကို သံ သပ်ပြီး စက်ရုံလုပ်သားဥပဒေကို ပြုပြင်ပေးသည်။ မီးလောင်စေနိုင်သော အကြောင်းအရာတို့ကို ပြုပြင်ဖယ်ရှားသည်။ ကလေးလုပ်သားများတစ်ပတ် ၇ရက်လုံး လုံး အလုပ်လုပ်ကြရသည့်ပြဿနာ၊ စက်ရုံတွင်း ထိခိုက်မှုဖြစ်ပွားခြင်းပြဿနာ၊ ဝန်းကျင်သန့်ရှင်းရေး ပြဿနာစသည့် ပြဿနာ သောင်းခြောက်ထောင်တို့ကို ပြုပြင်ပေးခဲ့သည်။

ယင်းလုပ်ရပ်များကို အခြားပြည်နယ်နှင့် နိုင်ငံခြားတိုင်း ပြည်များကလည်း နမူနာယူခဲ့ကြသည်။ 'စမစ်' အား နယူးယောက် ဥပဒေပြုအဖွဲ့သို့ စေလွှတ်ခဲ့သော ပြည်နယ် အကြီးအကဲ 'တူနီ (မိ) ဖိုလီ' က အယ်လ်ဖရက်စမစ်အား ဤသို့ဆိုဆုံးမခဲ့ဖူးလေသည်။

“အယ်... မင်းမစောင့်ထိန်းနိုင်တဲ့ ကတိမျိုးကို ဘယ်တော့မှ မဒုပုလေနဲ့၊ တစ်စုံတစ်ရာပြောစရာရှိရင်လည်း အမြဲတမ်း မှန်တာကိုပဲပြော”

စမစ်သည် မှန်ရာကို ပြောရုံသာမက အမှန်တရားထဲတွင် လည်း ရပ်တည်သည်။ ဘယ်ဘဝရောက်ခရောက် အမှန်တရားအတွက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည်။

ရှေ့တန်းပဲရော့စ်နိုင်းရက်နေ အနောက်မှာပဲ ကျန်ခဲ့ ကျန်ခဲ့ ရောက်ချိန် နေရာရောက်၊ ဘုရင်ခံ ဘဝမှာလည်း ဒီအတိုင်း အမှန်တရား ပြဿနာရပ်များတွင်လည်း ထိုနည်းတူ စွာပင်။

HENRY J. KAISER

ဟင်နရီ ဂျေ ကိုင်ဇာ

အကြီးစား သင်္ဘောများ တည်ဆောက်သူ

သူသည် ကမ္ဘာ့ စစ်သင်္ဘောကြီးကို ရက်ပိုင်းအတွင်း တည်ဆောက်နိုင်၍ ကမ္ဘာကျော်ကြားသူဖြစ်သည်။ တိုက်လေယာဉ်နှင့်လေယာဉ် အရိပ်စွည်း ထုတ်လုပ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

သူ့အကြောင်း အတုယူစရာ

သူ့အဖေကဖိနပ်ချုပ်အလုပ်သမား။ ဆင်းရဲလှ၍ ၁၁-နှစ်သားတွင်ကျောင်းထွက်ရပြီး ကုန်တိုက်တခုမှာ ပါဆယ်ထုပ်အလုပ် လုပ်ရသည်။ ညဘက်မှာ ဓာတ်ပုံပညာ လေ့လာသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆင့်တစ်ဆင့် ကြံစည်သည်။ ဓာတ်ပုံဆရာ၊ ပိုဇကတ်ပုံနှိပ်ရောင်းသူ။

သူ့တွင်

ကြီးမားသော ကိုယ်ပိုင်အား။
ဘဝအတွေ့အကြုံ။
ဆုံးဖြတ်မှုအတတ်ပညာ။
တွန့်ဆုတ်ခြင်းမရှိသော ပြဋ္ဌာန်းစွမ်းရည်။

သင်

စိတ်ပျက်မနေပါနှင့်
သူ့လုပ်ပုံကိုပုံတူ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။
အတုယူစရာတွေ အများကြီးတွေရမယ်။

ဟင်နရီ ဂျေ ကိုင်ဇာ

သူ့ဆည် ဆဝတင်္ဂလမ်း စာတို ဓာတ်ပုံ ဆိုင်ကလေး
အစ်ဆိုင် ဖွင့်ပြီး ဆားယူ ခဲ့သည်။ ထိုနောက် သူ့ဆည် ကမ္ဘာ
အကြီးဆုံး သင်္ဘောများ တည်ဆောက် ထုတ်လုပ်သူ ဖြစ်
လာသည်။



စီးပွားရေးသမား တစ်ဦးအား
စစ်ပွဲကထင်ရှားမြင့်မားသောဘဝ
ရှေ့တန်းသို့ ရောက်ရှိအောင် လျှင်
မြန်စွာ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့လေသည်။
ထိုစီးပွားရေးသမား တစ်ဦး ဆို
သည်မှာ တခြားမဟုတ်။ "ဟင်နရီ
ဂျေ-ကိုင်ဇာ" ပင် ဖြစ်လေသည်။
စစ်ကြီးမဖြစ်မီက လူအချို့သည်
'ကိုင်ဇာ'၏ နာမည်ကို ကြားဖူးချင်မှ ကြားဖူးပေလိမ့်မည်။
သိပ်မကြာလိုက်ပေ။ နှစ်အနည်းငယ်အတွင်း သူ၏ကြီးမားကျယ်
ပြန့်လာသော အလုပ်စွမ်းရည်ကြောင့် သူသည် အံ့ဖွယ်ကောင်း
လောက်သည့် အခြေအနေရောက်ရှိပြီး ထင်ရှားလာတော့သည်။

သူ့တွင် သင်္ဘောတိုက်ဆောက်သော သင်္ဘော ကျင်းကြီး
ခုနစ်ခုရှိသည်။ ဝေဖွယ်နှင့် ၂၄ နာရီ လုပ်ကိုင်နေရသည်။
ကုန်တင်သင်္ဘောများ၊ ရေနံတင်သင်္ဘောများ ပျက်သင်္ဘော
များ၊ လေယာဉ်တင်သင်္ဘောများ၊ စစ်ရေယာဉ်များကို တည်
ဆောက် ထုတ်လုပ် ရောင်းချလေသည်။

ကိုင်ဇာတွင် တိုက်လေယာဉ်နှင့် လေယာဉ်အပိုပစ္စည်းထုတ်
လုပ်သော စက်ရုံများလည်းရှိနေသေးသည်။ ဒါတင်မကသေး။
(ဒံနံသတ္တု)ကိုလည်း ထုတ်လုပ်သည်။ ယာဉ်များကို ပေါ့ပေါ့
ပါးပါးနှင့် တည်ဆောက်နိုင်မှုတွင် အရေးပါလှသည့် အချက်
ကိုပါဖြည့်စွက်၍ အများအပြား ထုတ်လုပ်သည်။ သည်ခေတ်
သည်ဘက်ပိုင်း စစ်ပွဲများတွင် ပေါ့ပါးသော စစ်သုံးအမျိုးမျိုး
ကို ထုတ်လုပ်မှုအတွက် ရှေ့ပြေးဖြစ်ခဲ့လေသည်။

လိုလျှင်ကြံဆ

သံမဏိကို လိုသလောက် မရသောအခါ 'ကိုင်ဇာ' သည်
ရော်ကီတောင်တန်းများ အနောက်ဘက်တွင် သံမဏိဖြစ်ဖို့ ပြီး
ပြည့်စုံစွာ ထုတ်လုပ်နိုင်သည့် ပထမဆုံးသောသံမဏိစက်ရုံကို
တည်ထောင်လေသည်။ ဒါနှင့်မပြီးသေး သူသည်သံထွက်သည့်
သံတွင်းတစ် တွင်းနှင့် သံမဏိစက်ရုံအတွက်လောင်စာကျောက်
မီးသွေးတွင်းတို့ကိုပါ ဝယ်ယူ၍ အလုပ်ကို တွင်ကျယ်အောင်
လုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။

သူ၏အခြားကုမ္ပဏီများမှတစ်ဆင့် ကိုင်ဇာနှင့်သူ၏အစုရှယ်
ယာထည့်ဝင်သူများသည် ပုလဲဆိပ်ကမ်းကိုပွဲတွင်စစ်သင်္ဘော
ကြီးများ နှစ်မြှုပ်ဆုံးရှုံးခြင်း များအောင် အစားထိုးတည်
ဆောက်ပေးခြင်းဖြင့်ပင် ကူညီလေသည်။ ဝိတ်(ခ)ကျွန်း
အလယ်လမ်းနှင့်ဂူအန်တိုတွင် ရေတပ်မတော်၏ လေယာဉ်စခန်း
အများအပြားကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

'အလစကာ' သို့သွားသည့်စစ်လမ်းမကြီးတစ်စိတ်တစ်ဒေသ
ကိုလည်း ဖောက်လုပ်သည်။ အလစကာတွင်ပင် ခေလေယာဉ်

ကွင်းများ၊ အသံလွှင့်ရုံများ၊ ရေနံတူးဖော်ခြင်း၊ ရေနံချက်
ကော်ရုံများကို ဆောက်လုပ်ခဲ့လေသည်။ မြောက်ဘက်စွန်းတွင်
ခိုင်လေးရာရှည်လျှားသောရေနံပိုက်လိုင်းများ မြှုပ်ထုတ်လည်း
တာဝန်ယူလုပ်ကိုင်ခဲ့လေသည်။ ပနားမားတူးမြောင်းအပိတ်ကို
လည်းအစအဆုံး လုပ်ကိုင်ပေးရလေသည်။

ဒါတွေလည်း လုပ်ကိုင်သေး

'ကိုင်ဇာ'သည် ဘီလပ်မြေစက်ရုံတစ်ခုကိုလည်း တည်သေး
သည်။ ကမ္ဘာ့အကြီးဆုံး ဆည်ကြီးသုံးခုကို အဓိကအခန်းမှ ပါ
ဝင်တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ယင်းဆည်ကြီးသုံးခုမှာ (၁) ကိုလို
ရာဒီမြစ်ကမ်းပေါ်ရှိ ဘိုးလ်ဒါးဆည်၊ (၂) အိုရီဂွန်နယ်ရှိကို
လံဘီယာ မြစ်ကမ်းပေါ်မှ ဘိုနီဖီးလီးဆည်၊ (ထိုဆည်ကိုတည်
ဆောက်၍မရနိုင်ဟု အင်ဂျင်နီယာများက ထုတ်ဖော်ပြောဆို
ခြင်းပြုခဲ့သည်)၊ (၃) ဂရင်းကူလီဆည်တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဂရင်း
ကူလီဆည်သည်လည်း ကိုလံဘီယာ မြစ်ကမ်းပေါ်၌ပင် ဖြစ်
သည်။

'ကိုင်ဇာ'သည် အမေရိကန်ပြည်ရှိလုပ်သား အများဆုံးကို
အုပ်ချုပ်သော လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

လွင်ပြင်နေလူများသည် ၀၀တုတ်တုတ်၊ ခေါင်းပေး
ပြောင်ပြောင်နဲ့ 'ကိုင်ဇာ' ကိုမိမိတို့လူဟု သဘောပိုက်ကြ
သည်။ သူ့အဖွဲ့အစည်းသည်လည်း ပြောစရာရှိလျှင် ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောပြီး စိတ်ဓရာကိုယ်ပါ အလုပ်လုပ်သော ကိုင်ဇာကို
သဘောကျကြသည်။

တည်ဆောက်မှု တော်လှန်ရေး

'ကိုင်ဇာ'သည် စက်မှုတော်လှန်ရေးတစ်ရပ်ကို ဆင်နွဲခဲ့လေ
ပြီ။ ရှေးယခင်က သင်္ဘောများကို တည်ဆောက်ရာ၌ လူအင်
အားကိုသာ အဓိကထားကြရသည်။ ရှေးက သင်္ဘောတစ်စီးကို
ခြောက်လ အချိန်ယူပြီး တည်ဆောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင်
ကိုင်ဇာ၏ 'အိုရီဂွန်သင်္ဘော တည်ဆောက်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း'
က သင်္ဘောတစ်စီးကို (၁၀)၊ ရက်နှင့် အပြီးတည်ဆောက်လေ
သည်။ ဤသင်္ဘောတည်ဆောက်မှု စံချိန်စံတင်းကို ကာလီဖိုး
နီးယားရှိ 'ကိုင်ဇာ' ၏သင်္ဘော တည်ဆောက်ရေးဌာနမှကြား
သည့်အခါ အိုရီဂွန်ထက်သာအောင် အပြိုင်တည်ဆောက်ရန်
ကြိုးပမ်းလေတော့သည်။ သူတို့သည် သင်္ဘော အစိတ်အပိုင်း
များကို တစ်စစီ စခန်းကိုက် တပ်ဆင်လေတော့သည်။

သူတို့တည်ဆောက်သော သင်္ဘောမှာ 'The Robert E.
Peary' ဖြစ်သည်။ ပထမသင်္ဘော အခြေခံ အောက်ခြေဘောင်
ကို တနင်္ဂနွေနေ့ သန်းခေါင်ယံ (၁၂) နာရီ တစ်မိနစ်တွင်
တည်ဆောက်ရာ ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ၉၉ ရာခိုင်နှုန်း ပြီးစီး
ကာ ရေသို့ချနိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအပတ် အင်္ဂါနေ့တွင် ယခင်
က ခြောက်လတာ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်နှစ် အချိန်ယူတည်ဆောက်
ကြရသော သင်္ဘောတစ်စီးသည် ၄ ရက်အတွင်း အပြီးအပိုင်
ပြီးစီးသွားလေတော့သည်။

စင်စစ်တော့ ဒါသည် စတန့် ထွင်ခြင်းသာတည်း။ ဤသို့
အပတ်စဉ် ဤစံချိန်အတိုင်း သင်္ဘောများ တည်ဆောက်ရန်
မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် 'ကိုင်ဇာ' သည် သင်္ဘောတစ်စီးကို

အလုပ်သည်မှ ပေးအပ်သည်အထိ အချိန် တစ်လထက်
ကျော် အပြီးတည်ဆောက်ရန် စီစဉ်သည်။
အလုပ်သည် ၁၀

'ကိုင်ဇာ'သည် အလုပ်ကို တွန်းအားပေးပြီး အားသွန်ခွန်
စိတ် လုပ်တတ်သည်။ တက်တက်ကြွကြွနှင့် ဦးဆောင် ဦးရွက်
ပြုခြင်းကို သတောကျသည်။ ပါရဂူများက လက်လျှော့ထား
သော အလုပ်များကို ဖြစ်မြောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်ကိုင်
တတ်သည့် ညာဉ်မျိုးလည်းရှိလေသည်။ သင်္ဘောတည်ဆောက်
ရေးလုပ်ငန်းကို စုပေါင်းစနစ်ဖြင့်လုပ်ကိုင်မည်ဟု စတင်ကြံရွယ်
ခဲ့စဉ်က ကိုင်ဇာသည် ဤအလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာမျှသိနား
လည်သည် မဟုတ်ချေ။ သူ့ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်
သင်္ဘောတည်ဆောက်သည့် သင်္ဘောကျင်းတစ်ခုကို တစ်ခါက
မြင်ဖူးသည်မှအပ အခြားအတွေ့အကြုံမရှိပေ။ သို့သော် စုပေါင်း
ကြံဆလုပ်ကိုင်ကြလျှင် ဖြစ်နိုင်မည်။ အကြောင်းမသိ နားမလည်
၍မဖြစ်နိုင်ဟု ထင်သော အလုပ်တစ်ခုကို ဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ရ
ခြင်းသည်လည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ကောင်းသည်ဟု သူက
ယူဆသည်။

နည်းသစ်တီထွင်

'ကိုင်ဇာ'သည် နှစ်အတိုင်း သင်္ဘောတည်ဆောက်ရန်
နည်းလမ်းကို လေ့လာပေး။ ရှေးရိုးနည်းမှာ ပထမ အခြေတည်ပြီး
နောက် သင်္ဘောပေါ်ပိုင်းကို တစ်စတစ်စတည်ဆောက်သွား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနည်းသည် စစ်ပွဲများအတွက် တည်ဆောက်
ပေးရလျှင် အချိန်နှေးကွေးလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုင်ဇာက
သူများ လုပ်နေကျ သင်္ဘောကျင်းထက် ဆုံးဆခန့် ကြီးသည့်

သင်္ဘောကျင်းကြီးကို အင်ဂျင်နီယာများအား တည်ဆောက်
စေသည်။ ဝင်းတစ်ခုအကျယ်ကို ဤမျှ သတ်မှတ်ထားခြင်းဖြင့်
တစ်ချိန်တည်းတစ်ပြိုင်တည်း အလုပ်သမားထောင်ပေါင်းများ
စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်မည်။

ဤဝင်းကြီးအတွင်းမှာပင် ဦးပိုင်း တည်ဆောက်ရေးဌာနမှ
လုပ်သားများကလည်း တစ်နေရာတည်း၊ ပဲပိုင်းလုပ်သားများ
ကလည်း တစ်နေရာတည်း တစု တစည်းတည်း လုပ်ကိုင်နိုင်
မည်။ အစိတ်အပိုင်းများအားလုံး လုပ်ကိုင်၍ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်
နက်ရှေးကသင်္ဘောတည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်းတွင် မသုံးဖူးသေး
သော ဝန်ချိစက်နှင့်အစိတ်အပိုင်းများကို မှု့ချီယူငင်ပြီးသင်္ဘော
အခြေထဲ နေရာချလေသည်။ ထိုအစိတ်အပိုင်းများကို အတော်
များများ ဝဲဟ ဆော် ရလေသည်။ သံစို ရိုက်နည်းနှင့် ဆက်
လျှင် အချိန်ကြာသဖြင့် ထိုသံစို ရိုက်ခြင်းကို နည်းနည်းသာ
သုံးလေသည်။

'ကိုင်ဇာ၏' နောက် နည်းသစ်တစ်ရပ်မှာ သင်္ဘော အစိတ်
အပိုင်းများကို တပ်ဆင်ရာတွင်ကား ထုတ်လုပ်နည်း အတိုင်း
တစ်ပြိုင်တည်းအတူတပ်ဆင်လေသည်။ ကိုင်ဇာနှင့် သူ့အင်ဂျင်
နီယာများ၏ နောက် နည်းသစ်တစ်ရပ်ရှိသေးသည်။ ၎င်းမှာ
ကျန်းပတ်ပေါ်တွင် အလုပ်ဌာနခွဲများ၊ နေရာချစီစဉ်ထားပြီး
တည်ဆောက်သွားသည့် နည်းဖြစ်သည်။ နည်းလုပ်ဟန်မှာ
လက် ပြောင်းပြန်ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကို လိုသလို
ချိစက်နှင့် လှည့်ပေးသည်။ လုပ်သားများသည် ဤသို့
ပြောင်းပြန် အနေအထားနှင့် အလုပ်လုပ်ရသည့်အခါ ခေါင်း
ပေါ်သို့မော့ပြီး အလုပ်လုပ်ရသည်ထက် ပိုမိုလွယ်ကူ မြန်ဆန်

သေသည်။ အထူးသဖြင့် ဂဟေဆော်သည့်အခါ ပို၍ အဆင်ပြေ
သည်။ အစိတ်အပိုင်းတစ်ဘက်ကို လုပ်ကိုင်၍ ပြီးစီးသည့်အခါ
နော်ရိုက်က ညာဘက်မှ မ၊ ချိပြီး နေရာတကျ ပြန်ထားပေး
လေသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မြင်တတ်သည်

'ကိုင်ဇာ'သည် လူငယ်ဘဝကတည်းက အထားအသိုစီစဉ်မှု
အမြင်ရှိခဲ့သည် စိတ်အား ထက်သန်စွာ လုပ်ကိုင်တတ်သည်။
မနားမနေ ကြိုးပမ်းလေ့ရှိသည်။ ထိုကောင်းသော အကြောင်း
များက သူ့ကို ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းသို့ ပို့ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ
တော့သည်။ ဂျာမနီပြည်ပေါက်သူ ဖခင်သည် ဖိနပ်ချုပ်အလုပ်
သမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်လေသည်။

သူ့ ဝင်ငွေဖြင့် ကလေးလေးယောက်နှင့် မိသားစုကို လုံလုံ
သောက်သောက် ကျွေးမွေးထောက်ပံ့ခြင်း မပြုနိုင်ခဲ့ပေ။ သူတို့
မိသားစုတွင် 'ဟင်နရီ'သည် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သောကြောင့်
၁၁ နှစ်သားအရွယ်တွင် ကျောင်းမှထွက်ပြီး အလုပ်ဝင်လုပ်ရ
လေသည်။

သူသည် နယူးယောက်မြို့နယ် 'ယူတီကာ' တွင် အလုပ်တစ်ခု
ရသည်။ အလုပ်မှာ နေ့ဘက်၌ ကုန်တိုက်တစ်ခုသို့ ပါဆယ်များကို
ပေးပို့ခြင်းပင်။ သို့သော် ညအခါတွင် မူသူသည် လူငယ်သဘာဝ
မိမိ ဝါသနာရှိရင်း ဓာတ်ပုံပညာထဲ နစ်မြုပ်နေလေ့ရှိသည်။
ဓာတ်ပုံပညာကို သက်သက်သော စာအုပ်များကို ပြင်ဆင်
စာကြည့်တိုက် ဖွဲ့ငှားရမ်းပြီး ဖတ်ရှုလေ့လာသည်။

မကြာမီ 'ကိုင်ဇာ'သည် နယူးယောက်အပိုင်လူစည်ကား
(ရေငြိမ်ကန်သာ) * မြို့၌ ဓာတ်ပုံဆရာအဖြစ် အလုပ်ရသည်။

* Water Town.

အလုပ်ဟုမထင်

'ကိုင်ဇာ'သည် အလုပ်ကို အလုပ်စာရင်းထဲ မထည့်ပေ။
'ဝါသနာအလျောက် အပျော်သက်သက်ပမာ သဘောထား
သည်။ သူက တစ်ဆင့်တက်ကြံစည်သည်။ နေ့ရှိသရွေ့ အကြံထစ်
ညက်သစ်၊ အလုပ်သစ်၊ ဘဝသစ်သို့သာ တက်လှမ်းပို့စိတ်ကူး
ကြံဆလေသည်။ ဓာတ်ပုံဖြန့်ချိရေးကို လုပ်ကိုင်ရန် ကြွေးပမ်း
သည်။ တဖြည်းဖြည်းတိုးတက်လာသည့်အခါ ဓာတ်ပုံများကို
ပုံနှိပ်ကားချပ်အဖြစ်ထုတ်လုပ်ပြီး ဝါသနာအိုးများကို ရောင်းချ
ခဲ့လေသည်။ သူသည် ရေငြိမ်ကန်သာမြို့ ရှုခင်းများကို
ပို့စကန်အဖြစ် ပြုလုပ်ရောင်းချရာ အထူးအောင်မြင်လေသည်။

တစ်နှစ်အတိုင်းအတာမှာပင် 'ကိုင်ဇာ'သည် လုပ်ငန်းမှ
အမြတ်ငွေတစ်ဝက်ကို စုဆောင်းလိုက်မိသည်။ သုံးနှစ်အတွင်း
သူသည် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို ကိုယ်ပိုင် လုပ်ကိုင်နိုင်လေတော့
သည်။ ငါးနှစ်အတွင်း၌ သူသည် 'ဖရော်ရီဒါ' ပြည်နယ် အုန်း
တောကမ်းခြေနှင့် ဒေတွတ်နာကမ်းခြေတို့တွင် ဓာတ်ပုံဆိုင်
တစ်ခု ဖွင့်နိုင်လေသည်။

မျှော်မှန်းချက်ကြီးမားသော 'ကိုင်ဇာ'သည် ဓာတ်ပုံလုပ်
ငန်းကိုပစ်ပြီး နယ်သစ်ပယ်ထစ် ထူထောင်ရန်ပစ်ဖိတ် အနောက်
မြောက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ထိုဒေသကို ကာနီမြို့တွင် သူ
ကုမ္ပဏီတစ်ခု၏ အရောင်းသမားအဖြစ် အလုပ်ရလေ
သည်။ သူသည် ထိုကုမ္ပဏီမှ ငွေစုစာချုပ်ပျက်စီး ဝယ်ယူပြီး
အလုပ်ကို ရောင်းချရသည့် အမြတ်ထဲမှ တစ်စိတ်မှတ်ခွဲ ဖြစ်ခါ ဖြစ်ပြီး
ပေးဆပ်သွားလေသည်။

ထစ်နေ့တွင် သူသည် ချီကာဂို ဆောက်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီသို့
အလည်သွားသည်။ ထိုကုမ္ပဏီသည် ပိုစကာနီမြို့တွင် ဆောက်လုပ်

ရေးလုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး တွင်တွင်ကျယ်ကျယ်လုပ်ကိုင်နေရလေသည်။ 'ကိုင်ဇာ'သည် မိမိ၏ အရည်အချင်းကို တင်ပြ၍ လုပ်ငန်းကိစ္စကို ဆွေးနွေးရာ ကုမ္ပဏီက ချက်ချင်းသဘောတူလက်ခံလိုက်လေသည်။

စီးပွားရေးလောကသို့ဝင်ပြီ

သူ့အသက် ၂၉ နှစ်အရွယ်တွင် သူသည် လခစားဘဝကို စွန့်ပစ်ကာ စီးပွားရေးသမားအဖြစ် စီးပွားရေး လောကထဲသို့ ခြေစုံပစ်ဝင်လေတော့သည်။ ထိုစဉ်က သူပိုင်ပစ္စည်းဆို၍ တပတ်ရစ် လက်ကိုင်နှစ်ခုပါ သံလက်တန်းလှည်းအချို့၊ ဘီလပ်မြေနှင့် ထုံး၊သဲတို့ ရောစပ်သည့် ကိရိယာပစ္စည်းများနှင့် မြင်းလေးကောင်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုပစ္စည်းများကိုပင် သူသည် ကြေးနှင့် ဝယ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် သူ့တွင် ကြည့်၍ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိသော အလွန်အရေးပါသည့် ပစ္စည်းအချို့ ရှိနေသေးသည်။ ၎င်းတို့ကား 'ကြီးမားသော ကိုယ်ပိုင် အင်အား' 'ဘဝ အတွေ့အကြုံ ဆိုးဖြစ်မှုအတတ်ပညာ' 'မည်သည့်အခါမှ တွန့်ဆုတ်သွားခြင်းမရှိသည့် ရှေ့သို့လှမ်းတက်မည့်စိတ်ပြဋ္ဌာန်းချက်' စသည်တို့ဖြစ်သည်။ သူ့အား နှစ်လအတွင်း လုပ်ငန်းလမ်းမကြီးပေါ်သို့ ခြေချနိုင်ခဲ့ပြီ။ သူ့အား သောင်း ပိုင်ဆိုင်လိုက်လေပြီ။ သူ့အား ခွေးကြေးမြော များစွာကို ကိုင်တွယ်လုပ်ကိုင်နိုင်သော စွမ်းရည် ဝန်းရှင်တစ်စုံစီ ဝယ်ယူ ဆောက်လုပ်ပြုပြင်သည်။

နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပင် သူသည် ပစိဖိတ်ကမ်းရိုးတန်းတွင် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်ကြီး အလုပ် အုတ်မြစ်များ ချနိုင်ပြန်လေသည်။

ငွေအပေါ်ထားသည့် သဘောထား

ကိုင်ဇာသည် မကြာခဏ ဆိုသလို ငွေကိုစိတ်ဝင်စားမှုမရှိကြောင်း ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ရရှိလာသော ငွေကို မိမိ၏ ပျော်မှုပါးမှုများအတွက် သုံးပြုခြင်းပြီး အချိန်ကို ကုန်ဆုံးလေ့မရှိပေ။ ထိုအချက်သည်ပင် ဝါသနာအတွက်အချိန်ပေးဖို့မရှိပေ။ စာဖတ်ဖို့လောက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ဝယ်ယူကြည့်ဖို့ လောက်ပဲ အချိန်ကလေးနည်းနည်းသုံးသည်။ အပန်းဖြေခြင်းမှ လွတ်ပြီး အခြားဘာအတွက်ကိုမှ အချိန်မဖွဲ့ပေးချေ။ သူ့အတွက် အလုပ်သာထာဝရ၊ အချိန်ရှိသရွေ့ အလုပ်ထဲနစ်မြုပ်၍ နေလေသည်။ ၂၄ နာရီလုံးလုံး မအားမလပ် အလုပ် လုပ်ရလေလေ သူ့ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လေဖြစ်သည်။

'ဝါရှင်တန် ဒီ-စီ' ဟော်တယ်တစ်ခုတွင် ပရိဘောဂအပြည့်အစုံနှင့် သူ့အလုပ်ခန်း၊ အပန်းဖြေခန်းတစ်ခုရှိသည်။ နယူးယောက်ဝေါ့ဒ် (၅) တွင်လည်း တစ်ခန်းထားသေးသည်။ သူသည် တယ်လီဖုန်းမှနေပြီးရပ်ဝေးမှ ကိစ္စရပ်များကို တစ်နေ့တစ်နေ့ ရာပေါင်းများစွာ လက်ခံစကားပြော ပြန်ကြားလေ့ရှိသည်။ ဆွေးနွေး တိုင်ပင်လေ့ရှိသည်။ သူ့ လုပ်ငန်းနယ်ပယ် အတ္တလန်တိတ်ဒေသမှ ပစိဖိတ်ဒေသသို့တိုင် သေချာ အမှုဆောင်များပါ) သူ့ အားထားရသော သူ့လက်ထဲ များရှိသည်။

သူ့အမှုဆောင်များသည် သူ့ပြဿနာ ကိစ္စရပ်များကို တယ်လီဖုန်းဖြင့်ပင် ပါဝင် ဆွေးနွေးပြီး အလုပ် လုပ်သွားကြသည်။ ထိုသို့တယ်လီဖုန်းကို အဓိကလိုထားပြီး သုံးသဖြင့် တစ်နှစ်တစ်နှစ်တယ်လီဖုန်းကြေးသည် ပေါင် (၄၀၀၀၀) ကျလေသည်။

ဌာနဆိုင်ရာများသို့ ဟိုအကြောင်းသည်အကြောင်းတို့ဖြင့် ရိုက်
ရသော ကြေးနန်းစာများသည် နှစ်ပေခန့်မြင့်သည်။ တောင်း
ဆိုမှု၊ လျှောက်ထားမှု၊ ခြိမ်းခြောက်မှု စသည်ဖြင့် အစုံပါသည့်
ကြေးနန်းစာများပင်။

မအိပ်မနေ

'ကိုင်ဇာ'သည် တစ်နေ့ ငါးနာရီလောက်ပဲ အိပ်သည်။
ဤမျှ အလုပ် ကြီးကြီးမားမား များစွာသော စိတ်လှုပ်ရှား
ဖွယ်ရာများနှင့်မနားမနေလုပ်ကိုင်နေသည့်လူတစ်ယောက်သည်
နှလုံးရောဂါ ရလျှင် ရှိသည့်အတိုင်း ဦးနှောက် ပျက်သွားနိုင်
ပါလျက် ဘာမှမဖြစ်သောသူ အပေါ် နားမလည်နိုင်စရာပင်။
သူသည် အမြင့်ပေ (၆၅၀၀) ရှိ ဆိုင်ဘာရာဒီဗာရာတောင်ခြေရှိ
တာဟို-နီဗာဒါ ရေအိုင်တွင် နေရာသီအိမ်တစ်လုံးဆောက်ထား
လေသည်။ ထိုအိမ်ကို သူ ထုံးစံအတိုင်း သူမတူ တမူတူခြားစွာ
တည်ဆောက်ထားလေသည် ရေအိုင်အနီးတွင်မြောက်ဘက်လမ်းဖိုလာ
စက်ခဝါပြားတို့ဖြင့် ထိုးဆွဲရှင်းလင်းသည်။ ထို့နောက်မြေကြီး
ကိုမြောင်းရှည် တူးပြီး မြေ ခပ်ပျော့ပျော့များကို ပြန်ဖို့သည်။
ထို့နောက် အလုပ်သမားများကို နေ့ဆိုင်း-ညဆိုင်း ခွဲပြီး
မီးရောင်ထိန်ထိန်ညှင်းညှင်းကာ ကျောက်တုံးအိမ်ကြီးဆောက်
လေသည်။ ထိုကျောက်တုံးအိမ်ကြီးထဲတွင် ညှော်ခန်းဆောင်လေး
ခု၊ လှေအိမ်တစ်ခုနှင့် ကို ၂၈ ရက်နှင့်အပြီးဆောက်လေသည်။
ဤမျှ ကြီးကျယ်သော အဆောက်အအုံမျိုးကို ဖုတ်ပူမီးတိုက်
ပုပ်ကိုင်လျှင် ဤသို့ပင် အချိန်တိုကလေးအတွင်း ပြီးစီးနိုင်
ကြောင်း နှောင်းလူများ နမူနာယူဖို့ စံပြုလုပ်ကိုင်ပြသလို ရှိလေ

သည်။ ဤနည်းဖြင့် ကိုင်ဇာသည် အများအတွက် နမူနာဖြစ်ခဲ့
လေပြီ။

အစိုးရဖောက်သည်

စစ်ကြီးဖြစ်ပွားသော ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကိုင်ဇာသည်
အစိုးရဖောက်သည်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ယင်းသို့စစ်နှင့်
ကြီးပွား ချမ်းသာသလို ဖြစ်ခဲ့သော ကိုင်ဇာသည် စစ်ကြီးပြီး
သည့်နောက် ဤသို့ပင် ကြီးကြီး မားမား ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန်
လုပ်ကိုင်သွားနိုင်ဖို့လမ်းမြင် မမြင်ဆိုသည့် မေးခွန်းတစ်ခုရှိခဲ့ပူး
လေသည်။ အများက မထင်ပေ။ စစ်ကြီးပြီးသည်နှင့် ကိုင်ဇာ၏
ဘဝနေဝင် သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆသည်။ ကိုင်ဇာကမူ ထိုသို့
မယုံကြည်ပေ။

သူသည် အင်ဂျင်နီယာ ဌာနကြီးကို တိုးတက် ဖွဲ့စည်းပြီး
ထိုအဖွဲ့အစည်းကြီးကို အင်ဂျင်နီယာများ၊ သိပ္ပံ ပညာရှင်များ
တီထွင်သူများ၊ သုတေသနပညာရှင်များ၊ စီးပွားရေးပါရဂူများ
က စုပေါင်း၍ အကြံဉာဏ်ထုတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့သော စုပေါင်းအားဖြင့် ပစ္စည်းသစ်များ၊ လုပ်ငန်း
သစ်များကို လုပ်ကိုင်ကာ စစ်ကြီးကာလအလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာ
ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဖြေရှင်းခဲ့လေသည်။

ကိုင်ဇာက ခိုင်ခံ့သော လူစီးသင်္ဘောကို အပေါ့ပါးဆုံး
သတ္တု အရာ ဝတ္ထု များနှင့် တည်ဆောက် ဖြစ်လာဟု ယုံကြည်
သည်။ ထိုသင်္ဘောများနှင့် ရေကြောင်း ခရီးစဉ်
ကို သက်သာသာနှင့် ပို့ဆောင်ပေးနိုင်မည်ကို သူ သို့ ပို့ဆောင်
ပေးနိုင်မည်ဆိုပါက ယခင်ရေကြောင်းခရီးမသွားဘဲ သွားသော
ပင်လယ်ပေါင်းများစွာသောကမ္ဘာပြည်သူတို့သည် ရေကြောင်း
ခရီးသွားဖြစ်ကြလိမ့်မည်ဟု တွက်ဆသည်။

ကားကိစ္စကို ပေါင်သုံးထောင်လေးတဲ့ကားတစ်စီးက ပေါင်း
တစ်ရာ့ငါးဆယ်လေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သယ်ဆောင်သွား
တယ်။ ဒါကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထဲဘဝင်မကျဘူးဟု ကိုင်ဇာက
ပြောဖူးလေသည်။

အမြဲကြံဆနေတဲ့သူ

အထပ်သား ပလပ်စတစ်ပေါ့ပါးသောသတ္တု၊ အရာဝတ္ထု
များကိုသုံးပြီး မော်တော်ကားပြုလုပ်ရန် ကိုင်ဇာက စဉ်းစား
ကြံဆခဲ့သည်။ ထိုကား၏အလေးချိန်မှာ ယခုကား များထက်
၂-ဆလောက်ပေါ့ပါးမည်ဖြစ်ပြီး၊ လေယာဉ်ဆီမျိုးကို ထည့်၍
မောင်းနှင်ဖို့ဖြစ်သည်။ သူသည် လေယာဉ်ပျံများကို ယခုထက်
အရေအတွက် အများအပြား တိုးတက် ထုပ်လုပ်ပြီး တိုးတိုး
ရော့ တွားတွားပါ ဝယ်ယူ စီးနင်း ပျံသန်းနိုင်အောင် စိတ်ကူး
ခဲ့သည်။

တကယ့်လူပင် “ဟင်နရီဂျေ-ကိုင်ဇာ” သည် အမြဲတမ်း
အလေးအနက်ထား၍ လှုပ်ရှားမြည်ဟိန်းနေသော “အကောင်း
မြင်ဝါဒ” ကို လက်စွဲပြုသူ တစ်ဦးပါပေ။ ဘာလုပ်လုပ် အမြဲ
ဖြစ်နိုင်မည်ဟု ယူဆသူဖြစ်သည်။

သူ့လက်စွဲကားရပ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

“တိုးတိုး... နားခတ်ကြီးထဲမှာဘာမှမလှုပ်ရှားဘဲ
ဒီအတိုင်း... နေနေမယ်ဆိုရင် ကြိုးစား
လှုပ်ရှား... နင်းချေမှုကိုခံရပြီး တစ်စစီ ဖြစ်
ကုန်လိမ့်မည်”

